

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ГОСПОДАРСЬКІЙ АКАДЕМІЇ В Ч. С. Р.

ВИПУСК I

На правах рукопису.

Курс ч. 81.

Максим Славінський

Професор Української Господарської Академії
та Українського Високого Педагогічного Інституту в Празі

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

УТГІ

1933–1934

Подєбради

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ГОСПОДАРСЬКІЙ АКАДЕМІЇ В Ч. С. Р.

ВИПУСК I

На правах рукопису.

Курс ч. 81.

Максим Славінський

Професор Української Господарської Академії
та Українського Високого Педагогічного Інституту в Празі

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

К. Заклиевский
УТГ

1933–1934

Подєбрани

Copyright by Ukrajinska Hospodarska Akademija, Poděbrady.
Czechoslovakia

В С Т У П Н Е С Л О В О .

Стародавня назва України – Р у с ь. Назва ця означала територію одного з колишніх українських племен – п о л я н, що одвічно жили на північному сході пізньої Київщини, мавчи своїм головним замком і містом сучасний Київ.

Коли та як повсталала назва Русь, не знати. Історична наука, за останніх півтора століть, приклала дуже багато праці, присвяченої поясненню походження цієї назви. Гадали, що вона чужа, накинута полянам з воєни, а тому шукали Русь серед усіх наших сусідів, близьких і далеких, зачинаючи з Скандинавії й кінчаючи Кавказом, – ба, навіть Палестиною. Усі оті пошукування не дали якихось поважних наслідків, – мабуть таки якраз тому, що Русь – назва не чужа, а свійська. На це вказує вже хочби й та обставина, що на землі полян була, єсть і зараз, річка, правий приплив Дніпра, яка має споконвічну назву того самого коріння, тобто – Р о с ь. Крім того, це саме стверджується й численними текстами стародавніх літописів, бо вони знають, крім широкої Руси-держави, ще й властиву Русь, межі якої точно припадають на межі землі полянської.

З часом, як відомо, поляне стали на чолі всіх тодішніх українських племен, утворивши велику Київську державу. Державу ту почали також звати Руссю, – з імени головного племені-вождя. Коли ж пізніше до складу її увійшли, крім українських, ще й всі східні слов'янські племена, що їх тепер зовуть білоруськими та великоруськими, то їх, з наведеної вище причини, так само стали звати Руссю, і ця назва з Києва поширилась таким чином на цілий колосальний простір од Карпат – до Дону й Кавказу, од Дунаю – до Новгороду й Москви. Процес – звичайний і природний у державах, коли до їх складу належить кілька племен, народів, чи навіть націй. Так, громадян колишньої Австрії всіх звали австрійцями, колишньої Росії – росіянами; сучасної Франції – французами, Бельгії – бельгійцями, Швейцарії – швейцарцями і т.ін., хоч і добре знали, що населення згаданих держав національно – часом дуже різноманітне.

Поруч з назвою Р у с ь з давнього давна стає й сучасна наша назва – У к р а ї н а. Колись це слово, – і не тільки в нас, але й в мові інших слов'янських народів, – означало впрост – край, свій край, батьківщину. У сербів єсть і тепер провінція з такою назвою; в минулому були вони майже в усіх слов'янських народів. В старих наших піснях слово У к р а ї н а постійно вживалося з наведеним змістом; в літописах воно, як назва, з'являється вже в кінці XII століття, з чого видно, що в устній мові воно було вже задовго перед тим, так мовити, ходовим виразом. Як і Русь, Україна спочатку, – була властивою назвою лише самої Київщини, і тільки пізніше вона звідтам перекинулася на всі українські території. Назву Р у с ь за межі Київщини винесла державна організація, назву У к р а ї н а поставила перед світом сила національного усвідомлення.

Коли в XIII столітті, під татарською навалю, запала центральна Київська держава, окремі частини її врятувалися й продовжували існувати, як самостійні князівства, переховуючи, поруч зо своєю місцевою назвою, й загально-державну назву Русь, навіть і тоді, коли свої державну незалежність втратили. Так воно сталося в Галичині, де У к р а ї н а заступила ім'я Р у с и вже майже на наших очах; так воно було й за Карпатами, де назва Р у с ь живе й досі, – на сьогодні, що правда, вже поруч з У к р а ї н о ю. Аналогічний процес перейшов і на Білорусі, де руська назва з прикметником б і л и й стверділа, однак, як здається, назавжди. Трохи інакше перейшов

цей процес у великоруських частинах колишньої Київської держави. Вони не тільки вижили біду татарської надвлади, але й утворили на сході Європи могутню державу. Поруч зі своєю місцевою назвою - М о с к о в щ и н а, вони стали вживати, - вже за московських царів, що походили з київської династії, - назву Р у с ь, а пізніше, за імператорів, завели до вжитку греко-латинську форму цієї назви й стали зватися - Р о с і я. Що ж до назв - великоруський та малоруський, - то вони ніколи й ніде народом, навіть московським, не вживались. Вони повстали з книжок і за межі російської літературної мови не поширились.

Така історія нашої назви. Стара назва вимандрувала з нашої землі, переховувчись покищо лише в глухих національних закутках; її місце заступила друга, що як і перша, поширилась з невеликої порівнявчи території на цілу нашу батьківщину. Цей наш випадок - не одинокий в Європі. Мандрувала не лише наша назва. Мандрували назви Франції, Саксонії, тощо. Мандрувала навіть назва найславнішої в світі держави Римської /Imperium Romanum/, бох вона була з Італії перейшла до Греції /Ромеї/, а в наші дні переховалася лише в колишній далекій римській колонії - в Румунії /Romania/. Так само трапляється, що держави й народи, з тих чи інших причин, приймають і зовсім нові назви, як то сталося, скажемо, з Чехословаччиною чи Югославією; приймають вони часом і впрост чужонародні назви, як то маємо на прикладах Пруссії, Баварії, Болгарії. Такого роду зміни виразно вказують на дуже барвисту історичну долю згаданих народів і держав, але якихось інших висновків з того робити не можна.

Наш народ належить до родини європейських, - ближче, - слов'янських народів. За стародавніх часів українці поділялись на кілька племен, але згодом ті племена перемішались між собою, утворивши єдину націю з єдиною культурою й мовою, однаковими на цілому просторі від Карпат і до Кубані. Те саме пережили й інші східні слов'яни, як білоруси чи москвини, з тими лише відмінностями, що сталося це з ними значно пізніше, - порівнявчи з українцями. На сході Європи українці першими з'явилися перед очима історії. Вони заснували там могутню державу, з Київом на чолі, заклали основи великої своєрідної культури. І був час, коли, дякуючи державній силі Києва та вавбливості його культури, серед східних слов'ян, без примусу й без насильства, почала накреслюватись єдність культури та мови на київських, українських основах. Наші предки XI, XII і XIII століть мали право сподіватись, що літературною мовою цілого сходу Європи буде мова українська. Але історія того не захотіла, - Київ упав. Мови білоруська та московська розвинулись самостійно, і на сьогодні лише де в чому можна помітити українське забарвлення, що просочилось до них в значній мірі ще за тих стародавніх часів.

Історії Руської Київської держави москвини заводять до початків своєї історії. Подекуди вони в тому мають рацію. Заводимо ж ми до своєї історії історії скитів та готів, що довгий час панували на нашій території; не обминаємо поляків, ні тих самих москвинів. Москвини належали до складу нашої стародавньої держави, підлягали нашим культурним впливам; в межах української держави вибороли вони свою незалежність, діставши від українців і свою історичну династію. Ім єсть за що бути ідеальними стародавньої держави української, і вони її історію заводять до своєї. Це також не одинокий приклад у Європі. Так само, наприклад, французи та німці заводять до своєї історії історію великої західно-європейської імперії, створеної в VIII столітті - Шарлеманем, як кажуть французи, - Карлом Великим, як кажуть німці. Бо ж до цієї імперії належали й сучасна Франція й сучасна Німеччина, бо обидві вони, до певної міри, завдячують їй своєю пізнішою історією. Колиб історія української Київської держави не була такою славною, колиб москвини так багато не перебрали від неї, вони мабуть таки обминали б її.

Український народ - найстарша культурна нація на сході Європи. Хвалитися тут, може, немає чим, але забувати цього не слід. Минуле наше повне великої слави й великого нещастя. Мали ми часи блискучого державного й куль-

турного розвитку, зазнали й гіркої доби занепаду та знесилля. Те й друге перебув наш народ, як подобає європейському культурному народу, - з гідністю, не втрачаючи віри в свої сили, ні в свою долю, прикладаючи рук до невтомної праці відродження. Тепер стоїмо на порозі нової епохи; якою вона буде, залежатиме від нас самих.

Лекція перша

I. Територія та людність. Загальні риси та історична характеристика.

Земельні простори, заселені українським народом, лежать на південному сході європейського суходолу, доходячи майже до пограниччя з Азією. Простором це буде площа понад 850 тисяч квадратних кілометрів, інакше - понад 15 тисяч квадратних географічних миль.

Головне тіло України - землі, означені річками: Дністром, Прип'яття, Десном, Соймом, Донцем, - та морями Озівським і Чорним. Поза ці межі українська етнографічна територія випинає лише на захід - на Карпатах та за Карпатами, на північ - в Холмщині та на Підляшшя, на схід - в задонських смугах, на південь - на Кубані та взагалі - на північному Кавказі.

Вказана територія має всього населення понад 40 мільйонів люда, а з того на українців припадало понад 33 мільйони; решта населення, в різних кількостях, складалася з москвітів, жидів, поляків, чехів, німців, румунів, угорців, болгарів, греків, італійців, караїмів, татар, тощо. При тому, майже ціла чужонаціональна домішка припадала на кінцеві частини української землі, де вона межує з чужими територіями. В середній же Україні домішка та означалась, головним чином, по великих та менших містах; що ж до сел, навіть більших, то в них кількість неукраїнців була дуже малою, не досягавши навіть і 1-2 відсотків населення.

Перед великою війною, як відомо, не існувало самостійної української держави. Цілу українську територію було тоді розподілено між трьома чужими державами, а саме між Росією, Австрією та Угорщиною. До меж Росії входили такі українські провінції: Київщина, Поділля, Волинь, Полтавщина, Чернігівщина, Харківщина, Катеринославщина, Херсонщина, Таврія, Чорноморщина, Холмщина, Підляшшя та Кубань; крім того, - українські частини Бессарабії, Курщини, Вороніжчини, Мінщини та Донщини. В колишній Австрії українськими землями були: північна Буковина, східня Галичина та підгірна частина Галичини західньої. В колишній Угорщині - у великій мірі українськими були комітати /повіти/ - Списький, Шариський, Землинський, Ужський, Бережський, Мармороський та Угочський.

Проклямована р. 1918 самостійна Українська Народня Республіка не обхопила в своїх межах цілої української території. Поза межами її залишились - Закарпаття, Буковина, Галичина, Кубань, Крим і певна частина українських земель, що на півночі та на сході входили до адміністративних одиниць властивої Московщини. Того ж таки р. 1918, з тих частин, Кубань та Галичина також, волею свого населення, стали незалежними державами, при чому остання з них, прийнявши назву Західньо-Української Народньої Республіки, на початку р. 1919 встигла була в урочистий спосіб проголосити акт злуки своєї з національною сестрою, - Великою Україною. Пізніші події, однак, не дозволили зреалізувати того об'єднання, як не дозволили й Кубані піти по накресленій вже нею порозі так само злуки з Україною. А за часів влади московських боть-

територія окутована ними радянська Україна ще більш звузила свої кордони, бо поступилась вона на заході, згідно з Ризьким договором, частиною земель на користь Польщі й без договору - на користь Румунії.

Зазначена вище суцільна українська територія не охоплює собою цілої української людности, бо значними островами живуть українці й поза межами властивої батьківщини, розселившись по ближчих і по далеких країнах. Українські колонії певними смугами простяглись на схід - над Волгою, в Туркестані та в середній Азії, в західньому та в східньому Сибіру аж до Зеленого Клину понад Тихим Океаном у сусідстві з Кореєю. В певній кількості емігрували вони й до Америки, - до її північного й південного суходолів. Всього поза межами властивої України живе щонайменше 7 мільйонів українців, тобто разом цілий український народ складає щонайменше 40 мільйонів людей.^{x/}

Українська територія, майже ціла, це - рівнина. Коли поминути гірські масиви на периферіях, як Кавказ, Крим та Карпати, що лише в частині своїй заселені українцями, то решта території не має справжніх гір. Ті дуже невисокі узгір'я, що перерізують нашу землю, здається, знаходяться на ній начебто тільки для прикраси краєвиду, для надання йому більшої вабливості. Такий характер має Галицько-Волинська височина, Київські гори, кряж, що перегородив Дніпро, південна степова височина, перерізана численними глибокими балками. Геологічно, тобто, складом земельних верств та будовою землі в глибину, Україна наближається до середньо-дунайської частини Європи. Кліматично її можна поділити на дві частини: правобережну - від Дніпра, - де підсоння наближується до підсоння південної частини середньої Європи, і лівобережну, де відчувається вже значний кліматичний вплив азійських степів.

Як і південна частина середньої Європи, Україна пологою своєю належить до басейну Чорного моря. Майже всі річки її несуть свою воду до цього моря, чи - до Озівського, що, властиво кажучи, зовсім не море, а лише більша затока того ж таки Чорного моря. Винятком будуть тільки невеликі кінцеві українські землі, що лежать на західньому Бугові чи понад Сяном і тягнуться, через сусідню польську територію, до Балтійського моря. Вплив такої пологи цих провінцій дуже виразно означився на цілій історії їх, бо цілий час були вони тереном невпинної боротьби між Україною та її сусідами.

Широкі, многоводні, спокійні річки грали велику роль в історії нашої батьківщини, особливо, - могутній Дніпро, третя в порядку річка в Європі своєю довжиною та басейном, тобто, територією, з якої спливає до нього вода. Своїми припливами зв'язує Дніпро басейн Чорного моря з морем Балтійським - через Західню Двіну та через Вислу, з Каспійським - через Волгу, а через Дон дає річковий зв'язок Чорного моря з Озовським. В зазначених напрямках встановилися тому історичні торговельні та інші шляхи, які ще й сьогодні грають свою роль в житті й розвитку українського народу.

Північна Україна вкрита густими лісами, середня - мішана, степова й лісова одночасно, південна - сутий степ, кінцева частина великої степової смуги, що зачинається далеко поза межами Європи в середній Азії. Степовий характер південної України, як це буде видно з дальшого викладу, наклав свою печать на цілу українську історію.

Майже на цілому просторі Україна має своїм зверхнім ґрунтом чорну землю, одну з найродючіших у світі. Українські ліси завжди були багаті на всяку корисну звірину, українські степи одвіку були житницею цілої південної Європи. У своїх надрах українська земля переховує величезні скарби в подібні вугілля, залізної руди, марганцю, дорогих глин, тощо. Батьківщина наша, як справедливо говорять наші пісні, це - степ широкий, край веселий, тихії води, ясні зорі, - одна з найбагатіших, найвабливіших країн, може в цілому світі. Тому така свята любов українця до рідної землі, тому так зазіхали на Україну всі чужинці на протязі цілої історії, зазіхавть і зараз.

Загальний характер краю залишився й за тих часів майже той самий, що був на зорі льдського життя на Україні. Зникли лише ті ліси, що їх ко-
 x/ На час, коли ці рядки з'являються друком, вказана цифра, на жаль, мабуть таки мусить вважатися перебільшеною. Це тому, що ми не знаємо на сьогодні

лисьто було досить у верхній частині сучасних степів; поріділи вони в середній Україні й навіть на півночі. Це дуже некорисно відбилося на річках, що значно змаліли, порівнявши з старими часами. Багато з них перестали вже бути судоплавними, хоч в їх замулі часто знаходять останки старих, значних величиню кораблів, що свого часу пливали по них. Так, історична київська річка Либедь, що тече тепер біля міста малою фосою, була колись для нього широкою й многоводною передньою охороною, бо навіть ще сто літ тому перейти її бродом можна було лише в небагатьох місцях.

Головні межі української території й зараз майже ті самі, якими були вони споконвіку, з часів так званого великого розселення слов'ян, що припало на перші століття після Р.Хр. Більша частина території нашими предками придбана тоді колонізаційним шляхом. Але серце України, стара земля полян, колишня Русь, сучасна Київщина, - це наша прабатьківщина, наша вічна отчизна, а наш святий Київ - одвічна столиця нашої землі. Археологія свідчить нам про те, що не можна означити такого часу, коли б на місці сучасного Києва не було людських осель. Так само інші наукові дослідження кажуть за те, що український народ можна вважати справжніми тубольцями на просторі київського правобережного подніпров'я. І мабуть таки до українського народу в цій країні справді не було людської стопи, бо аж до нашої землі тягнулися колись т.зв. великі льоди, що на півночі вкривали цілий простір од Скандинавії до України, - майже до самого Києва, а на лівому березі й далі, - приблизно до сучасного Кременчука, - що робило там всяке життя неможливим.

На початках своїх, заселяючи лісові простори біля Києва, предки наші жили ловами, - лісова звірина годувала й одягала їх. Згодом, розселившись на південь од Києва, де починається передстепова смуга, так зване колись Чисте Поле, вони, - мабуть таки перші на сході Європи, - перейшли до хліборобства, обробляючи тамешню чорну землю. Родюча земля благословила їх працю, й розмножені, ширили вони свої оселі на схід та на захід, а найбільше на південь, ідучи слідом за чорною землею й припиняючи своє розселення там, де припинялася й чорна земля. Десь у V-VI століттях після Р.Хр. встигли вони вкрити своїми селищами майже цілу сучасну українську територію, майже цілий простір між Дністром, Доном і Чорним морем, поширивши трохи пізніше свої садиби на заході - до Дунаю, на сході - до Кубані.

З того часу ціла історія українського народу стала історією його боротьби за означену вище територію, за підпорядкування її, за перетворення дикого степу в культурні хліборобські поля. Південна степова Україна з того часу, на протязі багатьох століть, була битим шляхом, по якому переходили всі войовничі народи та кочові орди, йдучи з півночі та зі сходу до середньої та західної Європи. То були готи, гуни, авари, угорці, болгари, печеніги, половці та нарешті татари, що найдовше затримались на українських степах та останки яких заховалися на південному побережжя Криму. Декільки разів в історії степове українське населення, щоб не загинути остаточно, покидало степи й цілу свою господарку в них, тікаючи на українську північ та на захід, де його захищали від кочівників, головним чином, густі ліси. Декільки разів степова Україна на протязі довгих десятиліть залишалася без українського населення, а від Чорного моря Україна, майже цілковито, була відрізана на протязі кількох століть. Але кожного разу, перебувши тяжке лихоліття, українське населення знову повертало до степів. Майже тисячу літ, як у казані, варилося в південних степах України, і тільки з кінцем XVI та на початках XVII століття український народ, під охороною свого козацтва міг приступити до сталого підпорядкування собі південних просторів. Праця та історична була трудною та довгою, і остаточно забезпечення наших південних та східних кордонів дійшло до свого кінця майже на наших очах, - бо в другій половині XIX століття.

Вивчаючи нашу історію, треба добре пам'ятати цей факт, бо він - причина нашої слабости в минулому, а його наслідки - наша сила на майбутнє. Понад тисячу літ боролись ми за нашу територію. Те, що в першому розмаху розселення, на зорі нашої історії, предки наші закреслили, як межі, заста-

лося за нами. Втратили ми, правда, дещо на сході та особливо - на заході, але натомість - придбали на півдні та на півночі. Наші слов'янські й неслов'янські сусіди, навіть і панувачи часом над нами, не змогли поширити на нашу територію своїх більших осад; від їх панування залишились на Україні лише незначні меншості, вказані вище. Від безлічі іранських, турецьких, Фінських, германських та інших народів, що пересувались нашими степами, засновувачи тут часом могутні держави, залишились лише дрібязки на Кавказі та в Криму. І тільки наш народ мечем, а особливо - плугом підпорядкував собі й опанував навки благословенну нашу батьківщину.

Це віковичне "біженство", ця віковична боротьба з степом коштували українському народу безмежних жертв людьми, капіталами, рівнем і тяглістю цивілізації його. Ми, - сучасники великої руїни на сході Європи, - зокрема на нашій батьківщині, - знаємо ціну отих жертв, бо самі їх несемо. Але наші жертви всетаки мабуть менші за ті, що їх довелося складати нашим предкам на протязі століть. Згадаймо для того хочби такі явища. За князівських часів мали ми багату й високу рівнем писану літературу. Вона майже вся згинула без останку, бо залишилось з неї головним чином лише те, що подобалось у ній нашим слов'янським сусідам, а тому й було переписано ними й заховалось в них серед густих лісів, далеко від степу, повного кочових орд. Так, з цілого багатства поетичної літератури маємо повним лише одно тільки "Слово о полку Ігоревім", з релігійної літератури - окремі твори, з численних літописів - кілька наших списків, з решти - уривки. За втратою писаних пам'яток, у наших відомостях великі прогалини; про цілі століття нашої історії ми нічого б не знали, коли б оповідання про них не заховалися частково в чужоземній літературі. Старовинне українське будівництво, деревляне й кам'яне, що колись було таким славним в Європі, загинуло майже все. А сам Київ, ця окраса християнської віри на сході, суперник Царгороду, як звали нашу столицю тодішні європейські письменники, був зруйнований та понижений до такої міри, що довгий час існував, як глухе, провінційальне, мале місто.

Але ці жертви мали не лише лихі, але й добрі наслідки. З тієї причини, що великі маси українського народу примушені були віками мандрувати з одної частини української території до другої, ціла нація, так мовити, поріднилася сама з собою. У спільному житті зникли племінні й місцеві особливості, витворилась така подібність мови, побуту, цілого духовного життя, цілої психічної культури, така схожість тілесної структури, якої годі відшукати в багатьох народів світу. Український народ вимішаний історією, як тісто в діжці. На цілому просторі українських земель, поминаючи лише незначні кінцеві лісові та гірські частини її, на півночі та на заході, від Карпат і до Кавказу говорять тою самою мовою, майже без місцевих одмін, помічається єдність народнього побуту, єдність віри, права й світогляду, і нарешті той самий фізичний, навіть зовнішній тип населення.

Мовою й предками своїми український народ належить до слов'янської групи європейських народів. Але, як в усіх сучасних народів, марно було б в українцях шукати так званої чистоти раси. Наш народ злив у собі в національну єдність всі ті слов'янські племена, що жили свого часу на українській території; він засвоїв до своєї крові й підпорядкував на слов'янському тлі безмежну кількість іранської, турецької, грецької, германської та іншої чужородної домішки. Антропологічно, тобто, ознаками будови тіла та кістяка, український народ зачисляють тому до так званої середземноморської групи європейських народів, до якої з слов'ян, крім нас, зачисляють ще лише південних, інакше, балканських слов'ян. Ознаками цієї групи вважаються: високій зріст, темне волосся, темні очі, кругла голова в більшості її членів; ними вона відрізняється від сусідньої з нею групи північних народів.

Зводячи вище вказане до коротких речень, можна висловитись так. Українська територія була відвічним шляхом з середньої Азії до середньої Європи. Цією дорогою йшли торговельні зносини, линули культурні впливи, що перехрещувались між собою в одвічному торговельному й культурному центрі

нашої батьківщини, - в Києві. Ту саму роль грала наша територія й для південної середземноморської торгівлі й культури, що ширились до нас через Чорне море, а далі, - річками й суходольним шляхом. З другого боку, Україна була межовим забором, охороною, передньою фортецею Європи проти кочових азійських орд, що на протязі століть тиснули до європейського суходолу. В українських степах розливалася могутність отих орд, така небезпечна для Європи, в українській крові топилася вона, ота ворожа європейській цивілізації сила. Волею долі це стало історичним обов'язком України. Віковичне виконання того обов'язку загартувало волю українського народу, надало йому тілесної могутності й духовної віри. У тисячолітній боротьбі нашій кожному малу частку великої української території залито українською кров'ю, облагороджено українським трудом, зрошено українською думкою, освячено українським почуттям. Земля і людність злилися в одну неподільну органічну цілість.

Лекція друга.

Доісторичні часи. Кам'яна, бронзова та залізна доба. Фінікійне та карійці. Грецькі осади. Степові держави. Скити, сармати, готи, гуни, хазари.

Історична доба українського народу зачинається, порівнявши, пізно. Перші наші писані пам'ятки - літописи - складені на початках XI століття. Вони майже нічого не знають про події й життя нашого народу до середини IX століття та й пізніші події - другої половини того ж таки IX століття й першої половини X ст. - викладають дуже похибливо. Бож літописець, викладаючи про початки рідної історії, не мав перед собою твердих писаних документів, а мусів був користатися народними переказами та різного роду поетичними легендами. Чужоземні ж пам'ятки починають згадувати про наших предків ще перед Р. Хр., а з перших століть християнської ери звістки їх ставть частішими та докладнішими. З грецьких, арабських, латинських та інших писаних пам'яток дізнаємося тому про багато такого з стародавнього життя нашого народу, про що в літописах не згадано ані словом та що в пам'яті народній стерлося до тла.

Але колиб ми примушені були спокладатися лише на писані документи, наше знання історії не тільки нашого народу, але й взагалі нашої сучасної території було б дуже уривчастим. На допомогу історії приходить тут археологія, - себто, наука про матеріяльні пам'ятки старовини, що залишилися од давніх часів чи то на поверху землі, чи в її надрах, - а також наука про мову, що вивчаючи й порівняючи людські мови, одна з одною, доходить до певних важливих висновків у справі розуміння різних сторін людського життя в минулому.

Як то наведено вище, не вся наша сучасна територія була нашою пра-батьківщиною, а більша частина її була придбана нашими предками вже на очах історії. Тому, досліджуючи стародавні часи, доводиться говорити окремо за історію нашого народу й окремо за історію нашої території. Бож ця територія, до появи на ній наших предків, не була первозданною землею, не лежала пустою, а жили на ній різноманітні народи, кожний зі своєю культурою, матеріяльні й духовні здобутки якої, до певної міри, перейшли в спадщину й нам.

Колись то, до кінця льодової доби, схід Європи мав зовсім не той вигляд, що він його має тепер. Як було вже сказано, великі льоди доходили мало що не до самого Києва, а з лівого берега Дніпра йшли майже до Кременчука. Чорне море на північ розливалось трохи далі, ніж зараз, а на сході з'єднувалось з морями Озовським, Каспійським та Оральським, і води цього

спільного моря доходили аж до Уральських гір. Суходольного переходу з Європи до Азії фактично не було, себто, не було між ними жадного зв'язку, бо тодішні люди не вміли перепливати великої води. Натомість з Африки до Європи йшли через Середземне море, в різних його місцях, цілком доступні людям і всякій звірині суходольні переходи. Якесь ближче невідома катастрофа знищила ці переходи до Африки, стояли льоди, змаліли моря на сході Європи й утворився суходільний зв'язок Європи з Азією, головним чином через сучасну українську територію. Сотні тисяч літ потрібні були для отих змін, і всі вони перейшли на очах людських поколінь. В пам'яті людей з тих часів, звичайно, нічого не залишилось, але в надрах землі та на її поверху люди науки знаходять багато прикмет, з яких вони читають історію землі, як із друкованої книги. Заховалось також багато різного роду речей, зброї, знаряддя, тощо, якими користалися люди за сотні тисяч літ до нашого часу. І ті речі говорять нам про життя й побут людини за тих стародавніх часів.

Історія людського розвитку відома нам з часів, коли люди стали вживати вироблені з каміння та костей зброю й інші потрібні їм речі. Явна річ, що людина жила й до цієї так званої кам'яної доби, вживавши для потреб оборони чи нападу дерево або необроблені шматки каміння, але з тих речей нічого не залишилось, а коли й залишилось щось, то годі тепер розізнати, чи користалась ним колись людина.

Кам'яна доба ділиться на два періоди: 1/ стара кам'яна доба, так звана палеолітична, що тяглася десятки, а може й сотки тисяч літ, коли кам'яне знаряддя та кам'яна зброя були ще дуже неформні, незручні й неполіровані; і 2/ нова кам'яна доба, так звана неолітична, що тяглася всього лише кілька тисяч літ, коли знаряддя та зброя були вже дуже гарно оброблені, поліровані, вкриті прикрасами, тощо. За кам'янової доби настає мідиана доба, що змінюється відповідно скоро до бронзової, коли люди вивчилися вживати для своїх потреб мідь, а пізніше сплав міді з цинком, тобто, бронзу. Ці обидві доби разом тяглися трохи більше ніж тисячу літ, після чого починається залізна, коли люди вивчаються здобувати та обробляти для своїх потреб залізо. Залізна доба на нашій території настала приблизно біля тисячі літ перед Р. Хр. і тягнеться в розвитку своєму й до наших днів.

Найбільше людських селищ з часів старої кам'яної доби знайдено було у Франції та в Іспанії, бо там є багато скельних печер, в яких легко було переховуватися всякого роду останкам. Тодішні люди не мали ще худоби, не знали горшків, не мали хліборобства, були рибалками та звіроловцями. Якоїсь віри, певно, ще не мали, але виявили вже деякий мистецький хист, бо малювали на стінах своїх печер людей та звірин; були грубі й тяжчі від сучасних з нами людей, мавчи незначні, правда, відміни в будові кістяка.

На Україні не було скельних печер, тому в нас заховалось мало людських осель з цієї доби, і знаходять їх випадково, розкопуючи землі для різних потреб. Найбільше та найбагатше останками селище з старої кам'яної доби знайдено було в Києві. Стосується воно до льодових часів і єсть найстарішою пам'яткою людського життя в східній Європі. Речі, що їх в ньому знайдено, свідчать про той самий ступінь розвитку, що його описано на ґрунті селищ у скельних печерах Франції за ту саму добу. Олміна лише та, що наші печери були не в скелях, а в глиняних чи крейдових верствах.

Нова кам'яна доба розвинулась природно з старої кам'яної. Люди, з бігом поколінь, поліпшували свої виробы з каміння та костей великого звіря, дійшовши в тому до високого ступеня мистецької довершености. Ціла Україна вкрита селищами, робітнями й кладовищами з цієї доби. Особливо їх багато в Київщині, в тому числі й на території самого Києва.

За часи нової кам'яної доби наша територія мала вже майже той самий вигляд, що й зараз: те саме підсоння, ті самі рослини, те саме звір'я, - тільки всього було більше, а особливо було більше звіриних порід та риб.

Суходольний зв'язок з середньою Азією був уже усталений, і зносини з цієї частини азіяського континенту були дуже жвавіми. Люди цієї доби досягли вже високого ступеня розвитку. Не закидаючи рибальства та звіроловства, мали вони, як на той час, добру хліборобську господарку, сіяли пшеницю, ячмінь, просо, - в могилах знайдено навіть неначебно малі хлібці, - може, предки нашої паляниці. Жили не в печерах, а в уряджених хатах, з мащеними стінами, глиняною підлогою, з віконцем та з піччю посеред хати. Знали гончарство, виробляли дуже гарний посуд, полив'яний і мальований, прикрашений різноманітними везерунками. Серед того посуду було багато такого, що його виробляють і зараз наші гончарі, як близнятка з вухами, коники для дітей, тощо. Мали вже люди в хазяйстві й худобу, а серед неї - вола, коня, вівця, козу, свиню; з птиці - курей, що первісно здомашніли в середній Азії й були звідти завезені й до нас. Ткали тканину й шили одяг. Зброя та господарське знаряддя виробляли з кременю, а дрібні речі, як ножики, голки, тощо - з костей. Покійників шанували й ховали їх на кладовищах в могилах, в трунах кам'яних чи деревляних, чи впрост у землі; іноді до похорону палили трупи, чи клали їх до труни скорченими, часто в знак жалоби, засипавши їх червоною вохрою. В могилу ставили всі потрібні людині знаряддя, зброя та прикраси, бо вірували, що людина живе й по той бік могили.

Мали наші предки з нової кам'яної доби й певну громадську організацію й перші зав'язі державного життя. Це видно з того, що з тих часів залишилось на цілій правобережній Україні, а особливо в Київщині, сотки городищ, великих і малих, де жили люди, де стояли тодішніх господарів замки, які були оточені товстими земляними валами, обкопані глибокими ровами. Розкопки тих городищ вказують на те, що люди в них жили віковично, бо їх верхні верстви ґрунту мають в собі останки від рієних часів людської доби, зачинаючи від кам'яної доби до доби бронзової та залізної. Відміна від Західньої Європи полягає лише в тому, що там, - принаймні, пізніше, - свої замки й твердині будували з каміння, а в нас, за відсутність відповідного матеріалу, все це ставилося з дерева, землі та глини, а тому й гірше зберігалось.

Мідна та бронзова доби на Україні були дуже короткими. Своєї міді та цини на нашій території не було й наші предки користалися привозними бронзовими речами та зброєю. Возили бронзу з середньої Азії, з Чорного та з Середземного моря; вона була дуже дорогою, і лише багатші люди могли тому нею користатися. Решта людей по-старому вживала кам'яне знаряддя, і раніше, ніж бронза встигла вийти до загального вжитку, настала доба залізна. Більше-менше одночасно з початком залізної доби на нашій території й кінчаються для неї й часи доісторичні. Але покищо це ще історія не наша, а чужих народів на нашій території, зокрема, на Чорноморському побережжю, в Криму та на Кубані.

Першими в історії з'явилися на берегах Чорного моря ф і н і к і - я н е, малоазійський семітський народ, що в його руках була ціла торгівля на Середземному морі, - а з ними разом прийшли й їх сусіди к а р і й - ц і. Вони закладали на побережжю свої торговельні факторії, себто, тимчасові осадки; мінливим населенням з купців та з невеликих військових залог. У цих факторіях велася дуже жвава мінова торгівля з племенами, що жили навколо моря. Звідси фінікійські та карійські купці, що одночасно були й добрими вояками, їздили далеко на північ, аж до Балтійського моря, - тобто, переїздили й через нашу прабатьківщину, - за бурштином та за іншим цінним крамом. Можна припускати, що це саме вони пробіли перший великий шлях бурштину, як його звали колись, а шлях той ішов з півдня на північ, з Чорного моря Дніпром та його припливами, переходив на припливи Західньої Двини і вже Двиною доходив до Балтійського моря.

Але фінікіяне з карійцями не так довго господарювали на Чорному морі. Слідом за ними прийшли г р е к и, що вже на довгий час опанували цілу торгівлю чорноморську. Шукаючи хліба та інших речей першої потреби, яких

Їм бракувало на їх гарній та не родючій батьківщині, вони, починаючи з VIII століття до Р.Хр., стали закладати свої осади на берегах Чорного моря. Почали вони з його південних берегів, а з часом поїхали на північний український беріг, на Крим, на Кубань. Греки селились не факторіями, а настало. Вони будували міста, а в них, крім приватних домів, ставили церкви, театри, мистецькі пам'ятки; оточували все те високими кам'яними, часом три метри грубими, стінами, валами та ровами. За містом садили виноградники та сади, заводили городи, сіяли хліб, пестували отарами худобу; в морі та в річках ловили рибу для споживи та для засолу. Вони перебрали від своїх попередників торговлю з племенами, що жили навколо, а для поширення її вислали на схід та на північ виправи, які доходили в одному напрямі до Києва, Каспій й далі, в другому - до Балтійського моря, встановлюючи по дорозі торговельні осади по більших місцевих осередках. Одна з таких грецьких осад як гадають, була встановлена і в Києві, чи десь близько біля нього.

До себе, в Грецію, греки вивозили дуже багато хліба, - майже половину цілої потрібної для їх споживи кількості; інші важливіші речі вивозу були такі: риба, худоба, сіль, мед, віск, бурштин, різноманітні шкури й хутра. Особливим родом торгівлі були невольники, що їх вивозили греки морем із Чорноморських степів. Від себе, з Греції, вони привозили оливу, різні вина, вовну, одяг, посуд, речі культурного побуту, різноманітні золоті, срібні, бронзові, шкляні та інші прикраси, тощо. Але головне, що поставляли греки, це була висока на той час культура, - що її переймали місцеві народи, - та носії тої культури, - майстри, ремісники, зокрема - мистці. Культура та своїми впливами сягала далеко на північ. Останки грецьких виробів, що ними користалися й наші предки, в значній кількості знайдено на Київщині і навіть вище на північ, в лісових країнах. Велось грецьким осадникам дуже добре; вигоди від торгівлі були великі, але умови життя були тяжкими. У своїх осадах греки жили, як у військових таборах, очікуючи завжди можливого нападу з боку воєвничих степових племен та кочових орд. Греки завжди були, як вояки, на поготові, навіть до театру доводилося їм ходити в повній зброї, бо вороги кожної хвили вешталися навколо їх осад.

Усіх, великих і менших, грецьких колоній на Чорному морі було кілька десятків. Вони розподілялися на три групи: 1/ на північному побережжі, - від Дністра до Криму; 2/ в Криму; 3/ навколо Керченської, або, як тоді її звали, - Боспорської протоки, та на Кубані. Крім цих трьох груп була ще одна група осад, розкиданих на Озовському побережжі.

Серед першої групи найважливішою осадом була О л ь в і я, чи інакше Б о р и с т е н, з імени річки Бористена, як звали греки наш Дніпро. Ольвів засновано було р.654 до Р.Хр., а остаточно зникла вона десь у VI столітті після Р.Хр. Осада ця стояла на березі Бузько-Дніпровського лиману і головна її торгівля та культурні впливи йшли Бугом та Дніпром далеко в глибину України. На її місці не має зараз жадного поселення.

У другій групі найважливішою осадом був Х е р с о н е с, - так мовити, столиця кримської групи колоній, - заснований в V столітті до Р.Хр. Це була сильна фортеця, обведена стінами й широкими валами. Херсонесці більше господарювали, аніж торгували. Після загибелі Ольвії Херсонес стає головним вогнищем грецької культури для України; з його іменом зв'язано охрещення Києва й князя Володимира Великого. Херсонес прожив довге життя й загинув десь у половині XIV століття після Р.Хр. Руїни його й досі стоять недалеко від сучасного Севастополя.

Серед боспорської групи треба вазначити Ф е о д о с і ю, що й зараз існує з цим ім'ям; за середньовіччя звалася вона К а ф с о та її не раз потім брали приступом наші запорожці. Вкажемо також на П о н т и к а п е в, сучасну К е р ч, що була столицею цілої Боспорської та Озовської групи, а також Ф а н а г о р і ю, - пізніше українське князівство Т м у т а р а к а н ь, що лежало на Кубанському березі, - сучасна Тамань..

З Озовської групи осад найбільшою був Т а н а ї с, названий з іме-

ни річки Танаїс, як греки звали сучасний Дон. Осада ця стояла на лівому гирлі Дону.

Боспорська та Озовська група колоній були сильними й багатими осадами; в їх руках була майже вся торгівля хлібом, головне пшеницею, а також рибов. Крім того, з усіх грецьких колоній це були єдині, що зорганізувалися в справжню державу з значною територією, бо підбили під свою зверхність племена й народи, що жили навколо них, зокрема - на Кубані. Значення Боспорської держави остаточно змаліло вже тільки після завоювання Царгороду турками. Їй належить та заслуга, що її осадами встановлені шляхи, річі й способи чорноморської торгівлі, які фактично, з відповідними, явна річ, змінами, залишаються й тепер; вони поклали початок тісного історичного зв'язку Чорномор'я з південною Європою.

В той час, як спочатку фінікіяни з карійцями, а за ними греки впорядковували чорноморські береги, в степах з'являлись все нові й нові народи, повставали дуже могутні часом держави. Насамперед це були іранські народи, близькі родичі індусів, персів, тощо. Уже за нової кам'яної доби, як на те вказують численні матеріяльні пам'ятки, на території сучасної Кубані існувала якась значна держава, зв'язана походженням своїм з культурними й державними центрами персів та інших іранських народів. На її місце стала так звана Боспорсько-Кімерійська держава, поруч з якою на західних українських степах існувала держава Тракійська, - заснована тракійцями, що жили на Балканах.

Але про зазначені держави маємо дуже мало відомостей. Далекі більше знаємо про велику іранську державу С к и т і в, яка повстала на просторі українських степів десь у VIII столітті до Р.Хр. Скити протримались тут кілька століть, надавши надовго своє ім'я цілій країні та всім підвладним їм народам. Войовничий кочовий народ, вони підбили під свою зверхність багато народів і велику територію. Їх державні межі зачинались біля Волги, а кінчались за Дунаєм; ознаки їх впливів знаходять у таких далеких країнах, як Угорщина, Східня Прусія, з одного боку, а з другого - Уральські гори та Оренбурзькі степи. Високі їх могили й досі вкривають означені простори.

Головне тіло Скитської держави лежало на Лівобережній Україні; там була й їх столиця, - власне, великий табор-фортеця, де жив цар, підручні йому князі та військо, бо скитські царі завжди мали наготові велику постійну армію-кінноту. За мирних часів вони та підручні князі були звичайними власниками чисельних табунів коней, отар худоби та безлічі рабів. Державна організація складалася в такий спосіб, що царі правили підвладними їм народами не самі, а через своїх заступників. Серед тих народів були й наші предки, які відзначались, як і народи на Кубані, тим, що, не будучи кочовниками, провадили велику хліборобську господарку, постачавчи хліб не тільки для споживи, але й також для зовнішньої торгівлі. Можна гадати, що вже тоді на нашій території, крім Києва, існували Чернігів, Лубич, тощо, себто, що вже на ті часи українськими племенами сколонізоване було наше Лівобережжя.

Скитська держава, у боротьбі з сусідами, запала в III столітті до Р.Хр.; малі останки скитів потім деякий час переховувались у Добруджі та в Криму. Місце скитів заступила держава С а р м а т с ь к а. Сармати, як і скити, були кочовим іранським народом, але вони стояли на нижчому рівні культури, а через те й їхня держава не була такою міцною ні такою організованою, як держава скитів, хоч і стояла на тих самих основах. Сармати протримались в наших степах приблизно до II століття після Р.Хр., коли під натиском, головним чином, германського народу готів, покинули наші степи й розійшлися частками по цілій Європі, де й змішалися без останку з місцевим населенням; дещо їх заховалося й досі на Кавказі з ім'ям осетинів.

Отже, на місце сарматів до українських степів прийшли г о т и. Якись ближче нам невідомі причини примусили цей германський народ, що жив споконвіку при Балтійському морі між Одером і Вислою, покинути свою бать-

ківщину й вирушити звідтам на південний схід. Це сталося на початках християнської ери. З великими труднощами перейшли готи поліськими багнищами, вийшли до нашої прабатьківщини Київщини, яку вони звали О й я, зустріли тут сильний організований опір з боку наших предків, але перемогли їх і подались далі в степи, і вже в II столітті після Р.Хр. з'явилися й на берегах Чорного моря.

Войовничі, добре організовані готи заснували в українських степах, од Дону до Дунаю, велику державу, що ділилася на дві частини, - одна на Дніпрі, друга - між Дніпром і Дунаєм. За часи їх панування розвинулась Дніпрова торгівля, збагатіли наші міста, був пробитий, поруч з старим бурштиновим шляхом, другий шлях з півдня на північ. Це був той відомий історичний шлях од варягів до греків, що йшов Дніпром, його припливами, а далі через Волхов, Ільменське та Ладозьке озера й виходив Невом до Фінської затоки Балтійського моря через пізніший Петербург. Як гадають, тоді ж таки було засновано на північному Волхові Новий Город, сучасний Новгород, колись стару київську колонію. Готи вели велику торгівлю з греками, але не цуралися й морських походів на грецькі колонії та на самий Царгород, що стало потім такою звичайною справою для українських князів, а ще пізніше, й для українських козаків. Столиця готської держави лежала на Дніпрі й звалася по-готському Д а н п а р ш т а д, - Дніпровий город; як гадають це й був наш стародавній Київ.

Готське королівство, хоч і яке багате та могутнє, не встояло довго. Воно впало в кінці IV століття в боротьбі з г у н а м и, і славний старий готський король Г'е р м а н а р і х скінчив самогубством, аби не пережити своєї держави. Г у н и були першою турецькою ордою, що з'явилася в наших степах. Вогнем і мечем спустошили азійські кочовники чорноморську територію, перейшли далі до Європи й докотилися, під проводом свого короля, славнозвісного А т і л и, аж до Франції, де й були переможені на Каталаунських полях р. 451. Гуни потім повернулись були до Угорщини, але пізніше, після смерти свого короля Атіли, повернулись знову до українських степів, де й зникли серед інших, споріднених з ними орд.

У поході гунів по Європі, як про те свідчать тодішні пам'ятки, приймали участь і певні загони з наших предків, які, можна гадати, додому не вернулись, а залишилися в різних кутках Європи, злившись потім без сліду з місцевим населенням. До часів боротьби готів з гунами стосується й перша писана звістка про князів у наших предків, але про це буде мова пізніше.

Після гунської бурі на деякий час в українських степах наступає відносний спокій. Перейшли, щоправда, в VI та VII століттях через них деякі дрібніші орди, як а в а р и, ч и о б р и, б о л г а р и, тощо, але цей перехід мало відбився на степах. Сталось так тому, що на нижчій течії Волги за цей час усталилась досить сильна держава, що її було закладено х а з а р а м и, народом турецького походження, командні верстви якого разом з хазарським царем-каганом приступили на жидівську віру. Хазарські кагани були самодержавними владиками свого народу, але правили, як на той час, досить лядяно, стежили за рівними правами підвладних їм народів, не дозволяли утисків за віру, підтримували науку й мистецтво, піклувались про розвиток народнього добробуту й торгівлі. Кагани мали постійну армію, складену в значній мірі з підвладних їм деяких українських племен і з тоб армією давали відсіч нападам кочових орд, що наближались до них зі сходу.

Хазари, крім української території, поширили свої впливи на Кавказ, на Крим та на Кубань, і слава Хазарського царства була такою голосною, що наших київських князів ще довгий час, в урочистих випадках, звали каганами, хоч самі хазарські кагани вже й зішли були на нівець. Хазарський каганат підломився в боротьбі з арабами, що тиснули на нього з Закавказзя, а останній удар, від якого він так і не міг уже виправитись, нанесено було йому в X столітті київським князем С в я т о с л а в о м. Останки хазар заховалися й досі в Криму з назвою караїмів.

За часів Хазарського каганату, що був на сході захистом для чорноморських степів, предки наші, - використовувачи сприятливі для них обставини, - сколонізували цілу нашу сучасну територію аж до берегів Чорного моря. На цей же час припадає й остаточне встановлення нашої держави на чолі з Києвом.

Л е к ц і я т р е т я .

Слов'яне в складі євронейських народів. Група східних слов'ян та слов'янське розселення. Українські племена, їх культура та побут. Роля Києва.

Європейські народи зветься індо-європейськими чи арійськими. Довгий час учені гадали, що всі арійці приїшли до Європи з Азії, бо їх прабатьківщиною нібито були місцевості в середній Азії, біля сучасного Афганістану й Туркестану. Але згодом наука змінила свій погляд на цю справу й прабатьківщиною арійських народів вважає тепер східну Європу, зокрема - ту велику рівнину, що тягнеться на європейському сході в південно-західному напрямі й частиною якої єсть Україна. Не всі арійські народи цілий час перебували на своїй прабатьківщині. Частина їх, а саме, іранці відірвалися географічно від арійського тіла й вимандрували до середньої Азії, де й стали предками сучасних персів, індусів, тощо. Деякі з тих народів пізніше знову повертались до Європи, як то ми бачили на прикладах скитів, сарматів тощо.

Окремі народи з родини арійської ясно зазначились десь уже за дві-три тисячі літ до Р.Хр. Вже тоді мабуть розбілися вони на дві такі групи: 1/ східну, що до неї належали іранці, тракієці, албанці, вірмени, слов'яне, литовці; 2/ західну, до якої зачисляють греків, італійців, кельтів, германців. Слов'яне, а серед них зокрема українці, ознаками мови найбільшчі, з одного боку, до іранців, з другого, - до германців. Але найбільшчі мовні їх родичі - це литовці, бо був навіть за далекої давнини, такий час, і то дуже довгий, коли слов'яне й литовці жили перемішані на спільній території.

Загальною слов'янською прабатьківщиною вважають простори від верхніх Карпат до Валдайської височини, землі між Вислою й Німаном аж до моря, а також верхню та середню правобережжя Подніпров'я. Властивою ж українською прабатьківщиною, як про те вже згадано вище, було Подніпров'я Київське. Митубольці на своїй старій Україні.

Слов'яне ще задовго до історичних часів розбілися на групи: східну, південну та західну, а групи, в свою чергу, і, явна річ, пізніше, - на племена: українські, білоруські; великоруські, сербські, болгарські, словацькі, чеські, побалтійські, полабські, польські. Розселюючись зі своєї прабатьківщини, східні слов'яне пішли на північний, а особливо - на південний схід; з інших груп з ними помандрували, відірвавшись од своїх родичів, лише два невеликих польських племені - радимічі та вятичі; всі інші племена пішли на захід та на західній південь Європи, де й розселилися.

Слов'янське велике розселення припало на початки християнської ери й було одночасним з розселенням германським. Але германське розселення йшло головним чином на межах найкультурніших тодішніх народів - греків і римлян, а тому було дуже бучним і голосним, бо зв'язане було з великими військовими походами з обох сторін, з боями, тощо. Вістки ж про розселення слов'янське, що переходило тихо, в далеких, мало відомих тодішньому культурному світу країнах, більше за допомогою плуга, ніж меча, - в тому бучному розголосі або потопахи, або з'являлися вже тоді, коли саме розселення стало dokonаним фактом. Таким чином, через кілька століть майже непомітного для тодішнього світу розселення, слов'яне, приблизно десь на кінець VII століття після Р.Хр., остаточно закріпили за собою в Європі ті самі території, на яких вони живуть і тепер.

Вказівки на наших предків єсть у численних старогрецьких письменників, починаючи з Геродота, але виразно поперше виступили вони в історії під назвою *Славяни*. Не можна вже тепер розізнати, чому та як повстала така назва. Усі спроби вивести її з якогось слов'янського мовного коріння

не дали добрих наслідків. Тому гадають, що антами звали наших предків чужі народи, а вони самі в той час звали себе якимось інакше. У численних латинських і грецьких пам'ятках про антів зачинають згадувати з перших століть християнської ери, коли вони, заселяючи сучасну українську територію від Дону до Дунаю, зустрінулись на півдні з римлянами та греками. Вгадки ці здебільшого випадкові й неясні, але вже з кінцем IV століття маємо ясноту звістки про вперту боротьбу тодішнього антського короля з королем готським. Аналогічні звістки маємо також і з половини VI століття, з якого часу дійшли до нас і цікаві описи побуту антів та їх звичаїв. Остання звістка про антів у згаданих пам'ятках датується р. 602 після Р.Хр. З цього часу на довгий час у них припиняються якібудь відомості про наших предків. Натомість, в арабських пам'ятках маємо трохи пізніше оповідання про волинське королівство з Маджаком на чолі; в цьому переказі предки наші вже названі їх власним ім'ям, хоч усе вказує на те, що це королівство було прямим продовженням давньої держави антів.

Після цих коротких, бо чужих звісток приходять на чергу наші власні літописні відомості про тодішні українські племена, про їх побут та про їх державне життя. Перші літописи, як це встановлено науковими дослідженнями про них, писані на початках XI століття; але автори їх, використовуючи чужі старші пам'ятки та поруч з ними й народні перекази, говорять не лише про сучасні їм події, але й про давню, часом доісторичну, давнину.

Згідно з літописними відомостями, межою для українських та білоруських племен, як і тепер, була многоводна Припять, правий приплив Дніпра. На Лівобережжю, вздовж північної української межі, що теж зосталась майже тою самою й тепер, довгою смугою, од Дніпра до Сожа й далі, жили радимичі та вятичі, - оті самі польські племена, що відірвались од своїх родичів і помандрували на схід. Вони відділяли собою українців од великоруських племен, а пізніше змішалися з білорусами, більше - з москвинами й найменше - з українцями.

В серці української землі, в нашій київській прабатьківщині, жило невелике плем'я полян, що, як згадано вище, довгий час звалось також Русь, та якому доля судила стати на чолі першої могутньої української держави, що збирала під своєю зверхністю майже цілий схід Європи. Власлива полянська територія була дуже невеликою, бо обмежена була на сході - Дніпром, з вузькою смугою на лівому його березі, а на півночі, заході та півдні - правими припливами Дніпра - Ірпенем та Россю.

На лівому березі Дніпра, по його припливах - Десні з Соїмом та по Сулі - жило досить численне плем'я сіверян, що мали своїм головним містом стародавній Чернігів. Сіверянські осадки тяглися далеко на південний схід, доходячи до Дону й далі - до славнозвісного за старовини міста Тмутаракані, що лежало в сучасній Кубані.

На захід од полян, по річках Прип'яті, Горині, Случі, Стирі та по Бугові жили деревляне, що придбали собі таке ім'я, бо, як кажуть літописи, сиділи вони по лісах. За історичних часів деревляне фактично злилися з полянами, посиливши цих останніх. За деревлянами - далі на захід, жили дуліби, яких можна утотожнювати зі згаданими вище антами та яких пізніше літописи звать часто бужанами, волинянами, черв'янами, - імена, що повстали, головним чином, від дулібських важливих міст. Ще далі на захід, на самій периферії українській жило плем'я хорватів, яке відомо нам лише з імені, бо про пізнішу його історію літописи не створюють нічого.

На південь од полян, спочатку - нижнім Дніпром до моря, а пізніше - між Бугом та Дністром сиділи уличі, а поруч з ними, між Дніпром та Дунаєм, розселилися тиверці. Як гадають, якісь ближче невідомі нам українські племена мали свої осадки й за Дунаєм, в сучасній Добруджі та в приморській Болгарії. Літописи про них мовчать. Але літописні пам'ятки взагалі не переказали нам імен усіх українських племен, переіменували лише

головніші та тих, що сиділи ближче до Києва. Так, вони нічого не **говорять** про українські осади в чорноморських степах і на чорноморських берегах, в той час як з інших джерел знаємо, що на цілому просторі степів існувала значна українська колонізація, що мали наші предки й свої міста на Чорному морі, на гирлах Дону, при керченській затоці, тощо.

Простори були великі й люди жили далеко одні від одних, окремими хуторами, — по-старому — дворищами, хазяїнувши разом великими родинами на чолі з дідом, батьком чи взагалі з старшим чоловіком, або й жінкою. Іноді на цього старшого впрост вибирали найздібнішого. Для охорони людей, худоби, та збіжжя від нападу ворожих племен ставили **г о р о д и**, тсбто **з а м к и**, на горі чи взагалі в малоприступному місці, оточували їх валами, окопували ровами. За часів небезпеки вся людність з худобою та майном переходувалась у цих городах-замках. За мирних же часів в городі жив князь, чи його підручний, з дружиною, тсбто, з військом, багатші люди, купці, майстри. Коли небезпека загрожувала цілій країні чи цілому племені, збирались до гурту всі князі та їх підручні з своїми дружинами, до яких приставала вся людність, здатна до зброї, і під проводом старшого князя виступали в поле, ставчи до бож з ворогами. Коли ж небезпека минала, розходились знову по городах та по хуторах — до нової небезпеки.

Основна людність була хліборобською: Господарували на перелогах і на постійних полях, знали ярину й озимину, сіяли майже все те збіжжя, що й тепер, а саме: жито, пшеницю, овес, ячмінь, просо, тощо. Розводили льон та коноплю, хміль; на городах садовили квасолю, горох, сочевицю, цибулю, часник, ріпу, мак, тощо. По садах росли, як і тепер, яблуні й груші, вишні й черешні, сливи, горіхи, різні ягоди. Мали вже всі потрібні хліборобські знаряддя: плуги з лемішами, рала, борони, коси, серпи, граблі, заступы, лопати. Хліб складали в снопи, сіно — в копиці. Мололи в млинах чи на ручних жорнах. Оралы волами чи кіньми. Худоба була вся та, що й тепер; сторожили її пси, в хатах за мишами стежили коти. З домашньої птиці, крім гусей, качок та курей, часто тримали ще журавлів, лебедів та голубів.

Поруч з хліборобством дуже поширене було також бжільництво, лови та рибальство. Бжіл тримали в лісі, в дуплах дерев чи в вуликах на деревах; звір'я ловили ради шкур та для споживи. Крім того звір'я, що водиться й тепер, багато було ще диких коней, турів, тсбто диких биків, лосів, оленів, відмедів, барсів, а по річках — бобрів. Річки були дуже многоводні та багаті на рибу, — на лососі, лини, осетри, пструги, тощо; ловили їх вудками, мережами та неводами. Рибу споживали свіжою, але й солили її на запас.

Їли добре й багато. Основою був хліб, пекли його невеликими плячками, на кшталт сучасної паляниці. Вміли страву пекти, варити, пряжити, смажити. Багато вживали молока, масла та сиру. М'ясо їли волоче, овече, коняче, свинину, дичину. Варили кашку з рибою та городиною, з м'ясом, подібну до сучасного борщу. Готували солодкі булки, медівники, маківники. З напоїв варили мед та пиво; вино було привозне й пили його тому лише багатші люди. Страву варили в печах — в горшках та в казанах.

З ремесл дуже були поширені: кушнірство, ткацтво, гончарство, теслярство, ковальство, тощо. Вироби були добрі, часом дуже гарні, виказуючи на собі впливи грецькі, середньо-європейські та середньо-азіатські з пристосованням до місцевого смаку. Дуже багато, серед багатших верств, вживалось й виробів привозних.

Вдягались в залежності від заможности. Чоловіки носили полотняні сорочки та штани, жінки — сорочки, плахти та запаски, поверх чого вдягались свитки й киреї. Озувались в чоботи чи в постолы, маючи на ногах панчохи чи онучі. Голови вкривали шапкою, шкуряною чи плетеною; жінки носили очіпки. Зимом вдягали кожухи та хутра, оперезані поясами.

Жіночі прикраси були дуже різноманітні, найчастіше — срібні: серезки, нашійники, перстні, каблучки. У багатших це все було привозне, мистецьки вироблене з золота, але найулюбленіші прикраси наших предків всетаки бу-

ли срібні. Одежа князів, багатих людей, тощо, шилась з привозних дорогих тканин, - з шовку та з оксамиту, - прикрашена була різноманітними мистецькими оздобами; чоботи ж були сап'янові, як все те видно з портретів стародавніх наших князів, що збереглися з тих часів; все те підтверджено також знахідками в розкопаних могилах.

Зброя була для нападу й для оборони. Для нападу вживали списа, ножа, меча, сокиру, кия, - тобто щось подібне до булави, - лук та стріли; знали також і шаблю. Для оборони служили: щит, броня, шолом, кольчуга. Меч був широкий, гострий з обох боків, довгий біля метра, з міцною, оздобленою ручкою; пізніше - перевагу взяла крива шабля. Зброя була головним чином місцевого виробу, але одночасно вживалися також франкські мечі, латинські шоломи, польські сулиці, тощо.

З музичних інструментів відомі були: сопілка, бубни, гуслі, сурми, восьмиструнні бандури, довгі дудки, тощо.

Хати ставили, як і тепер, з світлицею, ванькиром, сіннями й коморою; на дворі були - стайні, льохи, хліви, клуні, тік, голуб'ятні; за хатами городи та сади. Звичайно, бідний ставив менший будинок, багатший - більший. Для хатньої прикраси та вигод вживали багато килимів.

Їздили на конях та на волах, літом - возом, зимою - саньми. Тому, що дороги були лихі, в далеку виправу йшли верхи.

Чужі писані пам'ятки /греки - Маврікій та Прокопій з VI століття та пізніше араби - Ібн-Якуб, Ібн-Фацлан, тощо/ в такий спосіб характеризують наших предків: - усі вони, тобто, наші предки, - високі й надзвичайно міцні, тіло й волосся в них не дуже світле й не впадає в чорне, а темнувате. Вони ласкаві з чужинцями, гостять їх у себе й провозають з одного місця до другого, - куди їм треба; буває навіть так, що як гостеві станеться якась кривда через недбалість господаря, то той, хто прийняв потім гостя, виступає проти недбалого хазяїна, вважаючи собі честь стати в обороні гостя. Рабів своїх не затримують у неволі назавжди, як інші народи, а визначають їм певний час, після чого дають на вибір: вернутися додому з певною нагородою за службу чи зістатись серед них вільними людьми. Жінки їх чесні вище поза всяку уяву, так що більшість з них смерть свого чоловіка вважають як свою власну смерть і вмирають з доброї волі, бо для них жити вдовами, - то вже не життя. Люди ті не хочуть нікому служити, або бути під чієюсь владою, терпеливі до всякого лиха: до спеки, дощу, до браку одягу, споживи. Але вони **б е з н а ч а л ь н і й н е п о г о д л и в і**, уперті й не хочуть підпорядкувати власну думку загальному рішенню - тому то серед них постійні сварки, криваві бої, невірність щодо умов. Нарід одважний та воєвничий, **ніхто** не зрівнявся б з ними силою, колиб не ота стала незгода між їх численними, відокремленими племенами.

Разом з тим всі чужинці, оповідаючи про наших предків, підкреслюють їх щирість, людяність, ласкаву вдачу. То були безжурні, веселі, охочі до забав люди. Співи переймали ціле їх життя. З танцями, музиком та співаками справляли вони весілля свої. Жінки, навіть умираючи після смерті чоловіка, прощалися з світом, співали пісні. При всякій нагоді грали в різні гри, робили вистави, співали, слухали музики, танцювали, пили мед та пиво. За князівських часів духовенству було дуже багато праці - боротися з цими звичаями, що не відповідали візантійським християнським настроям.

Звичаєве право було людяне й м'яке. Кари на горло не знали, не знали й кар на тілі; найтяжчою карою було позбавлення людини прав на громадську охорону. Родова помста, - згідно з якою всі члени одної родини мають мститися за смерть свого родича всім членам тої родини, до якої належав убивець, - існувала, але й ці провини пізніше могли бути викуплені. Автим безначальні й свавільні, ласкаві й людяні за мирних часів, предки наші за часів війни й небезпеки були витримані й суворі, відважні й немилосердні. В успіхах і в біді були вони вірні тоді своєму князеві - **вождю**.

Про віру наших предків чужі пам'ятки оповідають так: - Єдиного бога, що присилає до світу блискавку й грім, визнають вони владиком і жертву-

ють йому корів та інші жертви. Як хто з них має перед собою наявну смерть од хвороби чи на війні, то обіцяє жертву, і, врятувавшись, виконує обіцянку, бо гадає, що жертвою врятував собі життя. Шанують річки, мавок, деякі інші божества, жертвують їм і по жертвах ворожать.

З літописів та з інших пам'яток знаємо й імена інших богів наших предків. Найстаршим богом був С в а р о г, бог вогню, що його місце пізніше заступив П е р у н, бог грому та блискавок. Далі йшли: Д а ж б о г, чи Х о р с, бог сонця, В е л е с, бог скотарства, С т р и б о г - бог недолі, його внуки - вітри, тощо. Напів-богами були: М о к о ш ь - богиня хатня, Я р и л о - бог весни й кохання та інші. За напівбогами йшли різноманітні мавки, - лісові, водяні й польові. Важливу роль грала Д о л я, що чатувала над щастям і горем кожної людини. Шанували наші предки річки, криниці, болота, гаї, руїни, млини, дуплясті дерева, тощо. Спеціальних храмів майже не було; молились біля клуні, біля криниці, в полі, в галях. У жертву богам приносили птицю, м'ясо, хліб, молоко, цибулю, - хто, що мав. Обрядовий культ не був гармонійний і розвинений, касти жерців не було, а були лише ворожбити, що їх звали волхвами. Жертви приносили: за себе - кожний зокрема, за родину - батько, за країну - князь.

Вірували наші предки й у посмертне життя. Як свідчать чужинці, вони не йшли в полон, щоб не стати рабом і на цьому й на тому світі; воліли тому ліпше бути забитими в бою, щоб вмерти вільною людиною й такою жити й за могилою. Взагалі, посмертне життя, як і інші поганські народи, вважали вони безпосереднім продовженням життя земного. Чим хто був тут, тим він буде й на тому світі. Тому, ховаючи, клали людині в могилу, по можливості, все, що йому було потрібне за життя: князеві - ознаки влади, воякові - зброю, жінкам - домашнє знаряддя та прикраси, іншим - згідно з їх фахом. В одній з могил знайдено було навіть маленьке наковадло, малі шальки, молоточки, тощо, одне слово, знаряддя, що потрібне було швелірному майстрові. Мертвих палили, але частіше ховали в землі в деревляних трунах; похорон було зв'язано з численними співами та обрядами. Через рік після смерти покійника, і далі, що-року, справляли на могилі тризну, тобто, поминальний обід.

Свят було багато й всі вони були пристосовані до сезонних змін у природі; були свята весняні, літні, осінні й зимні. І досі ще в народі зосталася про них пам'ять у святкуваннях Корочуна, Івана Купайла, в колядках, щедрівках, у весняних грах, в калиті, тощо. Шлюб та весілля справлялися також з великими обрядами та численними піснями. І до наших днів, - явна річ, з відповідними змінами, - в народі існував майже той самий весільний обряд, співалися в час його ті самі весільні пісні.

Як вказано було вище, жили наші предки великими родинами. Жінка входила до роду чоловіка. Дозволялося мати кількох жінок, але тим користалися за дохристиянських часів лише князі та окремі дуже багаті люди, - та й то рідко, бо звичайний чоловік мав завжди одну жінку. Мати користалася в родині великою пошаною і часто, після смерти свого чоловіка, стояла на чолі родини й цілого господарства, а в князівських родинах - навіть, за малих дітей, і на чолі держави. Права жінки, порівнюючи з іншими народами, були широкі й охоронялися звичаєм, а пізніше й писаним законом. Історія наша не знає погляду на жінку, як на живе майно, що було в інших народів. Згідно з першим нашим писаним законом - так званом П р а в д о ю Ярослава, в якій списані норми стародавнього звичаєвого права, - жінки рівноцінні чоловікам. Образ матері й вдови високо стоїть в народніх оповіданнях і в пізніших писаних пам'ятках. У цьому, мабуть, таки зазначився вплив іранських народів, поруч з якими так довго жили наші предки, бо в тих народів свого часу жінка так само користувалась високою пошаною, стоячи під охороною звичаєвого й писаного законів. Ця риса характерна для українського народу на протязі цілої його історії.

Група дворич наших предків складала в е р в ь, тобто село Село мало спільні ліси, сіножаті, випаси, води, але поля були власністю окремих родин чи осіб, як і пізніше. Сільськими справами провадило себто,

сходина старших людей, господарів. Так само велися справи й по більших поселеннях, - в містах, що повстали біля городів - замків під їх охороною; з тої лише відмінності, що поруч з вічею, по тих містах, стояв, з одного боку, князь зі своєю дружиною, а з другого боку - бояре, тобто, визначні багаті люди, що спирались на підвладних їм людей, а часом мали й свою власну дружину. Загальними справами цілої країни провадив князь, віче головного міста, столиці, та його бояри. Твердим звичаєм було, що рішення столиці ставало обов'язковим для всіх менших міст та поселень цілої країни.

Багатство та силу великим містам-замкам та їх князям давала, головним чином, велика торгівля, що велася Україною й через Україну з різними краями. Як це вже було вказано вище, великі торговельні шляхи одвіку вели Україною з півночі на південь, з середньої Європи до Азії та **навпаки**. Шляхи ті були водні й сухоходльні, і осередком, де вони перехрещувалися, був Київ, чому він став і зостався нашою столицею. Речі торгівлі були й за князівських часів майже ті самі, що їх було вказано вище, коли говорилося про торгівлю грецьких осад. Купцями, що їздили через Україну до Європи та до Азії, до Скандинавії та до Греції, були, головним чином, **варяги**, тобто, сучасні скандінави, **українці**, **жиди** та **араби**. Київ був складочним містом цієї міжнародної торгівлі, що мала дуже великі обороти, - навіть і коли зробити обрахунки на сучасні гроші. Велика частка з того обороту йшла місцевим людям, головним чином, боярам, дружині, а, особливо - князеві, що давав свою охорону купцям та їх торговельним караванам. **Гості**, тобто купці, були в наших предків у великій пошані; в Києві для свого прожитку вони мали окремі ділянки, а їх інтереси охоронялись спеціальними законами. Разом з крамом, з цілого тодішнього світу, - бо їздили вони через Європу й до Африки, через Грецію й до Сирії, а в Азії - за Урал і до Багдаду, - привозили купці до Києва різноманітні нові винаходи, наукові надбання, мистецькі речі, оповідання про життя своїх і чужих народів. Через них робились наукові, письменницькі, мистецькі й звичайні запозичення від культурних народів Європи й Азії. У Києві все оте перекіпало, як у горнилі, вставала багата й ваблива, своєрідна культура, що органічно об'єднувала в собі кращі надбання європейські та азійські, злиті між собою українським перетворенням. Тому то Київ став і довгий час був не лише політичною столицею цілого сходу Європи, але й могутнім культурним джерелом, з якого пили святу воду науки й мистецтва всі сусідні з українською Руссю держави й народи.

Лекція четверта.

Походження Київської держави. Перші князі - від Кия до Олега. Ігорь, Ольга, Святослав.

Наші писані пам'ятки застали велику Київську державу, як готовий, усталений факт. Про її початки, про довгу еволюцію, яка була потрібна для того, щоби Київський князь міг здобути зверхність над усіма українськими племенами, а пізніше й над цілим сходом Європи, - літописи не дають майже ніякого матеріялу, бо вже й вони його не мали. Тому оповісти хоч скільки-будь докладно про те, як зачиналася та як на протязі століття складалась эта держава, - тепер уже не можна. Можна лише говорити про відомі нам, головним чином, з чужинарідних писаних пам'яток, окремі події та історичні факти, які свідчать про існування нашої державності в послідовній тягlostі століть. Дещо з них було вже наведено вище; тепер зберемо їх до купи.

Генетично українська державність сягає, мабуть таки, до нової кам'яної доби, припадаючи на її кінець, - на той час, коли на Україні панува-

ла так звана Т р и п і л ь с ь к а культура^{х/}, з її городищами-замками, з розвиненим хліборобським побутом, з високою, як на ту добу, цивілізацією. Яку форму прибрали оті перші зачатки державности в наших далеких предків, не знати. Виходячи з того факту, що вказані вище городища були дуже різноманітні, - часом площю в кілька десятин, часом - всього на дві-три родини, - можна припускати, що й наші предки, як майже всі народи того часу, творили суспільство родового чи кланового характеру, без якоїсь твердо організованої центральної влади.

С к и т и, з'явившись на Україні, легко скорили собі оте суспільство, але не знищили його, залишили тим, чим воно було, лише підпорядкувавши його собі в своїх інтересах. До складу держави скитів, як про те свідчить Геродот, вони увійшли, як хліборобська його частина. Таких частин у тієї кочової державі було дві: одна на Україні - в Подніпров'ї та в Подністров'ї, а друга - в сучасній Кубані. Обидві вони, постачаючи збіжжя на споживу й для експорту, були основою скитського багатства. Про скитсько-українські внутрішні взаємовідносини якихбудь матеріялів бракує, але про подібні ж відносини скитів до кіммерійських хліборобських племен на Кубані, дещо відомо. Аналогія з ними говорить за те, що за панування скитів на Україні встановлена була примітивна феодална система. Суверенами були скитські царі, їх васалами - наставлені ними чи перетворені з голів родів та кланів місцеві князі.

Коли впала скитська держава, а на її місці встала держава с а р м а т і в, система ця мала залишитися без зміни, бо сармати, народ того ж самого коріння, що й скити, одріжнялись од них лише тим, що стояли на нижчому культурному рівні та не мали того організаційного хисту, що ним визначались скити. Система зосталась, але тому, що сарматська держава була слабшою назовні і слабше організованою з середини, влада місцевих князів мусіла посилитись, їх залежність од сарматських суверенів зменшитись, а подекуди й зовсім обірватися. Тому на просторах од Дніпра до Дністра, наприкінці панування сарматів на українській території, себто, в часі - десь близько біля Р.Хр., мусіла повстати організована державність, і до того цілком самостійна.

Припущення це підтверджується фактами й подіями з часів інвазії готів, що заступили місце сарматів на Україні. Коли готи, у мандрівці своїй підійшли до Київщини, вони зустріли тут, - як говорить про це готський історик Йордан з VI століття, - організовану військову силу місцевого населення, з яким мусіли були витримати тяжку боротьбу. Готи перемогли й пішли далі на південь, але боротьба та не затихала ввесь час їх панування на українській території. Про це яскраво свідчить переказаний тим самим готським джерелом епізод, що стосується вже до того часу, коли в західній частині України утворилася держава антів, а в степах з'явилася орда гунів, яка знищила готське королівство. Стався той епізод десь недалеко від Дніпра наприкінці IV століття, як гадають, в р.380. Наступник славного готського короля Германариха Вінитар мав війну з антським королем Божем. На початках перемогали наші предки - анти, але пізніше Вінитарові пощастило в бов. Він полонив самого Божа, його синів та 70 підвладних йому вождів і всіх їх звелів розп'ясти на хрестах. Тоді анти склали союз з гунами й разом з ними перемогли готів.

З греками анти зустрінулись на берегах Дунаю та в балканських провінціях, куди вони ходили одні чи в союзі з іншими народами за здобиччю. Візантіїці то відбивались од антів, то складали з ними союзні договори, то навіть пропонували їм покинути свою батьківщину та оселитися в грецьких прикордонних провінціях і боронити тим їх метрополію від інших варварів. Грецькі пам'ятки з VI століття залишили вказівки й на форму антського державного життя. Це були більші й менші к н я з і в с т в а, що жили самостійним

х/ Назва її походить од м. Т р и п і л л я, недалеко від Києва, де знайдено було при розкопках численні й виразні сліди тої культури.

життям, утворюючи центральну владу лише від нагоди до нагоди, в час загальної небезпеки. Поруч з князем стояло в і ч е, що сходилось саме чи скликалось князем з приводу всіх важливіших справ; його рішення були обов'язкові для всіх, в тому числі й для князя. В тому ж таки VI столітті, - в половині його, - анти тяжко постраждали від нападу жорстокої війвоначої орди аварів, яка перед тим більше-менше непомітно перейшла українськими степами. Антська біда була така велика, що про неї, використовуючи народній переказ, згадує навіть літопис майже через півтисячі літ після того, як вона сталася. Дякуючи цій згадці знаємо, що на той час а н т і в по-свійському звали д у л і б а м и, а а в а р і в - по-слов'янському - о б р а м и. Антська чи, - тепер уже можемо сказати, - дулібська держава від тої біди виправилась і продовжувала існувати, як це видно з пізньої, згаданої в попередній лекції арабської звістки про В о л и н с ь к у д е р ж а в у з королем М а д ж а к о м на чолі, якому, крім волинян, корилися й інші українські племена. З цим ім'ям в о л и н я н дожили анти до літописної доби.

В яких формах та виявах переходила за готських часів державна еволюція на території нашої прабатьківщини, - на К и ї в щ и н і, - не знаємо. Мабуть таки політичну силу Києва надовго підломила готська перемога, яка саме Київщину поставила в тісну залежність од готського короля, бо, як здається, Київ на той час був навіть його столицею. Не знаємо також і того, як реагувало полянське плем'я на занепад готської держави. Але, беручи до уваги той факт, що Київ уже тоді був великим торговельним центром і зостався ним надалі, що пізніше він за такий відповідно короткий час став осередком могутньої держави, - логічно треба припускати, що вогонь полянських змагань до самостійного життя не погас остаточно і за готських часів, а після готів вибухнув з особливою силою. Звісток про це не маємо жадних. Сталось так, - як гадають, - тому, що Київ був далеко від тодішніх культурних країн, чужі народи мало про нього знали, а їх пам'ятки його не згадували. Можливо, однак, що про Київ таки знали, що звістки про нього в тих пам'ятках єсть, але ми не можемо їх прикласти до Києва. Бо ж свою сучасну назву наша столиця дістала од свого князя Кия пізніше, - уже після готів і гунів, а до того її звали чужинці якомсь інакше. Так, хазари, а за ними й грецький імператор Константин Багрянородний, ще в X столітті звали Київ - С а м б а - т а с, - тобто - Ф о р т е ц я на г о р і, що наближається до його назви в старих скандинавських сагах - Д н і п р о в а Г о р а, або й до літописної - впрост Г о р а. І до сьогоднішнього дня окремі частини Києва заховали дещо з своїх старовинних назв, але важливіші з них, які були значні й на чужині, могли піти в повну непам'ять.

Полянська державна незалежність, відтворена після занепаду антив, простояла недовго. Як вказано було вище, місце готської держави в українських степах заступила держава х а з а р с ь к а. Хазари свій центр поставили на Волзі, але експансія їх простягалася далеко на північ та на захід. З українських племен вільними від їх державних впливів zostалися лише анти - дуліби та може ще - тиверці з уличами, як найдальші. Київ так само попав був в якусь політичну залежність од хазарського кагана. Зазначити ближче риси тої залежності, за браком матеріялів, тяжко, але відомо, що поляни платили хазарам певну данину, що в Києві існувало довго ціле хазарське передмістя, що в ньому стояв палац хазарського царевича, жив якийсь неначебто хазарський резидент. Впливи хазарські на київській пізній державності досить помітні. Як згадано було вже вище, київські князі перебрали були на себе титул кагана, засвоїли собі хазарський звичай тримати сталу армію, перейняли дух урядової терпимости, тощо. Часом заломлення хазарської сили можна датувати й наростання сили полянської держави. У віковичній зміні великих держав на сході Європи київський князь заступає місце хазарського кагана, ставши неначебто природним його спадкоємцем, але спадкоємцем уже європейського типу.

Перший полянський князь, якого знають наші писані пам'ятки, був

К и й, - прізвище, що наявно походить од слова "кий", - рід тодішньої зброї на кшталт пізньої булави. Ім'я цього князя літописи застали вже оточеним легендами, які й старанно переказали. Кий, мовляв, перший з'явився в околицях Києва з своїми братами Щ е к о м і Х о р и в о м, з сестрою Л и б е д д ю та з цілим своїм полянським родом; оселився тут назавжди й став основоположником нашої столиці. Усі ці подробиці, наявно легендарного порядку, давали декому з наших істориків основу припускати, що й сам Кий - мітична людина. Однак, детальніший аналіз літописних звісток про цього князя вказує на те, що хоч імена його братів походять од назв київських верхів, а сестри - від київської річки, але сам Кий - особа історична. Києва він безперечно не закладав, бо, як знаємо, це місто існувало споконвіку. Натомість, він поставив свій Київ-город, тобто, з а м о к К и я на Г о р і, як звали в давнину верхню частину Києва. Літопис точно вказує це місце, на якому за його часів стояв уже один із боярських палаців; це було на Боричевому шляху з Подола на Гору, тобто, десь між сучасною Андріївською церквою та Михайловським монастирем. Князь набрав сили й слави, й ім'я його замку, як то дуже часто траплялося в усіх народів, - що було спочатку місцевою назвою, стало спільним ім'ям для цілого великого міста, притьмаривши собою всі інші попередні назви. Відгомін цього залишився й до наших днів, бо ж вказану верхню частину Києва й тепер звуть С т а р и м Г о р о д о м, себто, в перекладі на сучасну нам мову - С т а р и м З а м к о м.

Пізніші літописи скаржаться, що дуже мало знають про цього "мудрого й смисленого князя", як зве Кия Густинська пам'ятка. З точних фактів відомо про нього лише те, що вів він якісь пересправи з Візантією, для чого їздив до Царгороду; що перебував деякий час у Болгарії, поставивши там замок К и с в е ц ь, - тепер руїни; що вмер і похований він у Києві. Звістки про Кия не наводять років ні часу, коли він жив і вмер. Здогадуватись, однак, можна, що події, зв'язані з Кием, сталися, мабуть, десь на початках VIII-го, коли не в кінці VII століття після Р.Хр.

Родина Кия, як здається, й надалі зосталася княжою родиною племені полян, - так про це, принаймні, говорить і літопис першої київської редакції. Але встановити щаблі споріднення пізніших князів з Кием, тепер уже, за браком матеріялів, не можна. Неможливим це було вже й тоді, коли в XI столітті учений київський чернець, на основі попередніх літописних записів, складав нашу першу писану історію, - так званий початковий літопис. Тому, як це часто бувало за старих часів у всіх народів, і наш літописець, не маючи перед собою документів ні навіть народніх пам'яток, і бажаючи надати більше слави й честі династії своєї батьківщини, вивів її родовод з чужого, найбільше тоді вславленого в Києві й в цілій Європі вийовничого народу с к а н д і н а в с ь к и х в а р я г і в, а про родину Кия впрост оповів, без жадних на те доказів, що вона вся перемерла. Київ неначебто довго стояв, так мовити, пусткою, без князів; варяжські князі, родичі скандинавського варяга Р в р и к а, закликаного новгородцями за князя, їхали Дніпром з півночі до Царгороду, спинилися на відпочинок біля Києва, дізналися від киян, що їхні князі перемерли, та й стали собі київськими князями замість їх.

Явна річ, що в такий спосіб князів ніде й ніколи не ставили, - не могли їх ставити так і в Києві, та й одночасні з початковим літописом інші наші пам'ятки нічого такого не згадують. Можливо, щоправда, що літописець, складаючи свої оповідання, мав на оці якийсь народній переказ про якийсь державний переворот, що стався за київської давнини. Бо ж за старовинних часів скрізь і часто князі скидали один одного й сідали на чуже місце. Але про все те ми нічого тепер уже не знаємо й мабуть таки ніколи не знатимемо. Та й не має це якогось важливішого значення. Київські князі, що вславили наше ім'я в історії, були справжніми своїми, національними князями. Усе говорить за те, що вони були місцевого, українського походження, а чи були вони разом з тим і прямими нащадками Кия, чи сталося десь, колись, у млі історії те або інше династичне збочення, - від того їх з'явлення перед батьківщиною не зменшуться

й слава їх перед нами не маліє.

В дальшому, за Києм, періоді маємо кільк^и голих звісток в чужих пам'ятках про українських князів, іноді названих з імени, іноді - ні; час-то ці звістки не дають навіть можливості з певністю означити, в якому хоч приблизно році сталася та чи інша подія. Так, у Ж и т і і св. Стефана Суро-рожського говориться про князя Бравлина, що з своїм військом воював грецькі колонії в Криму. Подія ця припадає, мабуть таки, на кінець VIII століття, а на початках IX-го, може той самий, а може й інший, бо не названий князь чи воєвода, нищив так само грецькі осади на південному, тепер турецькому березі Чорного моря. Далі, з так званих Б е р т и н с ь к и х а н н а л і в знаємо, що р.839 якийсь неназваний київський князь-каган переспрадляв через своїх послів-варягів з Візантійським імператором Теофілом. Безпосередньо, через степи, послали ці, із-за кочових орд, не могли вернутись додому, і греки вислали їх кружною європейською дорогою, де вони й попали до тодішнього германського імператора Людовика. Ще пізніше, а саме з р. 860, з грецьких джерел, знаємо, що неназваний київський князь воєс з Візантією, обложивши самий Царгород; на той самий приблизно час припадають і далекі київські походи на побережжя Каспійського моря, як про те подають джерела арабські.

З київських князів другої половини IX століття літописи знають лише трьох: А с к о л ь д а, Д і р а та О л е г а. Може, це був Аскольд, - отой князь, що робив згаданий вище похід на Візантію р.860; місце, де його поховано й досі зветься Аскольдовою могилою. Про Діра згадують і араби, але не знати, чи це той самий Дір, чи якийсь інший. Що ж до славного Олега, то, зводячи до купи всі літописні звістки, треба визнати, що, крім нього, були ще інші Олеги на київському князівстві; принаймні, два з них поховано в Києві, а третій - десь поза межами сатківщини. Може були ще й якісь інші князі, але про них ми нічого не знаємо.

Київський князь О л е г, що придбав у народі назву В і щ о г о, почав князювати після Діра в кінці IX століття. Ім'я цього князя осяяне великою славою, про нього склав народ багато дум, пісень, казкових оповідань. Згідно з цією народньою оцінкою, дотриманою й в літописах, був то князь мудрий, войовничий, а до того ще й чарівник, бо коли це йому було потрібно, обертався він пташкою чи звіриною. Він завойовував Царгород, поставивши свої човни на колеса й під'їхавши таким чином на парусах під самі стіни грецької столиці. На ознаку своєї перемоги він прибив свого щита на царгородській брамі, взяв з греків нечувано багатий викуп, одяг свою дружину в оксамити, а паруса на човнах поставив шовкові. Він зволював далеке індійське царство, він і вмер чудесною смертю, бо був укушений гадюкою, яка звила собі кублов черепі його мертвого коня, що вірно служив Олегові в усіх походах його. Йому єдиному належить заслуга заснування великої Київської держави, бо це він підбив усі східні слов'янські й багато не-слов'янських племен, скоривши їх владі київської столиці.

Так оповідав за Олега народ, так переказують за нього й літописи. В цьому, явна річ, багато чисто казкового перебільшення. Київську державу складено не на протязі якихось двадцяти, може, трохи й більше, років його князювання, - складали її на протязі століть попередники й наступники його на київському троні. Але все, що було зроблено попередниками Олега, і багато з того, що припало на долю його наступників, - все це було приписано на Олега, так що тепер уже тяжко й розібрати, що з того зробив таки він, а що виконали інші князі. Однак, будь-що-будь, всетаки слава Олега ним заслужена. Про його мудру внутрішню діяльність свідчить нам народня пошана його імени й пам'яті; про походи на Каспій та на Закавказзя говорять арабські пам'ятки, про блискучу перемогу над греками голосно промовляють заховані в літописах тексти торговельного та військового договору, якого він склав з Візантією р.911 та який був незвичайно вигідний для Київської держави. Умер Олег приблизно десь біля р.915.

Після Олега в літописних відомостях про київських князів виявляється певна прогалина, заповнити яку стало можливим лише дуже недавно, а саме, коли історикам став відомий текст випадково знайденого в Єгипті перед самою великою війною листа якогось ученого хазара, що жив у першій половині X століття. У тому листі говориться про переможню боротьбу хазарського кагана з київським князем Олегом. Цей **О л е г II**, - невідомо, яке споріднення мав він з тим першим, славним Олегом, - князював у 30-х роках X століття, вів нещадливі війни з хазарами та з греками й вмер десь у Тракії. Більше про нього ми нічого не знаємо.

Після смерти цього другого Олега, десь у другій половині 30-х років X століття, настає князювання вже цілком історичного **І г о р я**. Встановити його споріднення з попередніми князями не можна, але, явна річ, мав він якісь певні родинні права, що дозволили йому стати князем у Києві. Чинність його князівська, згідно з літописними переказами, спрямована була в двох напрямках: поперше, зміцнити київську державу з середини, подруге - поширити її межі на рахунок сусідів. Деякі з племен, що підлягали Києву, використовувачи заколоти, що настали за часів невдалого Олега II, спробували були відірватись од Києва й повернути свою незалежність. Ігореві довелося вести з ними вперту боротьбу, - особливо з уличами та деревлянами. Три роки облягав він головне уличське місто Пересічен, підбив уличів та наклав на них велику данину. Так само довго й вперто боровся він і з деревлянами й загинув у тій боротьбі. Ігор загинув у **бю з деревлянами**, що **счинився не** - далеко від Коростеня; на тому самому місці його було й поховано. Успішно воював Ігор з ордою печенігів, що особливо настирливо насадили тоді на Київ; зробив також успішний далекий похід на каспійське побережжя. Зате боротьба його з греками йому не принесла щастя. Греки, розбивши Олега II, хотіли за всяку ціну звільнитися від того невигідного для них договору, що був складений з ними переможним Олегом I. Ігор не уступав, і в наслідок того сталася війна з Візантією в р. 941. Війна та випала на користь греків. Київську флоту, що підступила під Царгород, вони спалили так званим **я с н и м в о г н е м**, що горів на воді, - винахід, суть якого, як здається й досі невідома. Ігор мусів одійти від Царгороду; відходячи, напав на грецькі міста на південному березі Чорного моря. Але й тут настигли його греки з своїм ясним вогнем, і він втік од них на Боспор, мабуть, до Тмутаракані, вже й тоді залежної від Києва. Боротьба Ігоря з греками скінчилася договором з р. 944, в якому скасовано багато з тих вигід, що їх був виговорив для Києя славний Олег I. Ігор загинув, р. 948.

Після смерти Ігоря зосталася вдовою його молода дружина **О л ь г а**, а з нею - малолітній син **С в я т о с л а в**. Поки dorостав Святослав, тобто на протязі більше десятка літ, Ольга, як повноправна княгиня, правила Київською державою. Та й пізніше, коли син дійшов уже повних літ, він завжди, ідучи в похід, - а більша частина його князювання перейшла в походах, - поки жива була мати, передавав їй свою владу над Києвом. Ольга придбала великої слави, ім'я її оточено казковими оповіданнями, переказаними в літописах. Але навіть, коли й поминути казкові подробиці, а спинимось лише на тому, що відповідає дійсності, то й тоді треба визнати, що це була дуже видатна жінка й княгиня. Молодою вона була гарна, приваблива, горда й неприступна; далі - з неї стала вірна дружина, почесна вдова, хороша мати для свого сина, така сама баба для своїх унуків. А сином вона мала обдарованого лицаря Святослава і внуком - Володимира Великого. Ольга була родом з Новгородської землі, старої Київської колонії; батько її був, як здається, місцевим псковським князем. Ольга була християнкою, і християнське ім'я її було - **О л е н а**. Наприкінці життя свого вона, як говорять літописи, одзначилася високими християнськими цнотами, за що церква й визнала її святою. Але поза тими цнотами це була здібна, владна, розсудлива, горда, сувора княгиня, гідна свого хороброго сина й свого великого внука. Жінка державного розуму, далекосяглий політик, обережна й разом з тим войовнича, вона міцною рукою вела урядування вже й тоді великою Київською державою.

Насамперед Ольга зробила те, до чого її обов'язували тодішні звичаї та інтереси держави. Вона тяжко помстилася деревлянам за смерть свого чоловіка; вона спалила їх головне місто Коростень, з населення - тих скарала, тих віддала в неволю, а решту примусила платити дань, - як про це пише літопис; місцеве князівство знищила, а цілу деревлянську землю приєднала назавжди безпосередньо до Києва. Помста та мала бути справді грізною, бо й до наших днів тамешні люди переказували старі оповідання, зв'язані з цією подією. Після того княгиня заспокоїлась і віддалася справам урядування. Літопис говорить, що вона об'їзжала всі державні землі, творила суд та встановлювала можливо легкі дані. Вона заклала так звані *п о г о с т и*, тобто, місцеві урядові осередки для селищ і громад, розподілила рівномірно податки, встановила відповідні правила для дуже важливого тоді промислу - звіроловства; закладала нові села, ставила городи, судила, адмініструвала. Усе життя її до самої смерті було повне розсудливої державної праці, і недурно літопис про неї каже, що Ольга була - наймудрішою серед людей.

Коли Ольга стала християнкою, встановити тяжко. Літопис зв'язує охрещення київської княгині з її подорожжю до Царгороду в р. 957, але, як це видно з грецьких пам'яток, разом з Ольгою приїхав до Царгороду й її придворний священник, чого, явна річ, не було б, коли б вона не була ~~це~~ тоді християнкою. Про перебування ж Ольги в Царгороді докладно говориться в книжці тодішнього візантійського імператора Костянтина Багрянородного, що описав, як він з жінкою двічі вшанував урочистим прийомом своїх гостей - київську княгиню. Ольга приїхала до Царгороду з великим придворним оточенням. З нею був її племінник, на жаль, не названий з імені; дванадцять родичок - княгинь, також не названих; священник, 20 чи 22 послы, 42 купці, 12 перекладчиків; були, мабуть, ще якісь інші вояки чи слуги, але тих при дворі не приймали, не обдаровували, а тому про них і промовчано. Ольгу приймали в Візантії так, як приймали перед тим представників сирійських царів, - лише з більшою пошаною, як до жінки й до княгині. Ольга тим була незадоволена. Коли пізніше послы Костянтина в Києві просили в неї військової допомоги, то вона сказала, що нехай імператор постоїть у неї в Почайні /приплив Дніпра, біля Києва, тодішній київський порт/, скільки вона простояла в Царгороді, тоді вона допоможе.

До нас не дійшли відомості, про що власне пересправляла Ольга з візантійським імператором; можна, однак, здогадуватись, що то були політичні й частинно - релігійні справи. Сама християнка, Ольга, як здається, хотіла була завести християнство й до київської держави; вдалася з тим до Візантії, та щось, ближче нам невідоме, розбило її наміри. Через два роки після подорожі до Царгороду в тій самій справі вислала вона була посольство й до германського імператора Оттона I, але й це посольство не дало відповідних наслідків. Щоправда, з германського боку в р. 961 визначено було на Київ єпископа Адальберта, який і був вибрався туди, але в скорому часі повернув назад, бо, - як не дуже то ясно сказано в германських пам'ятках, - він не міг нічого зробити. Ольга вмерла біля р. 970 у Києві й була похована своїм сином по християнському обряду.

Зовсім молодим внаком почав своє князівство *С в я т о с л а в*, - було йому тоді може якихось двадцять років. Тримав у своїх руках владу всього лише якихось дванадцять літ, але ім'я його бучною славою пролунало по цілому сходу Європи та на Балканах. Молодий київський князь був зразком лицаря тодішніх часів, - усе своє недовге життя провів він на війні. Але це не була лише війна для війни; воював він не тільки для того, аби вславити ім'я своє. Святослав був, як на той час, освіченою людиною, і в його голові буяли великі державні заміри, яких він за передчасною смертю перевести не міг, бо не мав часу для того.

Про Святослава маємо багато писаних свідочств од людей, що бачили його на власні очі й мали з ним діло, - головним чином - од греків. Маємо навіть точний опис його особи. Грецький історик дає таку зовнішню його ха-

рактеристику: - був він середнього зросту, не занадто високий, але й не низький; брови мав густі, очі сині, ніс короткий; бороду мав голену, вуса густі й довгі; голова також голена, з одного боку її висів чуб, що означало високий рід його; шия - сильна, плечі широкі, і взагалі був він дуже добре збудований тілом; вдягнений був, як і всі інші вояки його, тільки його полотняна одежа була чистою та в одному вусі його була золота сережка.

Літопис, з свого боку, подає опис його характеру: - Коли князь Святослав став дорослою людиною, то почав збирати багато хоробрих людей, бо й сам був хоробрий та легкий, ходив, як парс і багато воював. Не возив з собою возів, ні казанів, не варив м'яса, а нарізавши конину, звірину чи яловину, пік її на багатті і так їв; не мав намету, а підстелював для сну кінську опону й під голову сідло; такі самі були й вояки його. А як ішов він на якусь країну, то сповіщав завчасу: - Іду на вас !

Був славним лицарем, що тисячі разів дивився в очі смерті, але разом з тим був розважливим вождем, гостро відчував свою відповідальність, як князя. Коли візантійський імператор, темпераментний Цімісхий, запропонував був йому закінчити боротьбу їх персональним поєдинком, Святослав одповів йому, що знає свої обов'язки князя краще за Цімісхія, а коли тому не миле життя, то він може собі вибрати з тисячі можливих способів вмерти той, який йому вподобається.

Вождь, лицар і князь, Святослав був разом з тим і гарним промовцем; його виступи пересказані нашими літописами та грецькими хроніками, як зразки військових промов. Перед рішучим боєм з греками /ромеями/ він сказав до війська: - Згине слава нашого війська, що воно так легко перемагає сусідні народи та тримає в послуху цілі країни, не проливаючи й крові при тому, - згине, коли тепер з соромом піддамося ромеям! Од предків наших дістали ми в спадщину відвагу: згадаймо, якою непереборною досі була наша сила й биймося твердо, щоб врятуватися! То не наш звичай - втікачами вертатись додому, ми звикли, або жити гереможцями, або зо славою загибати, доказавши діла, гідного відважних мужів... Вже нам нема, де дітись. Волею чи неволею, - мусимо ставати до бою. Тому не осоромимо нашої землі, - ляжемо кістьми! Смерть - не сором, сором - тікати. Тому не тікаймо, а міцно станемо! І я піду перед вами, і як моя голова поляже, тоді вже самі про себе дбайте!... І військо в один голос одповіло йому: - Це твоя голова, князь, ляже, там лежатимуть і наші !

Перші роки свого князювання Святослав присвятив зміцненню державних меж, порушених сильними сусідами. На півночі то були болгари, що належали до складу фінських племен і мали свій осідок на Волзі та на Камі, недалеко від Уральських гір; на сході - хазари, що й досі тримали під своєю зверхністю деякі з слов'янських східних племен, а на півдні - кавказькі гірські племена, що тиснули на українські кубанські колонії. В р.р. 965 - 967 Святослав зробив великі походи по вказаних напрямках. Він знищив болгарів на Поволжжю, звільнив вятичів од дани хазарам, приєднавши їх до Києва; наніс тяжкий удар хазарському каганату, взяв хазарську столицю Білу Вежу, погромив цілу країну, а на Кубані підбив ясів /сучасних осетинів/ та касогів /сучасних черкесів/.

З великою здобиччю повернувся Святослав до Києва та недовго в ньому залишився. У Києві вже чекав на нього посол од візантійського імператора, що гриїхав просити допомоги проти болгарських царів на Балканах, що поширили були тоді свою владу майже до самого Царгороду. Посол привіз з собою великі гроші та обіцянку визнати Болгарію за київським князем, коли він її завоює. Святослава не треба було довго намовляти. Він негайно зібрав дуже велике, як на той час, військо в 60.000 мужа і подався до Болгарії, Під Чоростолом /сучасна Сілістрія/ над Дунаєм він розбив на голову болгарське військо. Болгарський цар захорів з горя й помер, а Святослав підбив під свою руку цілу східню, що над Чорним морем, Болгарію та й осів у Переяславці над Дунаєм /сучасне село Преслава, біля Тульчі/.

Але скоро київського князя було викликано додому. Степова орда печенігів, дізнавшись, що Київ стоїть без князя й без війська, обложила його а стара мати Святославова, княгиня Ольга тяжко занедужила. Святослав прибув до Києва, загнав у степи печенігів, поховав матір, склав для Києва тимчасовий державний уряд і повернув до Болгарії. Марно нарікали на князя вмовляли його київські бояри: - Ти, князю, - говорили вони йому на нараді, - чужої шукаєш землі, а про свою не дбаєш. Бо ж печеніги мало не захопили всіх нас і матір твою й дітей твоїх. Князь одповів їм: - Хочу жити в Переяславці над Дунаєм, бо там осередок землі моєї, куди сходиться з усюди всяке добро: з Греції - воволоки, золото, вина та різні овочі; з Чехії та з Угорщини - срібло та коні; з України - шкура, віск, мед, невільники. Була ще одна причина, яка тягла Святослава на Балкани. У наведених вище словах своїх він лише натякнув на неї, як натякав пізніше в гострих пересправах з Цімісієм. Молодий київський князь мав підбити під свою руку цілі Балкани, а з ними й Царгород, і заснувати з земель круг Чорного моря могутню державу, осередком якої й був би той болгарський Переяславець. Мрії оті відповідали тодішньому часу. Свіжим у пам'яті було ще тоді заснування великої західньої імперії Шарлеманя, - так мовити спадкоємця римського, що об'єднав під свою владу сучасну Францію, Германію та інші країни; творчою силою, на очах Святослава, буяли молоді сусідні держави, як Польща, Чехія, Угорщина. А Візантія, римський остаток на сході, наявно підупадала державно...

Але в другому болгарському поході Святославові не повелось. У Візантії на цей час відбулася радикальна зміна. Імператором саме тоді став Цімісхий, талановитий вождь і досвідчений політик. Він зрозумів одразу всю небезпеку, яку таїло в собі для Візантії сусідство такого князя, як Святослав. Тому він у рішучий спосіб змінив балканську політику свого попередника і замість допомоги запропонував Святославові покинути Болгарію. Київський князь одмовився, і між ними почалася війна. Перевага наявно була на боці Цімісхія. Був він у себе вдома, спирався на все ще незломану столітню візантійську організацію; Святослав же перебував на чужині, цілком одрізаний від рідної землі. Війна тяглась, проте, більше двох років з мінливим щастям. Але в неперервних боях київське військо маліло, поповнювати його не було чим і успіх зрештою, остаточно перейшов до Цімісхія. Святослав замкнувся в Доростолі; з Дунаю та з суходолу його там було обложено. Облога тяглась три місяці; майже невпинно йшли бої, київському війську стало бракувати споживи, а до того ще й самого князя було зранено в бою. Святослав розпочав тоді пересправи, склав почесний для себе торговельно-військовий договір, але відступився від Болгарії. Перед одходом додому київський князь мав побачення з Цімісієм на березі Дунаю. Цімісхий з'явився в імператорській золотій броні, верхи, оточений пишню вдягненими генералами; Святослав прибув на човні в звичайній своїй полотняній одежі; він веслував, як і всі вояки його, й його трудно було серед них розізнати. Цімісхий прийняв його з великою пошаною, але київський князь, не виходячи з човна, трохи поговорив з імператором та й од'їхав назад. Греків здивувала благородна простота славного лицаря-князя.

Згідно з умовою, греки, що були тоді в добрих стосунках з печенігами, мали приготувати для Святослава вільний перехід у чорноморських степах, а приготували йому замість того - смерть. Бо й часово переможений, був він для них страшний і небезпечний. Під'їхавши з півдня до порогів, які треба було обходити суходолом, Святослав побачив, що на його змаліле військо чекать численні печеніжські орди. Він вернувся на гирла Дунаю, перебув там зиму, а весною зробив спробу пробитись через печенігів і в бою з ними загинув. Печеніжський князь з його черепа зробив собі чару для вина й користався нею на урочистих бенкетах. Це сталося р. 972; Святославові тоді було трохи більше тридцяти літ.

Великі державні заміри, що плекала буйна голова славного київського князя-лицаря, впали разом з його смертю; лише неясний відгомін їх можна

помітити пізніше в деяких політичних вчинках та виступах його наступників на київському троні. Але, щоб зазначити високу міру балканської політики Святослава, нам тепер досить згадати лише те, що через століття після нього, — щоправда, в інших умовах, — тої самої мети, як і він, безуспішно змагалися досягти по черзі такі держави, як Австрія, трохи Польща, найбільше — Росія.

Л е к ц і я п' я т а.

Володимир Великий. Державний лад. Заведення християнства. Часи

Ярослава Мудрого.

Од'їжджачи востаннє до Болгарії, Святослав настановив князем у Києві старшого сина свого Ярополка, другого за ним, Олега, посадив в Овручі Деревлянському, а наймолодшого Володимиром вислав до Новгороду. Несподівана смерть батька спричинилася не до згоди між його синами, а до заколотів, — до першої задокументованої історичної межиусобиці серед членів київської династії. Самі князі були тоді ще дуже молодими, за них правили довірені бояри, і, як на те вказує літопис, це вони, дорадники, відбиваючи на собі різноманітні місцеві й загальні інтереси, в державі ще незрівноважені, — зачали й перевели цілу справу жорстокої свари між синами Святослава. Головна боротьба, що тяглася на протязі кількох літ, йшла між Ярополком і Володимиром, бо середуший їх брат Олег Овруцький загинув на самому початку її. По стороні Ярополка став Київ, по боці Володимира — Новгород; перемогу дали варязькі військові загони, набрані Володимиром у Скандинавії.

В р. 879 Ярополк, переможений в боях, загинув од варязької руки, і Володимир zostався єдиним князем цілої Київської держави. Початки його князювання означені великими труднощами. Безнастанні походи та війни Святослава виснажили населення, заколоти між його синами розхитали дещо внутрішні державні зв'язки. Далекі від Києва племена використали цей час для того, щоб одірватися від київської зверхности, сусідні держави подбали про те, щоб захопити собі пограничні шматки території, степові орди тиснули з півдня й нападали все сміливіше. Тому молоді роки свої Володимир перебув у військових виправах. Ходив "на Пороги", щоб звільнити на півдні торговельні шляхи, забиті печенігами; приборкав неспокійних радимічів та вятичів, впорядкувався з камськими болгарами, нагадав про свою силу недобиткам-хазарам; на заході ж підбив литовське плем'я ятвягів, приєднав далеких хорватів, повернувшись до Києва захоплені поляками Перемишль, Червень та інші замки й міста західньої України, що їх звали за тодішніх часів Червенськими городами.

Безпосередньою метою тих виправ, яких могло бути й більше та не всі вони записані в літописах, було забезпечення державних меж, а зчасти такж і їх поширення. Але, крім того, вони ще дали молодому князеві можливість і нагоду зблизька й на власні очі ознайомитися з різноманітним населенням і такою ж різноманітною територією своєї держави. В наслідок цього, так мовити, вивчення підвладних йому народів та країн і виникли у Володимира плани широких внутрішніх реформ, з яких дві найбільших він з часом і зреалізував. Одною з них було перетворення державного ладу, а другою — заведення християнства.

До Володимира структура Київської держави мала на собі наявні сліди її походження та історичного розвитку. Кістяком державної території був великий торговельний шлях з Греції до Скандинавії, подвоєний на півночі старішим на нього Бурштиновим шляхом. У Києві цей шлях перехрещувався з іншими шляхами, що йшли, з одного боку, сухоходом через Червенські города, себто, через сучасну Галичину, до середньої Європи, та Дністром до Дунайських земель; з другого боку — з шляхами, що вели через Оку до Волги й до Уральських

гір, та з тими, що Доном і Півднем виводили на Каспій і далі - до Персії чи на Кавказ. Значення та сила міст, замків і самих князівств залежала від того, з яким із вказаних шляхів були вони зв'язані. Київ географічно був центром цілої системи тих шляхів, тому став він природно столицею в державі, а Київський князь, так само природно - головним її князем. Важливіші адміністративні осередки тої держави, - від Новгороду у Балтики, через Смоленск та Київ, до Олешні у Чорному морі, - лежали на головному Дніпровому шляху; другорядні та менше важливі - розкидані були на всіх інших шляхах паралельних і поперечних, суходольних і водних.

Контроль, догляд та охорона всіх торговельних шляхів на сході Європи дістались до рук Київського князя, і він виконував ті функції чи то сам, чи через підручних йому князів, які стояли в меншій чи більшій залежності від нього. Відповідно до цього, з давніх часів і в історичній послідовності склалися й певна градація земель і князівств Київської держави. Вони, більше-менше, розподілялися на такі чотири групи: 1/ землі, що підлягали безпосередньо Київському князеві; 2/ землі, де були наставлені для урядування князі чи воєводи з Києва; 3/ землі, де залишені були місцеві династії; і 4/ землі здружені, союзні, як, так звані, степові т о л к о в и н и /як гадають, від слова - толока/, що зобов'язані були допомагати Київському князеві по потребі. Земель і князівств усіх категорій було 22; цифра ця дана вже в літописному тексті договору Ігоря з греками, повторена в грецькому описі перебування Ольги в Царгороді, продержалась і за часів князювання Святослава.

Коли остаточно усталена була наведена вище державна система, точно не знати. Виходячи з того факту, що Ігор застав її вже готовою, можна припускати, що це сталося за часів Олега Віщого, а може й перед ним. Так чи інакше, довше чи менше простояла вона, але на добу, коли припало князювання Володимира, такого роду державний лад був уже застарілий і потребував зміни, бо з часом і з еволюційним поступом змінилися та ускладнилися і зовнішні обставини й взаємовідносини внутрішніх сил у країні. Раніше Київський князь свою головну опору мав у замках-твердинях, поставлених у контрольних пунктах торговельних шляхів, головні прибутки його йшли з торговельного обороту міст, головну силу давала йому наймана дружина; населення ж було відповідно нечисленне, міське й сільське життя - некоординоване. Пізніше - інтереси, зв'язані з торговельними шляхами, як і були, zostалися дуже важливим чинником державним, але поруч з ними підвелись і встали сили нового життя. Виросли міста й стали поважними громадськими осередками; з'явився в них значний промисел та численне ремісництво; міщани помножились, збагатіли, організовувались і впливи їх сягали й до князівського замку. Той самий процес відбувався і по селах. Населення зросло, колонізувало нові терени; широко розвинуло традиційну для нього хліборобську та скотарську господарку. Київський князь, аби не втратити контакту з країною, мусів стати ближче до населення, зацікавуватись новими його інтересами. Потребу цю відчувала вже княгиня Ольга, що таку пильну увагу віддавала внутрішнім справам держави; її внук не лише відчував, але й подбав зреалізувати це, - явна річ, у формах, відповідних часу й обставинам.

Реформи Володимира відомі нам лише в загальних рисах. Вони такі. По-перше, князь анулював усі місцеві династії, останки яких застав в окремих князівствах; подруге, знищив розподіл земель по категоріях, перестав висилати воєвод, як своїх заступників, а всі землі звів до історичних князівств, в яких настановив князями виключно своїх синів. Сини оселялись на вказаних їм місцях з відповідною кількістю бояр, князівських урядовців та дружини й правили там на основі сталих батьківських наказів. Землі свої Володимир розподілив у такий спосіб. Новгород дав Ярославові, Псков - Судиславові, Полоцьк - Ізяславові; Смоленск - Станиславові, Турів - Святополкові, Володимир на Волині - Всеволодові, Ростов на Клязьмі - Борисові, Муром - Глібові, Тмутаракань - Мстиславові; під безпосередньою ж своєю владою залишив він лише землі полян, сіверян, радимичів, вятичів, - усе середнє Подніпров'я, головні м'я-

зі Київської держави. Реформа, як на то* час, мала характер централізаційний*, - точніше, - уніфікаційний; київська династія, - плем'я Володимирове, як зве її літопис, - була призначена для того, аби з'єднати різнородне населення й різноманітну територію, зв'язати їх інтереси в береги державної єдності.

Заведення нового державного порядку сталося не відразу скрізь, а поступово, в міру того, як виростали сини Володимира. Воно вимагало від Київського князя багато часу, пильної уваги, впертої волі, делікатності та великого вміння передбачати події та зважати їх наслідки. Бо ж та зміна, що її перевів Володимир, йшла наперекір стародавнім звичаям, відбивалась на громадських відносинах, нищила багато інтересів, хвилювала широкі маси населення. Ми не знаємо всіх подробиць переведення в життя нового ладу; але ті звістки, що подають про нього літописи, промовляють за те, що л а с к а в и й к н я з ь, як звали Володимира сучасники, переміг усі труднощі, не спичаючи там, де це було потрібно, і перед силою.

Другим незвичайно важливим ділом Володимира, за яке церква проголосила його святим, було заведення християнства. Віра Христова не була для наших предків якомсь дуже несподіваном новиною, бо християнське вчення вже давно перед Володимиром і з усіх сторін просочувалось до нашої батьківщини. Йшло воно до нас з півдня, - від болгар та греків, та з заходу, - від німецьких країн. Християнство було дуже поширене серед готів, - особливо серед тих із них, що після занепаду готської держави, затрималися в Криму; готи мали не лише свого єпископа, але й перекладені на готську мову євангеліє та богослужбні книги. Так само здавна поширене було християнство й на Кубані, бо київські князі, заволодівши Тмутараканню, застали там уже давню єпископську катедру. З українських племен, як це можна припускати на основі деяких матеріалів, першими стали приставати до християнської віри улічі та тіверці - ще щесть у III - IV столітті після Р.Хр., бо жили вони на західному півдні нашої території, тобто, в безпосередньому сусідстві з християнськими народами. Про християнство в Києві маємо лише пізніші відомості. Так, можна думати, що вже князь Аскольд був охрещений; принаймні, за давнини його пам'ять була оточена християнською традицією, а один із київських боярів поставив був і церкву над його історичною могилою. З середини IX століття, як подають пам'ятки, між киянами було вже багато християн, а в X столітті існувала в Києві й соборна церква св.Іллі. Половина війська Ігоря була з християн; дехто з церковних істориків припускає з певною імовірністю, що й сам Ігор був охрещений. Може й не був, але вже його дружина, княгиня Ольга, мати Святослава, як знаємо, була не тільки християнкою, але й заведена до союму святих. Сам Святослав християнином бути не захотів, хоч і як намовляла його мати, але його старший син Ярополк, вихований княгинею Ольгою, жонатий з християнкою - грекинею, був без сумніву християнином. Комбінуючи літописні звістки, можна з певністю припускати, що мати Володимира Малюта, - придворна дама княгині Ольги, - та його дядько по матері й сталий опікун, славний воєвода Добрина так само були християнами. Єсть навіть певні підстави думати, що самого Володимира дитиною було охрещено, і що лише пізніше, коли його, малим хлоп'ям, було вислано за князя до чисто поганського тоді Новгороду, підляг він там на довгий час впливам поганського оточення. Бо ж у боротьбі своїй з Ярополком представляв Володимир сильний ще тоді елемент поганський, і в знак перемоги своєї над братом поставив у Києві він поганський храм та пишню оздоблену сріблом та золотом статую бога Перуна.

Літописна традиція мовчить щодо можливості вказаного факту. Натомість вона говорить, що Володимир прийняв Христа "з благого смислу", але перед тим, як князь і голова великої держави, довго роздумував і вагався. Вислав навіть послів - "десять мужа" - до християнських і нехристиянських країн і столиць, щоб вони там на власні очі спостерігли й зважили якості й хиби віри жидівської, магометанської й християнської. Посли з'їздили й, повернувшись, вказали, що немає в світі ліпшої віри за грецьку, що, коли вони бували на відправах у грецьких храмах, то їм здавалося, що вони не на землі, а в небе-

сах. Довгий час світські історики вважали ці подробиці ~~впродовж~~ легендарними. Але пізніше, коли стали відомими деякі незнані раніше ~~арабські~~ джерела, в тому числі й згадані в попередній лекції хазарський лист з X століття, - виявилось, що в основі своєї церковна традиція з правдою не розходилась. Володимир, задумавши зміну релігії, вислав таки до різних країн якісь посольства, - щоправда, неофіційні, у вигляді "гостей", тобто, купців, - бо перше, ніж зважитись на велике діло, хотів мати щодо справи якнайліпші, якнайдокладніші безсторонні інформації. "Благий смисл" у київського князя-реформатора, як видно, гармонійно зливався з холодним державним розумом.

Релігія - велика опора в житті окремої людини, народу та держави. Але для того необхідно, щоб вона була живою й творчою, була сперта на високих цнотах, щоб давала вона високу ціль життя й висові моральні підвалини для нього. Володимир, як стверджують наші пам'ятки, добре зрозумів це і бачив, що поганська віра наших предків не мала тих ознак; крім того, не розвинена до якоїсь єдиної системи, негармонійна в частинах своїх, вона наявно підупадала, бо не могла витримати порівняння з стрункими монотеїстичними релігійними системами сусідніх народів, - з жидівською в хазарів, з магометанською у камських болгар та в арабів, з християнською - на заході Європи та, особливо, в Візантії. Київський князь стояв перед дилемою, яка в історії часто ставала перед українським народом: куди йти, куди орієнтуватись, - на захід чи на схід? Після довгого роздуму Володимир вибрав захід, вирішивши дістати християнство з рук Візантійського імператора. Оголошувачи себе християнином, а свою державу - християнською, київський князь одночасно творив діло своєї совісті і давав своєму народові могутні підвалини для майбутнього розвитку його.

Посли Володимира, збираючи релігійні інформації, ходили до "німців" і до "греків". Тодішнє християнство, як відомо, ще не було поділено на католиків та православних, хоч розділ та свари між римським папою та візантійським патріархом уже були дуже великі. Але, коли Володимир, вагаючись між Римом та Візантією, вибрав останню, то причиною тому не були ті чи інші релігійні відміни чи обрядові відхилення, - він мабуть таки на тому й не дуже розумівся. Причиною до того було те, що Рим був далекий і чужий; його політична роль в той час була цілком другорядна, освіта - занедбана, і колись найбільше світове місто переживало добу занепаду. А Візантія, за часів Володимира й кілька століть після нього, пишалася ще на цілий світ, коли не силою зброї, то блискучою своєю цивілізацією, що їй рівної не було тоді в Європі, великою промисловістю, розкошами життя, принамою світового осередку. Візантійський імператор був перший і старший серед королів тодішнього світу; та чи інша близькість до нього, а особливо - споріднення з ним, кидали проміння слави й на того князя, що тої близькості досягнув, підносили й державу його. До Володимира тої близькості з монархів досягли були лише германський імператор та почасти - болгарський цар і хазарський каган. Тепер надійшла черга і на київського князя.

З часів загибелі Святослава київсько-візантійські взаємовідносини були холодні, недовірливі * напружені. Тому Володимир не хотів звертатися до греків зараз же з своїм планом, а для виконання його чекав відповідної нагоди. Нагода надійшла р. 987. Біда примусила візантійського імператора звернутися до Києва за військовою допомогою, як це часто траплялося й раніше, починаючи ще з часів славного Алега. Володимир погодився вислати до Візантії корпус лицарів у 6.000 мужа, пішого, озброєного щитами та списами, не рахуючи також озброєних джурів, слуг, тощо. Допомога, як на той час, була дуже поважна, і Володимир зажадав за неї, щоб візантійський імператор Василь видав за нього свою сестру. Для імператора це була дуже прикра умова. В очах візантійського двора Київський князь рангом своїм стояв поза каганом хазарським і царем болгарським, які свого часу стали були імператорськими свояками лише випадково, за тяжкої біди для Візантії; споріднення з Володимиром вважав тому імператор гірким для себе пониженням. Він, щоправда, погодився на те, але коли небезпека минула, став проволікати виконання немилої обіцянки.

Володимирові, однак, не хотілося довго та марно чекати. Використавши обставини, бо для імператора знову настали трудні часи, він з великим військом вирушив походом на грецькі колонії в Криму, і, діставшись туди, обложив і взяв головне кримське місто Корсунь, як звали наші предки згадувану вже ~~вже~~ грецьку осаду Херсонес. Візантійський імператор був примушений уступити; він вислав до Корсуня свою сестру Ганну, з якою ~~й~~ було обвінчане Володимир там таки - у Корсуні - по християнському обряду. Як шлюбний подарунок молодій, Київський князь повернув грекам Корсунь. Сталося це, як подає церковна традиція - р. 989. До Корсуня Володимир прибув вже християнином. Де ~~й~~ коли було його охрещено, невідомо. Одні джерела кажуть, що в Києві, другі - що в Василькові, інші - про час і місце охрещення впрост мовчать. Можливо, що ці останні якраз і мають рацію. Бо ж коли, як про те згадано вище, Володимира охрещено було ще дитиною, наново хреститись йому вже було непотрібно. Християнське ім'я Володимира було - В а с и л ь.

Повернувшись до Києва, Володимир заохотився біля охрещення населення Київської держави, в чому йому допомагали священники, що приїхали до Корсуня з царівною Ганною, а також уже ~~й~~ тоді численне київське духовенство. В українських землях охрещення перейшло дуже легко, бо народ був уже до того більше-менше підготований, та ще ~~й~~ тому, що, як доводять наші фольклорні чотлідувачі, нова віра була до певної міри конгеніяльна з старим віром наших предків, бо джерела їх обох, йдучи з глибин старовини, були де в чому спільними. Київ, Чернігів, Переяслав, тощо, зразу ж стали тому християнськими, стало ним також і сільське населення тих земель, і ціла країна невдовзі обзавелася духовенством і церквами. Інакше пішла справа в землях неукраїнських, - там товодилось ставити до хреста силою. Так, на півночі, в Новгороді, як каже літопис, воєвода Путята хрестив мечем, а Добриня - вогнем; Ростов на Клязьмі було охрещено майже через сто літ, а вятичі ще через двісті літ забили св.Кукшу та його ученика св.Никона за те, що вони ретельно проповідували серед них християнське вчення.

Організовано нову церкву було на візантійський кшталт. У Києві для цілої держави було поставлено митрополита, який ієрархічно підлягав візантійському патріярхові. До речі, митрополитанським містом, як здається, Київ став не зразу, а на початках митрополитанську катедру було встановлено в Переяслові. Сталось це тому, що греки, з'явившись до Києва, неначебто вже знайшли там єпископа, - може наставленого з Риму. З часом це призабулося, бо пізніше церковна традиція, - тоді, коли християнська церква в Європі вже поділилась на православних і католиків, - дуже неохоче згадувала факти, що свідчили про колишні католицькі впливи на нашій батьківщині. Київському митрополитові підлягали єпископи, що наставлені були зразу ж у Новгороді, Чернігові, Ростові, Володимирі, Білгороді, тощо. Митрополитом та єпископами поставили греків, бо своїх людей відповідних для того не було; священники ж були в половині з греків, в половину - свої. Мовою для церковних одправ було взято ту ~~в~~ слов'янських мов, на яку вже було перекладено богослужбні книги, а саме - тодішню болгарську, чи, як тепер її звуть, - церковно-слов'янську, яка була дуже близькою до мови наших предків, особливо, коли говорили нею з українською вимовою. Мова та, змодифікована місцевими виразами та особливостями, перейшла до літописів і до літературних творів, а по церквах уживано її було при відправах аж до наших часів.

Охрестивши народ, Володимир подбав і про храми. У Києві він поставив імпазантну Д е с я т и н н у церкву, що була митрополитанською та на утримання якої князь, згідно з тодішнім загально-європейським звичаєм, заповів десятку частину своїх прибутків, звідки ~~й~~ пішла її назва. З інших храмів, поставлених Володимиром, можна зазначити ще церкву Т р ь о х с в я т и т е л ь с ь к у, інакше св.Василя, яку збудовано було на тому місці, де перед тим бовваніла розкішна статуя бога Перуна. Крім того, для потреб не київського населення, князь наказав скрізь ставити муровані чи деревляні церкви, а його сини - князі, з часом, поставили, - кожний там, де правив, - теж д е с я т и н н і, хочі без тої назви, катедральні храми для місцевих єпископів. При цер-

квівах Володимир настановив школи, до яких на початках мусів силою набирати дітей. Учили в них, на візантійський зразок, наукам церковним та світським грецькі й свої вчителі, й наслідки того були дуже добрі. Вже перше покоління тих учнів видало з себе багато видатних людей в різних площинах тодішнього життя, а між ними й вченого богослова, вславленого проповідника, першого митрополита-українця І л а р і о н а. Візантійська освіта добре прийнялася на українському ґрунті.

Скоро після охрещення Володимир - перший з київських князів - став бити власні срібні та золоті гроші. На монетах його на одному боці був портрет князя на троні та в царських ознаках, що йому було надіслано Візантійським імператором до Корсуня; на другому боці монети гравірований був образ Спасителя, або київський герб, той, що його ми тепер зовемо т р и з у б о м. За часів Володимира та його нащадків герба того вживано було не лише на монетах, але й на різних інших предметах, - так, наприклад, на цеглах, з яких ставились київські церкви. Значення та походження його й досі ще не відгадані; одно лише можна твердити, а саме, що цей знак тризуба свійський, що передавався він у нас з дуже далекої старовини, бо при розкопках придніпровських могил знайдено було його на предметах з доби ще до Р.Хр. За литовсько-польських та за російських часів герб князя Володимира пішов був у непамять;новила його за наших днів Українська Народня Республіка, зробивши його державним гербом нашої батьківщини.

Оскільки перша половина князювання Володимира була бурхливою, остільки друга визначалася спокійною, але дуже напруженою внутрішньою державною працею поточного урядового характеру. Київський князь, як оповідає літопис, безнастанно скликав і відбував наради з начальними людьми своєї держави, - з боярами, з дружиною, з єпископами й священниками, з міськими представниками, з перехожими "гостями" та послами. На тих нарадах розважались питання державного та церковного ладу, справи адміністративні та судові, складались рішення про міжнародні взаємовідносини, про війну й замирення, збирались широкі інформації, тощо. Київський князь високо цінував ті наради, любив та вмів прислухатись до голосу кожного з його дорадників. Разом з тим Володимир мусів увесь час "без переступу", як каже літопис, боронити свою державу від степових орд, що за його князювання з особливою силою наступали з півдня. Для того на відповідних місцях він ставив замки, а в них - залоги, і все південне пограниччя Київської землі обвів високими земляними валами, що заховались й досі, та яким народ пізніше дав назву з м і с в и х, бо вже не вірив, що та праця над валами могла бути виконана людьми.

Особливою рисою князювання Володимира були його бенькети, - веселі сходи, що, як подає літопис, "по всі дні" впоряджались чи то в присутності князя чи й без нього в його палаці. На них запрошувались, крім дружини, бояри, духовенство й звичайні міські люди. Ласкавий князь не жалував для того жертв і коштів; хто не міг прийти до його палацу, тому розвозили додому потраву, мед та пиво. Ці бенькети, крім утіхи погостити людей, до чого був такий охочий Володимир, спричинялися до того, що Київський князь здобував собі в народі любов та пошану, а з веселих і щирих промов своїх гостей, дізнавався він, так мовити, громадської opinii про своє урядування та про поточні народні потреби. Пам'ять про ці бенькети заховалась не лише в літописах, але й в народній поезії, - в так званих б и л и н а х, в цій грандіозній епопеї, яку щодо краси та творчої сили можна прирівняти хіба до сучасної їй східно-європейської, так званої к о р о л і в с ь к о ї епопеї, дія якої точиться навколо вславленого імператора Шарлеманя. Билини оспівують князя Володимира, якому надано епитет с о н ц я, його блискуче всенародне оточення, його історичних і легендарних богатирів, їх державний чин, героїчні діла, романтичні авантури. В нашій народній поезії билини заховані лише частково, в уривках, - причиною тому було оте наше віковичне біженство, що про нього говорить в одній з попередніх лекцій. Найліпше заховались вони серед населення найдалшої північної, - бо вже на кордонах Фінляндії, - периферії колишньої Київської держави, а саме в Олонецьких лісах. Бо й туди,

до найглухішої київської провінції, залетіла слава ласкавого князя й.перехо-
валась там до наших днів у затишку лісів.

Останні роки життя Володимира були захмарені неладом з синами, - зпо-
чатку з Святополком, що мав своїм тестем польського короля, а далі - з Яро-
славом, що був жонатий з скандинавською принцесою. Твердох рукою хотів був
Київський князь припинити дальші можливі непорозуміння, але несподівана смерть
перебила його наміри. Володимир умер влітку р.1015., не доживши й до 60-ти
літ.

Ім'я Володимира в пам'яті народній оповите було великою любов'ю, сла-
вою й пошаною. Уже Галицький літопис надав йому прізвище В е л и к о г о,
а дальша історія цей присуд ствердила. Бо ж Володимир був таки великим мо-
нархом своєї доби, найбільшим у тодішній Європі. Державний реформатор, він
заклав тверді релігійні, культурні, правні, моральні та лицарські підвалини
не лише для свого народу; за його зразком пізніше ставились держави на ціло-
му сході, а зчасти й на півночі Європи. Церква завела Володимира до сонму
святих наприкінці XIII століття. Хоч він і мав справді великі заслуги перед
християнством, але потрібний був довший час, щоб цього великого монарха пе-
ретворити в святого. Поховано його було в Десятинній церкві поруч з його
дружиною, грекинею Ганною, що вмерла на кілька років раніше за свого чоло-
віка.

Після смерти Володимира на протязі кількох літ тяглися заколоти між
синами його, що народилися йому від різних жінок, з дитинства жили один від
одного віддалі і не були тому здружені між собою, почували себе чужими один
одному. Зчасти винний був тому сам Володимир. Згідно з стародавнім звичаєм,
що був неписаним законом у князівській родині, головну спадщину після бать-
ка діставав його старший син, а після нього, по черзі, всі молодші брати
його; далі, за ними в чергу ставали їх сини, зачинаючи з сина старшого бра-
та, і т.д. Такий спадщинний порядок звався тоді л і с т в и ч н и м, тобто
спадщиною по шаблях драбини споріднення. Володимир мав на меті змінити цей
порядок, наставивши своїм наступником одного з молодших своїх синів - Бори-
са, від грецької царівни Ганни. Старші брати бачили це й хвилювались. Воло-
димир умер несподівано - і для себе і для синів, не встигши встановити ні-
чого певного, і це спричинилось до того, що після його смерти зачалися такі
самі династичні заколоти, як і після смерти Святослава, на початках князю-
вання самого Володимира. Так само, як і тоді, в заколотах отих загинуло кіль-
к~~и~~ молодих князів, в тому числі й намічений Володимиром в заступники моло-
дий Б о р и с . Головна боротьба за київський трон велася між двома бра-
тами: С в я т о п о л к о м, що мав собі в союзниках печенігів і польсько
го короля, та Я р о с л а в о м, якому допомагали Скандінави й германський
імператор. Чотири роки боролись вони між собою жорстоко, вперто й криваво;
успіх переходив то на той, то на другий бік, аж поки остаточно не ~~на~~ ~~по~~дастило
Я р о с л а в о в і. Переможений Святополк утік до середньої Європи й там
десь "межі ляхи й чехи", як каже літопис, безвісно загинув.

Але на тому не скінчилось. Коли Ярослав сів князем у Києві, проти
нього виступив старший за нього брат, син тої самої матері, що й Ярослав, -
полоцької княжни Рогніди, - Мстислав, князь тмутараканський. Це був одважний
войовничий лицар, що вдачно нагадував славного свого діда Святослава. Кня-
зівство Тмутараканське мало сусідами своїми грецькі колонії та войовничі,
старої культури племена Кавказу. Сидючи на Кубані, серед великої небезпе-
ки, майже відрізаний степами від батьківщини, Мстислав твердою рукою тримав
передову на півдні варту Київської держави. Далеко - широко вславився він
своєю хоробрістю, як лицар, та вдалим військовим чином, як вождь. Складав
про нього пісні вславлений в Київській державі поет Б а я н, оспівували
його й його лицарські вороги касоги, сучасні черкеси, хоч він і переміг у
герця їхнього могутнього князя Реденю. Як вказують місцеві етнографи, кав-
казькі племена ще й досі згадують його в своїх думах-піснях.

Брати зустрілися недалеко біля Чернігова. Стався жорстокий бій, не-
звичайно поетично описаний в літописах. Ярослав програв того боя. Та Мсти-

слав не друно був його братом не лише по батькові, але й по матері. Переможець, він запрогонував Ярославі припинити боротьбу й полюбовно поділити між собою владу над Київською державою. Брати погодились. Ярослав узяв собі правобережну Україну з Києвом та північні землі; Мстислав задовольнився Україною лівобережною та Тмутараканню. Згода між ними була міцною й непорушною, зоставшись також до самої смерті Мстиславової в р.1036. Тмутараканський князь умер безгетомний, - бо єдиний син його Остап докінчив своє життя за три роки до смерті батька, і Ярослав став з того часу єдиним князем на цілу Київську державу, - "бисть єдиновластець", - як говорить літопис. Винятком з того можна було б вважати лише білоруське князівство П о л о ц ь к е, де правили діти старшого сина Володимирового Із'яслава. Але Полоцьк, як про те буде згадка далі, мабуть таки не слід і ставити до обрахунку, бо це князівство цілу свою історію трималося від Києва осторонь, майже не приймаючи участі в спільному житті держави.

Князівання Ярослава було безпосереднім, органічним і яскравим продовженням часів Володимирових. Так само, як і батько, на початках Ярослав зміцнює державні кордони; на заході воє з Польщею, щоб ще раз одібрати від неї Ч е р в е н с ь к і г о р о д и; на півночі - підбиває наново деякі фінські племена близько Балтики, де ставить новий замок Ю р ' і в /пізніше Дорпат, нині - Тарту/ в честь свого християнського імени - Ю р і й; на півдні - нищить печенігів, виходить, - на межах Київської землі, - за батьківські вали, ставить нові замки по Росі, під охороною яких відтворює в степах стару хліборобську колонізацію.

Одночасно з тим, як і батько, ретельно виконує Ярослав працю й щодо внутрішніх справ державних. Уже за першої половини його князівання входить до життя збірник судових законів, - У с т а в ч и С у д Я р о с л а в а, як звали той збірник сучасники Ярославі, - інакше - Р у с ь к а П р а в д а. У цьому У с т а в і зібрані писані й неписані закони, звичай, що їх було вживано в Київській Державі задовго до Ярослава; пізніше його було поповнено законами, що видав їх сам Ярослав, його діти та внуки. Збірник той користався великим юридичним авторитетом, бо став він правним джерелом для судових законів на цілому сході Європи.

Йдучи в сліди традиції свого батька, видав Ярослав також і Ц е р к о в н и й У с т а в, в якому були зазначені права духовенства, як окремої верстви в державі, та правила церковного суду. Взагалі Ярослав з великою увагою ставився до церковного життя своєї держави. Він збудував багато церков; у Києві з них - поставив величний собор св. С о ф і ї, що дожив і до наших часів, З о л о т і В о р о т а з церквою на них, тощо; збільшив число монастирів, - за його допомогою повстала вславлена Київська П е ч е р с ь к а Л а в р а, що на довгі століття стала потім осередком не лише церковної, але й світської науки. Він, наприкінці життя, зробив усе, що було можливе, щоб увільнити церкву Київської держави від якоїбудь залежності від Візантійського патріярха. Для того, не питаючись у Візантії, він настановив митрополитом згаданого вище киянина І л а р і о н а, людину високих християнських цнот, але за смертю Ярослава справа та стала на півдорозі незавершеною.

Особливу увагу звертав Ярослав на освітні справи. Він збільшив число шкіл, заснованих Володимиром, а при церквах організував великі, як на той час, бібліотеки, якими користалися всі парафіяни. Щоб збільшити кількість книжок, він наказав переписувати старі книжки та організував переклади творів нових, що їх ще не було в мові церковно-слов'янській. Як цінувало високо населення ці освітні заходи Ярослава, видно з Іпатівського літопису, який характеризує цю справу такими словами: - Сталось, як буває: один виоре землю, другі посіють, а інші пожнуть і споживають багаті овочі з того. Так і в цьому було: батько Ярослава виорав і обробив землю, - просвітивши хрестом; Ярослав, син Володимира, засіяв книжними словами серця вірних, а ми пожинаємо, користуючись книжною наукою. -

Ярослав вів найжвавіші міжнародні зносини, і його ім'я високо поважалося в Європі. В наслідок того сталося так, що всі європейські видатніші династії поріднилися з ним, бо за тих часів це був майже єдиний спосіб вивити й закріпити міжнародне приятельство, союзні чи дружні взаємовідносини між державами. Сам Ярослав був жонатий з дочкою шведського короля, кілька його синів з німецькими принцесами, один - з візантійською; дочки його були за королями - польським, угорським, норвезьким, французьким. В гостях же в київського князя безнадстанно змінювалися члени різних європейських династій, шукаючи протекції, допомоги, союзу чи просто - товариського зближення та веселих лицарських забав у славному великому місті. Бо ж Київ, за часів Ярослава, став багатим культурним, привабливим містом, рівного якому, - коли не говорити про Візантію, - мабуть таки не було в тодішній Європі. До так званого Старого Городу син Володимира додав ще новий, кілька разів більший, оточив його високими стінами та валами, прикрасив палацями та церквами, що їх будували найліпші грецькі будівничі на візантійський зразок. Це вже була справжня велика столиця великої держави, і недурно, як про це згадувалося вище, європейські хроністи звали тоді Київ - суперником Царгороду, окрасою християнської віри на сході.

Ярослав помер р. 1054, - 76-ти літ; поховано його було в збудованій ним церкві св. Софії. І нині там переховується його мармурова труна, вкрита чудовими різаними везерунками. Нащадки дали йому прізвисько Мудрого.

Лекція шоста.

Доба уділів. Князювання Ізяслава, Всеволода, Святополка, Володимира Мономаха та Мстислава.

Після смерти Ярослава Мудрого розвинулась так звана доба уділів. Уділами в Київській державі віддавна звали ті частки державної території, які давалися кожному членові династії для його прожитку та для виконання ним його обов'язків князя. Такими частками звичайно були князівства, заселені окремим українським чи неукраїнським племенем, або - видатніші міста та замки. Кожний член київської династії мав право на таку частку вже тому, що він був син князя і сам - князь. Бо за тих часів і князі і весь народ, - і це не лише на Україні, а майже в цілому світі, - не так ставились до держави, як ставимося ми тепер, і інакше, ніж ми, розуміли її. Для наших предків держава була своєрідним маєтком князівської родини, її власністю, і державну територію князі розподіляли між собою так, як хотіли, - тобто як то їм наказував їх родинний звичай. Вище було вже наведено про ліствичну спадщину, - спадщину по шаблях споріднення та родинного старшинства, - що була стародавнім звичаєм, неписаним законом в родині київських князів. Згідно з цим звичаєм князі більше-менше й розподіляли між собою землі, міста та князівства, що входили до складу Київської держави.

Щоправда, вже й тоді князь не був єдиним державним чинником. Поруч з ним мали свою силу й свої державні права народне віче й бояри. Але династія мала ствержені традицією спеціальні функції й особливі привілеї, серед яких було й верховне право на державну територію. Уже по силі народження свого, уже тому, що він був членом князівської родини, князь був верховний вождь, суддя, законодавець. Старший у родині мав виконувати свої князівські обов'язки для цілої держави, - тому князював у Києві, бо це був найстарший трон у державі. Всі інші князі, в залежності від свого родинного старшинства, виконували свої обов'язки в уділах, підлягачи Київському князеві, що мав бути їм усім за батька. Коли вмирав Київський князь, то старший після нього в родині з свого уділу переходив до Києва, а на його місце ставав старший після нього, на місце якого ставав дальший черговий старший, - і так мало бути аж

настії, таким чином, мав право сподіватися, що доживши певного віку й перейшовши всі шаблі родинного старшинства, стане й він колись Київським князем. Права цього позбавлені були лише так звані князі - і з г о і, що їх батьки вмерли, не князювавши в Києві.

На початках історичної доби Київської держави князівська родина була нечисленною, а випадки й заколоти часом зводили всю династію до єдиного князя. Невгоди спадщини по шаблях тоді не мали тому реального значення. Але коли династична родина розмножилася, розпалася на окремі розгалуження, що були між собою в дуже далекому спорідненні, справа обернулася своєю негативною стороною. Стало неможливим пережити всіх своїх старших родичів, щоб на основі спадщинного закону дійти легально до головного київського трону; крім того, споріднення так заплуталося, що годі було й розібратися, хто з князів старший, хто молодший. Далі, - багато княжих родин, як виявилось з часом, були тісно зв'язані з місцевими інтересами чи то вихованням серед того або іншого племені, чи то тим, що їх приватні маєтки знаходились у такій а такій землі, чи просто тому, що вони там народилися, вирости й прожили цілий вік, і те плем'я, те місто, та земля стали їм найближчими з цілої київської держави. Такі князі часто в рішучий спосіб противилися застосуванню спадщини по шаблях до їх земель, відмовлялись виїзжати з них до іншого князівства, хочби й старшого, а свою не віддавали нікому, крім своїх синів. Траплялось і так, що дійшовши по черзі до головного київського трону, вони приймали титул Київського князя, але до Києва не переїзжали, а залишалися в себе вдома, в землі, де вони народились.

Рівнобіжно з цим процесом у межах династичної родини, - в окремих землях і серед окремих племен, що входили до складу Київської держави, переходив другий процес, аналогічний з династичним, і ці два процеси посилювали один одного. Бо ж, - як це буває в усіх многонаціональних чи многоплеменних державах, - і в Київській державі одночасно з розвитком сили, багатства, освіти й свідомості, стало наростати почуття відокремленості племенної, національної, чи навіть впрост провінційальної.

Першими виявили себе в цьому напрямі білоруси та їх головне князівство Полоцьке. Боротьбу за своє відокремлення розпочали вони ще за часів Володимира Великого, який зоввався їх князем, оженився з його дочкою, а його землі приєднав до Києва. Літопис не дає нам точних відомостей про перебіг тої боротьби, замінюючи їх легендарними переказами. Але реальним є той факт, що вже сам могутній Володимир розсудливо волів не противитись білоруським домаганням, і лише до певної міри притамував їх; давши ще за життя свого Полоцьку в князі свого старшого сина Ізяслава, що по матері був внуком останнього місцевого князя, і цим актом, так мовити, відтворив свійську династію. Наступникам Володимира так само доводилося вести боротьбу з полоцькими князями, - іноді навіть дуже гостру, що кінчалась для них часом в'язницею, а одного разу і висилкою їх на еміграцію, - на грецькі острови в Іохіньському морі. Але київські князі врешті завжди відступали в тій боротьбі назад. Нащадки ж Ізяслава, утворивши з своєї родини полоцьку династію, продовжували князувати серед білорусів, з свого боку, однак не виявляючи найменшої охоти втручатись до справ Київського князівства. І стався навіть такий випадок, що, коли один із них, - дуже талановитий князь Всеслав, - в часи заколотів у Києві, - збігом обставин і проти свого бажання, бо сидів на той час у київській в'язниці, - з волі збунтованих киян опинився на київському троні, то він надану йому владу київського князя використав лише на те, аби втікти з Києва до свого рідного Полоцьку.

Те саме почуття відокремленості, ті самі змагання росли й розвинулись і в великоруських землях. З ними так само точилася боротьба, але з тою відмінню, що князі, які почували себе великорусами, бо вирости, закорінилися і заступали ті землі, оберігаючи свої князівства від втручання головного Київського князя, самі іноді дуже боляче втручалися до київських справ. Так, коли один із них Володимирсько-Суздальський князь Андрій Боголюбський здобув собі силою київський трон, то не оселився в Києві, а свою перемогу використав лише для того, аби доценту ограбувати багате місто.

У чисто українських землях, замість національних, набирали сили місцеві провінційальні інтереси, які також тягли до відокремлення. Найбільш яскраво, — і то дуже рано, — виявився цей останній процес на західній периферії українських земель київської держави, а саме, в сучасній Галичині. Пояснити це можна тим, що ці землі економічно, географічно, а почасти й культурно, зв'язані були більше з середньою Європою, ніж з своєю метрополією — Києвом. Менш яскраво та в інших формах зазначався той самий процес і в землях Лівобережної України, заселених стародавнім племенем сіверян. Але тут він мав характер не стільки одриву від держави, скільки династичного суперництва.

Вказані два процеси, — серед окремих племен та серед династії, — зішлись до купи, і інтереси їх переплелися, і в наслідок того на території єдиної київської держави з часом з'явилося кілька держав, споріднених між собою національно чи зближених династично, але майже самостійних. Одна й та сама князівська київська родина, — Володимирове плем'я, як зве її літопис, — дала паростки, що з них вирости місцеві сутонаціональні династії українські, великоруські, білоруські. Князі тих династій до якогось часу ще пам'ятали про своє споріднення, і це припиняло остаточне розірвання державного зв'язку між їх землями; але щодо всіх інших справ, вони почували вже себе щирими представниками тих національностей, над якими вони були князями.

Літописи, а за ними й вчені й історики майже до наших днів, вважали, що цей період уділів, оті процеси династичного, національного та провінційального партикуляризму, що переходили в супроводі свари, крамоли, війни, боїв, ітї., — спричинилися до занепаду київської держави, сила якої маліла від того на протязі двохсот літ по смерті Ярослава Мудрого, поки остаточно не запала під ударами татарських орд. Коли б, мовляв, князі жили дружно, як брати, коли б слухались київського князя й допомагали один одному, як то їм наказував родинний закон, — того б не сталося, і київська держава стояла б і досі. Дещо правди в цьому погляді єсть, але він надто сумарний, а тому й однобічний, бо все зводить до одної точки, до одної причини, — та й то більше формальної, — до князів. Явна річ, — коли б наші стародавні князі всі були святі янголи, було б не зле для київської держави й для її народів. Але були вони такі самі, як і всі тодішні монархи, не гірші й не ліпші, та й не від волі князів залежить доля держав і народів.

Київська держава за тих часів, — а то була доба середньовіччя, внутрішнє переживала той самий історичний процес, ту саму еволюцію, які характерні для цілої тодішньої Європи, тільки що там вони мали іншу назву, а до певної міри й інші зовнішні форми. Це був, так мовити, інкубаційний період, в якому зачиналися й виростали зародки історичних держав і націй, які пізніше лише довершували свій розвиток. В Європі це переходило в рямках феодального порядку, у нас — в межах удільної системи, але суть еволюційна була та сама. Так, велика західня імперія Шарлеманя, складена наприкінці VIII століття з різноманітних народів та земель, вже через кілька десятків літ розпадається на самостійні національні держави. Ці держави з часом розбиваються в свою чергу на окремі національні чи провінційальні князівства або королівства, як їх звали в Європі. На території сучасної Франції існували Іль-де-Франс, Бретань, Бургундія, Прованс, Навара, тощо. В Іспанії — Арагонія, Кастилія, Леонія та інші. В Італії — дрібні королівства ще в XIX столітті ітї. І це був в основі свій здоровий рух, бо означав він собою внутрішній зріст сили, багатства й культури окремих народів та земель, бо виявлявся він на тлі підвищеної національної чи провінційальної свідомості, що завжди тягне за собою змагання до більшої чи меншої політичної самостійності.

Германія, наприклад, яку відомо, майже до наших днів дожила в стані такого подроблення на окремі держави та землі, хоч її населення й належить до одної національності. І саме тому, що вона була така подроблена політично, ніде може в Європі не було такої високої місцевої культури, як у Германії. Бо ж місцеві князі та населення п'якувались не одною якоюсь головною столицею, а кожний — своєю, своїми більшими чи меншими містами, своїми околицями. Тому то германська цивілізація росла, так мовити, не тільки вгору, в одному місці, але й в ширину, розвиток її йшов не лише інтенсивно, але й екстенсивно. Тому та

Германія була така багата на університети, школи, храми, на всякого роду культурні пам'ятки, що розкидані були на цілій її території, а не скупчені всі в одному-двох великих містах, як то бувало скрізь в політично зцентралізованих країнах.

А будова Київської держави була якраз дуже подібною до будови середньовічної Германської імперії. Київський князь, — поминаючи його титло й деякі інші істотні відміни, — для сходу Європи був тим самим, що давній германський імператор для Європи середньої. Обидва вони були старшими, першими серед своїх князів, юридично стояли на чолі, але фактична сила їх майже виключно залежала від сили того князівства, на яке вони спиралися. Тому вони були то такими могутніми, що їм корилися всі, то такими німічними, що їх ніхто не боявся й не слухав. Із-за трона германського імператора йшли свари, точилися війни, як і з-за трона київського князя. Так само германських імператорів було скидувано й переслідувано могутніми ворогами, чужими, близькими їм чи спорідненими німецькими князями — їх васалами, як то траплялося часто й в Київській державі. Уже старший син Ярославів Ізяслав, викинутий братами з Києва, шукав захисту й допомоги в свого свояка германського імператора Гайнріха IV. Але той імператор не міг йому стати в пригоді, бо якраз в цей час опинився був майже в такому самому стані, як і його київський свояк.

Так само, як у давній Германії, і в Київській державі місцеві династії та населення піклувались біля своєї ближчої батьківщини, прикрашаючи своє головне місто, підносячи добробут своєї території. Розсада державности, права, закону, віри, цивілізації взагалі, посіяна в Києві його великими князями, розносилась їх нащадками та оточенням по менших центрах, де вона ясно приймалася і часом буйно процвітала. І як колись, за Володимира та Ярослава, Київ наподобивав Візантію, так після них менші центри, столиці окремих князівств наподобивали Київ, пересаджуючи до себе зовнішні й внутрішню культуру його й пристосовуючи одночасно з тим її до місцевих національних чи провінціальних особливостей своїх. І досягали таких результатів, що, наприклад, навіть про наш другорядний стародавній Володимир на Волині чужинці говорили, що такого гарного міста вони не знають у цілій Германії.

Київська культура широким потоком лилася по цілому сході Європи. По київському зразку ставилась і державна будова окремих князівств. Та сама спадщина по шаблях, ті самі закони, права й звичаї, відносини між князями та князів і населення. І не самий цей процес, що означав собою нормальний і здоровий розвиток окремих народів та провінцій, спричинився до занепаду Київської держави. Внутрішні свари й заколоти, явна річ, її послаблювали, але це послаблення, цілком природне для всіх много-національних і много-земельних держав на певному щаблі їх еволюції, вона з часом перенесла б так само, як перенесли її й інші європейські держави. Завалили Київ не самі внутрішні процеси, а те, що вони йшли не в чистому, так мовити, вигляді, як то було в Європі, а в супроводі непосильно тяжких зовнішніх обставин, викликаних географічним положенням. Цими обставинами були впливи стегу, столітній натиск кочових східних орд, про який згадувалося вище та який скінчився татарською катастрофою. Такої катастрофи не винесла б ані одна з тодішніх європейських держав.

Історію Київської держави від смери Ярослава Мудрого до занепаду Києва від татарської сили в історичній науці звичайно поділяють на два періоди. Перший, означений роками 1054—1132, коли київський головний князь є одночасно й самим могутнім князем у державі, хоч поруч з ним існують уже й інші сильні князі, які часом не без успіху виступають на боротьбу з ним за київський трон. Другий — з р. 1132 до р. 1240, коли київський трон зостається ще метою впертої боротьби між сильнішими князями, бо володіння Києвом надає князеві славу й пошану, але коли сам собою Київський князь перестає вже бути наймогутнішим князем держави. В цей останній період за Київ боролися не тому, що з Києвом була зв'язана верховна влада в державі, а тому, що Київ був найбільшим торговельним, найкультурнішим, найбагатшим, найславнішим містом на сході

Європи. Після р. 1240, коли Київ силою здобули татари, він перестає вже бути центром політичної уваги й починається його животіння, яке скінчилося для нього з часом політичною смертю.

Після Ярослава Мудрого, більше-менше згідно з літвичною спадщиною, Київська держава була поділена на уділи між князями в такий спосіб: 1/ Ізяслав дістав Київ, а мав крім того ще Турів, Новгород та Псков; 2/ Святослав був князем Чернігова, Мурома й Тмутаракані; 3/ Всеволод мав Переяслав, Ростов, Білоозеро; 4/ Ігор князював на Волині; 5/ Вячеслав - у Смоленську; 6/ Ростислав - у Галичині і 7/ Все-слав, з родини Ізяслава, сина Володимирового, князював у білоруському Полоцьку. Згідно з словесним заповітом Ярослава та з родинним правом князів, Ізяславо в і, як старшому серед них, всі його брати-князі мали коритися, як батькові, бо був він головним Київським князем. Але той заповіт і те родинне право були порушені вже за його князювання. На початках все йшло гаразд. Три старші брати: Ізяслав, Святослав та Всеволод, - що були найсильнішими князями державі, заклали між собою братній союз, разом видавали нові закони, радились між собою в усіх загальних державних справах, спільно виступали на оборону батьківщини, організуючи великі переможні походи проти степових орд **половаць - чих**, які з особливою силою тиснули в той час на південні унзівства Київської держави, руйнуючи її хліборобську господарку, перерізуючи її торговельні шляхи до Чорного моря та на схід. Але з часом між братами запанувала незгода. Молодші з них обернулись проти старшого, вигнали Ізяслава з Києва, і він мусів був, на протязі майже трьох років, тинятися по Європі, прохавчи допомоги то, як згадано вище, у германського імператора Гайнріха IV, то в його ворога - римського папи Григора VII, то в польського короля. За допомогою цього останнього в р. 1076 Ізяслав повернувся до Києва, але нещастя переслідувало його і влома бо в скорому часі після того в поході проти одного з буйних племінників своїх, в бою наложив головою. Князювання Ізяслава Ярославовича тяглося з перервами з р. 1054 до р. 1078.

Після смерті Ізяславової на київському троні сів його брат Всеволод, бо старший за нього Святослав помер за два роки перед тим. Як на той час, Всеволод був блискучий монарх. Був він всебічно освічений, знав п'ять чужих мов, провадив широкі й далекі закордонні зносини. У міжнародньому світі, здавалося, він поновив часи свого батька Ярослава. Сам був жонатий з грецькою царівною, сина свого, славного пізніше Володимира Мономаха, одружив з англійською королівною, внука Мстислава - з шведською, а дочку видав за германського імператора. Особливо пощастило Всеволодові в його сині. Сам Всеволод працевдав, головним чином, у площині закордонної політики, а син його, талановитий, енергійний, хоробрий і розсудливий Володимир Мономах, бився за нього з усіма ворогами його, провадив усі більші й менші внутрішні справи князівські, зменшуючи тим працю й клопоти батькові й набуваючи собі великого досвіду державного на майбутнє. Всеволод князював у Києві в роках 1078-1093.

Після смерті свого батька Володимир Мономах міг би стати зразу ж київським князем, бо дістав од нього великі уділи, бо здобув уже собі велику популярність і славу в державі, бо за нього, крім того, стояли й кияне, аби він був київським князем. Але, згідно з родинним правом, київським князем мав стати не він, а старший за нього внук Ярослава Святополк, і Мономах лояльно відмовився від своєї кандидатури на користь Святополка, бо не хотів переступити стародавній звичай династичний.

Двадцять літ тяглося київське князювання Святополка, але цілий цей час означено не стільки іменем самого Святополка, скільки державним чином його брата в других Володимира Мономаха. Мономах був вірним союзником київському князеві, сталим його дорадником і співробітником; як і при батькові, піклувався він усіма важливими справами Київської держави.

Великим внутрішнім лихом тодішнього часу були оті, вказані вище, свари, заколоти та усобиці між князями, що ніяк не могли поділити між собою окремі князівства. Щоб загобігти цьому, за думкою Мономаха, скликано було з'їзди князів,

свого роду князівські сойми; один із них відбувся в Лубечі біля Києва в р. 1097, другий - у Ветичеві, теж недалеко від Києва, в р. 1100. На тих з'їздах затверджені були місцеві династії, і головні землі усталено за князями в такий спосіб: 1/ Головний київський князь С в я т о п о л к мав Київ, Волинь, і Турів; 2/ В о л о д и м и р М о н о м а х - Переяслав, Смоленск, Новгород, Поволжя; 3/ Діти С в я т о с л а в а, сина Ярославового - Чернігівські землі і 4/ В с е с л а в - Полоцьк. Складено було на тих з'їздах також різні, меншого значення умови між князями, вирівняно непорозуміння, видано кілька загально-державних законів.

Другим, ще важливішим, - на цей раз уже зовнішнім лихом київської держави вже здавна були, - так само вказані вище, - напади степових кочових орд. На цей час це була могутня воююча орда половецька, що своїми безнастанними грабіжницькими виправами руйнувала вкрай південні простори Київської держави. З ініціативи Володимира Мономаха, з'їзди пильно взялися до цієї справи, заклавши загально-князівський воєнний союз, спрямований на половців. Проти них, в степи, виражено було кілька великих походів під проводом Мономаха. З них - походи р. 1103 та р. 1110 скінчилися великою перемогою над кочовниками; половців було загнано за Дон і на довгий час, - майже на півстоліття, - Київ мав нарешті спокій з боку степів. Ті походи спричинилися до великої популярності Володимира Мономаха; як говорить літопис, - слава про нього йшла до далеких країв, до греків, угрів, ляхів, чехів, аж зрештою дісталася й до Риму.

С в я т о п о л к князював в роках 1093-1113. Після смерти цього князя на київському троні сів таки В о л о д и м и р М о н о м а х, хоч і тепер ще він не мав на те права, бо живі були ще князі, старші за нього по шаблях родинного старшинства. Але на цей раз він уже й сам не вагався, - так виразно виявилася воля киян щодо цього, так яскраво зазначилася загальна князівська згода. Ставши київським князем, Мономах не мав чого міняти в собі, ні в своїй політиці, бо вже десятки літ до того, - за часів батька та свого брата в других, - був він головним чинником у Київській державі. Тому за свого князювання в Києві він лише продовжував усе те, над чим працював і досі; лише тепер праця та прибрала ширшого розміру й більшої сили.

У площині закордонної політики Мономах ішов по лінії, зазначеній свого часу ще його дідом Ярославом Мудрим, і продовжений його батьком Всеволодом. Він поновив і поширив свої зв'язки з близькими й далекими західньо-європейськими державами, а на Балканах змагався був відтворити стародавню традицію Святослава, нитка якої обірвана була двісті літ тому трагічною наглою смертю славного лицаря-князя. Дочка Мономаха мала сина, по батькові - грецького царевича. Для цього внука, що походив по матері з "племени Володимира", дбає Мономах один час здобути Болгарське царство, спосилавчись на стародавні права, на договори, на походи Святослава, його панування в Болгарії, тощо. Але справа ця не дійшла до доброго кінця. Дипломатичним шляхом годі було її вирішити, а для успішного воєнного чину на далеких Балканах Київська держава, хоч і мала вона на чолі Мономаха, була вже заслаба, бо була майже відрізана від Чорного моря, бо всетаки небезпечними були великі шляхи суходольні.

У внутрішній політиці Володимир Мономах продовжував так само свою попередню чинність. Для князів цілої держави був він таки батьком та авторитетним арбітром. Ласкавим словом, а коли воно не помагало, то твердою й сильною рукою тримав він їх під своїм послухом, вирівнюючи всі непорозуміння, заглажуючи всі тертя проміж ними. Так само ставився він і до всіх інших верств населення, а особливо - його ласкою користались найнижчі верстви селянські, в яких він уже тоді, як це видно з його промов, бачив основу нації й силу держави. Багато свого часу й праці присвячував Мономах справам судовим і законодавчим, спрямованим на охорону широких мас народніх. Відомі його суворі закони проти лихварства, його людяні нові закони про так звані закупів, тобто, про робітників, міських та сільських, що мусіли були одробляти тяжкою підневольною працею запозичені ними гроші.

У своєму славному заповіті дітям, - що став пізніше улюбленим читанням серед населення Київської держави і взагалі є одним із найцінніших літературних документів князівської доби, - Володимир Мономах пише: -Самі розсу-

дять удовицю, не дозволяйте сильним кривдити ані вбогого селянина, ані вбогої вдовиці, ані в селах, ані на полях. Нагодуйте бідного, зважайте на всіх. Одвідайте хорого, проводіть мерця, не минайте нікого, не привітавшись, не сказавши доброго слова....- Він сам так і робив. Був ласкавий і добрий до всіх людей, багатих і бідних, а особливо, як вказано вище, піклувався він і завжди пам'ятав за селян, що провадили тоді свою хліборобську господарку під сталом загрозом нападу з боку кочових орд.

За життя Володимир Мономах став для князів і для народу цілої держави, як вказує літопис, патріархом, а по смерті наші літературні пам'ятки одноголосно вказують на нього, як на зразок для всіх князів і для всіх громадян. Бо ж об'єдналися в ньому в щасливій гармонії всі цноти великого монарха і цноти громадянина, - явище таке рідке в політичній історії народів.

В о л о д и м и р М о н о м а х упокоївся р. 1125, після двадцятилітнього князювання в Києві, після півстолітньої державної праці, на 73 році свого життя. І такий був, - за життя і після смерті, - великий авторитет цього князя, що без якихбудь заперечень, без якоїбудь проти-кандидатури на київському троні сів старший син його М с т и с л а в, хоч і багато ще жило князів, які були за нього старші по шаблям споріднення. Семилітнє князювання Мстислава в усьому було безпосереднім продовженням князювання його великого батька. Воно перейшло тихо, спокійно, без важливих заворушень і усобиць, без якогось більшого непокоя з боку степів. Мстислав користався загальною повагою; його шанували князі й народ і закордонні сусіди. Правив він - з добротою, - як зазначає літопис, був справжнім головним князем у державі, як і його батько. Упокоївся р. 1132.

Л е к ц і я с ь о м а .

Боротьба за Київ та її розмах. Київський князь Святослав.

Київські погроми р. 1169 та р. 1205. Татари. Занепад Києва. Доля земель та князівств Київської держави.

Після смерті М с т и с л а в а майже всі землі Київської держави дістали - кожна свою власну місцеву династію. Винятком залишилось лише Київське князівство, - саме тому, що воно було не стільки окремим князівством, скільки символом фактично порушеної, але офіційно додержуваної державної єдності. Населення Києва та Київщини, якому не дуже то ходило про той символ, всіма силами й всіма способами добивалося того, аби встановити й для себе династичну сталість, а зокрема, щоб київськом династіїв стала родина останнього князя Мстислава. Але по дорозі їх змагань неперехідною перешкодою стояла київська державна традиція та родинні права інших князів, що претендували на Київський трон. Бо ж Київ мав за собою не лише офіційне, але й цілком реальне перешенство, - культурне, моральне й матеріальне, - поміж усіма тодішніми містами, і кожному князеві хотілося закінчити свою монархічну кар'єру князюванням у Києві. А тому, що як це було вказано вище, Київське князівство, підточене безнастанними нападами степових орд, змаліло територією й населенням своїм і не мало вже колишньої могутності; тому, що інші князівства самі собою були вже сильнішими за князівство Київське, - тому й боротьба за Київ, за цей період, звелася до боротьби за номінальну, але почесну зверхність між могутніми не київськими князями, представниками чужих, а іноді й ворожих до Києва династій. Київ, як мяч, став переходити з рук одного князя до рук другого. У другій половині XII ст. маємо, наприклад, одного такого, мало цікавого в інших відносинах, князя Р ж р и к а, що на протязі свого життя сім разів доборяввся до Київського трону та все не міг усидіти на ньому довший час. Переможники, захопивши на певний час багате й славне місто, дбали всебічно для себе викори-

стати своєю перемогою, і Києву доводилось за цей час переживати й те, чого він одвіку не зазнавав, а саме – грабування, – і то вчинене не чужими, а князями тої самої держави, столицею якої він числився.

До боротьби за Київ, в той чи інший спосіб втягнуто було всі землі й князівства Київської держави; іноді ж приймали в ній участь навіть і європейські сусіди, близькі й далекі. До якого напруження доходила вона, видно хочби й з того, що коли, скоро після смерті Мстислава, вибухла збройна усобиця з-за Києва між молодшим сином Мономаховим Ю р и є м, князем Суздальським та його племінником, внуком Мономаховим, І з я с л а в о м Мстиславовичем, то по боці першого з них стали: усі великоруські землі з Суздалем та Володимиром Заліським на чолі, Чернігів з половцями, Галичина, грецький імператор, тощо; а по стороні другого були: Київщина, Волинь, Переяслав, Смоленск, Новгород, королі – польський, угорський, чеський. Боротьба між дядьком та племінником тяглася довго, велася вперто з мінливим успіхом. Не припинила її навіть і смерть старого Юрія, бо після нього претендентом на Київський трон став його син суздальський князь А н д р і й Б о г о л ю б с ь к и й. Андрій надав цій боротьбі незвичайно гострий, жорстокий характер. До нього усобиці між князями відповідно мало відбивалися на населенні. Воявали та билися між собою, головним чином, князі, їх дружини та порівнюючи невеликі нафманні військові частини. Населення лише в рідких випадках приймало в тому участь – тоді, коли усобиці безпосереднє загрозували його інтересам або коли справа того чи іншого князя надто вже припадала йому до серця. Андрій Боголюбський завів до боротьби й населення. Крім дружини – десятками тисяч приводив він своїх суздальців до Київщини, чужої їм національно землі, яку вони пустошили, руйнували, нищили. У добробуті Київської землі Андрій не був заінтересований, скоріше – навпаки. Його старий батько Юрій, представник попереднього ще покоління, вірний був ще давній князівській традиції, і, борючись за Київ, хотів там князувати, як старший князь. Сам Андрій Боголюбський, вихований на півночі, наскрізь перейнятий тамешніми настроями. В історії він виступає, як перший типовий великоруський князь, що йому київські традиції не лише чужі, а навіть ворожі. У боротьбі за Київ йому ходило не про те, аби там князувати. Метою його було остаточно підірвати силу Києва та Київського князівства, аби на їх місце поставити своє національне князівство з його новою столицею В о л о д и м и р о м З а л і с ь к и м, що на Клязьмі. Тому, скориставшись тимчасовим військовим успіхом, Андрій Боголюбський заволодів Києвом, але в Києві князувати не захотів. Натомість суздальський князь тяжко зграбував багате місто. Постраждало від нього не лише саме населення, але й монастирі та церкви, – навіть найславніші між ними, як Св.Софія та Десятинна. Як подає літопис, – храми горіли, християн убивали, з церков забирали ікони, книги, ризи й дзвони, щоб одвезти оте все до Володимиру. Ще перед тим, за часів свого батька, в одному поході, взявши київську передову фортецю Вишгород, Андрій Боголюбський украв з тамешньої церкви вславлену чудесами старовинну ікону Божої Матері, що дістала пізніше назву Володимирської; тепер ще до того Суздальський князь обдер у Києві З о л о т і В о р о т а, щоб було чим прикрасити таку саму браму в своєму Володимирі. Сталася ця подія р.1169.

На деякий час відгомін старої слави Києва залунав за князя С в я т о с л а в а з чернігівської династії, що сидів на київському троні в роках 1176–1194. Це був розсудливий, поважний і побожний князь, що заслужив собі в літописах, – єдиний після Володимира Мономаха – назву патріярха князів і народу. Головним державним чином його була боротьба з половцями, що за його часів знову підвели були голову в степах. Святослав ходив на них походами, складаючи для тої мети спілки й союзи з іншими князями, й загнав їх знову далеко в степи. За його панування трапився такий випадок. Один із чернігівських князів, далекий родич Святославів І г о р, з братом своїм Всеволодом, прагнучи слави лицарської та бажаючи прислужитися батьківщині, вирушив на половців з невеликими силами. Спочатку молодий князь мав успіх, пізніше – попав у полон. Випадок сам собою незначний, таких подій за тих часів траплялося більше. Але він залишився в пам'яті народній та в історії тому, що той похід Ігоря був оспіваний найбільшим поетом українського середньовіччя, з імени,

на жаль, невідомим, в його великій поемі "Слово о полку Ігореві". Це був блискучий твір, що йому рівного не мало тодішнє європейське письменство. Автор "Слова" дає таку характеристику князеві Святославові - Ігор з братом розбудили силу половецьку, що її приспав був Святослав, грізний великий князь Київський. Він притлумив її своїми полками могутніми, мечами сталевими; наступив ногою на землю Половецьку, притоптав яри та гори, висушив болота й води, а поганого хана Кобяка з-над моря вихопив, з-посеред залізних полків половецьких, - і упав Кобяк у Києві, в світлиці Святославої. Німці й венеціане, греки й Морава співають славу Святославої.

Смерть С в я т о с л а в а р. 1194 стала приводом нової жорстокої боротьби за Київ, від якої нещасне місто знову тяжко постраждало. Ті самі суздальці, тимчасово захопивши Київ р. 1203., зграбували й понижили його ще гірше, ніж то був зробив їх князь Андрій Боголюбський р. 1169. Ці два погроми підірвали вкрай політичну силу Києва. Але це старе, культурне місто, з активним населенням, географічно незвичайно щасливо поставлене, таїло в собі такі великі можливості, що, без сумніву, на протязі якогось недовгого часу, загоїло б завдані йому рани, розцвіло б і змогутніло б з новою силою, коли б не надійшла б на нього нова історична біда, яка вже була для нього непосильна. Бо ж невдовзі зі сходу з'явилася нова степова орда, на цей раз - татарська, що спричинилася до київської державно-політичної катастрофи.

Останні десятиліття перед появою татар - в степах було порівняючи тихо. Половецька орда, що так докучала була південним князівствам Київської держави, втратила свій воєвничий запал, стала замирятися. Половці зачали переймати звичаї й побут од українців, багато з них хрестилося, половецькі князі видавали своїх дочок за українських князів, маси народні були вже близькі до того, щоб остаточно закинути своє кочовництво та перейти до хліборобської господарки, змішавшись та злившись з українським населенням, як що сталося за давніх часів з багатьма меншими ордами степовими. Поява зі сходу татар не дала тому процесу довершитися.

На Україні татари поперше з'явилися р. 1223. Це було військо монгольського завойовника Т е м у д ж и н а, що підбив перед тим багато країн середньої Азії, нещадно їх руйнуючи. Військо те прийшло з Персії через Кавказ і насамперед накинута на половців, бо були вони їм першими по дорозі. Розбиті половці звернулися до українських князів за допомогою, і князі на великому з'їзді встановили їм допомогти, бо побоювались, що татари, знищивши половців, самі сядуть на їх місці й будуть для Київської держави ще небезпечнішими, ніж їх попередники. На річці Галці, сучасному Кальміусі стався великий бій. Українські війська були розбиті дощенту; в бою загинуло кілька князів і десятки тисяч вояків, сам тодішній Київський князь М с т и с л а в попав до татарського полону. Але татари використали на цей раз свою перемогу лише на те, аби пограбувати лівобережну Україну, після чого вони подалися назад до Азії.

Через кілька літ після того вмер Темуджин, і один із його внуків Б а т и й, на долю якого припала західня частина держави Тамуджинської, задумав поширити свою владу й на Київську державу. Р. 1236 розпочав він страшний свій похід з Азії на захід. По дорозі він погромив останки поволоських болгар, а за ними напав на великоруські землі Київської держави. Батий нещадно спустошив Рязанські землі, Суздальське князівство і йдучи ввесь час у північно-західньому напрямі, дійшов майже до самого Новгороду, але тяжкі незвиклі для кочовників північні дороги примусили його повернути назад.

Р. 1239 орди Батія з'явилися на українських землях. Вони йшли цілим народом до чужих земель, - з жінками й дітьми, гнали перед собою худобу свою, на возах везли все своє майно. Частина орди пішла на Переяслав, друга - на Чернігів. Лівобережна Україна була ними знищена до тла; міста попалено, замки зруйновано, людність, що не встигла втікти, забито чи пограбовано. Не змогла й хоробра, розпачлива оборона, яку зустріли татари майже по всіх містах і замках, - особливо в Чернігові та в Переяславі.

Р. 1240 надійшла черга Києву. Татари підійшли до нього пізньої осені, вичекали, поки стане Дніпро, перешли льодом і обложили місто. Київ та той час

належав Д а н и л о в і князеві Галицькому, а на чолі оборони стояв його воевода Дмитро. Хоч і як тяжко жилося Києву за останні десятиліття перед татарами, але все ж залишався він найкращим і найбагатшим містом на сході Європи. Батий, що добре знав пишні азійські міста, захопився київською красою й запропонував воеводі Дмитрові здати йому місто без бою на певних умовах. Дмитро, порадившись з киянами, відкинув ту пропозицію.

Темною хмарою обложили татари Київську столицю. Літопис говорить, що за скрипом татарських степових возів, за кінським іржанням, за верблужим криком у місті Києві люди не чули голосу один одного. Але кияне трималися твердо під проводом воеводи Дмитра. З далекого азійського сходу татари принесли з собою високу, як на тодішній час, військову техніку, особливо щодо облоги міст, маючи для того складні відповідні машини. Навколо київської фортеці поставили вони могутні тарани і всі ночі та дні розбивали ними замкові грубі стіни. Зробивши в мурах пролом, татари кинулися до середини й зустріли там воеводу Дмитра з його військом. Ломилися списи, розбивалися щити, стріли притьмарили світ Божий, — так описує літопис ту розгачливу оборону. Татар було більше, вони перемогли й проломилися до замку. Але були вони такі виснажені боєм, що мусіли стати на цілоденний одпочинок. Коли ж, спочинувши, знову рушили наперед, то побачили з подивом, що за цей час кияне обкопали ровами, завалили валами великий цвинтарний простір Десятинної церкви, що стояла майже в центрі Київського замку, і знову стали до бою. На цей раз бої тяглися недовго. Татари зломали останній спротив потомлених киян, перейшли тимчасові вали та окопи й вірвалися на цвинтар Десятинної церкви. З роспуки та з страху жінки й діти тисячами кинулися звідтам до церкви, масово натовпилися на її хорах; церква не витримала тої ваги й завалилася. Київ було взято. Сталося це в грудні р. 1240. Раненого воеводу Дмитра було полонено, і Батий подарував йому життя, шануючи хоробрість його.

Здобувши Києва, Батий недовго залишався в ньому, а вирушив далі на захід за новою здобиччю, руйнуючи по дорозі цілу країну. Через Волинь та Галичину, вийшов він до Угорщини, погромив Моравію, але був там затриманий спільними силами чеських та німецьких лицарів. Затримка ця, мабуть, не врятували б середньої Європи від дальших погромів, але р. 1242 Батий несподівано повернув назад і спішно перейшов через Україну до Азії, бо до нього прийшли звістки про зміну головного хана, його свєзерена. Упорядкувавши свої державні взаємовідносини в Азії, Батий знову повернувся до українських степів, і його орди розташувалися в них на просторах між Волгою й Дніпром. Столицею Батиеві стало місто Сарай, більше, однак, подібне не до міста, а до великого табору, як описують його наші пам'ятки.

З цього часу занепала остаточно велика Київська держава, яка тримала гегемонію на сході Європи на протязі якихось трьох століть. Якийбудь зв'язок проміж колишніми її провінціями, пізніше — майже самостійними князівствами, — зник і перервався. В е л и к о р у с ь к і з е м л і, що їх осередком по черзі були — Суздаль і Володимир на Клязьмі, а пізніше стала Москва, заснована р. 1144, як мала колоніальна фортеця серед фінського населення, київськими князями, — склали з часом з себе цілком національну державу, яка довгий час жила в тяжкій, бо в безпосередній залежності від татарського хана. Б і л о р у с ь к і з е м л і, які від татарського нападу були огорожені лісами, але, позбавившись остаточно київського опєртя, не в силі були противитися своїм близьким сусідам, войовничим литовцям, — і одна за одною з часом увійшли до складу нової Литовської держави. Та сама доля, як то побачимо далі, чекала й на українські землі.

Ще перед появою татар на українських степах Т м у т а р а к а н ь, одрізана кочовниками від своєї метрополії, була втрачена для Києва. Українське населення, що жило там, з часом злилося з місцевими племенами й загинуло для батьківщини, а саме князівство вернулося до складу Візантійської імперії, поділивши з нею й її історичну долю. П о д о н е ц ь к і і далі на захід до Дніпра у к р а ї н с ь к і с т е п о в і о с а д и, — ті з них, що не були остаточно знищені степовою бурею, zostалися жити під татарами, визнаючи їх зверхність і платячи їм дань. П е р е я с л а в с ь к і та ч е р н і —

північної Чернігівщини, на південній* край Орловщини та Курщини, подроби́ли свої володіння на дуже дрібні частки, і там, на Литовсько-Московському пограниччю, довго були іграшкою московської чи литовської політики, доки не ввійшли остаточно до складу одної з тих держав. На північній* К и ї в щ и н и, в частині В о л и н і та П о д і л л я менші сільські громади та території, що zostалися без своїх князів, наподобили степові осадисті* договорилися безгосередньо з татарами; на основі тих договорів вони управлялись о т а м а н а м и, що їх вибирало населення. Лише тут, з боку Поділля, українське населення суцільною смугою доходило ще до Чорного моря.

К и ї в довго ще заставався видатним торговельним містом, але без якихбудь ознак політичної сили. Аж до р.1360 князювали в ньому різні місцеві князі, походження яких, за браком писаних пам'яток, не завжди можна встановити. Вони визнавали над собою зверхність татарського хана, пізніше - литовського князя, а часом - і того* другого одночасно. Р.1360 литовський князь О л ь г е р д скинув місцевого київського князя Ф е д о р а, а на його місце наставив одного з своїх синів В о л о д и м и р а, придавши йому ще* частину Київщини та Переяславщини. Ця литовська династія князувала в Києві до р.1470, коли місце князя заступив призначений з Литви воєвода. Довго боролись князе проти такого зниження гідності їх колись славного міста, не приймали воєводи, але проти сили встояти не могли, і з початком ХVІ століття Київ став одним із провінційних центрів Литовської держави.

Трохи інакше перейшла, але так само скінчилася* доля останнього українського князівства Г а л и ц ь к о - В о л и н с ь к о г о.

Як на ту добу, Галичина мала найкращу територію з усіх земель Київської держави. Вона була далека від степів; кочові орди не сягали до неї і - за історичних часів - лише татари пере*шли нею туди* й назад, проступчи до середньої Європи та повертаючись звідтам. Тому Галичина порівнюючи з іншими українськими землями, була дуже густо заселена, а те, що через її територію йшли торговельні водні шляхи з Балтійського моря до Дунаю та сухоходні з заходу на схід, збагатили її міста, що особливо означилось з тих часів, як став занепадати загрозений* в степах великий* шлях Дніпровий*. Економічні інтереси Галичини тягли її більше до Дунаю і до середньої Європи та до Балтики, ніж до Дніпрової системи, а тому, як це було вже зазначено вище, у галицькій князівстві здавна виявились змагання і до державного відокремлення від Києва. Галичину, що лежала на території Київської держави, втягнуто було до орбіти* середньо-європейської політики, а тим і відкинуто від Києва. Союзми, зброєю, спорідненнями галицькі князі забезпечили собі добре місце поруч з Польщею, Угорщиною, Чехією, Австрією, а для забезпечення цього свого середньо-європейського становища дуже рано визнали зверхність далекого імператора германського. Ця зверхність, однак, не забезпечувала їх од ближчого князя київського, а тому щоб прикрити себе і з цього східного боку, галицькі князі були майже в перманентному союзі з князями суздальськими, ставши метою в яких було знесення Києва* й київського князя. Вказаної політики дотримувались в Галичині не лише князі, але й особливо бояри, які, спираючись на свої великі земельні маєтки, перетворились тут у середньоевропейських баронів і набрали в князівстві такої сили, що часто бували сильнішими за свого князя, а іноді, - річ нечувана для інших українських земель, - і самі претендували на галицький трон.

Такий* напрям галицької політики цілком виразно зазначився вже в другій половині ХІІ століття, за часів могутнього місцевого князя Я р о с л а в а О с м о м и с л а, що сидів на галицькому троні в роках 1183-1187. Ярослав Осмомисл був чи не найсильніший* князь цілої тодішньої Київської держави. Він поширив межі свого князівства на південь до Дунаю, грав велику роль серед королів середньої Європи, мав відношення до Хрестових походів, мав союзниками, - з одного боку, - германського імператора, з другого - суздальського князя. "Слово о полку Ігореві" про нього пише, що він - високо сів на своєму золотому кованому троні, підпиравши Карпатські гори залізними полками, заступаючи дорогу королю, замикаючи ворота Дунаю. Але й цей могутній князь дуже часто мусів був підлягати волі своїх васалів-бояр, що грубо вмішувались у його родинне життя.

Другим видатним галицьким князем був Роман, що об'єднав під своєю владою Галичину та Волинь та князював над ними в роках 1199-1205. Розсудливий і твердий, суворий та воєвничий, Роман в жорстокий спосіб приборкав місцеву боярську силу, зазначаючи, що - не задавивши бжіл, меду не їстимеш. Він потиририв своє князівство на північ на рахунок Литви, що вже тоді почала була зазіхати на українські землі, круто розправився з литовськими лісовими наїздниками. Романе, Романе, лихом живеш, Литвою ореш, - склали про нього прислів'я тодішні, але князь не зважав на те, бо думка його звернулася до Києва і далі на схід, марив він з Галичини зібрати до куги під одну владу всі українські землі. Він встиг уже був заволодіти Києвом, але несподівано, зовсім ще молодим, загинув у дрібному передовому бою з поляками та його заміри розвіяло вітром.

Татарське лихоліття застало в Галичині князя Данила, на Волині - Василька, - синів Романа. Данило з Васильком ціле життя своє прожили в справжній братерській згоді. Василько любив і слухався старшого Данила, як батька, і тому, хоч на Волині та в Галичині офіційно було два князі, але ці дві країни складали фактично одне Галицько-Волинське князівство, при чому цілий провід над ним належав Данилові, всі події зв'язані майже виключно з його іменем, а Василько був йому лише добрим і вірним товаришем. Освічений і розумний, хоробрий і патріотичний, зразок українського лицаря та князя, Данило жив і князював за нещасливих часів. Після батьки застався він малим хлоп'ям, - якихось п'яти літ; ранні молодості провів у боротьбі за батьківську спадщину, зазнавши при тому біди, вигнання та блуканини по сусідніх європейських країнах, де корольвали його родичі чи свояки. Юнаком бився він з татарами на Калці, був ранений і мало що не загинув там поруч інших князів. Другий татарський напад зостав його Київським князем і, як вказано вище, його воєвода з славом боронив державну столицю. З усіх князів розбитої Київської держави, він останній визнав, - і то номінально, - зверхність татарського хана і зробив це лише під реальною загрозою знищення галицької батьківщини його. Повернувшись з Орди, де хан обійшовся з ним в дуже почесний спосіб, шануючи в його особі славного лицаря, Данило плакав од собою та говорив: - Тяжче за лихо честь татарська! - До самої смерті своєї не закидав він думки про звільнення українських земель від татарської зверхності, про відтворення великої української держави. Не жалюючи засобів і зусиль, ставив він по всій Волині та по Галичині замки та фортеці, готуючись до боротьби з татарами. Поставив він і сучасне головне місто української Галичини Львів, назвавши його так в честь свого старшого сина Лева. Шукав Данило допомоги своїм планам і в Європі, де мав широкі зв'язки і великі впливи. Він нав'язав стосунки і з Римським Папою і коли був дістав од нього титул короля та завірення, що європейські держави прийдуть йому з військовою допомогою, вирушив на схід, і почав займати українські землі, що були під безпосередньою владою татар. Галицький король прилучив уже був до свого князівства українські простори аж до Київщини, але татари вчас для себе відчули небезпеку та виступили проти нього. Тоді виявилось, що обіцянки та завірення Римського Папи були порожнім словом. Допомога з Європи не прийшла до Данила, і він побачив себе заслабим, щоб йому боротися самому з могутньою ще тоді татарською силою. Він вступив у пересправи та замирився з ворогами тяжкою ціною, бо мусів сам понищити будовані ним замки та фортеці. Ця гірка невдача знищила старого вже князя; він занедужав і скоро потім помер.

Королеві Данилові не пощастило в його планах, але його планомірна чинність антитатарська дала добрі наслідки для Галичини. Він упорядкував внутрішні справи своєї ближчої батьківщини, організував спротив її населення, і після нього Галичина фактично та назавжди відірвалася від накинutoї їй загибельної зверхності татарського хана. Смерть Данила припала на р. 1264.

Після Данила корольвав у Галичині його син Лев, у роках 1264 - 1291. Лев встановив столицею королівства Львів, одбив був на деякий час од Угорщини закарпатські українські землі. Уся його політика йшла в середньо-європейському напрямі, і очин час здавалося, що до своєї галицької корони

тя батька, мав стати і на певний час навіть був став герцогом австрійським.

Після Лева в Галичині короліввали: його син Юрих в роках 1301 - 1308 та два його внуки - Андрій та Лев II разом в роках 1308-1323. Внуки Лева загинули безпотомними, і Галицький трон на початку перейшов був до польського князя Болеслава, в православії Юрія, що був по матері правнуком короля Лева I. Болеслав - Юрих короліввав у роках 1323-1340. Галицькі бояри, знеохочені політикою цього князя, отруїли його, а на його місце покликвали литовського князя Лябарта, жонатого з українською княжною. За час його королівання, р.1349 польський король Казимір несподівано напав на Галичину й на Волинь і підбив їх під свою владу. Але боротьба на тому не скінчилася; вона з мінливим успіхом, тяглася ще багато літ та закінчилася, однак, на тому, що Галичина залишилася за Польщею, а Волинь увійшла до складу Литовської держави. Сталося це р.1387. Цим роком датується час, коли останні українські землі втратили свою державну незалежність.

- - - - -

На довгий час історія приспала українську державність, - але не її саму. Приспала вона і можливість вільного, нормального розвитку своєрідної великої цивілізації, що за князівських часів повстала в Києві, а звідтам поширилася по всіх землях великої держави Київської. По пам'ятках, що дійшли до нас, по свідцтвах наших літописів та чужинецьких хронік, можна встановити, до якого високого, як на той час, рівня піднеслася була київська культура. Недосяжним зразком для східної й середньої Європи була вже сама київська столиця, - учені європейці й татарський хан захоплювалися красою її. Вона була інтернаціональним містом, бо сталими колоніями жили в ній вірмени, араби, жиди, скандінави, німці, італійці, греки, тощо; жили, як купці; приїздили, як промисловці, збагатчуючи її торговлю, річами розкошів і сталої, широкої потреби. Київ пишався своїми палацами й церквами; перші з них не дійшли до нас, але другі, як Печерська Лавра, св.Софія, Золотоверхий Михайлівський монастир - і досі чарують людські очі своїми гармонійними формами. По тих церквах і монастирях, по приватних будинках жили вчені, талановиті й культурні люди. Проповіді київських митрополитів та єпископів лунали по цілому Сходу, літописи, переклади та інші твори вчених-київських монахів поклали початок східній європейській історії, ставши подекуди зразком і для польського заходу. Думи й поеми про Олега, Святослава, Володимира, Мстислава та про неісторичних богатирів, геніяльний твір "Слово о полку Ігореві" та багато інших, менше відомих творів на довгий час були улюбленим читанням далеко поза межами своєї України, бо ж київське тодішнє письменство лягло незрушеним підкладом не лише для української літератури, але й для білоруської та для московської. Київський державний лад вплинув на державну творчість москвинів, литовців, почасти - поляків і скандінавів; київське право, судові закони й релігійний уклад стали фундаментом законодавства на сході Європи. Візантія, Європа та Азія дали Києву свої найкращі досягнення, і він злив їх до своєрідної, блискучої творчої єдності на українському тлі.

Уся та краса й сила духа, всі здобутки високої цивілізації були нараз стоптані копитами степових татарських коней. Стоптані та не знищені, бо ніщо велике в світі не загибає. Вони переховалися в народі, дали нові ростки, і через якихось два століття ми бачимо відродження української цивілізації в тому самому Києві. А за тим відродженням відживає й українська державність, - на цей раз у новій формі - козацької республіки.

Л е к ц і я в о с ь м а .

Литва, Польща та Московщина. Розподіл українських земель та їх доля. Українці в межах Польщі та Литви. Початок культурного відродження. Татарське лихоліття. Козаччина.

Після занепаду Київської держави, на сході Європи, на протязі XIV та XV століть, одстоялися та змогутніли три більші держави, а саме - Литва, Польща та Московщина, з долею яких по черзі на довгий час, - аж до наших днів, - історія зв'язала долю українського народу, позбавленого власної державности. Одна з тих держав - Московщина - повстала з об'єднаних північних та східних провінцій-князівств Київської держави, заселених колоністами, - найбільше з Новгороду та з Білої Руси, - які, змішавшись з тамешніми тубольцями, численними фінськими племенами, - утворили з себе окрему слов'янську національність, що дістала пізніше книжне ім'я великорусів. Дві другі держави, засновані на власному національному терені, посилювались територіяльно, - Литва за рахунок білоруських та центральних і східних українських земель, а Польща - так само за рахунок українських земель, але західних.

Усі три держави були відповідно ще молоді, повні експансійного руху; якоїсь певної політичної рівноваги між ними не було ще встановлено, та й над самим їх існуванням висіли зовнішні загрози. З північного заходу їм усім, - а особливо Литві, - загрожували новоутворені німецькі лицарські держави, які з Риги та Марієнбургу, під претекстом поширення християнства, зачинаючи з початків XIII століття, тиснули на литовські й польські землі, на Псковське та Новгородське князівства. На півдні хмарою стояло Кримське ханство, що утворилось в українських степах та в Криму, після того як розпалася Батиева Золота Орда.

З боку Новгороду німецьким лицарям дана була жорстока одсіч ще за часів Київської держави місцевими князями, після чого вони на довгий час припинили свій поступ у цьому напрямі. Що ж до поляків та литовців, то ці народи на протязі майже століття вели свою оборону проти німців кожний зокрема. Більше за те, часами навіть використовували вони лицарську силу, як допомогову, у боротьбі між собою, аж поки зрештов не зрозуміли, що німецька загроза однаково страшна для обох народів і для обох держав. Р. 1410 тому вони виступили спільно проти німецьких лицарів, тяжко погромили їх у славному бої біля Грєнвальду і затримали тим німецьку експанзію на південний схід. Українські полки приймали участь у цьому бої в складі литовських військ, але та північна боротьба не мала ближчого відношення до України. Інакше оберталася справа з татарами. Кримське ханство щодо Литви та Московщини грало на півдні ту саму роль, яку мали німецькі лицарі на півночі в своїх відносинах до Литви та Польщі. Так само Москва й Литва, у боротьбі між собою, використовували татарську силу, але платили за те використання не Литва й не Московщина, а українці своєю кров'ю та здобутками, бо були вони безпосередніми сусідами Кримського ханства. Цілі століття української історії означені тому смертельною загрозою з боку степів, що на їх просторах наново віджила стародавня зловісна сила кочовницька в подобі кримських татар. Але про це буде сказано трохи нижче.

Як було вже згадано вище, на протязі вказаних вище двох століть розбиті й послаблені українські землі були цілком боротьби між сусідніми державами, аж поки, зрештов, на початках XVI століття, не були вони розподілені в такий спосіб. Степові осади остаточно залишилися під татарським зверхом; північні Лівобережні землі попали до Московщини; території між Дністром та Прутом, - сучасні Бессарабія та Буковина, - опинилися під владою Молдавських господарів; закарпатські землі zostалися за Угорщиною; західне Поділля, Галичину та Холмщину підбила

П о л ь щ а, решта українських земель увійшла до складу Ш и т о в с ь к о ї держави.

В залежності від різної державної приналежності відмінною була й доля названих земель. Стегові осади зникали одна за одною, не витримуючи хижацької господарки татарської влади, і скоро від них не залишилося й сліду. Північні провінції лівобережної України не довго були під Москвою, бо перейняті були Польщею через якихось сто літ. Молдавські господарі та молдавське населення були православної віри й здавна підлягали київським впливам. Закони й богослужебні книги молдавські видавалися тодішньою українською мовою; мова наша панувала при молдавському дворі та серед вищих верств молдавського населення, тому українцям жилося там відповідно не зле, бо жадних спеціальних утисків у Молдавії вони не зазнавали. На гірше звернулося вже пізніше, коли Молдавія попала під зверхність Туреччини, але й тоді довго ще існували найживіші зносини між Молдавією та Україною. Гірше повелося українському населенню за Карпатами. Як мертвий камінь, лежало на ньому століттями, - майже до наших днів, - економічне, політичне й національне пригноблення з боку Угорської держави.

Тяжка доля також випала українським землям, що були підбиті поляками та інкорпоровані до складу Польської держави. У Галичині та на Холмщині майже відразу заведене було в усіх площинах суспільного життя феодальне польське право, таке відмінне від старого київського, що панувало на тих землях за попередній період самостійного їх існування. Вищі громадські верстви, нащадки земських та дружинних бояр під натиском польської політики, а почасти й добровільно, зрелися батьківській віри православної, пристали до католицизму і за два-три покоління спольшилися без останку. На початках тому польська влада вела була до того, аби не лише командні верстви, але й все українське населення навести до віри католицької і тим зденационалізувати його, але заміри ті зустріли стихійний і свідомий спротив серед широких мас населення, і від них довелося відмовитись. Натомість, церковна політика спрямована була в такому напрямі, аби вище й нижче православне українське духовенство було розкладене на зовні й в середині й доведене до нечуваного пониження. Так само понижена стала й міщанська верства українська. Як це було майже нормою для більших міських осередків Київської держави, по галицьких містах, ще за часів королівських оселилося багато чужоземних купців, промисловців і майстрів, - німецьких, польських, жидівських, вірменських. Польська влада використала ті чужоземні колонії, щоб витиснути українських міщан на останнє місце. Не допомогло й заведене по містах так зване М а г д е б у р с ь к е п р а в о , - тобто запозичене в німців міське самоврядування з дуже широким обсягом чинності, - бо до всіх міських посад припускалися лише особи, що належали до складу католицької церкви. Найгіршою стороною своєю польське право звернулося до верстви селянської, бо принесло воно їй феодальне кріпацтво. Загальні ж державно-політичні польські установи, - як на той час - дуже ліберальні, бо були вони збудовані на певних елементах виборності та представництва станових інтересів, - так само не могли служити для охорони українських прав. Українцям ходу туди не було, бо до польського сойму, - тодішнього парламенту, - всі воеводства, в тому числі й українські, висилали своїх депутатів, але тими депутатами були й могли бути лише представники більшої земельної власності та члени католицького духовенства; міщане й селянство на соймах представлені не були. Таким чином, українці в Польщі вже за той час, навіть на своїй власній, суцільно ними заселеній території, зведені були до ролі підвладного, безправного народу.

Ліпшою була доля тих українських земель, що увійшли до складу Литовської держави, - принаймні до того часу, поки Литва й Польща р. 1569 не злилися в одну державу. Прилучення українських земель до Литви сталося майже непомітно, без якоїсь виразної боротьби, без зазначеного спротиву з боку українського населення, - в першу чергу тому, що воно несло з собою звільнення від татарської зверхності. К и ї в унав, перестав бути столицею, віддавши цю честь новій В і л ь н і; зник к и ї в с ь к и й головний князь з "племени В о л о д и м и р о в о г о", а його місце заступив новий головний князь Л и т о в с ь к и й з д и н а с т і ї Г е д и м и н о в о ї. Татарська катастрофа

Що нова династія була несвійською, а Литовською, не мало для населення особливого значення. Литовські князі еразу ж стали своїми, бо багато з них ще до татар вже були такими. Вони поруч і одночасно з українськими князями сиділи в українських та в білоруських князівствах, були православної віри, жонаті з українськими князнями, родилися від української матери, говорили українською мовою, вливаючись у такий спосіб до широко розгалуженої старої київської династії. Полегчувалось прилучення ще й тим, що литовські князі, перейняті київською цивілізацією, на перших часах, як то говорилося в тодішніх пам'ятках, старовини не порушували, новини не заводили. Більше за те, - київське право зосталося чинним не лише в білоруських та в українських князівствах нової держави, але й поширилось на цілу чисто литовську територію та на її населення. Найкращим свідоцтвом того є державний збірник законів, так званий **Л и т о в с ь к и й С т а т у т**, що остаточно складений був на початках ХУІ століття, в основі якого лежало розвинене старе київське право. Статут цей, загально вживаний ще й тоді, коли Литовська держава вже давно перестала існувати, - бо, - наприклад; для лівобережної України був він чинним аж до початків ХІХ століття, - був писаний, пізніше виданий мовою, майже ідентичною з тодішньою українською мовою, яке разом з тим стала й державною мовою литовською. Дивного в тому не було нічого. Київська цивілізація, незрівняно вища тоді за литовську, стихійно просякала наскрізь литовське населення та особливо команді верстви. Суспільна, військова, урядова й церковна будова нової держави ставилась на старих київських елементах, як їх еволюційне продовження та органічний розвиток в часі. Тому й сама **Л и т о в с ь к а** держава в історичній науці дістала назву **Л и т о в с ь к о - Р у с ь к о ї**. Етнографічно вона справді була далеко більше **р у с ь к о ю**, - в старовинному сенсі цього слова, - ніж литовською, бо ж приблизно дев'ять десятих державної території припадали на долю українців та білорусів і лише якась то десята частина її була суто литовською.

На початках українські землі в межах Литовської держави користалися повною **п о л і т и ч н о ю а в т о н о м і є ю**. По старих князівствах сиділи князі з нової литовської чи з старої київської династії, які правили своїми землями цілком самостійно, визнаючи лише державну зверхність великого князя литовського в Вільні. Говорячи феодальними термінами, між ними та литовським князем були взаємовідносини **с в з е р е н а т а в а с а л і в**. Себто, ті самі взаємовідносини, що були колись у Київській державі, з тото, однак, суттєвою відмінною, що литовський князь - сюзерен завжди був сильніший за своїх васалів, і вони лише дуже зрідка могли виходити з його волі. Ця відміна еволюційно й привела до того, що з часів великого литовського князя **В і т о в т а / 1430 р.** / взаємовідносини між сюзереном та його васалами радикально змінились. Автономні князівства стали послідовно касуватися. Місцеві князі, спираючись на своїх бояр та на дружину, пробували були боротися, беручись навіть до зброї, але їх спротив було збито, і вже в початках ХУІ століття васальні князівства зникли остаточно. Цілу державу поділено було, - більше-менше відповідно з межами колишніх князівств, - на **в о є в о д с т в а**; воєводи ж призначалися з Вільни, цілком залежали від великого князя литовського і були його звичайними високими урядовцями. Ті ж з князів, що сиділи тихо, до зброї не бралися, зосталися на місцях, але з часом перейшли на становище звичайних великих панів - земельних власників, і лише деякі, більше почесні права їх нагадували про попереднє справжнє князівство їх роду. Скасувавши автономію політичну та її зверхні форми, литовська влада, однак, не порушала внутрішнього укладу життя українського населення, не займаючи того, що можна б було назвати - **а в т о н о м і є ю з е м с ь к о ю**. Провінційальне, міське та сільське самоврядування залишилось, як і було, по-старому, - може якраз тому, що, як вказано вище, сама Литва переймала оті українські форми внутрішнього життя і для свого власного вжитку. До речі буде тут також зазначити, що накреслений процес державної консолідації не був якимось чисто литовським явищем, продиктованим спеціальним політиком Вільни. Аналогічне явище можна спостерігати в цілій тодішній Європі, особливо на заході її, де вже на той час одмирала феодальна структура, уступаючи місце іншим формам державного життя. Елементи цього процесу можна помітити також уже й в житті Київської держави. лише там татарська катастрофа не дала їм можливо-

сти розвинутися й зміцніти. З тим більшою силою повстали вони у київського державного спадкоємця - в Литві.

Р.1385 між Польщею та Литвою складено було так звану *Крєвськ у н і ю*. Згідно з тими умовами, великий литовський князь *Ягайло* мав прийняти хреста й охрестити свій народ по католицькому обряду, оженився з останньою в королівському роді польською княжною *Ядвигою* і, ставши польським королем, приєднати до польської корони цілу Литовську державу з її литовськими, білоруськими й українськими територіями. Згадана унія зrealізована була лише частково, а саме, - Ягайло хрестився сам, хрестив литовські маси, одружився з Ядвигою й став польським королем. Приєднати ж Литву до Польщі він не зміг, бо спротивилось тому ціле населення без розділу віри й національності. Литва дістала окремого князя, згаданого вище *Витовта*, Ягайлового брата в других. Реально унія не була переведена, але тому, що родова династія для Польщі та для Литви стала спільною, між цими державами утворились взаємовідносини, подібні до *унії* персональної, бо часто пізніше в руках тої самої особи об'єднувались корона польська з короною литовською. Литва, однак, зоставалась навіть і тоді окремою державою, цілком незалежною щодо своїх внутрішніх справ, а справи закордонні часом вела остільки відмінно від напрямків польської політики, що між ними іноді вибухали й війни. А втім, якраз роком *Крєвської* унії треба зазначити перші початки широких польських впливів на Литві, - особливо серед командних верств литовського населення, так само як і перші початки історичної конкуренції польської та київської цивілізації на литовській території, яке пізніше скінчилося там повною перемогою поляків.

Поки що, однак, український елемент у Литовській державі займав належне йому місце. Загально політична структура великого князівства литовського, в коротких рисах, була така. На чолі держави стояв князь, назверх цілком необмежений в своїх суверенних правах. В дійсності ж біля нього утворилася могутня державна установа, так звана - *Пані - Рада*. Генетично ця установа повстала з боярських рад при князях Київської держави. До її складу входили високі походженням пани - земельні власники, в більшості своїй численні нащадки українських і білоруських князівських та боярських родів. До компетенції *Панів-Ради* належали судові та законодавні права вищого порядку. Поруч з цими шляхетськими магнатами в Литовській державі стала численна верства меншої шляхти, - так звані *зем'яне*, - що утворилися з членів колишніх дружин та меншого княжого й земського боярства, та до складу якої входили, головним чином, українці та білоруси. Ця верства, видавши з себе головні кадри литовського війська, здобула з часом значні політичні права. Бо ж разом з *Панями - Радою* та з представництвом духовенства давало воно своє представництво до так званого *Литовського Союму*, що був для країни загально-державним **с т а н о в и м** п а р л я м е н т о м двохпалатової системи, до певної міри аналогічним з так само становими державними установами тодішньої Франції. Міщани на Литві виявлених політичних прав не мали; їх інтереси, як і в сусідній Польщі, охоронено було - в більших містах - заведенням *Магдебурського* права, з тою, однак, сприятливою відмінною, що на виборах на посади православні й католики мали рівні права. Бо ж, хоч литовські князі після *Крєвської* унії, як правило, були католиками, але в Литві поки що не було того переслідування православної віри, того католицького завзяття, яке характеризувало тодішню Польщу. І не могло його тут бути вже тому, що більшість державного населення і після хрещення литовців по католицькому обряду, все ж оставлось за православними. Більше за те. Литовська влада, і будучи католицькою, мусіла дбати про інтереси православної церкви, бо збігалися вони з інтересами самої держави. Так, після того, як р.1299 київський митрополит покинув підупалий Київ та подався на побут на великоруську північ - литовські князі, приклавши довгих і великих зусиль, досягли таки того, щоб наставлено було з *Царгороду* спеціального для *Киева* та всіх земель литовської держави митрополита, як голову окремої православної церкви. Права митрополита та православної церкви формально були в Литві ті самі, що й за часів Київської держави, але фактично дуже скоро вони стали обмежуватись втручанням світської влади до справ церковного порядку, особливо в площині адміністративній, як настановлення вищих та нижчих духовних о-

сіб, од єпископів до звичайних священників. Щодо становища селянства, то так само назверх в їх суспільних правах неначебно не змінилося нічого. Але тільки назверх і до часу. Бо хоч і тепер переважна селянська більшість була ще юридично вільними громадянами, та всетаки поволи й неодвратно, під впливами польського права, вже й тут, у Литві, насувала на них з заходу загроза немилосердної панщини, несучи з собою обмеження економічних їх інтересів та самого людського права.

Так стояла справа розподілених українських земель приблизно до р. 1569. За цей час в Європі зайшли великі політичні й культурні зміни. Під непереможними ударами турків впала Візантія, а на її місце стала велика Оттоманська держава. Грецькі збігці до Європи рознесли по ній з собою всі свої національні наукові та мистецькі надбання; те саме досталося Європі й з іншого кінця, — через Іспанію та Італію від арабів. Відкрито було американський континент і далекі азійські країни, і новий світ оддав Європі багатства свої. Ці та інші, — бо внутрішні, — причини надали європейським народам силу великого державного, наукового й культурного розвитку. Почалося відродження наук та мистецтва, занедбаних за середньовічних часів, а слідом за тим і могутні реформаційні змагання в площині державного, суспільного, а особливо — церковно-релігійного життя. Непереможним потоком линув той рух європейським континентом, прибираючи скрізь місцеве своєрідне забарвлення, творючи нові культурні центри в Італії, Франції, Германії, Англії, зачинаючи собою нову епоху європейської цивілізації, закінчуючи розпочату ще за середньовіччя диференціацію окремих держав і націй, що утрималися з того часу й до наших днів. Не минув цей рух і слов'янських країн, зокрема Чехію, де він виявився в вигляді могутньої гуситської течії, що змагалася перетворити й перебудувати релігійний, державний та громадський лад своєї країни на нових основах. Докотився той рух до Польщі й до Литви, дійшов і до українських земель, прибравши тут цілком своєрідні форми. В той час як на заході, він був підтриманий з часті державними чинниками, а часті — вищими й багатими верствами, на Україні, що на той час не мала національної державної організації, на якій вищі верстви суспільні встигли вже в значній мірі перейти до чужої віри, а з тим і до чужої нації, — цей рух був підтриманий, головним чином, міщанами, духовенством та новою, характерною лише для нашої суспільної історії верствою — козацтвом. З вищих же командних українських шарів лише окремі люди з тих, що залишилися вірними своєму народові, спричинились до його посилення. Рухом тим датується відродження української цивілізації, а з тим і відродження української національності. Початки його зазначилися вже за литовської доби нашої історії, але розквіт припав уже на добу пізнішу — польську; тому й мова про нього буде нижче.

Вище було згадано про небезпеку для українських земель на півдні з боку перекопських татар, що відірвалися від Золотої Орди в половині XIV століття, й, захопивши для свого кочування степи між Дніпром і Дністром та півострів Крим, утворили так зване Кримське ханство. Ханство це на початках було в певній залежності від Литви, але пізніше — в другій половині XV століття — стало в васальні відносини до турецького султана. З того часу почалося для України нове татарське лихоліття, що тяглося понад два століття. Бо ж кримські татари, як говорить про те один із польських хроністів, були для турецького султана наче тічков хортів, які він по потреби випускав на українські землі.

Поперше, турки та татари остаточно відрізали для України якубудь дорогу до Чорного моря, заволодівши цілим його північним побережжям і знищивши останні українські осаді над Дунаєм у сучасній Бєсєрабії. Далі — Орда почала виконувати історичне завдання степових кочовників, а саме — грабувати, пљундрувати й нищити українське хліборобське населення. Жити в степах стало неможливим. Щороку наїздили татари, відводили в неволю з собою тисячі люду, — жінок, чоловіків, дітей всіх станів і верств населення, кого лише могли та встигли захопити. Жінок, молодших і краших, продавали до гаремів, і там вони робились іноді улюбленими жінками часом дуже видатних людей, а одна з них, українська попівна родом, стала навіть жінкою і матір'ю двох найбільших вславлених турецьких султанів, і сама вславилась під прибраним ім'ям Роксолани. Так

само часом дехто й з чоловіків вибивався з невольничого стану на поверх життя. Але це була доля одиниць. Невольничі ж маси конали в невисловній біді та в горі, в тузі за рідним краєм. Як свідчать тодішні пам'ятки, українських невольників було дуже багато по всіх мусульманських державах Азії, Африки та Європи на протязі ХУ, ХУІ і навіть ХУІІ століття, куди їх, як вигідний товар, спродавали з Криму. Вони виконували для своїх хазяїв різного роду ремісничі, а особливо - господарські праці, і з цього боку дуже цінувались на мусульманських ринках. Усім їм тяжко було жити, але найгірше тим, хто попадав на так звані галери, себто, на тодішні веслово-парусні кораблі, де нещасні люди, приковані до лавок, в день і в ночі, під батогами дозорчих, мусіли веслувати за тихої й бурхливої погоди. Про життя й невольничче нещастя знаємо з численних чужих і наших історичних пам'яток. З чужих - тому, що за тих часів аналогічну з Україною біду переживало й ціле європейське побережжя Середземного моря, куди за людською здобиччю постійно наїздили алжирські, туніські та інші африканські пірати. Але найдетливіше списано те все в наших народних думах та піснях, зкладених за тої доби, які стали історичною прикрасою українського письменства, - так людяно й мистецьки змальовували вони невольничу біду, нудьгу й тугу за рідним краєм, за тихими водами, за ясними зорями, за краєм веселим, степом широким, - за Україною.

Найтяжчий погром, - може тяжчий за Батисевий, - пізнала Україна у 80-х роках ХУ століття. Тоді кримський хан Менглі-Гірей, з намови Московського князя, що боровся на той час з Литвою, з цілою Ордою щороку виходив на Україну. Він сплюндрував Київщину, Поділля, Волинь, доходив до Холмщини, а на лівому березі й до Десни. Р. 1484 взяв він самий Київ, спалив, знищив і зграбував його до тла. З України Менглі-Гірей вивів до Криму понад сто тисяч людей в неволю, а награбовані по київських церквах богослужбні речі й золоті чаші з Святої Софії відіслав кримський хан у подарунок своєму **содвникові**, князеві московському.

Ні Литва, ні Польща, ані Московщина не в стані були енергійно й послідовно боротися з кримським ханом, за яким стояв могутній турецький султан. Головні їх сили були далеко та й потрібні їм були вони для інших справ, в тому числі й для війни між собою. Справу боротьби з татарами та оборони своїх земель зяла до своїх рук українська людність, виконувачи тим своє історичне завдання, - бути заборолом Європи від кочового світу. В надрах українського народу утворилася козаччина, що згодом не тільки оборонила українську територію, але захистила розвиток української нації й вивела її на дорогу відродженої державности.

Козак - слово тюркського походження і мало воно дуже різноманітний зміст, бо означало сторожу, варту, бурлаку, кіннотчика-здобичника, вільного вояку. Такими й були українські козаки на початках історії своєї. Перші писані звістки про них з'являються в наших пам'ятках з кінцем ХУ століття, але безперечно козаки існували вже далеко раніше. За тих часів сила Литовської держави та Польського королівства не сягала на широкі південні степи. За лінією замків, що стояли на місці сучасного Канева, Черкас, Звенигородки та Брацлава, зачиналися незалюднені простори, - Дике Поле, - як говорили тоді, де панами були Господь-Бог та татари. В Дикому Полі смерть та неволя чекали людини на кожному кроці, але разом з тим сміливіших людей тягла туди можливість великих надбань: в галях та в полях - бджоли та звір'я всякого роду, в Дніпрі та в його припливах - бобри й велика риба; ґрунт незайманий, родючий, що сто-крат віддячував працю біля нього. По цей бік лінії замків - чужа держава з її вимогами та її податками; пани, панські права, економічні зловживання й визискування, кріпацтво, що насувалося на селян з польського заходу; по той бік - своя воля, праця на самого себе, надбання, часом - багатства. І що-року більше та більше переходили відважні озброєні люди сторожову лінію замків та йшли в степи - на уходи, як казали тоді. Вони йшли групами, вибравши за голову отамана, закладали тимчасову стоянку в невидкому місці, - в гаю, в яру, в балці, що їх так багато в степах; ловили звір'я та рибу, ставили пасіки, часом - обрали землю. Були не від того, аби знищити по дорозі й татарські загони, відбивши в них награбовану здобич, забрати коней, отару овець, тощо. Це звалося -

к о з а к у в а н н я м. Козакували люди всякого роду, різних верств: селяни, міщани, менші панки, залога степових і передстепових замків, - всі, кого вабили небезпека й авантюри, кому подобалося вільне життя, кого притягала можливість доброго здобутку.

Спочатку в степах перебували лише літом, а на зиму повертали назад, додому. Але пізніше все більше та більше стали залишатися в степах і на зимовий час, закладаючи тим основи для нової поворотної української колонізації, спрямованої на південь до Чорного моря. Литовська та Польська влади, - бо в українських землях під Польщею, головним чином, на Поділлі, так само розвинулось козакування, - спочатку сприятливо ставились до ухадників, але потім стали використовувати їх економічно. У степових прикордонних замках, під доглядом замкових старост, встановлено було спеціальну сторожу, - застави, - яка повинна була вести обрахунок тих, що виходили на козакування, та при поверті забирати в них певну частку з їх степових надбань на користь держави. Частка ця з часом все зростала кількісно, і це спричинилося до того, що в степах стала зростати кількість сталого населення, яке, не бажаючи платити нової дані, вже не повертало назад з Дикого Поля, з Н и з у, як звали тоді степові простори за Дніпровими порогами.

Зростаючи в числі та в силі, козаки почали переходити від оборони до нападу. Замість того, щоб чекати на татар у своїх поселеннях, вони виходили шукати їх у власній їх землі, - нищили татарську господарку в степах, забирали худобу, пљндрували їх поселення, руйнували татарські та турецькі замки, почали виходити й на Чорне море - палити ненависні галери. В українському народі віджили стародавні навички степової боротьби з кочовниками, і козацькі бої вчинки цілком нагаду^{ють} нам часи Антів, а ще більше - добу князівської боротьби за степи та за Чорне море.

Татарський хан та турецький султан у нотах своїх до литовського князя та до польського короля постійно скаржилися на козаків, що рік од року нападають на них та пљндрують їх землі. Відповіді на ті ноти - на око - були дуже рішучі, суворі й ворожі щодо козаків, але в дійсності в Литві й в Польщі тоді дуже добре розуміли, що кращої за козаків оборони державних кордонів своїх вони не мають і не матимуть, а через те все оте, за рідкими винятками, залишалося на папері. Більше за те, самі ж Литва й Польща стали користатись козаками, як дуже поважною озброєною силою, і часто траплялося, що й високі представники литовської та польської влади ставали на чолі козацьких більших загонів, робили з ними походи, здобували маєтків і військової слави собі й козакам. З таких людей особливо вславились: на Поділлі - Хмельницький староста Лянцкоронський, а на Київщині - Остап Дашкевич, староста Канівський та Черкаський у першій половині XVII століття, а пізніше - князі Дмитро Вишневецький та Богдан Ружицький.

Козацтво входило в славу на Україні, в Литві, в Польщі та в сусідніх з ними державах. До козацьких шерегів ставали часто не лише люди, що шукали собі матеріальної здобичі, а й ті, що їх приваблювала чисто військова сторона козацького життя, - головним чином, молоді люди з великих шляхетських родин, які прагнули до того, щоб зажити цікавих пригод, лицарського життя, перейти, так мовити, високу школу практичних військових вправ. До козаків почали звертатися не лише ті держави, під писаною зверхністю яких вони жили, але й інші, як Московщина, Австрія, Угорщина, тощо. Українські степи стали притягати до себе політичну й військову увагу цілого сходу Європи.

Головний територією, де повстала, виросла, стверділа й закінчила свій розвиток козащина, була п і в д е н н а К и ї в щ и н а, стародавнє Ч и с т е П о л е за Росєю, - землі, що тяглися до Дніпрових замків Канева та Черкас. Другий, менший осередок був на Поділлі під польською владою. У цих осередках жило осіле заможне козацтво, що не горивало остаточно зв'язків з державою, - було, так мовити, в договорних відносинах з замковими старостами, місцевими представниками вищої влади. Ці козаки дали початок тому, що звалось потім р е с т р о в и м козацьким військом, яке було на сталій службі в державі, мало щодо неї відповідні права й відповідні обов'язки. Уже названий вище староста Остап Дашкевич, якого пізніше українці вважали першим козацьким гетьманом, хоч він

ним у дійсності й не був, давав своїй державній владі пораду - скласти з козаків окреме військо, завести його до реєстру та поставити на охорону степових державних кордонів. А щоб охорона та була певнішою, радиг досвідчений староста Каневський та Черкаський поставити за Дніпровими порогами міцну фортець, яка б була опором низових козаків. Ці обидві думки було зчасом переведено в життя, - кожна в свій спосіб.

Поруч з названими осередками залеглих од держави козаків виріс за Дніпровими порогами новий осередок ні від кого незалежних козаків, який став вогнищем та опором цілого козацького стану і придбав собі велику історичну славу. Це була Запорозька Січ. Початок її поклав герой українських народніх дум і пісень, вславлений низовий вождь - Байда, - козацьке ім'я князя Дмитра Вишневецького, члена старої княжої родини української. Змолоду козакував він на Низу і придбавши в козаків авторитет і пошану, р. 1552 заклав там першу Запорізьку Січ, фортець на острові Хортиці, що на Дніпрі за порогами, і став на чолі низових, одних - запорозьких козаків. Князь-козак прожив недовге, повне бурхливих пригод життя, бо мав буйні й великі заміри. Мріяв він опанувати з низовиками цілим степом до Чорного моря, загнати татар на схід до Азії, викинути турків з Чорноморського побережжя, закласти нову державу українську. За допомогою звертався він до Литви та до Московщини. Литва ухилялася, а московська допомога була непевна й нешира. Дмитро Вишневецький вів з кримським ханом у степах довгу, славу, але непосильну для нього й для низовиків боротьбу. Боротьба та йшла з мінливим щастям. Хан татарський, нападаючи на козаків, дійшов аж до самої Хортиці. облягав Січ, але не мав сили взяти й знищити могутнє вже козацьке гніздо. Так само й Дмитрові Вишневецькому пощастило було загнати татар з степів аж за Перекоп до Криму, але використати своєї перемоги він не міг і знесилений повернувся додому. Кінець князя-запорожця був славний і смутний. Воюючи з турками в Волощині, - як здається, в його планах було - стати волоцьким господарем, - був він зраджений волохами й виданий туркам. Турки завезли його до Царгороду і там замучили. Заміри та мрії Байди-Вишневецького, однак, не загинули остаточно разом з ним. Змодифіковані відповідно вони лягли в основу цілої історії Запорозької Січі, а дух його ожив у вчинках його козацьких заступників.

Лекція дев'ята.

Льблінська Унія. Польське право та українське населення. Хліборобська господарка й магнати на Україні. Колонізація степів. Реєстрові козакі та Запорозька Січ. Повстання Криштофа Косинського. Григорій Лобода та Северин Наливайко. Солоницький погром. Самійло Кішка.

Те, що згаданом вище Кревськом унії було лише накреслено, як бажана, та поки що недосяжна річ, стало реальність приблизно двісті літ після неї. Бо ж р. 1569 між Польщею та Литвою складено було новий договір, відомий під назвою Льблінської унії, згідно з якою названі держави на цей раз уже таки об'єднувалися в цілком реальний спосіб.

Сталося це на спільному Польсько-Литовському соймі, скликаному в Льбліні королем Польщі і Литовським князем Сігізмундом II. Спричинилися до того акту поважні внутрішні й зовнішні обставини, які на той час повстали в обох країнах. У Польщі з її названим вище бездітним королем вигасала спільна для обох держав династія Ягелонська, і там дуже непокоїлись, що разом з династією вигасне й залочатковане Кревськом Унією польсько-литовське об'єднання та що вибори нового короля-князя можуть в наслідках своїх дати дві династії чи дві особи, одну - для Польщі, другу - для Литви. Для польської держави

Литва ж, з свого боку, - несучи на той час на собі непосильний для неї самої тягар - з півдня - турецько-татарських нападів, майже неперервних, а зі сходу - такої ж неперервної боротьби з Московщиною за білоруські землі та за Балтійське побережжя, - потребувала польської допомоги і сталої підтримки її проти небезпечних противників. Згода далася не зразу, сойм розтягся на декільки місяців, пересправи переривалися й знову розпочиналися, але зрештов справа дійшла свого кінця, - доброго для Польщі, несприятливого для Литви, переломового для українських земель.

Л ю б л и н с ь к а у н і я, остаточно касуючи зовнішню відокремленість Польщі та Литви, утворювала з них одну державу, яка дістала з того часу й нову, увесь час пізніше уживану назву - Р і ч П о с п о л і т а. Спільними для нової держави були: поперше, монарх з титулом короля для Польщі та великого князя для Литви; подруге - сойм і сенат; потретє - шляхта, бо права польської та литовської шляхти підведено було під один рівень, без огляду на те, до якої з двох державних територій вони прикладалися; почетверте - зовнішня політика і поп'яте - державна монета. Внутрішня ж автономія обох країн залишилася незайманов. Як і раніше під двома монархами, так і після Люблинської унії під одним - Польща й Литва продовжували мати кожна своє законодавство, своїх міністрів, окреме військо, фінанси, окремий адміністративний апарат, окремі формальні позначки автономности, як державні герби та державні печаті. Люблинський сойм, однак, у своїй уніфікаційній праці не обмежився лише упорядкуванням правних взаємовідносин між двома державами. Об'єднання перейшло також у супроводі радикального перерозділу їх територіальної могутности. Бо ж з року 1569 за властивою Литвою zostалися лише її колишні литовські та білоруські землі; всі ж її українські провінції, придбані за попередні два століття, - за винятком невеликих - Пинської та Берестецької - округ, перейшли до володінь польської корони. Люблинський унієн тому датується кінець л и т о в с ь к о ї д о б и історії українського народу і зачинається для нього д о б а п о л ь с ь к а.

Нова держава, таким чином, складалася з двох нерівних одна одній частин, а саме: з послабленої й не остаточно де зформованої Литви та з посиленої й добре, як на той час, впорядкованої Польщі. До того ж ще Польща була вже країною культурнішою за властиву Литву, бо ближче за неї стояла до Європи, переймаючи звідтам безпосередньо придбання нової цивілізації, що так пишню тоді почала розцвітати на заході. Зрозуміло тому, що в об'єднаній Р і ч і П о с п о л і т і й дуже скоро зазначився примат польської нації; що польська цивілізація, а з нею й польське право широким потоком розлилося по цілій території нової великої держави. Співробітництво з тою цивілізацією і боротьба з тим правом були головними творчими чинниками на протязі цілої польської дщи української історії.

Польсько-литовська держава не дурно була названа Р і ч ч к П о с - п о л і т о в, тобто, р е с п у б л і к о в. Хоч на її чолі й стояв монарх, але сила польського короля важила не так то вже багато. Автор Люблинської унії, вказаний С і г і з м у н д II., р.1572 помер, як останній нащадок з династії Ягайлової і королівська гідність після того стала виборною. Для виборів нового короля кожного разу скликалися спеціальні виборні сойми, до складу яких входили представники від шляхти з цілої держави та представники духовенства. На короля можна було обрати як свого, так і чужого якогось шляхтича, - явна річ, із старого роду, походженням рівного короліам. Фактично - найчастіше вибирали представника тої чи іншої європейської пануючої династії, але на польському троні перебували свої й чужі шляхтичі й князі, в тому числі і люди українського походження. Влада короля в Польщі здавна була досить обмеженою на користь шляхти, а з часів, коли король став виборним, вона стала в значній мірі ефемерною. Кожний виборний сойм, як умову обрання, додавав нові обмеження, і дуже скоро король став впрост доживотнім президентом з верховними правами, де в чому навіть меншими, ніж ті, які на сьогодні надаються виборним президентам в деяких сучасних нам республіках, - як наприклад, в Сполучених Штатах Північної Америки.

шляхти та **зчасти** - вищого духовенства, що набиралося так само головним чином з високої шляхти. Тому тодішня Польща може бути означена назверх, як конституційна монархія, але з середини вона була суто становою аристократичною республікою. Вся законодавча влада в ній належала загально-державному соймові, що збирався у Варшаві; поруч з соймом стояв також і сенат, складений з високих достойників держави, світських та духовних, який не мав, однак, цілком точно і до кінця означеної компетенції. Членами сойму - теоретично - могли бути всі шляхтичі держави поголовно; фактично ж він складався з певного, не завжди однакового числа представників од шляхетських з'їздів, - малих соймів та соймиків, - які періодично скликалися по головних провінціальних пунктах держави, бо були вони там органами місцевого шляхетського самоуправління. Крім шляхетських представників, до складу сойму входили ще й представники духовенства, які ніколи не вибиралися, а були членами сойму *ex officio*, тобто, з посади своєї, як митрополити, єпископи, тощо. Право це, однак, належало виключно духовенству католицькому й на інші релігії не поширювалося. Що ж до шляхти, то вона, згідно з своїми привілеями, підтвердженими спеціально для шляхти української в період Люблинської унії, - жалких обмежень щодо віри не мала. Але в дійсності на соймах завжди значно переважала шляхта католицька, - поперше, вже тому, що її взагалі було більше в державі, а подруге - тому, що некатолицька шляхта само себе зменшувала в числі, бо з часом послідовно переходила до католицизму. Всі інші стани й верстви населення до сойму доступу не мали, могли лише висилати до нього свої делегації для передачі якихось своїх заяв чи прохань. Ць можливістю часом використовували ті верстви, що мали свою станову організацію, як міщане, пізніше - козаки. Єдиним станом населення Речі Посполитої, який і того не міг ніколи робити, були селяне, без розділу їх щодо віри й національної приналежності. Крім законодавчої, шляхті фактично належала також вся судова влада і вся виконавча, бо ані вибраною в судді, ані призначеною на якубудь державну посаду не могла бути особа не-шляхетського походження.

Шляхта Речі Посполитої кількісно була такою численною, що її навіть іноді звали народом. Згідно з буквою закону, всі шляхтичі, зачинаючи від князя й кінчаючи останнім полупанком, були рівні один одному своїми правами. Але, явна річ, вся ота рівність була лише письмом на папері. В дійсності вся влада в державі належала не стільки всій шляхті, скільки невеликій її частині, що складалася з нащадків могутніх шляхетських, князівських та королівських родин, та яку пізніше стали звати **магнатами**, тобто, великими панями. Вся ж інша, середня та дрібна шляхта, лишавчись високими правами своїми, в дійсності стояла в цілковитій залежності від вказаних магнатів, вибирала на соймках того, хто був їй вказаний, голосувала на соймах з наказу свого пана. Магнати, володіючи колосальними просторами землі, часто бували сильнішими за самого короля. Бо під безпосереднім королівським послухом було дуже нечисленне військо, і збільшувати його без соймової на те згоди король не мав права. А магнати, особливо ті з них, що їх маєтки лежали на південних кордонах держави, часто мали значні військові сили, що дозволяли їм жити в їх володіннях майже самостійними князями. Таку форму загально-європейська феодална система прибрала в Польщі, стверділа і протрималася в ній аж до самого кінця існування Речі Посполитої.

М і с т а в Польщі поділено було на дві категорії; то першої належали з них ті, що їм було признане згадане вище **Магдебурське право**, до другої - ті, що такого права не дістали. Ці останні, не маючи можливості розвинути свого самоуправління, жили на панській землі й під владю свого пана; не граючи жадної ролі в суспільному житті, вони мало чим одрізнялися від околичних сел і були для них лише необхідними осередками місцевої дрібної торгівлі та малого промислу. Що ж до міст першої категорії, яким Магдебурське право було надане, - а до таких належали майже всі більші міські осередки, - то вони жили поза панською владю, мали вибрану адміністрацію, своє місцеве законодавство. Але зате вони були позбавлені якоїбудь участі в державному житті Речі Посполитої, існуючи в державному організмі начебто якесь чужорodne тіло. Міщанам заборонялося право набувати землю, вони були всі збиті до меж свого

міста, були відрізані від тіснішого зв'язку з іншими верствами населення, жили завжди під загрозою сваволі місцевого магната, на якого часто годі було знайти ягубудь управу в шляхетських загальних судах чи в шляхетській адміністрації. Тому то численні міста в Польщі, часто мавчи всі передумови для великого розвитку, ниділи й підупадали. До того ще певним лихом для місцевого міського населення був вплив чужинців, - жидів та німців, а в Галичині, як вказано вище, й вірменів. Ці чужинці приходили з протекції королівської чи магнатської, обсаджували міста, прибирали до своїх рук торговлю, промисел, міські посади, відкидаючи тим тубільне міщанське населення на другорядне місце, а спеціально українських міщан - навіть на треторядне, бо на цих останніх поширювалося ще звичайне для магдебурського права обмеження, а саме, що всі міські посади мусять бути обсажені особами лише католицької віри.

Найтяжче відбивалося польське право на селянській хліборобській верстві. Селяне в Речі Посполитій позбавлені були права власности на землю, - в тому числі й селяне українські, яким те право належало одвіку. Уся земля в державі належала королеві, шляхті, духовенству і лише зчасти - містам, як юридичним особам. Королеві припадали дуже великі земельні простори, але та власність його була чисто формальною: в дійсності королівські маєтки так само були в руках шляхти, бо більша частина їх знаходилась у сталому доживотньому, а часто й спадкоємному користанні тих панів, що сиділи на вищих адміністративних посадах по провінціях, як воєводи, старости та їх підручні. Позбавлені права на землю, селяне стали в цілковиту залежність від того пана, що, як власник чи урядовець, розпоряджав ґрунтами, на яких вони сиділи. Тому селянин зчасом перейшов під панський присуд, позбавився права переходу на інші землі, - став кріпаком, робив кілька день на панському полі чи на його дворі, виконував за пана різні обов'язки, як дорожні, тощо, платив панові різні датки з свого майна та з своїх прибутків. В Речі Посполитій встановився з цією силою інститут панщини, й селянина викинуто було з обороту якихбудь політичних чи громадських, а навіть - і персональних прав.

Увесь цей лад, такий протилежний старому київському і пізнішому литовському праву, заведено було й на цілому просторі українських земель. Вище було вказано, які фатальні наслідки дало заведення польського права в Галичині; тих самих наслідків сподівалися досягти тодішні польські політики й по цілій Україні. Але, коли в малій Галичині, здавна відрізаній од українських осередків, не знайшлось сили протистати надвладі того чужого права, то на великій Україні такі сили знайшлися. Тими силами були: поперше - коваччина, а годруге - могутній культурно-просвітній та релігійний рухи, що вже, зачинаючи з ХУІ століття, охопили собою найширші верстви українського населення. Сили ті на початках чинили розбіжно, бо стихійно й не пляново виявляли можливості свої. Але згодом вони зішлись до купи, свідомо координували свої співпраці й збіглися в єдиний потік, що лився в берегах національного та державного визволення.

Вище було зазначено ті зміни, що зайшли на той час у Європі та які відбилися й на українських землях. Колись, за грецьких стародавніх часів, за Римської імперії та за Візантії, Україна була житницею для середземно-морської Європи, вивозячи туди надвишки своєї хліборобської продукції. Відрізане турками від моря, викинуте татарами з степів, українське населення зменшило свою хліборобську господарку майже до меж своїх власних потреб; народне його господарство майже замкнулося в самому собі. На ту ж добу, що за неї йде мова, осередки більшої торговельної ваги перекинулися з Середземного моря на море Балтійське та на Атлантийський океан; забуяло життя в середній та в північній Європі, з'явився знову попит на український хліб. Тільки що вивозити його тепер треба було не на південь, а на північ, куди шляхи йшли Німаном та Вислов, а ключі до тих шляхів лежали в руках Польщі. Цим, між іншим, можна пояснити і той широкий розмах експансії польської держави, який якраз припадає на ту добу. Як колись київські князі стали панами цілого сходу Європи, між іншим, і тому, що володіли вони всіма його торговельними шляхами, так і тепер зверхність польського короля поширилася на всі території, що їх торговельні шляхи стали під контроль польської держави.

За тих часів закладені були й підвалини тих колосальних польських латифундій на українській території, таких характерних для Речі Посполитої та які в частині своїй дотрималися аж до наших днів. Коли, згідно з Люблинським унією, сталося прилучення українських земель до властивої Польщі, більше-менше густо заселені були, крім Галичини, лише Волинь, північна Київщина та північна Чернігівщина; в південних же передстепових землях допіро почала зміцнятися поворотня козацька колонізація. Польській шляхті тісно було жити в своїй добре, як на той час, заселеній батьківщині з її бідними, мало родечими ґрунтами. Діставши в Люблині право набувати землю на всіх просторах Речі Посполитої, вона звернула тому свої очі на Україну. На українській півночі годі було знайти вільної землі, бо ж там, крім селянства, міцно ще трималася не тільки середня й дрібна українська шляхта, але й велика, — оті нащадки старих князівських та боярських родин, що до пори до часу зоставалися православними. Польська шляхта, з привілеями та з грамотами королівськими, кичулась тому на передстепові та на чисто степові родючі землі. Безкрайні простори були тоді в скорому часі захоплені у власність польськими магнатами та підручною їм службовою шляхтою; цілі повіті і два попадали часом до рук одної людини. Але сама земля, хоч і яка родюча, не давала прибутків; потрібні були людські руки, щоб обробляти її, а людей серед Дикого Поля було обмаль. Тому, поруч з самостійною козацькою та селянською колонізацією, в степах розвинулася й друга колонізація, на чолі якої стояли великі земельні власники польського феодального типу. Усім, хто хотів оселитися на їх землях, давали магнатські колонізатори на довгий час, — іноді до сорока літ, — звільнення від усяких податків та обов'язків; підпомагали грошми та реманентом, живим і мертвим. З Галичини, з Волині, з північної Київщини рушили тоді до степів маси сільського населення, то осідаючи на певних умовах на панських землях, то оселяючись самостійно, — козакуючи, шукаючи на новому вільному терені нового вільнішого життя. Степи ожили, заселяючись, а разом з тим підвелась і нечувано посилилась і козацьчина. Мавчи, як про це вже було вказано, свої осередки біля певних замків на Україні та за Порогами на Низу, козацьчина з бігом степової колонізації перестала бути відмежованою кордонами від суцільної української території. Безнастанною попередньою боротьбою з татарами за степи вона здобула в народі славу й довір'я, а тепер дістала собі, — по потребі, — для свого посилення, — невичерпаний резерв людей серед степових поселенців, а через них — і на цілій Україні. Козацьчина з того часу наявно перетяє бути, — як то було раніше, — чистим промислом, ухадництвом, а перетворється в новий народний стан, який поступово й свідомо перебирає пізніше на себе лицарські обов'язки національної оборони України.

З пильною й неспокоїною увагою придивлялася польсько-литовська влада до зросту козацьчини в другій половині XVII століття. З одного боку, ця нова сила потрібна була їй, бо кращої на неї оборони державних кордонів годі було й вигадати, а до того козаки ще впрост були необхідні, як велика допоміжна військова сила для тих війн, які так часто Річ Посполита мусіла була вестти з своїми сусідами, — з Московщиною, з німцями чи з шведами. З другого боку, — непокоїла владу козацька неприкрита, — як говорили тоді, — сваволя, бо козаки, в міру того, як зростала їхня сила, вели в степах свою самостійну політику з татарами і з турками, то вояючи то замиряючись з ними; вступали в зносини й з іншими державами, не зважаючи зовсім на ті чи інші польські політичні інтереси, та й до внутрішніх справ Речі Посполитої втручалися при нагоді козацька сила, боронячи українське населення від магнатського зловживання польським правом, порушуючи зверхність самого короля польського. Тому влада зробила спробу завести козацьчину до певних організаційних берегів, поставити її на слухняну службу державі. Заведено було так званий реєстр. Козаків списано, настановлено їм старшого, який пізніше дістав назву гетьмана; поруч нього дано було їм також суддю, писаря та іншу старшину, означено на військо відповідну платню, надано певні права, які заводили козацтво до складу королівського війська. Заведення реєстру довго потім українська традиція приписувала польському королеві, славному воювникові, Стефану Баторієві, що корольовав у р.р. 1576-1588 і ставився більше-менше прихильно до козацьчини, бо розумів значін-

ня й силу цього явища. Але в дійсності це сталося трохи раніше і не відразу, як наслідок того чи іншого одного акту того чи іншого короля, а було результатом довгого й складного процесу, окремі стадії якого лише означилися тими чи іншими авторитетними актами.

Реєстр, однак, не дав того, чого чекала від нього польська влада, бо він не припинив ні зросту козацької сили, ні козацької зовнішньої та внутрішньої сваволі. Причиною був поперше, той факт, що реєстр далеко не охопив собою всіх козаків, які зчасти й самі не хотіли до нього вписуватися, бо це обмежувало їхню самостійність. А подруге - реєстр переведено було лише на волостях, тобто, на територіях, де держава мала силу й змогу виявити свою волю; Дике ж Поле, Низ залишилися поза межами реєстрового чину, бо були вони фактично й поза межами Речі Посполитої. До того ще й ті козаки, що стали реєстровими, своїм новим становищем не дуже були задоволені. Бо ж призначена, - а не виборна, як до того вони звикли, - старшина поводитися з ними не по-козацькому, обмежувала лицарську волю; платню держава виплачувала неакуратно, а то й зовсім не додавала; у походи призначали часто, а серед королівського війська, по своїх правах, козацтво стояло на невідповідному місці. Тому то козаки і за часів реєстрових, як і раніше, з своєї волі воювали турків та татар, пустошили їх поселення, руйнували замки й фортеці; вступали на службу то до Москви, то до когось іншого, - до кого хотіли; вели самостійні походи та війни, чим і викликали тяжкі непорозуміння між Польщев та її державними сусідами, бо ж офіційно всі козаки, в тому числі навіть і січовики, вважалися справжніми підданими корони польської. Так, наприклад, р.1577 козацький отаман Іван Підкова гідбив був під свою руку ціле Молдавське господарство, і Річ Посполита мусіла вислати проти нього велике військо, щоб приборкати його й тим уникнути невчасної війни з розгніваним турецьким султаном. Так само не завжди притримувалися реєстрові козаки і внутрішніх своїх приписів, виданих за королівськими підписами. Часто траплялося, що скидали вони призначену їм згори старшину, вибирали нову, яка їм подобалась; заводили проміж себе, який хотіли, організаційний військовий лад, отмовлялися вирушати в походи і т.і.

Факти тої сваволі необчислені кількісно й дуже різноманітні формою своєю. Розважені кожний зокрема і без внутрішнього зв'язку між собою, вони здаються хаотичними, невпорядкованими виявами степової психології. Так на це й дивилася більшість польських, російських, а зчасти й українських істориків. Але зведені до купи, систематизовані, вставлені до історичної перспективи, вони дістають цілком інше освітлення. Козацький чин не був якимось випадковим явищем. Козаччина була часткою народу українського, його найактивнішим ферментом, - так мовити, передовим загоном нації. Козаччина творила, - на початках і не дуже свідомо, - волю не свою, а того народу, що породив її. Степовим елементом в козацьких виявах була хібащо ота надмірна, часом і не потрібна, гострота їх сваволі. Але в ідеологічному аспекті, в історичному розрізі козацька сваволя була лише яскравим виразом тої незамирнености, яка існувала в Речі Посполитій між українською правною й громадською свідомістю, набутою ще за київських часів і зформованою за литовської доби, і новою, накинutoю Україні зовні польською системою феодального права. Незамирненість ота була така глибока, така органічна, що якебудь співжиття для них у державі, якийбудь компроміс - були неможливі. Вирішення цієї ділеми могло бути подвійне: або відрив, або загибель одної з сторін. Як відомо, історія вибрала перше з тих рішень, і козацька сила якраз до того й спричинилася.

Рівнобіжно з розвитком реєстрового козацтва, зростала й розвивала свої сили та свою організацію і Запорозька Січ, яка стала з часом вогнищем, фортецею та осередком низових козаків та всіх тих, що з тої чи іншої причини не були вписані до реєстру. Перша Січ, як було вже зазначено, стояла на Дніпровому острові Хортиці; пізніше вона часто міняла своє місце, переходячи на Микитин Ріг, - сучасний Нікопіль, - то на Бузулуку, то на річку Чортомлик. І поволі, рік за роком, десятиліття за десятиліттям, серед диких степів за суворого життя, серед походів та боїв, серед безнастанної небезпеки Запорозька Січ перетворилася в своєрідне лицарське братство на кшталт тогочасних лицарських орденів, що існували по цілій

Європі. З тою, однак, важливою відмінню, що європейські лицарські ордени припускали до свого складу лише людей шляхетського роду, в той час як українське січове товариство зовсім не цікавилось родовим походженням своїх членів, бо для вступу до Січі, згідно з її звичаями, потрібно були - не лицарське походження, а лицарські цноти. Тому Запорозьке військове братство було дуже різнобарвне щодо своїх членів. Поруч із звичайними селянами та міщанами, вступали до нього й люди високої освіти й високого походження. І були вони різних вір, різних національностей, піддані й громадяни різних держав, - аж до Іспанії включно, - хоч і завжди серед тої маси кількісно переважали українці, що сходилися туди з усіх українських територій. У звичаях та січових розпорядках з тої причини дуже своєрідно й привабливо переплелися на українському тлі різноманітні національні впливи, західні та східні.

Кожна людина, чим би вона не була в себе на батьківщині, мала право на вступ до Січового товариства. Для того треба було лише бути християнином і готовим кожної хвили вирушити з зброєю в руках проти мусульманського світу, слухатись обраної старшини, коритись січовим законам, вміти дивитися в очі смерті та мати силу винести суворе вояцьке життя, повне негод, небезпеки, та прямої біди. Присутність жінок на Січі була абсолютно заборонена. На чолі Січі стояв кошовий отаман, - бо й сама Січ звалася Кошом, - а біля нього - суддя, осавул, писар та курінна старшина. Як кошового, так і всю іншу старшину вибирали щороку на раді, тобто на загальних січових зборах, що складалися з усіх товаришів, як звали один одного запорожці. За мирних часів старшина піклувалася поточними справами, а всі важливіші передавала на вирішення ради, на якій найбільше шанувалися голоси старіших віком, досвідом та заслугами товаришів, хочби вони на той час до старшини й не належали. У походах кошовий мав необмежені права, - аж до права кари на горло, і звіт з своєї чинності складав перед радою лише по повероті на Січ. Товариші були розподілені по курінях, тобто, по полках, і куреню належало право прийняти чи відкинути кандидата до вступу в товариство. Мешкання й спожива були спільні для всіх; жили по-курінно в нарочито збудованих для того простих, великих, довгих, одноповерхових, деревляних хатах. За різних часів числа куренів було різне; за останню добу існування Запорозької Січі їх було тридцять вісім. Січ утримувала свою брацьку церкву, свіденика для якої, - звичайно ієромонаха чи архимандрита, діставала з Києва; мала свої школи, загальні й військові, свої клейноди, прапор, велику й малу печаті, і аносилася з різними державами, як окрема самостійна держава, хоч номінально й числилася під зверхністю короля польського. Явна річ, що така організація повстала не відразу і не за один рік. Вона наростала й довершувалась на протязі століть в міру потреби та досвіду, але вказані основні риси характерні для Січі вже з самих початків її існування.

Назовень Січ була планована, як сталий військовий табор. По середині його стояла церква, круг неї - широкий майдан для зборів ради, далі - будинки для старшини, для курінів, для шкіл, для різного роду складів, тощо. Цілий табор оточено було грубими високими валами на випадок облоги, якої часто доводилося заживати січовикам. Число товаришів, що перебували в Січі, було не завжди однакове. В часи непокоїв, війни чи заколотів, або в період зборів до великого походу, до Січі збиралися десятки тисяч запорожців. За спокійних часів число це знижувалось до кількох тисяч сталої залоги; решта перебувала чи то на Україні по справах, своїх і військових, чи на своїх господарствах серед родини, чи в так званих зимових. Ці останні розкидані були по цілому Низові, і вели в них запорожці, чи їх родини, часом дуже велике хліборобське й скотарське господарство, - особливо за останнє століття існування Січі, коли вся запорозька територія розподілена була адміністративно на так звані паланки, чи округи, що стояли під зверхньою владою братства. В час небезпеки, війни чи походу січовики скликалися з України чи з зимовиків окремими листами, універсалами та через нарочитих гонців. Виступ з Запорозької Січі був такий самий вільний, як і вступ до неї, але мало хто й дуже зрідка тим користався. Постарівши чи з інших причин січовики фактично відходили з Січі, але славне ім'я товариша запорозького залишали вони за собою до смерті.

Козацько-польські конфлікти на ширший штиб зачалися вже за королівання згаданого вище Стефана Баторія. Цей воєвничий король, використавши реєстрових і нереєстрових козаків для своєї війни з Московщиною, не міг і не вмів задовольнити козащини, ні заспокоїти розбурхану її силу. Козаки розпочали тому ряд походів на чорноморське побережжя та на Крим, в кількох поворотах пљндруючи турецькі й татарські міста й замки. А коли король вислав на Січ нарочитого свого до них посла, вони того посла втопили в Дніпрі. Нещасний той посол впав жертвою козацько-польського конфлікту: його смерть була помстою за кількох козацьких отаманів, захоплених на Україні та страчених поляками, які тим хотіли відвести очі турецькому султанові, що загрожував Польщі війною. Даремно польська влада вживала потім ще й інших заходів, не перепускаючи на Січ постачання, захоплюючи запорожців, що перебували по тих чи інших справах на волостях. Ці заходи лише викликали з боку козащини своєрідну та дуже виразну відповідь, а саме: козачі загони виходять на Україну, осідають там по маєтках магнатів, живуть на їх засоби і вже одною своєю появою спричиняються до розрухів серед місцевого сільського населення, які загрожують повним знищенням магнатського маєтку й магнатського права. Козацький рух за тої доби перекидається з Низу на цілу правобережну Україну, виявляючися з найбільшою силою на просторах південної Київщини та Поділля.

Скоро по смерті Стефана Баторія козаки зробили й першу спробу відкритої збройної боротьби, — покищо, правда, не з цілою Польщею, а з її, так мовити, авангардом, — магнатською силою на Україні. Почалося це р. 1591 і сталося начебто з дрібної причини. Білоцерковський староста князь Януш Острозький скривдив одного з козацьких отаманів Криштофа Косинського, відібравши йому землю. Косинський збройною рукою помстився на ньому, але цим не заспокоївся й почав громити замки, що належали родині Острозьких. Втрутився до справи сам король через своїх комісарів, але Косинський не послухався й пішов на магнатів збройним походом, узяв Переяслав, Київ, опанував майже цілою Київщиною і звідти подався на Волинь, встановлюючи всюди козацькі права за населенням. Тому що від Косинського страждали, головним чином, українські православної віри магнати, польська влада не дуже то поспішала з виступом проти Косинського. Магнати примушені були боротися власними силами. Зібравши, скільки могли, свого війська, найнявши ще деякі галицькі та угорські загони, вони дали Косинському бій і розбили його в р. 1592. Але поразка ця не пригнітила козацького руху. Весною р. 1593 козаки з Низу знову вирушили походом, — на цей раз проти князя Вишневецького, що дався їм у знаки, як староста Черкаського замку на степовому пограниччю. В час облоги міста Черкас Косинського було вбито, але козаки продовжували боротьбу й примусили Вишневецького скласти дуже вигідну для них умову, згідно з якою староста черкаський зобов'язався не чинити козакам жадних перешкод та вільно перепускати їх військо з Низу до волостей і навпаки. Ця умова відчинила низовим козакам ворота на Україну. Козащина широко розлилася в українських землях південних, а місцеві магнати мусіли були припинити свою боротьбу з нею і до пори до часу мовчки коритися козацькому присуду на їх землях, над підвладним їм населенням.

Після смерті Косинського на чолі козащини стали Григорій Лобода та Северин Наливайко; перший головував на Низу та над козацтвом київським, а другий — над козаками західного подільсько-вслинського пограниччя. Між Наливайком та Лободом не було повної згоди, й вони не завжди працювали за одно. Зпочатку козацька сила спрямована була ними на боротьбу з турками. У цій боротьбі особливо вславився молодий талановитий Наливайко. Після попередніх пересправ з Римським папою та австрійським імператором Рудольфом II, він пішов походом на Молдавію, взяв Яси, звільнив усе Молдавське господарство зпід турецької влади. Погромивши потім ще турецькі замки на західному чорноморському побережжі, Наливайко повернувся на Волинь, а звідтам вирушив на Білорусь, пљндруючи польські замки, збираючи великі контрибуції з магнатів та з наляканих міст. В той самий час загони Григорія Лободи творили те саме на Київщині, на Поліссі та в другій частині тої самої ж Білоруси. Як і їх попередник Косинський, так і Наливайко з Лободою вели свої походи та боротьбу без якогось ясного ширшого плану. З тою, однак, відміною, що Косинсь-

кий нищив українських магнатів, несвідомо граючи тим в руку польській шляхті, а Наливайко з Лободою українських ганів уже не займали, навіть де в чому допомагали їм в їх боротьбі з польськими елементами. Натомість, в свою чергу, Наливайко та Лобода нищили українські міста та українських міщан, яких майже не займав Косинський. Не було ще тоді, навіть у чільних козацьких людях, ясної уяви про необхідність національної солідарності всіх верств і станів населення, бо й ті верстви та стани також тої уяви не мали. Для того, щоб така уява повстала, потрібний був час, і він надійшов трохи пізніше, а саме тоді, коли одної з тих верств, а саме магнатів, українське населення позбавилось. Усім іншим було тоді вже легше порозумітися й національно об'єднатися.

Тим часом, польська влада, побачивши, що з боку козаччини справа ходить тепер не лише про українських магнатів, але й впрост про польське панування на Україні, - взялася до рішучих заходів. Король вислав проти козаків усе своє військо, настановив вождем для нього польського гетьмана С т а н и с л а в а Ж о л к е в с ь к о г о й наказав йому за всяку ціну припинити заколоти на Україні й знищити дотла козацькі рухи. Весною р. 1596 Жолкевський вирушив походом на південь. Козацькі загони розкидані були по цілій Україні, і польський вождь приспівився, щоби не дати їм з'єднатися й розбити по частках. Але Лобода встиг зібрати свої сили навколо Білої Церкви, а Наливайко з боями пробився до нього з Волині. Довго йшла мінлива боротьба. Головний бій біля Б і л о ї Ц е р к в и випав нерішуче, і після того Жолкевський відійшов був назад од Білої Церкви, а козаки, використавши це, цілим табором, з родинами й дітьми, знялися з місця, перейшли через Дніпро біля Переяслава, вирушили в степи й отаборилися біля Лубнів на С о л о н и ц і, гадаючи, що Жолкевський не втягнеться за ними так далеко на схід, у степи. Там сподівалися вони дочекатися допомоги з Запоріжжя. Але не дочекалися. Жолкевський, діставши сильну допомогу з Польщі людьми й постачанням, чого так бракувало козакам, вирушив слідом за ними й, дігнавши, оточив їх на Солониці. Приступом він не міг узяти козацького табору; тому обложив його з усіх боків і позбавивши козаків всякого постачання, в день і в ночі обстрілював їх з гармат. Не витримали козаки, дивлячись, як перед їх очима гинуть їх жінки та діти, вступили в пересправи й здали табор на умовах, продиктованих Жолкевським: видати вождів, гармати, зброю, клейноди, а самим - вийти з табору додому. Козаки умови виконали, а Жолкевський - ні. Його жовніри порубали безбройних козаків разом з жінками їх та з дітьми. Аж на милу, а то й більше, труп лежав на трупі, - оповідає про цей факт сучасний польський свідок. Лише кінна частина козацького війська з новообраним гетьманом К р е м п с ь к и м на чолі, що в час завважили зраду, з зброєю в руках пробилася через польські лінії та відійшла на Запоріжжя; повернулися назад і полки, що йшли з Низу козакам на допомогу. Тяжко помстилися поляки на козацьких вождях, особливо на Наливайкові. Більше року тримали його у варшавській в'язниці, допитуючи про зносини з чужоземними державами, після чого стягли голову, а стявши, ще й червертували мертвого. Наливайка думи та пісні народні вславили, як національного героя, як мученика за віру православну.

Після Сблоницького погрому польська влада видала постанову, якою козацьке військо касувалося, а козаччина, як злочин, ставилася поза законом. Але це була постанова чисто паперова. Козацтво було, щоправда, знесилене, та незайманим залишилось Запорожжя, існували й козацькі резерви в степах і по цілій Україні. І тому ця постанова навіть і на папері залишалася не довго. До її анулювання спричинився тодішній черговий гетьман С а м і й л а К і ш к а, ще за життя свого владлений народньою думою за свою геройську втечу з турецької неволі на галерах. Р. 1600 Річ Посполита ув'язалася до війни в Молдавії, і полякам потрібна була козацька допомога. Самійло Кішка використав трудне становище польської влади й поставив умовою козацької допомоги повернення всіх попередніх козацьких прав. Сам Кішка скоро після того, бо р. 1602, загинув в час облоги одного з шведських замків у Ливонії, але козаки дістали назад свої права, і сила їх знову зростає в степах і на волостях.

В цей час на Україні зайшли великі релігійні події, і під впливом тих подій козаччина знайшла зрештою той ідеологічний, національний бунт, якого досі

Лекція десята.

Релігійний рух на Україні. Ходкевич, князь Слуцький, князі Острозькі. Братства. Незгода з єпископами. Унія. Боротьба за православ'я. Національне об'єднання. Гетьман Петро Конашевич - Сагайдачний.

Як вказано було вище, за тих часів Європа переживала добу так званої реформації. Це була переломова епоха європейської християнської цивілізації, епоха реформ, переробки, виправлення й поліпшення церковного ладу й віровчення, встановлення нових форм взаємовідносин поміж церквою та виявами світського народнього життя. Цей процес перейшов в усіх європейських країнах, закінчившись у кожній по-різному. Латинські народи задовольнилися більшими чи меншими реформами в межах звиклої для них конфесії й zostалися вірними римсько-католицькій церкві. Англія порвала з папою римським, як з головою церкви, але попереднього обряду не змінила, наблизивши тим свою національну церкву до східного православ'я. Щож до північної та частини середньої Європи, то тут утворився новий християнський обряд, що дістав загальну назву протестанського, бо в основі його лежав протест проти папи римського, проти формальности й бюрократизму в справах віри, тощо. **П р о т е с т а н т и з м**, у різних його формах, перекинувся звідтам і до Польсько-Литовської держави, закорінившись там, головним чином у Пруссії та в Литві, а з українських земель - на Волині та на Київщині.

Просочився він на Україну, так мовити, з гори. За відсутність добрих власних шкіл тодішні молоді люди з панських та з інших багатших родин їздили здобувати собі високу освіту до європейських університетів. Це було не якомсь новиною для українців, а скоріше - продовженням стародавньої вжитої традиції, бо вже з XIII століття маємо звістки про впис до європейських університетів українців, серед яких перший, відомий з імени був такий **І в а н К и ї в с ь к и й**, студент Паризької Сорбони. Закордоном, головним чином - в університетах Германії та Голандії, молоді люди, крім наукового знання, набирались і нового релігійного духу й заносили його на Україну. Повернувшись до батьківщини, вони в своїх маєтках та по сусідніх містах заводили школи, ставили молитовні дома, друкарні, тощо, поширюючи серед місцевого населення протестантське вчення. Серед широких українських верств ця релігійна новина не мала більшого успіху. Ідея протесту проти папи римського та боротьба проти його релігійного суверенітету не могли захоплювати тодішніх українців, бо вони, будучи православними, того не зазнали. З своїм же національним духовенством, - особливо з нижчим, - їм не було чого боротися; навпаки, - треба було йому допомагати. Тому-то, як побачимо нижче, пробуджені реформаційні змагання українців пішли не по лінії протестантизму, а в межах боротьби за свою національну церкву, за поліпшення її правного становища, за впорядкування внутрішніх її справ та взаємовідносин між духовенством і вірними. Автім деякі з протестанських осередків, волинських і київських, хоч і не дістали ширшого розвитку, всетаки дотримались аж до половини XVII століття, коли були зметені бурними хвилями Хмельниччини. Протестанська течія запала, але дехто з провідних людей цього руху, навернувшись до православ'я, грав пізніше видатну роль в українських колах, як такий, наприклад, шляхтич старого роду **Ю р и й Н е м и р и ч**, доктор Лейденського університету, відомий в Європі літератор, філософ і вчений богослов соцініянського толку, що став потім славним учасником українського руху.

Ширше, бо всенародне, значення мала чинність інших великих українських панів, які не горивавчи з православною вірою, відкликнулись на європейських реформаційний рух тим, що підтримували національну віру, закладаючи друкарні, школи, гуртуючи біля себе учених людей, як духовних, так і світських. Таких

магнатів було небагато, але вони заслужилися перед історією української цивілізації. Так один із них, литовський гетьман Г р и г о р і й Х о т к е в и ч, за допомогою московського збігця І в а н а Ф е д о р о в а, - або як у нас його звали Ф е д о р о в и ч а, - першого в часі друкаря на сході Європи, вигнаного з батьківщини тамошнім духовенством, поставив р. 1568 у своєму маєтку друкарню, в якій друкувалися богослужбні книги; першою такою книгою, видрукованою на Україні, було так зване У ч и т е л ь н е Е в а н г е л і є, тобто, збірник проповідей на євангельські речення. Другим таким українським магнатом був князь Ю р і й С л у ц ь к и й, що приблизно того ж таки часу в себе в Слуцькому поставив школу та друкарню з тою ж самою метою, за якою йшов Хоткевич. Та найбільше вславились на Україні своєю культурно-просвітною чинністю князі О с т р о з ь к і, а з них, особливо, К о с т я н т и н, який ціле своє довге життя / 1526-1608 / виступав, як протектор православної віри, як щедрий меценат і далекосяглий ініціатор просвітньої справи на Україні. У своїх обсяжних волинських маєтках він закладав нижчі й середні школи, а в головному місті Острозьких - в О с т р о з і - поставив багату друкарню, яка дала р. 1580 православному світові першу повну слов'янську біблію, не згадуючи вже про численні інші видання. Поставив також він в Острозі першу на Україні високу школу на зразок тодішніх європейських латинських академій, закликавши до неї професорами грецьких та своїх учених. Острог тому довгий час був поважним культурним осередком на Україні, а з острозької школи вийшло багато талановитих письменників, проповідників, учених і взагалі діячів, духовних і світських, що грали потім видатну роль в українській історії, як, скажемо, Северин Наливайко, про якого вже була мова, або гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний, що про нього нижче, і багато інших.

Але магнатська підпора культурно-просвітнього руху на Україні не була тривкою ні довгою. Під натиском польської цивілізації, польського права і взагалі всіх умов польської державности, українські панські родини, одна по одній, переходили на католицизм і польщились дотла. Нащадки вказаних вище - Хоткевича, князя Слуцького і навіть самі князі Острозькі вже в XVII столітті одчахнулися від православної віри, а разом з тим і від українського народу. Вони стали для нації чужими, а дехто з них, як, наприклад, князі Вишневецькі, видали з своєї родини й заклітих ворогів українства. І не довго протримався б на Україні культурний і релігійний рух, не дав би великих своїх наслідків, коли б одночасно з поодинокими магнатами не приклали до нього рук широкі маси українського народу, - в першу чергу, його міщанська верства, друга велика складова частина тодішнього українського громадянства - після козаччини.

З давнього давна на Україні по гриходах існували своєрідні організації, б р а т с т в а, зв'язані з церквами та з богослужбним культом. Як гадають, в генезисі своєму, сягають вони аж до поганських часів, коли люди сходилися на поганські свята та різного роду гри, головню, релігійні, біля поганських святинь. Зпочатку, це були, мабуть такі справді брати, тобто, члени родини, родичі взагалі; потім - на їх місце стали члени родового союзу, а ще пізніше - впрост члени громади, що жили сукупно в одному поселенні та славили того чи іншого бога, зв'язаного з місцевою святиною. Коли на місце поганської віри стало християнство, братства не загинули, а перенесли свій стародавній чин на святиню християнську, - на церкву, виявляючи його в дні храмових свят спільними бенкетами, а в дні звичайного життя піклувались про зовнішню й внутрішню упорядкованість і красу своєї церкви та богослужбних одправ, про допомогу бідним і сиротам, про добробут свого духовенства і своїх членів.

За нормальних часів чинність братств не переходила за межі парахвії й церкви, священнослужителів і парахвіян. Тому про них не було й чути. Звістки про їх існування починають з'являтися лише в другій половині XV століття, тобто, коли українські землі були під чужою державною зверхністю, коли на українському заході всі верстви населення, а в першу чергу особливо міщани, відчували вже на собі тягар обмежених прав, зв'язаний з їх приналежністю до православної віри. Перед ними встала необхідність активного протесту й чинної боротьби, і організованих форм для того послужили братства. З цих саме причин братський рух повстав і зформувався не деінде, як на українських землях під

Польщез, бо під Литвою вказаного обмеження прав тоді ще не було переведено в життя. Першими, які спрямували чинність братства на таку дорогу, були міщани міста Львова, колишньої столиці Галицького князівства. Вони використали для того певні особливості магдебурського права. Одночасно з тим правом, як матеріальна частина його, до українських міст з Європи прийшли й так звані цехи, тобто, організації ремісників, згідно з їх фахами, в союзі-братства, які надавали своїм членам відповідні права й накладали на них відповідні обов'язки. Українські міщани Львова, позбавлені чинної участі в місцевому самоврядуванні, бо через своє православ'я не могли дістатись на яку будь виборну посаду, об'єднались по цехах і зосередили свої сили в місцевих братствах. Р. 1539 вони переорганізували своє стародавнє Успенське, бо складене параклітиками Успенської церкви, - братство на кшталт цехового, здобувши в такий спосіб затверджені урядом устав. За прикладом Успенського братства негайно пішли всі інші львівські братства, а за ними й по цілій Україні, утворивши таким чином на всій українській території одноманітну братську організацію. Згідно з уставом, до братства мали право вступати не лише самі міщани, а всі паракліти, тобто, шляхта, духовенство й всі інші особи, - чоловіки й жінки, - аби лише були вони православні віров. А тому, що на українських територіях Речі Посполитої православними були тільки українці, то само собою, органічно, в току життя вийшло так, що братства зразу ж стали національними українськими осередками.

Братчиками зоставалися ціле життя, права виходу з братства не було. Усі братчики обов'язані були робити вкладки до братської скарбниці в висоті, відповідній матеріальному достатку кожного; і ті кошти, часом - по багатших містах - дуже великі, витрачалися, головним чином, на церкви та на освіту. Так вказане вище Успенське братство вже в другій половині XVII століття в силі було поставити у Львові відому Волоську церкву, організувати за допомогою згаданого вище московського збігця Федоровича багату друкарню, заснувати гімназію з грецькими й своїми професорами і т.і. Взагалі час з половини XVII і до половини XVIII століття був золотим добом братств, бо поширились вони тоді по всіх великих і менших містах українських, а через духовенство вийшли поза міські межі, перекинувшись і на села. Під впливами братськими стояла й козащина, бо як про це буде далі, сам гетьман і ціле військо Запорізьке були вписані членами до одного з київських братств. Братська чинність у цілому дала дуже великі наслідки. Завдяки братствам буквально ціла Україна була вкрита школами, серед яких, говорячи сучасними термінами, були не тільки нижчі, але середні й високі школи. Цей факт робив велике враження на чужоземних подорожніх, що побували тоді на українські землі. Так один із них - грек, висока духовна особа, диякон П а в л о з А л е п а, секретар патріаршої місії, що переїхав цілу Україну з південного заходу на північний схід і спинався на довгий час у різних місцевостях, з великим здивуванням констатує, що на Україні він не бачив неграмотних, що читати й писати знають там усі, навіть жінки, навіть - сироти. І це було правдою. Наша батьківщина на той час була, мабуть таки, найграмотнішою країною в цілій Європі. А особливо багато важила при цьому та обставина, що загальної грамотности, себто того, чого інші народи досягали лише на протязі кількох століть при великих жертвах і допомозі з боку держави, український народ, завдяки братствам, досяг на протязі якихось двох-трьох поколінь своїми власними силами, не маючи не тільки державної підпори, але навпаки - у непереривній боротьбі з тою державою, яка мала б йому допомагати.

Так само активна й творча роль випала на долю братств і в справах чисто церковних. Православне духовенство Речі Посполитої на українських її землях дуже скоро огинилося в тяжкому становищі. Правним зниженням, порівнюючи з католицтвом, за яким стояла держава й всі командні верстви населення, розхитана була ціла внутрішня будова православної церкви, бо застав авторитет її ієрархії, що був такий поважаний за київських часів і навіть пізніше - на початках литовської доби. Найбільше спричинилося до того чинне на той час у Польщі так зване право патронату. Право це існувало майже в цілій тодішній Європі, було воно нормальним явищем і в київській державі. Але в ній воно зводилося до права фундатора наглядати за тим, щоби духовенство поставленої ним церкви чи ма-

настир було якнайвідповіднішим для високих своїх функцій, а сама церква чи монастир, щоб були якнайкраще забезпечені з матеріального і з релігійного боку. В Речі Посполитій це право обернулося щодо церкви в той спосіб, що поставлення місцевого священика залежало від власника маєтку, де була церква й парохія, ігумена - від магната чи вищого місцевого урядовця, єпископа та митрополита - від короля. Католикам право патронату не так то заважало, бо власник, магнат, король, паства й духовенство були люди одної віри, мали ті самі церковні інтереси; їм легко було погодитись між собою, а коли згоди не було, то стояв ще над ними усіма папа Риський, що ту згоду міг наказати. Інакше було щодо православних. Католицькі королі та пани, використовувачи своє право, нехтували авторитет православної ієрархії, втручалися до внутрішніх церковних справ, гальмували чинний розвиток церковного ладу, на духовні посади визначали осіб, нікчемних, а то й впрост злочинних. На священників ставили, як тоді гірко говорили, людське сміття, єпископами робили виключно шляхтичів, яких більше цікавили лови, війни, сварки, забави, розпуста, ніж церква та церковні інтереси. Про тедішніх священників говорили, що вони ліпше себе почувать у корчмі, ніж у церкві, а серед єпископів траплялись двоєженці, насильники, убивці тощо. Царгородські патріярхи, що їм належала духовна зверхність над православними, дізнавшись про такі факти, виявляли свою владу, скидаючи того чи іншого єпископа з катедри, але ні послідовного догляду за справами ні поліпшення їх зробити вони не могли, бо були далекі від України, а якихбудь більших впливів у польській державі не мали.

Відповідальну працю по направі вказаного непорядку церковного взяли на себе братства. Першим виступило знову ж таки вказане вище братство Успенське. Р.1586, використавши приїзд до Львова царгородського патріярха, воно здобуло від нього собі почесне титло *С т а в р о п і г і ї*, а з ним і незалежність од єпископату та право догляду за життям і чином духовенства. Усі інші братства з того часу ставились на взірць Успенського, чинили з ним у згоді, а на початках подекуди й під його контролем. Мавчи за собою патріяршу апробату, братства ретельно взялися до справи. Вони поширили свій догляд на все церковне життя, стежили за тим, щоб усе йшло згідно з церковними законами та відповідні стародавнім православним звичаям, контролювали поведінку та вчинки не лише своїх членів, але й цілого духовенства аж до найвищих ієрархів - єпископів і до самого митрополита. Нижче духовенство охоче пішло на таке співробітництво і на контроль з боку братств. Братська підтримка посилювала його у відносинах до католицького патронату і наближала до пастви. Не могло стати на перешкоді й згадане вище людське сміття серед священників, бо з того часу його з парохій стали послідовно вимітати, наставляючи на посади нове покоління з виучеників братських шкіл. Інакше поставився до того єпископат. Догляд братств за життям князів церкви спричиняв їм багато неприємностей, а втручання братств до церковних справ здавалося єпископам неможливою новиною, що не відповідала нібито церковним законам ні церковним звичаям. Навіть і ті з них, що були чистими людьми і пішли в ченці не кар'єри ради, а для того, аби служити Богові та Божій правді, часто й рішуче протестували проти опіки братств над церковними справами. Де в чому - теоретично - єпископи мали рацію, але вони не розуміли того, що потреба часу й самої церкви вимагали вказаних новин, робили їх необхідними, бо без них ціла справа могла б остаточно завалитися. Єпископат того не розумів, але царгородські патріярхи, що їм належала зверхність над українською церквою, дуже докладно уявляли собі ціле становище. Тому в численних сутичках, в безнастанних сперечаннях між єпископатом та братствами патріярха майже завжди ставали по боці братств і проти єпископів. Таке ставлення патріярхта викликало велике незадоволення серед православної високої ієрархії. Воно ж таки зрештов і спричинилося до того, що в єпископів виникло питання: як так жити, то чи не краще для них буде змінити зверхність православного Царгороду на залежність од католицького Риму? Вони бачили становище, яке мали в Речі Посполитій католицькі єпископи, що, користуючись римською могутньою підтримкою, грали велику роль в державі. Бачили й завидували їм.

При цьому треба, однак, завважити, що не лише вказана обставина спри-

ближення до Риму й до католицького заходу не була якоюсь несподіваною новиною для українства, - особливо для командних верств церковних і народніх, для яких вона могла навіть здаватись до певної міри історичною традицією. Ціле життя Київської держави було пронизано зв'язками з європейським заходом та впливами звідтам. Як вказано було вище, вже за часів княгині Ольги та князя Володимира велися якісь релігійного порядку пересправи з європейським заходом, тоді ще не остаточно відірваним од візантійського сходу. Пізніше Київ увесь час одвідуєть католицькі місії аж до часів татарського погрому і навіть після нього. А особливо виявились яскраво ці зв'язки в західніх українських князівствах, як наприклад, у Галичині, де князні вступали до католицьких монастирів, князі однаково патрунували православні й католицькі церковні установи; де вже за часів князя Романа велися пересправи щодо релігійного об'єднання, де князь Данило, на ґрунті аналогічних пересправ, перетворився навіть з князя в короля, діставши це нове титул від папи Римського. Єпископат тодішній мабуть таки ще відчував вказану традицію, але він не зважив того, що для ширших народніх верств ця традиція вже була мертвою, бо ж, коли раніше приналежність до того чи іншого церковного обряду могла ще трактуватись, як питання чисто релігійне, то тепер ця приналежність прибрала забарвлення політично-національне. В очах народу зміна православної зверхности на зверхність католицьку стала рівнозначною національній зраді.

Гіркі наслідки вказаних внутрішніх взаємовідносин високих пастирів і пастви православної церкви гостро виявились наприкінці XVI століття й привели до утворення на Україні так званої у н і ї, тобто, об'єднання православної та католицької церков під єдиною зверхністю Римського папи. Назовень це сталося в такий спосіб. На першу половину XVI століття європейська католицька церква, перебувши головні реформаційні бурі, встигла вібудувати свою солідну внутрішню організацію, скріпилася з середини, а назовень знову повернулася до своєї волюнтаричної позиції щодо тих країн і народів, які або відпали від римської зверхности, або до неї ніколи не належали. Серед інших заходів, з тою метою р. 1534 засновано було новий католицький орден е з у ї т і в, - чернече й світське братство, що ставилось на службу католицької вірі й папі римському, маючи основним завданням навертати до католицької віри всіх тих, що в очах Риму були єретиками. Безмежно віддані своїй справі й блискуче організовані, єзуїти в дуже скорому часі ввійшли в силу в усіх католицьких державах Європи, а в Польщі з'явилися в другій половині XVI століття. На початках вони сконцентрували тут боротьбу на протестантах, а перемігши їх, вдалися до православних. Головним знаряддям єзуїтської боротьби були їхні школи, особливо високі, так звані колеґії, де, як на той час, дуже добре було поставлене навчання, та куди вони дбали привабити якнайбільше молоді з великопанських і взагалі з багатих родин. Школами вони забезпечували за собою майбутні покоління, а серед сучасників вони добивалися впливів на всіх видатних державних діячів через проповідників, духовників, тощо. Єзуїтам пощастило здобути до себе пошану й любов наступника Стефана Баторія, Сігізмунда Вази, якого вони цілковито опанували. Вони переконали його, польський уряд і польське громадянство в тому, що в інтересах держави необхідно навернути до католицизму всіх православних підданих Речі Посполитої. Тоді в державі, - аргументували вони, - буде одна віра, тобто, й одна нація. Єзуїти, таким чином, щодо віри й нації стояли на тому самому ґрунті, що й українські братства. Обидві сторони не відділяли нації й релігії, як то робимо зараз ми. Вони гадали, що поляк може бути тільки католиком, а українець - тільки православним. Тодішня дійсність цілком стверджувала їх думки, бо, коли таки українець одривався від православ'я, він тим самим одривався й від українського народу і ставши католиком, назавжди потопав у польському морі.

Плянова й систематична праця єзуїтів, підтриманих цілим державним апаратом Речі Посполитої, привела до того, що дуже скоро було зкатоличено й спольщено всю велику українську шляхту й переважну частину меншої й дрібнішої. Але коли справа підійшла до міщан, до козаччини та до селянства, то навіть і єзуїтам стало ясно, що навернути відразу цілий нарід до католицизму - це впрост неможлива річ. Вибрано було тому, після довго роздуму, кружну дорогу, яка зводилася до грандіозного пляну завести українців до Риму шляхом попередньої у-

нії. Однак, працювати в цьому напрямі можна було лише тоді, коли знайдуться співробітники серед православних. Знайти найшли тих співробітників серед православних єпископів, що, як вказано вище, були незадоволені братською політикою Царгородського патріархату. Цілу справу на початках боялися переводити відкрито, а пересправляли потай. Піддавшись єзуїтам, змовились між собою такі єпископи: київський митрополит М и х а й л о Р а г о з а, єпископ львівський Г е д е о н Б а л а б а н, що був душою цілої змови, володимирський - І п а т і й П о т і й, луцький - К и р и л о Т е р л е ц ь к и й, турівський - Л е о н т і й П о л ь ч и ц ь к и й та холмський - П і о н и с і й З б і р у й с ь к и й; пізніше до них пристали й інші. Р.1595 вони вислали до Риму, як своїх представників, Іпатія Потія та Кирила Терлецького з заявою, що український єпископат відступає від Царгородського патріарха й переходить під церковну зверхність папи Римського з тим, щоб збережений був при тому зовнішній слов'янський обряд богослужбний, а священники мали б право zostаватися жонатими. Польський король, з свого боку, додавав обіцянку, що уніятські єпископи мають бути допущені до польського сенату, їх маєтки звільнені від податків, а всі уніяти дістануть в Речі Посполитій рівні права з католиками.

Буря встала серед українського населення, коли дійшли до нього чутки про цю єпископську сваволю. Ще перед від'їздом єпископських представників до Риму, старий князь Костянтин Острозький, що стояв на чолі вірного православ'я українського панства, а в народі за свою культурну працю користався великим авторитетом, видав та розіслав по всіх панах, братствах та по церквах урочисте послання, закликаючи всіх православних людей до боротьби за віру предків. Хвилювались тяжко всі міста й села, духовенство й парохвіяне, занепокоїлась уся козащина, шляхта складала протести на місцевих сеймиках, переносючи їх і до Варшави. Під натиском загального обурення серед самих уніятів почалися заколоты, бо від унії зразу ж відпав головний її ініціатор Гедєон Балабан, а з ним і єпископ перемишльський Михайло Копистенський, про що вони й склали публічну нотаріально засвідчену заяву. Аби заспокоїти людей та покінчити з справою, король визначив на р.1596 загальний собор у Б е р е с т і Л и т о в с ь к о м у. На собор з'їхались усі прихильники й противники унії, шляхта й міщани, духовні й миряни; прибули католицькі духовні особи, королівські й урядові представники, приїхали й делегати Царгородського та Александрійського патріархів. З'їхалися усі до Берестя та не зібралися до купи, бо православні відмовилися засідати разом з уніятами. Сталося тому два собори: один - з католиків та з уніятів, другий - з самих православних. Перший з них виголосив унію та закликав її противників; другий, з свого боку, скинув з єпископських катедр усіх владик, що стояли за унію, і закликав усіх, хто до унії пристав.

Боротьба між уніятами та православними розпочалася по цілій Україні; участь в ній з православного боку, прийняло все населення, і тому вона стала всенародною, а справа, здавалося б, чисто церковна перетворилася тим самим у загально-національну. Спричинилися до того й тези, виставлені противниками. Уніяти, тобто, люди, що воявали, так мовити, на польському, - бо католицькому, - фронті, боронячи унію, стояли на тому, що всі церковні справи мають бути вирішувані авторитарно, тобто, самим єпископатом, а парохвіяне, паства мають лише слухатися їх. Православні ж, - інакше кажучи, українці, - навпаки, - доводили, що справи церковні мусять вирішуватись в спосіб соборний, демократичний, бо й сама церква, як живе тіло, єсть явище соборне й складається не лише з самого єпископату, але з усього духовенства і цілої пастви, чинних членів її. Тези - протилежні й незмирнені, як незмиреною була й антитеза систем права польського й права українського. Компромісової формули годі було знайти, і боротьба, що раз виникла, не пригасала з часом, а охоплювала поволі всі верстви українського народу, точилася в усіх площинах національного життя.

Українські пани боронили православну віру на всіх місцевих сеймиках та й на загальному сеймі варшавському, виступавчи там чи самотійно, чи об'єднуючись для того з так званими дисидентами, себто з тими, хто відчухнувся від католицизму, приставши до якогось протестанського обряду. Це об'єднання, до речі, виробили, як на той час далеко йдучу формулу віротерпимости, бо ставили вони своїм завданням - зберігати між собою мир і не допускати, щоб різниця ре-

лігії та церковних обрядів вела до проливання крові людської та щоб когось було карано за віру конфіскацією майна, позбавленням чести, кайданами й вигнанням. Багато чисто парламентарної зручності й талановитості виявили українські шляхтичі - члени Польського сейму, досягаючи часом навіть значних результатів, але родини їх польшились, число їх рік од року убувало, а тому значення їх виступів маліло чим далі, тим більше, - аж поки не зникло цілком. Натомість наростала могутність інших, демократичних верств. По містах, як вказано вище, до оборони православ'я стали міщани, зорганізовані в братства. Вони морально й матеріально всіма можливими для них способами підтримували свої церкви і своє національне духовенство, а уніятів часом впросто навіть і фізично не припускало до якихось церковних справ, зв'язаних з порушенням інтересів православ'я. Братські школи та монастирі, з свого боку, посилили шереги борців представниками тодішньої інтелігенції, бо на сторожі біля батьківської віри поставили численних і дуже талановитих проповідників, учених богословів, - взагалі - письменників, що їх твори, писані й друковані, розходилися по цілій Україні. Твори ті, взяті в сукупності своїй, складають із себе цілу епоху в історії української цивілізації. Імена їх авторів стали гордощами сучасного й дальших поколінь, але найбільше серед них вславився чернець українського монастиря на Афонській горі **І в а н В и ш е н с ь к и й**, **п о с л а н і я** якого забарвлені високою поезією та глибоким патріотизмом.

Автім по боці уніятів уряд Речі Посполитої поставив усю вагу й силу свого державного апарату. Унія була проголошена обов'язковою для українського народу; у православних силах відбирали церкви та монастирі, на духовні посади настановляли виключно уніятів. Православні єпископи, - люди літні, - стали по волі вимирати, і православ'я загрожувало зостатися зовсім без єпископату, а пізніше й без священиків, бо нікому було б висвячувати нових. Населення волею-неволею довелося йти до уніятської церкви. В таких умовах годі було чогось добитися методами братської сборони чи боротьбою ученого та письменницького характеру. Матеріальні сили державі треба було протиставити **рівноцінну матеріальну силу національну**. І така сила в критичний для українства час знайшлася. Нею стала козаччина, яка до того часу шаблем боронила майже виключно лише інтереси своєї верстви. Тепер вона стала на оборону загально-національної справи, взявши на себе боротьбу за віру православу. При яких обставинах це сталося, - вказано нижче. Тут лише підкреслимо, що цей факт в остаточний спосіб і на ціле майбутнє вирішив, з одного боку, долю православ'я українського, а з другого боку, - і долю самої козаччини. Обидві ці справи, - церковна й козака, - злилися до купи, і обидві стали всенациональними, бо за ними став увесь український народ.

Після довгого занепаду, на переломі ХУІ і ХУІІ століть відродилася нація українська. Пани, які ще залишилися при українстві, міщани й селянство, братства й козацтво, волості та Ния, які до того, кожна верства зосібна і без погодження, боролися за свою долю, а іноді й ворогували одна з одною, - стали тепер поруч, одна біля одної, у боротьбі за національні права, утворивши тим давно порушену національну єдність. Об'єднала їх **б о р о т ь б а**, підготовивши об'єднання **ш к о л а**; **п р а в о с л а в н а** **в і р а** стала тим цементом, що злитував їх до нерозривної єдності. Доля українського народу з того часу пішла іншими, новими шляхами.

На початках українська боротьба не була спрямована прямо проти Речі Посполитої. Боролися не проти держави, як такої, а проти правного ладу в ній усталеного. Вважалося можливим в межах Польщі витворити сприятливі умови для національного розвитку українського народу. Найвидатнішим представником такого напрямку політики української був на початках ХУІІ століття славний гетьман **П е т р о К о н а ш е в и ч - С а г а й д а ч н и й**, людина широкої, як на той час, освіти, високих віськових та громадських цнот. Освіту він придбав у школі Острозькій, лицарську славу здобув у далеких морських та сухоподільних походах на чолі козацького війська, - головним чином, у боротьбі з Кримом, Туреччиною та Московою. Сучасні йому поляки писали про нього: - Була це людина великого духу; шукав він безпеки, ставив на карту життя, в бов - перший, на відході - останній; меткий та чинний, був він пильний і уважний на поході й в та-

борі; мало спав, не розкидав марно словами; тримав міцний гослух у козацькому війську, суворо ставився до сваволі, смертю карав за злочини; служило йому військове щастя на морі й на суходолі.

На часи Сагайдачного припадає великий зріст козацької сили. Козаки приймають чинну й важливу участь у великих польсько-московських війнах, що відбувалися на ту пору; з нечуваном досі впертістю продовжують вони також і свою боротьбу з татарами та з турками. Майже не минало року без великого козацького походу на бусурменів, як звали тоді на Україні всіх магометанів. Козаки не задовольнялися вже знищенням турецьких замків на північних берегах Чорного моря - морем і суходолом роблять вони великі походи в глибину ворожих країн, півднруючи Крим, багаті південні чорноморські береги, обкурюючи, як тоді говорили, мушкетним димом самий Царгород, іноді на очах султана. На своїх легких кораблях-чайках та байдаках, оточених очеретом, щоб на хвилях не перекидалися, озброєних невеликими гарматами, козаки вирушаючи загонами в кілька тисяч мужа, наводили страх на ціле Чорне море, бо палили турецькі міста, нищили залоги, увільняли християнських невольників, пускали димом або на дно моря турецьку воєнну та торговельну флоту. Особливо видатними були походи р.р. 1606, 1607 та 1608, коли козаки взяли Варну, Перекоп, Кілію, Ізмаїл, тощо. Ще тяжчими для турків були походи р.р. 1614, 1615 і 1616, коли козаки взяли Синоп і Трапезунд, двічі погромили Царгород і зрештою, під командою Конашевича-Сагайдачного, співднрували й спалили головний осередок торгу християнськими невольниками на Чорному морі, - К а ф у, сучасну Феодосію в Криму. Декому з істориків здавалося, що ці походи були лише виявом степової душі козащини, що були вони явищем місцевим і відокремленим, позбавленим ширшого значення. Козацькі сучасники ставилися до того інакше, бо заводили його до тодішньої міжнародної кон'юнктури. Для них козацька боротьба з бусурменами була кільцем у ланцезі загальної боротьби тогочасної Європи з продовженою магометанською експанзією. Так в одному документі з р. 1621 знаходимо таку оцінку вказаної козачої боротьби: - Це річ певна, що ніхто в цілому світі не чинить поневоленому християнству такого добра, як греки своїми окупами, король еспанський своєю могутньою флотою, а Військо Запорозьке своєю сміливістю й перемогою.

Але не лише в боротьбі з бусурменами виявилась сила козацька. Козаки тримали тоді в своїх руках цілу Київщину і всю південну Україну. Магнати проти них самі були ослабі, і пани сиділи тихо, чекаючи слушного часу. Річ Посполита, знесилена безперестанними війнами не могла прийти до них з державною допомогою, бо весь час потребувала козачого військового співробітництва. А степова Україна, під захистом козащини, заселялася все густіше, і місцева людність охоче ставала до козацьких шeregів, коли того було треба. Сила польського уряду мабже не сягала на землі, що стояли під козацькими впливами, чи, як тоді говорили, під козацьким послухом. І до тих земель, особливо до Києва, зачинають з усіх усюд збиратись люди, що ставили собі метою боротися за віру православну, за добробут всенародній, за українські національні права. Тут у Києві й сталося оте об'єднання козащини з братствами, про яке було згадано вище. Гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний був одним із його творців. Він вписався сам і вписав ціле Військо Запорозьке до Київського Богоявленського братства, взявши тим самим цілий братський рух під козачу збройну протекцію, як висловлювалися тоді, тобто, під охорону козацького війська. Під тою протекцією Київ скинув з себе столітній провінціальный сон і став знову тим, чим був раніше, а саме - осередком української цивілізації. Київська Печерська Лавра, як старовинне джерело християнської культури, першою одізналося на потреби часу. Вона організувала в себе нову школу й поставила велику, багато заряджену друкарню, і лаврські видання, редактовані найліпшими тодішніми літераторами й ученими, дуже скоро стали розходитись не тільки серед українців, але й по цілому тодішньому слов'янському православному світі. До Києва, один за одним, на стало переїхали найкращі представники українського письменства й української науки, як Б о р е ц ь к и й, З і з а н і й, К о п и с т е н с ь к и й, К о п і н с ь к и й, Б е р и н д а і т.і. В українській столиці забувало високе культурне й національне життя; перекинчикам та уніятам ходу туди не стало.

Тоді ж таки в Києві, - і знову ж таки під протекцією гетьмана Сагайдач-

ного, - відбулося відновлення вищої ієрархії українського православ'я. Як вже вище було наведено, наближався для православної України час, коли вона мала зостатися зовсім без єпископату. Одні вмерли, інші перейшли на унію, залишався у Львові на цілу країну всього лише єдиний православний єпископ, та й той не з повноправного єпископату, бо був ним місцевий вікарій Писаровський. За його смертю припинилася б так звана апостольська благодать в українській церкві. Польська влада тільки й чекала на цей час, щоб уже, так мовити, правно передати все до рук уніятів. З часів Берестейської унії вона тому не дозволила настановити ані одного православного єпископа. Це тяжко хвилювало духовенство й паству, а тому київське громадянство на чолі з гетьманом Сагайдачним прийшло до думки відтворити українську ієрархію, не питаючи згоди в польського уряду і поставивши його перед доконаним фактом. Р.1620 до Києва, поворотом з Москви, прибув Єрусалимський патріарх **Теофан**, і українці звернулися до нього з проханням відтворити православну місцеву ієрархію, настановивши нового митрополита та нових єпископів. Теофан, користуючись українською гостинністю та козацькою протекцією, зрозумів загрозливу ситуацію, погодився й висвятив на київського митрополита відомого вченого ченця **Іова Борецького** та п'ять інших осіб на єпископські катедри. Церковна небезпека для українського православ'я з цим актом минула, але нововисвячені владики, за винятком Іова Борецького, не зразу могли приступити до виконання своїх обов'язків поза Київом, де були їх єпархії. Вони зоставалися в Києві під козацькою реальною протекцією і лише через деякий час уже за нового короля **Владислава**, який не пішов у сліди свого попередника і не був означеним українським ворогом, єпископи могли одверто поїхати, кожний до своєї пастви, щоб там виконувати свою духовну працю.

З актом відтворення ієрархії, між іншим, зв'язана й історія одного документа, що має для українства надзвичайну ціну ідеологічну. Говоримо про так звану протестацію, видану тоді українським духовенством, себто, тогочасною українською інтелігенцією. Справа така. Аби зневажити акт відтворення, уніяти й поляки оголосили патріарха Теофана турецьким агентом і шпіоном. Для оборони патріарха й випущено було оту протестацію. Але одночасно з тим, в ній викладена була й характеристика української козащини та означено її місце в українстві. Автори протестації вважають козацтво органічною складовою частиною українського народу й говорять про нього такими словами: - Щодо козаків, то про цих лицарських людей знаємо, що вони - наш рід, наші брати й правовірні християни. Це ж бо племя славного народу руського, з насіння Яфетового, що воввало Грецьке царство на Чорному морі й на суходолі. Це ж з того покоління військо, що за Олега, монарха руського, в своїх човнах-однодеревках морем і суходолом пливало й Царгород штурмувало. Це ж вони за Володимира, святого монарха руського, воввали Грецію, Македонію, Іллірію. Це ж їхні предки разом з Володимиром хрестились, віру християнську від царгородської церкви приймали і по цей день у цій вірі родяться, хрестяться й живуть. Живуть не як погани, а як християни, мають пресвитерів, учаться письма, і знають Бога й закон свій. - Цей документ, як то видно з наведеної цитати, свідчить нам про те, якою живою й чинною була серед українського громадянства тих часів київська державна традиція, а разом з нею й традиція національна. Одночасно з тим протестація дає нам до рук мабуть таки одну в історії європейських народів дату не лише фактичного, але й формального злиття різноманітних народніх верств в єдину цілість і перетворення їх у націю, в модерному сенсі цього слова. Ця дата для українства припадає на день появи протестації, тобто, на 28 квітня 1621 року старого стилю.

Того ж таки року, як було відтворено ієрархію українського православ'я, почалася нова польсько-турецька війна. Зпочатку поляки гадали були обійтися без козацької допомоги; тому лише дуже нечисленні загони козаків р.1620 приймали участь у нещасливому для поляків бою під Ціцоров, що над Дністром. Поляків було розбито, і найкращий їх вождь Станіслав Жолкевський наложив там голову. В тому ж бою, між іншим, було вбито й батька майбутнього найславнішого гетьмана українського Богдана Хмельницького, а сам Богдан, молодий внак, був полонений. Тоді поляки звернулися до Сагайдачного. Гетьман погодився допомогти, але під умовою що Річ Посполита визнає новоутворений український єпископат, припинить усіякі утиски над православними, задовольнить певні козацькі потреби. Поляки погодилися,

і Сагайдачний з добре озброєним козацьким військом в 40.000 мужа виступив р. 1621 проти турків. Під Хотином, що в сучасній Бесарабії, гетьман розбив турецьке військо, після чого султан мусів замиритися з поляками. Ціла Річ Посполита славилася тоді Сагайдачного, як великого вождя, що врятував польську державу від тяжкої небезпеки. В бов під Хотином гетьмана було поранено, і він поїхав звідтам лікуватися до Києва. Король писав до нього листи, засипав його ознаками своєї ласки, але польська влада, під різного роду претекстами, затиювала виконання тих умов, що їх поставив Сагайдачний перед своїм походом на турків. Це отруїло останній дні життя славному гетьманові. Рану йому не могли залікувати, і р. 1622 він передвчасно вмер, оплаканий цілою Україною.

Л е к ц і я о д и н а д ц я т а .

Напруження польсько-української боротьби. Гетьман Жмайло. Курківська умова. Гетьман Михайло Дорошенко. Тарас Федорович і умова під Переясловом. Визнання української православної ієрархії. Київський Митрополит Петро Могіла. Війни короля Владислава. Іван Сулима. Павляк та Кумейки. Яків Острянин і козацький погром. Золотий спокій. Слобідська Україна.

Після смерті Сагайдачного українсько-польська боротьба прибирає гостріших і чим далі, тим виразніших форм, — а то з боку обох противників. Сили їх на око, були дуже нерівні. По одній стороні стояла велика, могутня, як на той час, держава з усталеним ладом, яка могла й вміла, коли того було треба, концентрувати всі свої зусилля на певних цілях. Другу сторону представляла усвідомлена, але поки що не досить організована нація, яка не встигла ще утворити для себе єдиного проводу, верстви якої часто чинили розбіжно, іноді навіть всупереч одна одній. Організаційна, матеріальними ресурсами, кількістю населення Річ Посполита незрівняно перевищувала ціле тодішнє українсьво, і, здавалося, українцям годі було сподіватися якихось більших успіхів у боротьбі з польською державою. Назверх так воно й було. На протязі двадцяти п'яти літ, — за цілий період між Сагайдачним і Хмельницьким, — українство зазнало мало успіхів, а більше поразок, одну тяжчу за другу. Автім боротьба не вгавала, і оті поразки в дивний спосіб перетворювалися в успіхи, бо були вони, — кожна з них, — не останньою рішучою ставкою у народній кривавій грі, а, так мовити, послідовними кільцями залізного історичного ланцюга, що консолідував дух і тіло нації, наближував і злитовував усі її елементи, ставляючи перед ними єдину ціль і єдину надію — всебічного, всенароднього визволення зпід чужої надвлади. Сили українські тому після кожної поразки, росли не переривавчись, народня енергія стверджувалась, національний спротив творив непохитний мур, об якого розбивалися всі зусилля могутнього противника.

Українська національна боротьба на той історичний час не була одиноким, відокремленим явищем. Якраз тоді в Європі точилася славетна тридцятилітня війна, що до неї було втягнуто майже всі європейські народи та яка в своїому перебігу і в своїх наслідках означила занепад старого середньовічного феодального ладу і початок нового, збудованого на ідеях, породжених ренесансом та реформацією. Україна в цій війні безпосередньої участі не брала, але ідеологічно зв'язана була з стороною реформаційною, бо в себе дома боролася за реалізацію її програми, занесеної духом часу до українських міст і до козачих степів. Мало українство й аналогії в Європі, і найяскравішу з них знаходимо на західному кінці континенту, — у боротьбі малих порівняючи Нідерландів проти світової імперії Еспанської. Так само, як і українська боротьба та зачалася на тлі релігійному, перекинулася на ґрунт соціально-політичний і закінчилася державною незалежністю. Ця остання Нідерляндам була визнана р. 1648, — саме тоді, коли, — як це буде вказано далі, — на Україні вибухла велика революція, зв'язана з іме-

нем Богдана Хмельницького. Аналогії не вадить: ні віддаль двох країн, ні той факт, що в Нідерландах на чолі боротьби стояли міста, а не селянська верства-козаччина, - як то було на Україні. Обидві країни боролися за те саме реформаційне діло, обидві були баштами поступу на різних кінцях європейського континенту. На Україні про цю аналогію знали і це посилювало енергію її борців.

Річ Посполита, як вказано вище, теоретично була побудована, як держава трьох рівних собі народів, - польського, литовського й українського. /р у с ь к и м іменем якого було перекрито й білорусів/. Провід у ній, однак, відразу ж взяли до своїх рук поляки, поставивши собі завданням з середини уніфікувати цілу державу, усталити в ній єдиний правний та соціальний лад, - явна річ, на свій національний зразок. Литовці дуже скоро тому більше-менше скорилися. Їх командні верстви відразу ж зпольщилися, пристали, як на своє, на польську федеральну структуру, і польсько-литовська диференція на період, що про нього йде мова, зводилася головним чином до релігійних, так званих дисидентських, сперечань, бо в Литві серед вищих її класів на довгий час закорінилося було протестанство. Інші некомандні литовські верстви, як міщани, селянство, тощо, зорганізувати якогось спротиву не могли, бо не мали на те сили. Внутрішня автономія давала певне задоволення не дуже екстенсивним литовським національним настроям, - фактично ж уніфікація була майже бездоганною. Інакше стояла справа з українством. Тут на переході стояла життєва сила нації, стало внутрішнє перегрупування її елементів. Командні українські верстви не були, що-правда, стійкими й непохитними. Магнатство, як знаємо, зпольщилося до тла; за ним повільним темпом маліла в значенні, бо денационалізувалася середня й дрібніша шляхта, уступаючи неначебто свої позиції польським людям чи польським впливам. Але коли польські елементи підходили до тих позицій, то виявлялося, що на них єсть уже свій місцевий, український претендент, а саме - козаччина, яка займаючи покинуті національною шляхтою позиції, разом з ними перебирала на себе й її колишнє командне становище. Ця історично нова командна верства цупко трималася за свої досягнення; наказами згори чи якимись впливами з нею годі було управитись, бо мала вона за собою не лише почуття, переконання чи право, але й реальну збройну силу. Боротися з нею треба було такою ж силою, перемогти її можна було, лише винищивши її фізично.

Перед такою альтернативою стала була польська влада в першій половині XVII століття. Її відчував уже раніше згаданий вище славний польський вождь Станіслав Жолкевський, переможець над козаками за часів Наливайка, бо гаразд бачив, куди веде зріст козацької сили. Борючись з козаками, він тому ставив собі яснє завдання, а саме, - спляндрувати всі козачі гнізда, за його часи ще не такі численні; винищити догноги вся козаку верству на Україні, бо лише тоді, як гадав він, Річ Посполита могла б стати справді могутньою державою, міцно з середини консолідованою. Мрії польського вождя zostались мріями, але він ціле життя своє присвятив проповіді цієї ідеї серед польського шляхетського громадянства і польської влади, і та проповідь мала свої наслідки, бо надала польсько-козацькій боротьбі рішучість, послідовність, а разом з ними й всі барви можливої жорстокости. Це бачимо на методах та вчинках наступників його польських гетьманів Конецпольського, Потоцького, тощо, які за згодою влади й союму та з їх доручення прикладали всіх зусиль, аби виконати політичний заповіт Станіслава Жолкевського.

Така політика щодо козаччини для Речі Посполитої була, як на той час, логічно неминучою й об'єктивно - необхідною. Бо лише тоді, коли б і третій її народ - український, став би по її боці, як стояли польський та литовський народи, - лише тоді її становище, як великої держави, - було б стабілізоване, а її претензії на гегемонію на сході Європи реально виправдані. Українські території були безцінним надбанням для польської держави, але одночасно, як то вказала пізніше історія, і дуже небезпечним. Масова зернова продукція української чорної землі, різноманітні вироби й здобутки лісові, степова худоба, - все оте потоками линуло через польські землі до середньої й північної Європи, збагачуючи польську шляхту й цілу державу. Українська господарка стала для Польщі не вичерпаним джерелом матеріальної сили, і без неї Річ Посполита мало важила б у справах європейських, бо її властиві польсько-литовські території

були бідні й не дуже продуктивні. З другого боку, володіння українськими територіями відкривало перед Польщею широкі перспективи експансії на схід, а особливо на південь - до Чорного моря, куди вона йшла, використовувачи шляхи, вистелені українською колонізацією. Але й тут, і там, - скрізь на перешкоді ставала ота, ново-творена українська командна верства-козаччина. Не було іншої ради, як приборкати її, зробити слухняною й поставити на службу триединої Речі Посполитої, а коли б це було неможливе, то прикласти всіх зусиль, аби знищити її.

Козаки на той час були вже панамі в значній частині українських земель, - зокрема в передстеповій та в чисто степовій широкій смузі її, яка тяглася з Поділля через Київщину та Полтавщину аж до московських південних кордонів та яка була ареною вказаної вище української колонізації. Місцеве хліборобське населення, що господарувало на панських землях, мавчи козаків біля себе, переставало слухатися панів, козакувало само, вибивавчись таким чином навіть нібито й формально з панського присуду. Майже всі пільги, що були дані панамі при заселенні їх земель, на цей час уже скінчилися, але селяне і слухати про те не хотіли, - на панів не робили, податків не платили, жадних обов'язків, зв'язаних з панською землею, не виконували. Козацька протекція не дозволила панам силою приборкати своїх підданих, як вони звали тих, що сиділи на їх землях і мали тому коритися їх присуду. А тим часом панські маєтки від цього тяжко страждали матеріально; панам загрожувала руїна, а до того ще й впросто небезпечно стало жити серед неспокійного й незадоволеного і ворожого населення, яке немов би лише чекало того чи іншого приводу, аби повстати та винищити ненависне панство, сама присутність якого здавалась йому образою для його людських прав та кривдою для його матеріальних інтересів.

І не тільки для панів, але й для державного уряду козаччина була великим лихом. Що-правда, козаки, як досвідчені військові, давали велику допомогу Речі Посполитій в її численних війнах з сусідами, але після кожної такої допомоги росли козачі сили, зростали й козачі вимоги, прибираючи щодалі тим більше загально-національний характер, для польської політики непереносний. Бо ж вимагали козаки кожного разу признання за православною церквою рівних прав з католицькою, звільнення українських земель та українського населення від панського присуду, а для себе жадали становища, яке відповідало б їх військовому значенню, тобто, хотіли мати в Речі Посполитій ті самі права, які мала в ній командна польська шляхта. Так само стояла справа і з козацькою колонізацією. Вона була дуже чинною, переходила в великому масштабі, переганяючи й магнатську. Вона підпорядковувала далекі степові простори, стелила справді шляхи до Чорного моря, але стелила їх не для Польщі, а для українського народу, бо не припускала на Низові землі ні панів, ні державних урядовців, навіть - державного війська.

На міжнародні інтереси Речі Посполитої козаки не звертали найменшої уваги. В той час, як Польща з тої чи іншої причини, скажемо, хотіла дотримати за всяку ціну зовнішнього замирення з своїми сусідами, вони вирушали в походи, громили татарську та турецьку території, топили на Чорному морі султанську флоту, пливли до береги самого Босфору. Вони втручалися до внутрішніх турецько-татарських справ, перетинаючи нитки польської закордонної політики. І навіть більше за те, козацькі вожді, передчуваючи для козаччини неминучість рішучої боротьби, - на цей раз уже не з магнатами, як то бувало раніше, - а з цілою Річчю Посполитою, стали вишукувати собі можливих союзників поза межами Польщі, - на заході й на сході, на півдні, ба навіть і на далекій Скандинавській півночі. Бо наявно надходив уже той час, коли перед козаччиною, а через неї й перед цілим українським народом мала встати вказана вище альтернатива, яка для українства оберталась у формулу: загибель або вихід з державного комплексу Речі Посполитої. І обидві сторони готувалися до вирішення тої альтернативи, до бою на життя чи смерть.

Перший наступ повела польська влада зараз же після того, як почувла себе вільною від зовнішніх війн. Привід до боротьби з козаками завжди був наготові. Цього разу це був той факт, що на протязі р. 1624 козаки тричі ходили походом під самий Царгород, погромили в бою турецьку флоту, а крім того скла-

ли з кримським ханом, що мав намір звільнитися з надвлади султанової, оборонний союз, для чого сам хан із своїм братом їздив на Запорозьку Січ. Р.1625 тому гетьман К о н е ц п о л ь с ь к и й дістав наказ приборкати козацьчину й серед літа вирушив походом на Україну. Похід той для козаків був цілком несподіваний, - вони не були до того підготовлені. Частина їх війська була на Чорному морі, мала залога стояла на Січі, нечисленні загони розташовані були в Каневі, а маси були розпорошені, бо знаходилися на волостях чи на родинних господарках. Конецпольський використав цю обставину, не дав козакам часу й можливості мобілізуватись і одним походом, не зустрівши спротиву, опанував цілою Україною аж до Канева. Козацький гетьман Ж м а й л о, не дочекавшись татарської обіцяної допомоги, - бо поляки встигли підкупити татарів, - пішов з невеликими силами на зустріч Конецпольському. Бій стався біля Крилова і скінчився нерішучо. Козаки відступили й отаборилися біля К у р у к о в а, що на Дніпрі. В тяжких для козаків обставинах розпочалися пересправи, і умови, на яких стали, були для них дуже не вигідні. Умовилися, що число реєстрових козаків буде зведене всього лише до 6.000 люда, а так звані випищики, тобто ті, що до реєстру не попали б, мали повернутися до свого попереднього стану, - до селянства, міщанства, тощо. На волостях козаки мали б право жити лише по королівських маєтках.

Ці умови залишилися на папері. Козаки погоджувалися на них, бо були певні того, що виконати їх неможливо, а ще й тому, бо знали, що наближується війна між Польщею та Швецією, і тоді сама польська влада позабуде про всякі реєстри й шукатиме якомога більшої якісно й кількісно козацької допомоги. Розрахунки ті виправдалися. Новий гетьман М и х а й л о Д о р о ш е н к о, досвідчений вождь, - бо був уже перед тим одного разу обраний на гетьмана, - як уміркований, розважливий політик, реєстра склав, але випищиків з війська не відсилав. Він припинив морські походи на Туреччину, а замість того ходив походами на Крим, підтримуючи одну з кримських партій, що змагалася скинути турецьку зверхність. Р.1628 в одному з таких походів він і загинув у бою під Кафом. Р.1629 закінчено було польсько-шведську війну. Конецпольський, не маючи чим розплатитися з своїм військом, розташував його на Україні, де воно здирствами та грабунками здобувало собі серед населення те, чого не могло дістати від польської влади. Народ обурився, і справа скінчилася новою війною, що припала на р.1630. Запорожці на чолі з кошовим отаманом Тарасом Федоровичем у трьохтижневих боях під Переясловом знесли Конецпольського й склали з ним новий договір, мало чим, однак, вигідніший за попередній. Число козаків у реєстрі збільшено було до 8.000, але все інше мало залишитися, як було раніше. Договір цей так само zostався на папері. Нового реєстру не було складено, випищиків не перевірено, і кожний, хто хотів, уважав себе козаком і користувався козацькими правами. Розвиток козацьчини йшов властивими йому шляхами, минаючи бої, поразки й договори.

Весною р.1632 вмер польський король старий Сігізмунд В а з а, прихильник єзуїтів і заклятий ворог православної церкви та українського народу. Кандидатом на трон виставлено було його сина В л а д и с л а в а, людину гуманну й в справах релігійних толерантну. Українці широко використали елекційний сойм для реалізації своїх вимог. Українські соймові депутати, погодившись з дисидентами, виставили домагання про визнання нової української православної ієрархії, висвяченої єрусалимським патріархом та про скасування унії. Козацький гетьман П е т р а ж и ц ь к и й - К у л а г а, підтримуючи їх, з свого боку, задав, аби на сойм було допущено, на рівних з шляхтою правах, козацьких депутатів. Спеціально козацькі домагання соймом були відкинуті, але визнання української ієрархії перейшло, - що-правда, з певними важливими обмеженнями. Унія не була скасована, але православним було визнано право вільного релігійного культу, право гуманітарної й просвітно-культурної діяльності, що виявлялася в заснуванні шкіл, друкарень, видавництв, братств, шпиталів, тощо. Українці офіційно дістали до своїх рук Київську митрополію з св.Софією, Печерською Лаврою та іншими церквами; дістали також єпископати Львівський, Перемиський та Луцький. Манастирі, церкви та належні їм маєтки було поділено між православними та уніятами, хоч українці й дуже противилися цій кривді, - бо приз-

нана уніятам частина церков та монастирів повстала не тому, що про те подбали уніяти, а тому, що вони свого часу були силою відібрані у православних. Довелося українцям і і перевибирали своїх владик, бо сойм, визнавши ієрархію, хотів зберегти хоч назовень вжитий порядок королівського патронату над церквою, а тому не визнав єпископату, поставленого патріярхом Теофаном. Торкнулися полегші й міщан, бо православним було признано право займати посади в муніципальних установах.

На київського митрополита р.1633 було обрано архимандрита Печерської Лаври П е т р а М о г и л у. Вибір цей був, як на той час і на тодішні умови, незвичайно щасливий. Новий київський митрополит був високого походження, з родини молдавських господарів, мав великі зв'язки серед українського товариства та серед польських громадських і урядових кол, був багатий і матеріально від усіх незалежний. Діставши європейську освіту й закінчивши її студіями в Парижу, розпочав був військову кар'єру, але скоро змінив зброю на хрест і став ченцем, дуже рано діставши таке важливе в українській церкві становище, як посада архимандрита Київсько-Печерської Лаври, що стояла завжди на чолі православних святинь цілого православного сходу Європи. Так само відповідно дуже молодим, бо всього лише 37-ми літ, став він і на чолі української церкви. Відданий релігійним справам, енергійний і далекоглядний, він твердою рукою упорядкував і направив церковне православне життя. Він зосередив у руках митрополита колосальні монастирські маєтки і тим зробив православну церкву вільною й незалежною від якихбудь персональних розбіжностей чи матеріальних впливів. За життям, поведінкою та чинністю духовенства доглядав через своїх намісників та через спеціально утворену для того установу, що дістала ім'я консисторії. З братствами жив у згоді й використовуючи співробітництво їх, очистив церковну богослужбу від невідповідного часового намулу, встановив нові звичаї при відправах, які зводились до активної участі мирян у богослужбі та які в українських церквах зчасти переховалися й до наших днів. За участю братств ставив він нові церкви, школи, друкарні, шпиталі, допомагав кожній культурній справі українській. Школу Київського Богоявленського братства перетворив на колегію на кшталт тодішніх європейських університетів. Школа та мала свої філії в Винниці та в Кременці й пізніше, в честь свого реформатора, звалася на Україні М о г и л я н с ь к о ю А к а д е м і є ю. Широко розвинув Петро Могила й видавництво, зв'язане з друкарнею Київсько-Печерської Лаври. З його ініціативи й за його співпрацею вийшло в світ багато нових книг релігійного й богословського характеру, що й до наших днів не втратили ще свого значення, як його вславлені - катехизис, требник, патерик, тощо. Крім того, печерська друкарня масово видавала богослужбні книги церковно-слов'янською мовою, які дістали широке визнання серед православних та які ще й зараз можна знайти в церковних бібліотеках слов'янських православних країн. Навколо друкарні та академії гуртувалися українські вчені й літератори, там діставали свою освіту, творили свій світогляд, стверджували своє українство майже всі пізніші церковні, громадські й політичні діячі України. Прислужився Петро Могила багато й перед українською старовиною, - в першу чергу перед церковною. Його заходами відновлено й реставровано було в Києві багато старовинних храмів, як Видубецький, Трьохсвятительський, Спаса на Берестові та інші, а велична київська свята Софія має й сьогодні той вигляд, який було їй надано Могилянською реставрацією. Петро Могила упокоївся 53 літ р.1647, себто, якраз напередодні того, коли українсько-польська боротьба перейшла під проводом Хмельницького до нової фази, яка, коли б не було перед нею ери культурної могилянської діяльності, такої назверх лояльної, - може б і була неможливою - принаймні, в тому вигляді, в якому вона з'явилася перед історією.

На польський трон обрано було королевича В л а д и с л а в а, того самого, що його свого часу врятував під Москвою від остаточної загибелі український гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний. З своїх походів на Московщину, з інших спільних війн новий король добре знав козаків, сприятливо до них ставився й високо ставив їх силу та військові цноти. Зразу ж після свого обрання, бо р.1633, розпочав король Владислав нову війну з Московщиною, з якою мав свої

обрахунки, бо за часів великої "смути" московської був там, в цілком правильний спосіб, обраний московським царем. Війна була для поляків переможною й велася головним чином силами козаччини, яка, негуччи реєстром, встановленим під Переяславом в 8.000 людей, виставила на заклик короля кілька десятків тисяч озброєних воєнів. Війна та скінчена була р.1634 так званим Поляновським договором. Московським царем Владислав не став, але згідно з названим договором, до Речі Посполитої, крім певних білоруських територій, перейшли також землі північної Чернігівщини, які до того перебували під зверхністю Москви, як інтегральні її частини. Це надбання посилювало польську державу, але ще більше посилювало українство. Бо ж з цього часу всі українські території, за винятком дрібної закарпатської смуги, що залишалася в складі Угорщини, скупчені стали в одній державі. Цей факт спричинився до тіснішого наближення до себе українських земель, населення яких стало жити в однакових умовах, мавчи однакові інтереси і тих самих противників. Київські культурні впливи придбали нові терени для свого чину, придбала їх для себе й улюблена українським населенням козаччина.

За московською війною мала прийти війна шведська, бо й до Швеції Владислав мав династичні претензії, - походив з тамошньої королівської родини Вазів. Але вже між тими двома війнами польський сейм, занепокоєний розмахом козацької сили, прийняв постанову приборкати козаччину й доручив Конєцпольському вирушити з військом на Низ, збудувати там біля самих порогів міцний замок, поставити в ньому сильну залогу, яка повинна була стежити дороги на Запоріжжя, не перепускати нікого з Низу й не дозволяти козакам вирушати самовільно в морські походи на Туреччину. Замок було збудовано і ставив його французький інженер відомий Боглан, що був тоді на польській службі, а пізніше багато писав про козаків та про Україну, видав цілу книгу про неї, приклавши до книги й дуже гарну, як на той час, мапу нашої батьківщини. В Кодак було поставлено й значну залогу під командою французького полковника, що так само, як і Боглан, був на службі Речі Посполитої. Замок, однак, стояв не довго. Того ж таки р.1635, коли його було збудовано, розпочалася сподівана шведсько-польська війна, в якій козаки прийняли значну участь. Обраховувчи цей факт, славний запорожський вождь І в а н С у л и м несподівано напав на Кодак, - залогу порубали, а від замку камінця не залишили. Козаки гадали, що північна війна затягнеться й Кодацька справа піде в непам'ять, бо поляки довгий час ще будуть потребувати козацької допомоги. Але сталося інакше. Шляхта тяжко обурилася на козаків, сейм швидким темпом прикінчив з шведською війною й виправив ще раз Конєцпольського на Україну. І цього разу польський вождь несподівано заскочив козаччину. Його комісари на облудне слово захопили Івана Сулиму з кількома старшинами й вислали їх до Варшави, де їм стято було голови. За Івана Сулиму заступився був сам король Владислав, бо славний лицар мав великі заслуги перед польською державою в попередніх війнах, бо й римський папа Павло У свого часу відзначив був його високою нагородою за героїчну боротьбу з магометанським світом. Але Кодак шляхті був дорожчий за обіцянки комісарів, за заступництво короля й за ласку пани.

Цими репресіями польська адміністрація, однак, не обмежилася. Бажаючи використати певну розбіжність інтересів козаків реєстрових і козаків-випищиків, що до реєстру не попали, а тому офіційно опинились у безправному становищі, польська влада вирішила зафіксувати цей розподіл козаччини й вислала для того на Україну спеціальну комісію. Під доглядом її козаки склали реєстр в 7.000 людей, і реєстрові склали присягу Речі Посполитій. Їх було розподілено між семи полками: з них - Білоцерківський, Канівський, Черкаський, Чигиринський і Корсунський на Правобережжі, а Переяславський та Миргородський - на лівому березі Дніпра. старшина зоставалась виборною, козаки мали діставати певну платню, а їх землі та вони самі були вільні від якогобудь іншого присуду, крім власного - козачого. Реєстрові, згідно з польським пляном, мали стати заслоном Речі Посполитої перед випищиками, що скупчилися головним чином на Низу серед запорожців, бо вписані до реєстру козаки були правно й матеріально ліпше за випищиків забезпечені. Цей заслон виявив себе зразу дуже непевним, бо як тільки на Низу почались заворушення, реєстрові в масі своїй перейшли до випищиків,

скинувши чи навіть розстрілявши ту свою саршину, що хотіла дотримати лояльність до польської влади. Сталося це вже р. 1637, коли вибухла була нова війна між козаками та поляками. На чолі козащини стояв тоді запорозький кошовий П а в л ю к, на чолі польського війська новий польський гетьман М и к о л а П о т о ц ь к и й. У боротьбі козакам не пощастило. У великих боях - під К у м е й к а м и і трохи пізніше - під Ч е р к а с а м и вони зазнали тяжкої поразки. Сам Павлюк з кількома іншими товаришами попав до ворожих рук і згідно з тодішнім польським звичаєм, разом з ними був скараний на горло. Запорозькі ж частини, однак, під проводом досвідченого старого полковника Г у н і, встигли з боями пробитися на Низ. Микола Потоцький, після переможного бою, перейшов з військом цілою Україною, тяжко знущавчись над населенням, що мало хоч якібудь взаємини з козаками, означаючи шлях своїх переходів шибеницями та палями. Для відпочинку польські війська були розташовані на українських землях, що вже одно, само по собі, було великим нещастям для населення; реєстрове число було зведене до 3.000, а за старшого в козацтві поставлено було перекінчика І л я ш а К а р а ї м о в и ч а, якого було зобов'язано підписком, що він з реєстровими стане на порогах і силою своєю примусить до послуху запорожців.

Жорстокості Миколи Потоцького підлили олії до народнього вогню, і вже весною р. 1638 відновилися бої між козащиною та поляками. Тереном війни на цей раз була лівобережна Україна. Ця остання перед Хмельничиною боротьба скінчилася тяжким погромом козащини. Провід над козаками попав до рук полковника Я к о в а О с т р я н и н а, обраного в гетьмани запорожцями. Острянин не виявив здібностей, необхідних для вождя народнього, хоч обставини, як здавалося, склалися для нього дуже сприятливо. Він не викорстав своєї першої перемоги над військами Потоцького і дав ворогові можливість бити по частинах козацькі полки, що йшли йому на допомогу з різних земель України. Повстання охопило майже цілу лівобережну Україну, перекинулось було й на Правобережжя, загрожуючи навіть захопленням самого Києва, але Острянин не вмів спрямувати його до своїх берегів, дав ворожим силам час об'єднатися й, програвши першого бою під Ж о в н и н и м, що біля Дніпра, потайки покинув військо й з кількома сотнями намовлених козаків утік за недалекий московський кордон, ховачись там од польської помсти. Скільки можна було, справу став рятувати той самий полковник Г у н я, обраний цього разу гетьманом на місце Острянина. Він поставив козацький табор на одному з старих протоків Дніпра, оточив його широкими валами й відважно відбивався від поляків, очікуючи, поки надійде допомога з Низу, яку вів звіттам полковник Ф і л о н е н к о. Філоненко справді таки з тяжкими боями пробився через польські лінії, але втратив у тих боях артилерію й військово постачання, що мав з собою, а провіанту довів обмаль, що не вистарчило й на кілька днів. Козакам не залишалось нічого іншого, як розпочати з Миколою Потоцьким пересправи, до яких то й охоче вдався, бо й його військо було вже знесилене й виснажене.

Умови, на яких замирилася на цей раз Річ Посполита з козащиною, були для останньої, а разом з нею й для цілої України, незвичайно тяжкими. Сучасникам могло таки здаватися, що війна з р. 1633 була лебединою піснею козацтва, що після буйного життя козащина неначебто лягла в передчасну могилу. Реєстр остаточно було зведено до 3.000 люда, а що найгірше, - його справді було переведено й до нього вписано було чимало поляків, щоб послабити тим його український характер. Вибори військові скасовано; всю вищу старшину малося призначати з людей польської шляхти, і лише на менші козацькі посади, до сотника включно, мали право самі козаки і то з польського призначення. На Січі мала постійно стояти реєстрова залога, замок Кодак було відбудовано й поставлено в ньому сильну залогу з німецьких жовнірів, що були на той час на польській службі, та які одзначалися пізніше нечуваним насильством і здирствами. Польські війська розташовані на сталі перебування на українських землях; всіх випищиків силою повернено до їх попереднього стану, - головним чином, - до селянства, тобто обернено їх у кріпаків. Справдились неначе мрії польського магнатства на Україні. Золотий спокій, - як говорили вони, - запанував на цілому просторі україн-

ських земель. Не було кому рятувати українського селянина від присуду магната, для якого він був останнім рабом, що прав не мав, а лише обов'язок - робити на свого пана. Не було кому встати за покривджену віру православну, за зневажені національні права українського народу. Панська сваволя не знала й не знатиме ніколи крає-кінця своїм правам над підвладним українським населенням. Усе це було так, але тяглося недовго. Золотий спокій панував на Україні всього лише якихось десять літ. Український народ, як тяжко ранений звір, мовчки зализував рани свої, набираючи сили для нової боротьби. За десять літ отого золотого спокою, що його зажили польські магнати на Україні, заплатили вони потім гіркою ціною. Їх надвладі надходив кінець. У низових степах, на дніпрових островах переховувались останки старих борців за волю України, в замучених і пригноблених селах на волостях виростали нові, молоді. Серед тяжких мук поневолення народ готував своє відродження. Найлижалася буря Хмельщини...

На час вказаного тимчасового занепаду козаччини припадають початки української колонізації на порожніх майже просторах, що тяглися на схід од сучасної Полтавщини в тодішніх межах Московської держави. Як згадано вище, козацький вождь Острянин з кількома сотнями козаків, після бою під Жовнином, утік до цих просторів. Москвини дозволили йому оселитися на схід од сучасного Харкова, але Острянин так само невдало поведився на новому місці, як і командував козачим військом. За місцевих заколотів його було вбито, а козаки, що прийшли були з ним, повернулися до старої батьківщини. Автім і до Острянина й після нього окремі групи козаків і селян, рятуєчись од польської панщини, що залягла непроглядною хмарою за час золотого спокою на Україні, вирушали потай за московський кордон і засновували там козаці поселення - слободи. Московський уряд охоче приймав їх під свою зверхність, бо потребував людей для заселення крає та для його охорони; він давав їм тому досить багато різного роду пільг, а головне не заводив покищо своїх магнатів на тих землях. Умови життя на новій території були майже ті самі, що й на степовому Низу. Та сама багато природа, родюча чорна земля, а до того ще й ліси, яких бракувало в степах, безліч звірини та риби, те саме підсоння, та сама стала татарська небезпека. Українські козаки на нових землях заводили той самий лад, що до нього звикли в себе вдома, і до пори до часу Москва в тому не перешкоджала, використовувачи їх сили головним чином на охорону своїх державних меж од наскоку татарського, а також на те, щоб потрохи посувати ті межі все далі та далі на південь і на схід. Пізніше, за часів так званої Р у ї н и, що про неї буде мова нижче, нова українська степова колонізація в межах Московської держави пішла дуже широкою мірою; ця територія стала майже суцільно українською й дістала навіть офіційну назву У к р а ї н и С л о б і д с ь к о ї, - від тих слобід, що їх ставила, оселяючись, українська людність.

- - - - -

Л е к ц і я д в а н а д ц я т а .

Богдан Хмельницький. Початок революції, Кодак, Жовті Води, Корсунь. Ярема Вишневецький. Пилява, Львів. Король Ян-Казімір. Хмельницький у Києві. Збараж, Зборів. Зборівський трактат. Нова війна. Берестечко. Білоцерковський трактат. Тиміш Хмельницький. Батіг, Сучава, Жванець. Жванецька умова. Переяславський договір. Війна з Польщею, незгода з Москвою. Коаліційна війна. Смерть Богдана Хмельницького.

Десять літ безконтрольного панування магнатів на Україні довели козацчину, а з нею разом і цілий український народ до такого глибокого обурення, до такого напруження, що досить було якоїсь малої нібито дрібнички, щоб гнів народний через край перелився, щоб вибухла буря. Так воно й сталося. Х м е л ь н и ч ч и н а зачалася з такого самого незначного, як на той час, приводу, з якого півстоліття перед тим зачалося перше козацьке повстання більшої міри під проводом К о с і н с ь к о г о. Р. 1646 чигиринського козацького сотника Б о г д а н а Х м е л ь н и ц ь к о г о тяжко скривдив чигиринський же підстароста польський шляхтич - такий Ч а п л і н с ь к и й. Він зробив, в його відсутності, так званий наїзд на його маєток, хутір С у б о т і в, що достався Хмельницькому в спадщину від батька та не був закріплений за ним у формальний спосіб відповідними документами. Чаплінський спльдрував дім, збив канчуками малого сина Хмельницького так, що той від побоїв помер, завіз з собою - ближче невідому з роду - шляхтянку О л е н у, що після смерті першої жінки Хмельницького жила в нього за дружину на віру, а через деякий час і формально забрав цілий хутір до своїх рук. Ця полія за тих часів не мала в собі нічого екстраординарного. Нвізди були звичайною річчю для тодішньої шляхти в її внутрішніх сварках, а козаки такого роду кривд зазнавали безліч. Але Богдан Хмельницький, хоч і був всього лише сотником, належав до тих людей, що їх не можна безкарно кривдити, і його хутір, як писали тоді, наро- бив лиха на цілу Річ Посполіту. На початках Хмельницький, боронячи себе й свій маєток, ішов шляхом цілком законним, - скаржився на кривду, кому належало, дійшов з тими скаргами й до самого короля польського В л а д і с л а в а ІУ.

Чигиринський сотник не був для короля незнаною особою, бо того ж таки року 1646, перед наїздом Чаплінського, Богдан Хмельницький належав до складу козацької спеціальної делегації, яка таємно була викликана до Варшави та з яким Владіслав ІУ радився по тай од шляхти, аби мати за собою козацчину, як військову силу в задуманій ним великій війні з Туреччиною, мавчи союзниками собі Венеціанську республіку та деякі інші християнські держави. Переможною тою війною Владіслав ІУ мав посилити себе, як король, обмеживши шляхту в її надто великих державних правах в Речі Посполитій. Плани короля були перетяті всемогутньою шляхтою, але члени козацької делегації про них не забували й бергли дані королем гроші, прапор і грамоту на подвійне збільшення реєстру. Скаргу свою Хмельницький персонально передав королеві, але король не міг нічого з тим вдіяти. Він лише, як переказують сучасники тих подій, мав сказати Богданові: - Ти - козак і маєш шаблю на боці, - награв нею сам свою кривду. З тим Хмельницький і повернувся додому. Там його, як людину неспокійну та підозрілу, з наказу місцевого старости К о н е ц ь п о л ь с ь к о г о, було заарештовано й посаджено до Черкаської в'язниці, з якої допоміг йому втікти його давній приятель і кум, черкаський полковник реєстровий шляхтич К р и - ч с в с ь к и й, що гізніше пристав цілковито до козацчини. Сталося це взимі р. 1647. Хмельницький з сином Тимошем і з кількома товаришами, не гавчи часу, подався на Низ, дібрався до Січі й перебув там зимові місяці, збираючи до купи козаці шаблі, аби направити їх на короля.

Богданові Хмельницькому було вже тоді за п'ятдесят літ, бо народився він, як гадають, р.1595. Його життя до цього часу відоме мало, - лише в загальних рисах. Був він давнього козачого роду; його батько, Михайло Хмельницький, що, як вказано було вище, загинув у бож під Цоцоркою, був чигиринським підстаростом. Сам Богдан, що дістав перед тим високу освіту в єзуїтській колегії в Ярославі, попав був у полон, перебув два роки в Бахчисарах, де добре вивчився татарської мови. Після полону, повернувшись на батьківщину, вступив до козацької служби. В козачих рядах він відповідно скоро здобув собі добре ім'я, бо вже р.1637 виконував високий уряд писаря військового, а після погрому за Остринина, коли козаки позбавлені були права на високі посади в війську, його було деградовано та все ж призначено Чигиринським сотником. Знав Хмельницький добре цілу Україну, знав і Польщу, побував і в чужих краях, в тому числі й у Франції, де залишив по собі добре вражіння серед певних урядових кол. Як то виявилось зараз же на вчинках, був Богдан Хмельницький тонким дипломатом, далекоглядним політиком, великим вождем і геніальним організатором. Україна, на протязі страшних десяти літ магнатського золотого спокоя, неначебто лише чекала на нього, щоб вийти з ним з низини найглибшого занепаду на славу дорогу найбільших національних досягнень, можливих для того часу.

На Запоріжжі в той час стояли залогом реєстрові козаки Корсунського полку, - вони перші пристали до Хмельницького, скинувши призначену їм згори полкову старшину. За реєстровими під його провід пішли й запорожці, а коли йому пощастило, через висланих до Бахчисарах спеціальних послів, заручитися військовим союзом з Кримським ханом, козацька рада, що зібралася в Січі на самих початках р.1648, оголосила його гетьманом. Втеча Богдана Хмельницького й його гетьманська чинність на Запоріжжя тяжко занепокоїла польську владу на Україні. Король, довідавшись про все, радив своїм гетьманам, щоб вони залагодили справу в миролюбний спосіб. Але польські вожді, під впливом старої думки Жолкевського, не дбали королівської ради, вважаючи, що найбільше доцільним буде задавити повстання відразу, потопивши його в козацькій крові. Свій похід на Україну Богдан Хмельницький розпочав весною р.1648, і одночасно з його виходом з Запоріжжя назустріч йому вийшло польське коронне військо під проводом двох польських гетьманів - К а л і н о в с ь к о г о і старого гнобителя українського М и к о л и П о т о ц ь к о г о. Головне польське військо йшло в степи суходолом, виславши в авангард сина П о т о ц ь к о г о - С т е п а н а, що мав під своєю командою військо з польської шляхти, а також частину реєстрових козаків, що їм було наказано виступити в похід; друга частина реєстрових, драгуни, набрані з українців, польські жовніри та наймані німці пливли Дніпром. Реєстрові та драгуни не з своєї волі йшли проти Хмельницького, ім'я якого вже стало відомим на Україні. Тому, наблизившись водою до нового козацького гетьмана, вони повбивали свою старшину, знищили німців та поляків і перейшли до запорожців. Сталося це недалеко від Кодацького замку, що раном стояв на козацькому тілі.

Посилений реєстровими, Хмельницький розпочав свій козацький чин з Кодака, з яким у нього були зв'язані недобрі спомини. Оповідають, що коли Кодак було подруге скінчено будовою, польський гетьман К о н е ц п о л ь с ь к и й, оглянувши з задоволенням його могутні стіни, рови та гарматне озброєння, звернувся до присутнього при тому Богдана Хмельницького й спитав його, що той думає з приводу цієї неприступної фортеці. Чигиринський сотник одповів йому латинським прислів'ям, в якому говориться про те, що все, створене рукою людською, рукою людською буде й зруйноване. Козацький гетьман тепер до слова виконав своє речення, за яке свого часу мало що не заплатив був життям. Він взяв Кодак приступом, винищив доноги його німецьку залогоу, а самий замок зрівняв з землею. За Кодаком прийшла черга на Степана Потоцького, що став табором біля Ж о в т и х В о д в степу, недалеко від Запоріжжя. Дізнавшись про перехід українських частин до Хмельницького, реєстрові, що були в таборі молодого Потоцького, наподобили їх, після чого Богдан одним ударом покінчив з польським табором. Степана Потоцького в бож було смертельно поранено, а з його війська врятувався живим лише один слуга, який встиг добігти до головного війська й

переказати там про польське нещастя. Старий Потоцький та Каліновський були вже в Ч и г и р и н і, коли дійшла до них звістка про поразку. Занепокоєні, вони стали епішно відступати в напрямі на Б і л у Ц е р к в у, але не мали часу того зробити. Хмельницький нагнав їх під К о р с у н е м і 26 травня погромив їх на голову, забрав обоз та гармати. З польського війська врятувалося лише кілька сот людей, та й ті були головним чином слуги та лицарські джури. Обидва гетьмани попали в полон до козацьких рук, і Хмельницький одіслав їх, як подарунок, Кримському ханові.

На певний час Річ Посполита залишилася без військової влади і без регулярного війська. Вісті про нечувані досі козацькі перемоги, як блискавка, пролетіли Україною й підняли проти Польщі цілий український народ. В усіх українських землях селяни, не чекаючи гетьманських універсалів чи наказів, самі складали козацькі загони, нищили й виганяли з України поляків, уніятів та жидів. Польська шляхта, велика й мала, як від потопу, в наглий спосіб, як могла, втікала з України, за нею рушили всі приспівники її, що допомагали їй поневеритися над українським населенням. Один лише нащадок Байди-Вишневецького, князь Ярема Вишневецький, близький родич київського митрополита Петра Могили, скатоличений єзуїтами українець, а тому й заклятий ворог українського народу й православної віри, в якій він народився, — один лише він встиг зібрати біля себе кількатисячне військо з двірської шляхти й збройною силою, кривавою дорогою пробився через поставців з Полтавщини, ціла половина якої належала до його маєтностей, до Чернігівщини і далі через Білорусь до Польщі. Усіх же поляків, що не встигли втікти було нещадно винищено. За якийсь місяць — два на цілій Україні над Дніпром, аж до північних її меж, не залишилося ані одного урядовця Речі Посполитої, військового чи цивільного, ні взагалі ані одного поляка, уніята чи жиди. Жидам ця доля припала тому, що якраз вони, головним чином, були посередниками між шляхтою та українським населенням, між гнобителями й пригнобленими, і як всі посередники такого роду, зловживали своїм становищем. Од погрому й винищення не уникли й скатоличені українські пани, панки та підпадки, бо їх було прирівняно до поляків. Нескатоличена ще, а вірна православної церкві шляхта, середня й дрібна, — бо великої такої на той час уже не було, — рано чи пізно, з примусу обставин чи з доброї волі, в більшості пристала до козащини і в дальшому поділила загально національну долю. Особливо багато такої шляхти, за пізнішої стадії Хмельниччини, знайшлося на Київщині, Волині, півночі Чернігівщини, Пінщині, тощо.

Дорога на Польщу стояла отвором перед Богданом Хмельницьким, але гетьман не поспішав з походом. Він став табором на Київщині біля Б і л о ї Ц е р к в и і розпочав звіттам пересправи з поважаним серед козаків королем Владіславом ІV, написавши йому листа. Богдан не знав, що він листується з покійником бо Владіслав ІV вмер якраз в час боїв біля Жовтих Вод. Автім, єсть певні основи здогадуватися, що він знав таки про цей факт і вислав до Варшави листа й відповідну делегацію лише для того, щоб виграти час. Бо потрібно було Хмельницькому роздуматися над новим становищем, що утворилося в наслідок його перемог, зважити силу народнього руху та його можливості, налагодити послух, організувати порядок в країні, а особливо — у великому війську, що зібралось біля нього і складалось з дуже різноманітних елементів, — таких, як запорожці, пестровики, випищики, просто озброєні селяни, що з'являлись загонами з ватажками своїми; нарешті — міщани, окремі пани й панки, що привели з собою своїх озброєних людей. У цій складній справі новий гетьман виявив одразу гостре, митке око й незвичайні організаційні здібності, військові та урядові. Бо в основі військового та державного ладу, закладені ним серед бурі та заколотів стихійного повстання, — як про те буде мова далі, — протрималися без більших змін цілий час існування створеної ним козацької республіки.

Затишся з обох сторін тяглося всього лише якихось півтора місяці. Як вказано вище, Богдан Хмельницький використав цей час для організаційної праці. Противники його зробили те саме. Паңіка, що опанувала була польською шляхтою після Жовтих Вод, минула дуже скоро. Обережна тактика Хмельницького здавалася полякам нерішучістю, боязкістю й зневір'ям до народніх сил. Шляхта схаменулася,

набрала самопевненія й готувалася до війни з козаками, як до свята. Ідучи, на заклик влади, до війська, кожний шляхтич, крім слуг, коней та необхідних по- возів, взяв з собою в похід усе, що мав кращого вдома, - дорогу одіж, золо- тий та срібний посуд, вина та багату споживу, щоб з розкошами бенкетувати з товаришами після легкої перемоги над козаками. Сигнал до нових боїв дав Яре- ма Вишневецький, який, використовуючи стан якогось напів визнаного перемир'я, серед повного літа кинувся з своїм загном на Поділля, щоб там приборкати пов- стання селян. Повстанці, під проводом вславленого отамана К р и в о н о с а, - в піснях Перебийноса, - родом чужинця з Шотландії, що перейшов свого часу до українців, - дали йому жорстоку відсіч. Але й Хмельницький, що на цей час закінчив був уже більше менше своїх організаційну працю, вирушив у похід, іду- чи з Київщини на захід на зустріч своїм ворогам. Противники зішлись біля П и л я в и, що лежала майже на подільсько-волинському кордоні. Згідно з обчис- ленням сучасників, польського регулярного війська було понад 100.000 люда, а при них обсяг - понад 100.000 возів і сотня гармат; козаків було числом трохи більше; але серед них до регулярних бойців можна було зачислити всього лише якихось 70.000 мужа. Після кількох попередніх сутичок, що мали характер нена- чейно лицарської спроби сил, 13 вересня Хмельницький став до рішучого бою. Сам він ударив на поляків в лоб, а Кривоноса виправив у запілля. Цілий день переможно билися козацькі лави, завдавши ворогові великих втрат. Вночі втом- лені й зневірені, поляки замкнулися були в таборі, щоб ще другого дня спробу- вати бойового щастя. Але ранку вже не діждалися, як військо. Серед них розій- шлася чутка, що до козаків встиг уже прибути кримський хан з своєю ордою, що їх вожді тому втікли, покинувши їх на Божу волю. Сталася з тої причини пані- ка, використана козаками, і другого дня польське регулярне військо перестало існувати, бо втікало воно від козаків урозтіч, - куди тільки було можна, поки- нувши цілий колосальний обоз, 80 гармат і майже всі 100.000 шляхетських возів з кіннями й дорогоцінностями, які стали козацькою здобиччю. Козаче військо діс- тало для себе нові колосальні засоби озброєння, а гетьманська скарбниця зба- гатилася на мільйони гроша, такого необхідного для військових потреб. Найбіль- ше дисципліновані польські частини, а саме військо коронне, за кілька днів після того встигло було знову збитися до купи й стати до бою, але під С т а р о к о н с т я н т и н о в и м було його знищено доноги.

Зпід Пиляви козацький гетьман рушив з військом далі на захід і став облогою навколо Л ь в о в а. Але в його наміри не входило брати силою й руйнувати старе українське місто, що його міщани так заслужилися перед укра- їнською культурою. Сам то він і козаки його львівського українства, явна річ, не займали б, але в поході брали участь і татари, для яких війна та грабіжка були синонімами. Тому Хмельницький задовольнився лише певною контрибуцією грішми та необхідним йому крамом і, відступивши зпід Львова, зпрямував своє військо по дорозі на В а р ш а в у. Ключем до польської столиці з півдня бу- ла, як і тепер, міцна фортеця З а м о с т я. Богдан відпустив татарів додо- му й обложив з козаками Замостя. На той час у Варшаві збирався сейм для вибо- рів нового короля. Серед багатьох кандидатів на цю посаду був і брат покійно- го Владіслава ІУ, Я н - К а з і м і р, на користь якого висловився і козаць- кий гетьман. Це спричинилося до того, що сейм вибрав королем вказаного Богда- ном кандидата, бо виборці гадали, що Яну-Казімірові ліпше, ніж кому іншому по- щастить домовитися з козаками. Новим король звернувся до Хмельницького з листом, в якому просив його припинити війну й повернутися на Україну, куди будуть вислані до нього королівські послани для пересправ про стаке замирення. Богдан пристав на листа Яна-Казіміра; доставши з Замостя відповідну контрибу- цію, зняв він залогу й повернувся з військом до Київщини. Сталася це глибокої осені того ж таки року 1648.

Документально залишилися невідомі причини такої поміркованої Богдано- вої політики на адресу Речі Посполитої, - а то якраз в час, коли Польща була послаблена до краю, а українська національна енергія досягла високого напру- ження; коли за свідцтвами сучасників, і українців і поляків, а почасти й за- кордоном, дивилися вже на Хмельницького майже як на визнаного голову нової

держави. Можна лише, аналогуючи з вказаним вище замиренням таборуванням Богдана біля Білої Церкви, здогадуватися, що козацький гетьман хотів мати час, щоб за тихого відповідного часу, зважити сам для себе нове становище своє, вирішити, на цей раз останнє велике питання: чи йому рвати до кінця з Польщею, відтворивши стару Київську державу, як то йому вказувала народня опінія, чи, в межах так званої Ягелонської ідеї, влаштувати Україну, як третю, поруч з Польщею та Литвою, державу конфедерованої Речі Посполитої? Відповідь на це питання знайшов Богдан у Києві, куди він подався з ближчов козацькою старшиною, розташувавши перед тим своє військо на звільненій від магнатської і взагалі від польської присутности на Україні.

Серед глибокої зими Київ зустрів Богдана Хмельницького, як всенароднього вождя, як національного героя. Ціле місто, на чолі з митрополитом і всім духовенством чекало на нього у головній брамі св. Софії, вітаючи його, як нового Моїсея, що звільнив од чужого рабства свій поневолений рідний народ. Стара, невмируща столиця українська дала Богданові нові сили для його великого діла. У Києві, на нарадах з високим духовенством, в розмовах з українською інтелектуальною елітою, з усім українським громадянством, відчув Богдан те, що доти у військовому таборі, за бурю боїв, за гомоном гарматним, може й зоставалося для нього не до кінця ясним; відчув він, що перестав бути лише козацьким гетьманом, - найвищим військовим урядовцем, що народня думка й воля перетворили його в національного вождя, в гетьмана всеукраїнського; що тепер вже нема чого пересправляти з польською владою про ті чи інші козацькі права, бо настав час для України захити новим життям, відтворити своє стародавнє державність, Брусалимський патріарх, що на ту пору перебував у Києві, в згоді з цілим українством, підтримав гетьмана у цьому напрямі й урочисто благословив його на святе діло.

Тяжкі негоди чекали Богдана Хмельницького, козачину й цілий український народ на цій новій дорозі; великі поразки заступали місце великого успіху; руїну та горе пережило українство з того часу, - але годі вже було вертати назад, бо всім було ясно, що це - воля народа, що це так само - воля історії. На початках року 1649 до Переяслава, призначеного гетьманом, як місце для зустрічі, прибула з Польщі королівська посольська делегація, складена майже виключно з вірної Речі Посполитій православної шляхти на чолі з Адамом Киселем, визнаним лідером православної фракції в соймах Речі Посполитої. Вони привезли Хмельницькому гетьманські клейноди й розпочали пересправи про умови, на яких Річ Посполита могла б замиритися з козачиною. Праця та була вже марною. Богдан на око деякий час вів ще з ними розмови, але потім одпустив їх додому з словами: - Буде війна. Досі я воював за власну кривду, тепер воюватиму за віру православну. Визволь цілий український народ з польської неволі.

Обидві сторони ретельно стали готуватися до нової боротьби. На заклик Богдана ціла Україна наддніпрянська немов спалахнула вогнем захоплення; відкликнулися всі українські верстви і майже все доросле населення стало в ряди козацького війська. Численні повстанські загони під проводом вславлених отаманів, як названий вище Кривоніс, Нечай, Небаба тощо, припинили неорганізовану чинність і стали під руку батька Богдана; пристали до нього міста й велика частина дрібної шляхти; кримський хан прийшов сам з допомогою ордов. Готувалися напружено й в Польщі. Мобілізовано було шляхту цілої держави, скликано так зване посполіте рушення, тобто проголошено загальну мобілізацію цілого польського й литовського населення, що робилося лише в час незвичайної небезпеки для держави. Провід над військом узяв сам король Ян-Казімір. Бойова кампанія зачалася літом. Передове польське військо, в якому був з своїм полком Ярема Вишневецький, виступило було з Галичини на Волинь, але довідавшись про великі сили Хмельницького, вернулося назад, приховавшись у сильному Збаразькому замку. Богдан залишив під Збаражем для догляду та облоги частину своєї армії, а сам з головними силами вирушив на північ, звідки наближалося головне польське військо під командою короля. Тим часом третя - литовська - частина війська Речі Посполитої, під командою Радзівіла, мала зробити

диверсій на Київ. Проти нього Богдан вислав армію під проводом полковника Кричевського, того самого, що два роки тому врятував його з черкаської в'язниці. Кричевський програв боя з Радзівілом і сам наложив голову, але своє ролю заслони виконав, бо литовська армія після того бою повернулася назад і не брала далі участі в польсько-козачій війні. Шетман і король зустрінулися біля Зборова на Волині. Два дні йшли жорстокі, переможні для козаків бої, і наприкінці другого дня Богдан Хмельницький чекав уже повної капітуляції польського короля та його війська, бо були вони з усіх сторін оточені козаками, виснажені й знесилені, депресійовані духовно й тілесно. Але тяжка пригода стала гетьманові українському, - пригода, що вирвала з його рук плоди його великої перемоги. Зрадив союзник, - хан татарський, - на самому місці бою, в час закінчення його. Підкуплений великими грошми й дозволом брати скрізь, де хоче, невільника, - з одного боку, з другого, - побожчись надто великих успіхів Хмельницького, перейшов він на бік польського короля і став радити гетьманові замиритися. Понад силу Богдана було битися й воявати зразу ж на два боки - з Польщею і з Кримом, за яким стояла Туреччина, і з тяжким серцем приступив він на зрадницьку татарську пораду. 18. серпня р. 1649 у військовому таборі складено й підписано було відомий Зборівський трактат між гетьманом українським та королем Речі Посполитої.

Коли порівняти Зборівський трактат до попередніх польсько-козачих трактатів, то був він колосальним кроком наперед, великою новиною в польсько-українських взаємовідносинах. Але коли зважити його на тлі українських змагань, що так яскраво виявилися тоді в Києві у Богдана Хмельницького й в цілого українського громадянства, то трактат той треба визнати українською політичною паразиткою. Бо ж успішно і з ентузіазмом боролася ціла Україна за відтворену державність, а перемога дала їй всього лише, не дуже то ясно закреслену провінційну національну автономію в межах Речі Посполитої.

Трактат складався з таких головних точок: Козацький реєстр підвищений був до 40.000 сталого складу; під козацький присуд дані були Київське, Чернігівське та Брацлавське воєводства, тобто сучасні - Чернігівщина, Полтавщина, Київщина та частково - Поділля й Волинь. На цій території, що віддавалася в управу гетьманові, не могло бути розташоване жадне польське військо, урядовцями могли бути лише шляхтичі православної віри, не сміли осідати на стало езуїти ні жиди. Унію мало бути скасовано, православна віра була прирівнена до католицької, київський митрополит діставав місце в сенаті Речі Посполитої, Хмельницького визнано за законного гетьмана, а на булаву йому, тобто на утримання, призначено Чигиринське староство. Столицею цього автономного новоствореного став Чигирин, де оселився настало сам гетьман. Згідно з цим трактатом, козацьчина діставала наче все, до чого тягла її попередня еволюція, - вона робилася фактично визнаною командною верствою серед національного населення і на національній території, - щоправда, не на всій і не без конкурентів, яким була стара шляхта. І коли б козацьчина була таки справжньою стверділою верствою чи станом, одірваною від народніх мас своїми спеціальними інтересами, то, з певністю можна сказати, вона б задовольнилася й заспокоїлася. Але на час Хмельниччини того не було; більше за те, - на ту пору перейшов якраз інший процес, а саме, - окозачилося, так мовити, ціле українське населення, вся селянська маса його, пристосовувавши й до себе козацькі вимоги. Тепер уже не лише козацьчина, а весь український народ хотів мати для себе ті командні права, що їх мала шляхта в Речі Посполитої. Інакше кажучи, - на той час козацька боротьба за свої специфічні права остаточно перетворилася в ціло-народню революцію, в боротьбу за волю проти поневолення, за старе українське право проти накиненого чужого права польського, за демократизм проти феодалізму. Автім, Зборівський трактат, задовольняючи духовенство, міщан та всього лише 40.000 з мільйонних мас населення, залишав у країні цілий, **накинтий** ззовні чужою державою, порядок польського права з його феодальною надвладою шляхти, з магнатською сваволею, з безприкладним кріпацтвом селянських мас, що встали були з переможною зброєю проти своїх феодальних гнобителів. Явна річ, що при таких умовах зборівський трактат не міг бути заключенням польсько-української боротьби, а

Так його й зрозуміли в Польщі й на Україні.

Сторони не швидко пристали на Зборівську згоду. Польська шляхта, порівнюючи трактат з попередніми умовами, вважала його надто перебільшеним, неможливим і недостойним її гідності. Польська влада мовчала покищо про ті точки трактату, що стосувалися безпосередньо до України, бо не мала там сили щобудь змінити, але зараз же почала негувати умову там, де це було для неї можливе. Так, про скасування унії не зачиналося й мови. Київського митрополита до сенату не припущено і т.і. З свого боку й Хмельницький реєстра, щоправда, склав, але надав йому характер кадрового списку армії, бо війська не розпускав і старого ладу не повертав. Зборівському ж трактату так мало надавав значення, що навіть не розпублікував його до загального відому. Живучи в Чигирині, гетьман у державних справах поводився так, як подобало голові незалежної держави, яким з того часу і вважали його свої й чужинці, бо слава Богдана Хмельницького поширилася вже тоді на цілу Європу, яка була засипана його портретами та звістками про його бойову чинність. Щоб посилити своє становище в неминучій, як він знав, новій війні з Річчю Посполитою, він провадив інтенсивні пересправи з чужими державами, готуючі собі можливих серед них союзників у подібні Семигороду, Туреччини, Московщини. В зв'язку з цими пересправами стояв і спільний козацько-татарський похід на союзника польського - молдавського господаря Лупула з р.1650. Похід той було закінчено в той спосіб, що Лупул став союзником українським, а гарантією дотримання Молдавією союзних відносин мав бути шлюб старшого Богданового сина Тимоша з дочкою Молдавського господаря Гозандою, інакше - Домною, відомою своєю красою, на яку якої в той час було вже багато князівських претендентів. Не гадали часу й поляки. Вони дуже добре знали про дипломатичні заходи гетьмана й, перетинаючи йому шляхи в цій площині, прискорювали внутрішню підготовку війни. З цією метою зимою р.1650 було скликано надзвичайний сойм, на якому постановлено значно збільшити коронне військо, призначити кредити на наймані німецькі загоны, а також наперед, на кожний випад, дано владі дозвіл на скликання посполітого рушення.

Весною дальшого р. 1651 ружниці самі стали стріляти. Польський гетьман Каліновський знацька напав на подільське містечко Красне; проти нього виступив брацлавський полковник Нечай, але був розбитий і наложив головою. Каліновський пішов далі - на Вінницю, але звідтам прогнав його з великими втратами місцевий полковник, вдавлений Богун. Генеральна кампанія розпочалася, однак, лише влітку, коли на зустріч одно одному пішли головні польська та українська армії. У Польщі, на Україні та в цілій Європі надавали цій кампанії великого значення. Поляки й українці напружили всі свої сили, виставивши в поле все, що на той час могли. Прибули до них і союзники: до поляків - бранденбурські частини, до українців - кримський хан зі своєю ордою. Від папи Римського спеціальний агент привіз королеві до Варшави благословення на боротьбу за католицьку віру; з Візантії до Богдана Хмельницького прибув коринтський митрополит Йосафат і привіз йому свяченого на Господній могилі в Єрусалимі меча; мабуть таки тоді надійшов до українського гетьмана й лист од Олівера Кромвеля, від якого, на жаль, заховалася лише писана адреса. Обидві армії були приблизно такі самі численні, як і за минулої війни, коли не більші. З того, однак, одміною, що поляки були ліпше підготовані й мали в складі своєї армії до 20.000 німецьких ландскнехтів та велику й добру гарматну службу. Що ж до українців, то їх сили були послаблені надто великою кількістю мало вишколених і недостатньо озброєних повстанців, а крім того й союзник їх, кримський хан Іслам-Гирей, не був до війни дуже нахильний. Спричинилося до цього те, що став він на цей раз союзником українського гетьмана не з своєї доброї волі, а з наказу його суверена турецького султана, з яким Богдан Хмельницький склав союзну умову, не питаючи і не радячися з кримським ханом. Тому Іслам-Гирей, знеохочений своїм примусовим становищем, поводився за час цієї війни не як союзник, а як останній зрадник.

Бої між ворожими арміями сталися близь містечка Берестечка на Волині; розпочалися вони 28.червня, протяглися аж до 10.липня й закінчили-

ся великою поразкою українців. До страченого бою спричинилися татари. Вони не витримали гарматного польського вогню, і покинувши бойові позиції, втікли разом з своїм зрадницьким ханом. Козаки, щоправда, виправили порушений фронт, але примушені були замкнутися в таборі, де цілих десять днів ще трималися, відбиваючи всі жорстокі атаки переважаючого силою противника. Гетьман у таборі не залишився; з поради старшини він кинувся на Україну, щоб там найдоцільніше організувати новий шпигунський фронт, а команду над обложеним військом передав полковникові Богуну. 10. липня за темної ночі, Богун вирішив вивести військо з табору. Через річку Плясву, що захищала собою козацьке замілля, він поставив часову греблю і встиг оуб уже вивести через неї значну частину гармат та кінноти. Але поляки дізналися про те й з усіма силами вдарили на козацький, впововину опустілий табір. Вчинився заколот, і біля 30.000 українців полягло в бою, при чому головні втрати припали на нерегулярні повстанські загони та на обозних людей. Загинув з ними й вказаний вище Коринтський митрополит, що з хрестом в руці змагався встановити порядок серед захоплених панікою повстанців. Полякам дісталися значні бойові трофеї, а серед них 28 гармат і ціла таборова гетьманська канцелярія. Більша частина регулярного козацтва, однак, встигла відійти в порядку, а поляки, в своєму чергу, в боях понесли такі великі жертви, такі були виснажені, що не мали сили використати своєї перемоги, і замість того, щоби переслідувати переможених козаків, мусіли стати на довгий відпочинок.

Бой цієї війни не обмежилися самим Берестечком. Одночасно з ними з півночі на Київ вела наступ литовська армія під проводом Радзівіла. Окуповавши Чернігів, він підійшов з лівого берегу до української столиці. Київський полковник Жданович, що мав завдання боронити Київ, але не мав на те сили, здав його литовцям без бою, щоби позбавити місто від бойової небезпеки. Але коли литовці вступили до Києва, він, за порадою київських міщан, сам став з боєм наступати. Міщани допомогли йому тим, що самі запалили місто, щоби пошкодити ворогам. Литовці наступ відбили, але Київ, - особливо найбільше забудований тоді Поділ, - настільки вигорів, що вони з своєї волі самі його покинули й вирушили на об'єднання з головним польським військом. На той час не одні лише кияне виявили таку патріотичну жертвенність. Коли зпід Берестечка польська армія вирушила таки в дальший похід на Україну, вона по дорозі зустрічала спалені села й знищені поля, а кожне більше поселення доводилося здобувати довгим і впертим боєм. Українське населення ціле йшло на смерть, пльндрувало само свої маєтки, щоби лише хоч трохи припинити наступ ворожого війська. Такий спротив населення дав можливість Богдану, за допомогою талановитого його співробітника Богуну, в дуже скорому часі реорганізувати козацьку армію, налагодити військово-озброєння й постачання, відтворити дисципліну, натхнути військові нову відвагу та волю до нових боїв. Тому, коли зрештов, після тяжких переходів і невпинних сутичок з населенням, польська армія восени з'явилася таки під Білою Церквою на Україні, то дорого їй заступив український гетьман з новою армією, упорядкованою, готовою до жертв і до нової боротьби за свою батьківщину. Польська влада зрозуміла становище і замість того, щоби ставати до бою, вислала до Богдана делегацію для пересправ про замирення, на чолі якої був згаданий вище український шляхтич Адам Кисіль. 28. вересня р. 1651 підписано було новий польсько-козацький трактат, Білоцерківський. Цей трактат списаний був на тих самих принципах, що й Зборівський, але був далеко гірший за нього для українців. Реєстр, згідно з новою умовою, мав бути всього 20.000, під козацьким присудом залишалося лише саме Київське воевідство, а гетьман мав одмовитися від союзу з татарами і припинити в майбутньому якібудь пересправи з чужими державами. Польські пани та урядовці мали повернутися на Україну, а про унію взагалі не було й слова, хоч права православної віри все ж знайшли своє признание.

Новий трактат ні в одній своїй частині не був переведений до життя, бо договірні сторони дивилися на нього як на чисто папіровий, - як на такий, що давав лише їм певний час для того, щоби можна було набратися нових сил для майбутньої боротьби. А до того ще новий договір і формально міг вважатися недій-

сним. Польський сойм, скликаний для його ратифікації, не встиг того зробити, бо був зірваний незначним литовським шляхтичем, який поперше в історії польського парламенту вжив для того згубну для парламентаризму формулу, яка потім прищепилася в Речі Посполитій - це було, так зване, *liberum veto*, що давало можливості одній людині одним голосом анулювати рішення цілої колегії. Богдан тому поводився так, наче взагалі жадного договору між ним і поляками не було. Він тримав свої військові сили напоготові, а назвні скріплював свої зв'язки з Кримом, Туреччиною, Московщиною. Поляки так само, розуміючи обставини, готувалися до нової боротьби. Бойові події почалися літом р. 1652 самі собою, викликані Богдановою експанзією в бік Молдавії, яка здавна була ареною польських впливів. Цього літа гетьман вирядив свого сина Тимоша до шлюбу з згаданою вище дочкою молдавського господаря, давши йому за сватів невеликий відділ козацького війська, а сам, на кожний випадок, помалу пішов за ним з значними силами. Польський гетьман Каліновський, один із претендентів на серце Розанди, з 20.000 військом перетяв Тимошеві дорогу біля Батога на Поділлі, але, крім сина, зустрівся ще й з батьком. В бій, що стався 2. липня, армія Каліновського була знищена; загинув і сам Каліновський, а до рук Богданових дістався обоз і 57 гармат. Польська влада не зважилася відразу виступити проти Хмельницького з головними силами. Натомість вона подбала збити його пляни щодо Молдавії. Богдан, одруживши Тимоша з Розандою, мав намір зробити його молдавським господарем, а тим самим і приєднати фактично придунайське господарство до України, бо Тимош був давно вже готовий кандидат на українське гетьманство після свого батька. Долю молдавського господарства мало поділити й господарство волоське, бо тесть Тимошів Лупул був би винагороджений за свій трон десь інде, - може, в Семигороді. Проти цієї Богданової дунайської політики, яка була своєрідним відтворенням такої ж політики стародавніх київських князів, починаючи від Святослава, виступили заінтересовані володарі Волоський і Семигородський, а також і Польща. Жертвою молдавської політики Богдана став його син Тимош. Боротьба в Молдавії велася в подібні місцеві війни, в якій українські та польські загоны грали назверх ролі випадкових допоміжних сил, що з'явилися туди без волі відповідних влад, - польської та козачої. Справи точилися з мінливим успіхом; спочатку перемагали противники Тимошеві, потім - він сам, але при облозі Сучавського замку, оборону якої провадив Тимош, його було вбито випадковим гарматним стрілом в час, коли він з вимкової стіни робив свої спостереження. Його козаки трималися ще деякий час, але потім вступили в пересправи й збройно повернулися на Україну, везучи з собою тіло свого молодого вождя. Разом з ними приїхала до Чигирину й молода Тимошева вдова, яка потім на все життя зосталася на Україні. З Тимошем загинула родинна надія старого гетьмана й надія козака. Молодий Хмельницький товаришував батькові в його втечі на Запоріжжя в р. 1647 і потім в усіх походах його; ходив, з його доручення, і на Кавказ, допомагаючи союзним татарам. Народ почав уже шанувати його, про нього вже склалися пісні. На весільному бенкеті його, на прохання молодої, козар, що був при військові, співав думу, складену про молодого козака Тимоша Хмельниченка. Старий Богдан знав про синову небезпеку та не встиг прийти йому з допомогою. На черзі стали головні бої з Річчю Посполитов. Біля Жванці на Поділлі зустрівся він з численним польським військом, яке вів сам король Ян-Казімір. Старий гетьман оточив розкладений біля Дністра польський табор з усіх боків, а польському королеві загрожувала вже голодна капітуляція, але й цього разу, як під Зборовим і на тих самих умовах врятував його зрадницький союзник - кримський хан. 15. грудня р. 1653 у Жванці списано було нову польсько-українську умову, яка поновляла всі статті Зборівського трактату. Але й ця умова, як і попередні, зразу ж залишилась на папері, бо в Хмельницького на цей час був уже підготований плян нової політики, яка змінила в основах, - тоді невідомо було, на зле чи на добре, - ціле історичне становище справи української державности. Це був плян московсько-українського союзного погодження, такого самого, якого р. 1651 склав був Хмельницький і Отаманською Портою.

Тодішня Польща, хоч і як вона була підбита внутрішньою шляхетською не-

згодом та українськими війнами, всетаки організаційно, територіально й населенням була багато сильнішою за тодішню Україну. Хмельницький добре розумів, що тримається він і навіть перемагає, хіба що дякуючи, з одного боку, своїм військовим і політичним здібностям, з другого, - з причини великого всенароднього захоплення щодо боротьби з поляками. Але й та й друге - речі несталі, мінливі. Для певности й урівноваження сил необхідний був сталий, надійний союзник. Союзник у Богдана був - васал Туреччини, кримський хан, але зрадлива татарська політика не давала жадної можливості твердо покладатися на нього, та й до того Крим та Україна - в степах - були не союзники, а природні противники. Тому то гетьман, після Жванецької кампанії, де його ще один раз зрадили татари, став приспішувати своє погодження з царем московським, з яким він уже довгий час перед тим, бо з р. 1649, провадив відповідні пересправи.

Московщина на той час більше-менше виправилась уже від тяжкої внутрішньої руїни, відомої під назвою - С м у т н и й ч а с, - та викликаній великими заколотами, які сталися в ній на початках XVII століття і були наслідком того, що перед тим безпотомно вимерла її стародавня царська династія. Діставши нову династію - Р о м а н о в и х - і виправившись при перших з неї царях. Москва знову взялася за свою стару роль суперниці польської щодо сили та зверхності на сході Європи. Не спускаючи з ока цієї мети, московські царі, продовжували свою давно розпочату експанзію на схід - до Азії, а в Європі через північно-західні кордони свої, змагалися досягти Балтійського моря, аби мати вільний до нього приступ. Тому між нею та європейськими сусідами не вгавала ворожнеча, яка періодично кінчалася війною. Перед тим Москва на протязі майже двох з половиною століть, стояла під безпосередньою зверхністю Золотої Орди, і лише наприкінці XV століття І в а н о в і III почастило скинути з неї татарську надвладу. Відрізана від Європи, пересякнута татарськими впливами, Московщина витворилась і вийшла в силу, як військова, типова азійська деспотія. Старих впливів київського права на ній не залишилося й сліду. Єдиним джерелом закону й права в Москві був цар. Він скликав, щоправда, на пораду думу з боярів і земські собори з представників своїх провінцій, але вони не вибиралися населенням, а були призначені згори, а тому висловлені ними думки не мали поважного значення, і останнє слово в усіх державних справах належало лише одному цареві. Перед царем усі були рівні, бо всі були його законними рабами, над якими він мав безсудне право життя й смерті, але між собою ті раби не були рівноправні. Для потреб військових та фіскальних московське населення було розподілено на відповідні стани, а для широких селянських верств заведене було безпросвітне азійське кріпацтво. Наука та культура Московського царства стояли на дуже низькому рівні, і навіть православну віру, яка свого часу була там поширена з Києва, зведено в ній було до такого роду несотворених обрядів, що європейські сучасники - богослови, писали цілі дисертації, в яких науково розважалося неясне для них питання: - християне москвини чи ні? Шкіл у ній майже не було, неграмотність була загальним явищем; неграмотними часто бували й священники, навіть один із дуже видатних царів, як здається, не знав читати. Але вважалося, що в Московщині панувала дисципліна, в цілому царстві стояв непохитний, суворий послух, і московський цар, не питавчись нікого й не зважаючи на щобудь, мав можливість прямувати всі народні сили туди, куди хотів, чи гадав потрібним. Деспотійна машина в Москві працювала бездоганно.

Нолишні московські володарі були нащадками стародавньої династії київських князів, бо сама Москва була колись малим удільним князівством Київської держави. Один із них, згаданий вище І в а н III, женився з грецькою царівною, а тому, що на той час Царгород був уже взятий турками і Візантію завалено, московські царі стали вважати, начебто на них спадщиною перейшла ціла сила й слава Візантійської імперії. Вони засвоїли собі титул царів - тобто цісарів - всієї Русі, розуміючи цей назву так, як вживалася вона за часів великої Київської держави, бо поширена тоді вона ще була не лише в білоруських, але й в українських землях. Вони вважали себе законними претендентами на володіння тими землями й безнастанно воювали зза них з Литвою, а коли місце Литви заступила Річ Посполита, - то й з цією останньою. Стара династія мала

ще назве їх нібито якісь династичні права, але нова - романівська - і тої династичної примари не мала, автім претендувала, сполгаючись на силу чи на сприятливі обставини. Якраз незадовго до часів Хмельницького, як то вказано було вище, Польща, використавши тимчасове послаблення Московщини, відібрала в неї частину тих спірних земель, а саме, північну Чернігівщину та деякі білоруські провінції. Москва, тим зражена, косим оком дивилася на польські справи, вичікуючи хвили, коли б можна було втрачене повернути назад. Тому пересправи з Хмельницьким були дуже жадані для Москви, і вже р. 1653 московський цар, - тоді Олексій Михайлович - після довгих нарад з боярською думою та з земським собором зважився на те, щоб одверто пристати на пропозиції українського гетьмана.

Наприкінці того ж таки р. 1653 до Переяславу прибуло московське посольство на чолі з Бутурліним. 7.січня р.1654 Б у т у р л і н мав побачення з Х м е л ь н и ц ь к и м, а другого дня на мійському майдані публічно проголошено було московсько-українське погодження й прийнято в соборі присягу від козаків та від населення. Між Москвою та Україною складено було договір про військовий наступний та оборонний союз, а щоб союз той був тривалий і міцний, український гетьман ставав під зверхність московського царя, - так само, як ним три роки перед тим зроблено було на адресу турецького султана. Згідно з умовами, зверхність та мала приблизно такий самий характер, як зверхність тодішнього германського імператора над тим чи іншим германським королем чи князем, чи беручи аналогію з нашої історії, як пізніша зверхність київського князя, скажемо, над Суздальським чи Новгородським князівством. З самої суті договорних параграфів, чи, як тоді говорилося, статей або пунктів, видно, що Україна й після договору зоставалася фактично самостійною державою і лише формально, інакше кажучи, етикетно, - московський цар був, так мовити, за гетьмана старший, бо давав йому свої зовнішні протекції. П е р е я с л а в с ь к и й д о г о в і р забезпечував за Україною всі права незалежної держави. Вона мала зоставатися й надалі республікою з гетьманом на чолі, живучи на основі своїх національних звичаїв і законів. Всі урядові посади - військові, судові та розпорядні, зачинаючи від малого сільського урядовця і до голови держави - гетьмана - включно, мали бути й були виборними. Про вибір нового гетьмана лише доводилося до відома московського царя. Гетьман має право зносити та союзів з чужими державами, за винятком Польщі та Туреччини, з умовами лише, що ті зносини та союз не будуть шкідливі для Московщини. Це останнє обмеження одначе вастосовувалося й до Москви. Україна мала стале власне військо в 60.000 люда, на чолі якого стояв гетьман; мала власні фінанси, кордони, митниці, монету. Москвини не мали права жити чи служити на Україні без спеціального на те дозволу. Україна та Московщина мали допомагати одна одній проти всіх ворогів: воювати й миритися могли лише за обопільною згодою. За мішанами залишалися стародавні магдебурські права, духовенство зоставалося в традиційній залежності від царгородського патріарха.

Без радости прийняли на Україні Переяславський договір. Спілка між Україною та Московщиною багатьом людям здавалася неприродною. Славний вінницький полковник Богун, великий прихильник гетьмана, одмовився пристати до цієї умови; те саме зробив і популярний Сірко й цілі - брацлавський та уманський - полки. Дуже хиталися міщане, а київське духовенство, пристаючи на договір, як говорили тоді, не бачило світу за сльозами. Кращі люди на Україні передчували, що не буде добра від спілки між вільною козацькою республікою та царською азійською деспотією. Надто вже великий розділ був між ними в площині політичної й всякої іншої культури. Так, як вони, ставився до Переяславського договору і сам Богдан Хмельницький. Як викажуть дальші події, він не сподівався, що українсько-московська спілка встоїть скількибудь довго й завчасу став шукати собі нових союзників серед європейських держав, які б могли заступити місце царя московського. Але на ту хвилю український гетьман не мав серед кого вибирати. Ворогові примарою висіли над ним - Річ Посполита та Крим, що став польським союзником; треба було ставати до бою у спілці з тим, хто трапився по дорозі.

Непорозуміння почалися майже з перших днів існування нової спілки. Насамперед московський цар одмовився присягнути на вірність складеній умові, бо, мовляв, царське слово рівнозначне всякій присязі. Далі, — перше, ніж оголосити Польщі війну, він вислав до Києва воєводу з військом. Воєвода негайно поставив там на митрополитанській землі свій замок, не зважаючи на місцевий лад і закони, не слухався гетьмана, а його війська творили кривди й насильства над місцевим населенням. Такі замки й таких воєвод московський цар хотів був зразу ж поставити по всіх головніших українських містах, і лише різкий спротив Хмельницького примусив його від того відмовитися. В тому, як треба розуміти переяславську умову, так само Москва й Україна радикально розійшлися. Москва розуміла її, як акт прилучення частини тих земель, що їх московський цар змагався зібрати під свою владу, хоч про це в умові й одним словом не говорилося, Україна трактувала умову так, як і треба її трактувати, а саме, — як тривалий оборонний і наступний військовий союз двох самостійних держав з однаковими правами й однаковими обов'язками.

При такому непорозумінні р. 1654 зачалася нова війна з Польщею, по боці якої цього разу стояв кримський хан, а по стороні України — Москва. Московське головне військо з допомогою української армії пішло на Білорусь та на Литву, а головні українські сили з допомоганими московськими виступили на Україні проти польсько-татарських військ. На півночі сполучені московсько-українські армії захопили цілу Білорусь і частину Литви; на півдні Богдан Хмельницький спинив польсько-татарський наступ в тяжкому бою на Київщині під Охматовим, де москвини мало що не спричинилися до його поразки, не встоявши перед ворогом та віддавши йому значну частину своєї гармати. Сталося це в серпні р. 1655, а перед тим поляки мали були значні успіхи, використовуючи які, вони дотла сплюндрували багату й населену доти Брацлавщину. Восени того ж таки року Богдан направив становище на Поділля, бо вибив звідтам поляків і бойову чинність переніс до Галичини, де розбив під Городком польське військо і вдруге став облогою біля Львова. Однак, як і р. 1648, так і тепер, не хотів гетьман брати приступом це місто, бо й тепер, як і тоді, боявся своїх союзників, хоч цього разу був він уже в союзі не з татарами, а з Москвою. Тому він подруге задовольнився тим, що взяв зі Львова відповідно невелику контрибуцію. На цей час припадає спроба вороля Яна-Казіміра вступити в пересправи з Богданом з метою повернути його до Речі Посполитої. Він вислав листи до гетьмана, а королева з свого боку написала до його дружини. Хмельницький одповів, що він не від пересправ, але не вірить, що з того щось може вийти, бо замиритися він міг би лише тоді, коли б йому досталася ціла Україна з Галичиною включно. На це, мовляв, шляхта ніколи не погодиться, але, в свою чергу, козаки від того не відступляться.

Успіхи Богдана не дуже то подобалися Москві, бо не хотіла вона територіального збільшення козацької держави, з якою їй було б тоді тяжко боротися. А Україна збільшувалася не лише за рахунок національних територій, а й за рахунок південної Білоруси, бо білорусини охоче приставали до гетьманського присуду, організували себе на козацький кшталт. Тому московський цар вже р. 1655, без відома гетьмана, розпочав з поляками пересправи про замирення, а р. 1656 проміж Москвою й Польщею в Іленв'єким договором встановлено було стан замирення. Москва пішла на це тому, що польська шляхта приобіцяла москвинам вибрати московського царя королем польським, після смерті Яна-Казіміра. З свого боку московський цар взяв на себе обов'язок боронити Польщу проти Швеції, з якою на той час Річ Посполита мала неуспішну війну. Переяславський договір не дозволяв одному союзникові замиряватися без згоди на те другого, і Богдан Хмельницький, а з ним і ціла козащина, прийняли таку поведінку московського царя, як наявну зраду. Старий гетьман на початках хотів був офіційно й остаточно порвати з Москвою, але потім передумав, і не розривавши на око, став фактично готувати велику коаліцію, яка була б спрямована одночасно й проти Москви й проти Польщі. Коаліція мала складатися, крім України, з Швеції, Бранденбургу, Семигороду, Литви, Молдавії та Валахії. В першу чергу мала бути звоєнована Польща, а коли б це пошастило, Річ Посполита мала бути поділена між учасниками ко-

аліції, при чому Литва відтворила б свою незалежність, а Україна дістала б усі свої національні території. Пізніш коаліція мала б звернутися безпосередньо проти Москви.

Коаліція, щоправда, не зовсім повна, але була складена р. 1657. Швеція успішно вийшла на півночі, українські війська зайняли Волинь, Галичину, а пізніше - разом з угорськими встигли взяти Краків і навіть саму Варшаву. Річ Посполита була напередодні остаточної загибелі. Але дуже скоро справи погіршали. Коаліційні успіхи занепокоїли ближчих державних сусідів, які й вступили за Польщу. Австрійський імператор зробив інтервенцію в Богдана Хмельницького через спеціально висланого для того посла і виправив Янови Казімірові допомоговий корпус, надійшов до нього з ордою союзний татарський хан, Данія проголосила Швеції війну, а Московський цар, не маючи змоги впливати на Хмельницького безпосередньо, вислав своїх агентів на Україну та до козацьких військ, щоб вони підступною агітацією розкладали потомлених довгими війнами людей. Крім того, в самих поляків, в час останньої небезпеки для держави, вибухла патріотична жертвенність, і вони, позабувши свої внутрішні шляхетські сварки, встали як один проти ворогів. А тимчасом у Варшаві серед окупантського гарнізону почалися пошесті, вибухли сперечання й заколоти. Семигородський князь вийшов з польської столиці і пізніше при поверті додому був остаточно розбитий біля Межибожу на Поділлі. Українська армія, провід над якою належав талановитому полковникові Ждановичу ві, також повернулася додому, бо в ній під впливом московської агітації розхиталася військова дисципліна. Старий гетьман на той час був небезпечно хорий. Нещасливий кінець коаліційної війни тяжко вплинув на його здоровля. Богдан Хмельницький розхорувався ще гірше, підточений організм не витримав, і він упокоївся 27. л и п н я р. 1657. Поховано було славного гетьмана в його рідному Суботові, в церкві, яку він сам поставив і де вже стояла труна його надійного сина Тимоша.

Л е к ц і я т р и н а д ц я т а .

Склад української козачої держави. Політичний заповіт Богдана Хмельницького. Становище на Сході Європи. Державний лад на Україні. Запоріжжя. Військова старшина та військова чернь. Характеристика козачих настроїв.

Після смерти Богдана Хмельницького Україна опинилась на історичному роздоріжжі. Велике десятилітнє діло славного гетьмана зосталося недовершене, як з середини, так і назовні. Поперше, українська держава не обхопила собою цілої етнографічної території українського народу. Частина П о д і л л я та В о л и н і, ціла Г а л и ч и н а, З а к а р п а т т я та Х о л м щ и н а, - не кажучи вже про С л о б і д с ь к у У к р а ї н у та значну частину Б і л о ї Р у с и, що хоч етнографічно й не була українською, але вся історія йшла з Україною, як її складова частина, - всі ці землі не були заведені до меж козачої держави, встановленої Богданом Хмельницьким. Та й решта територій, що до тих меж увійшли, не мала цілком твердо окреслених кордонів. Це не вадило новій державі хібащо тільки на півдні, бо там, за рахунок татарський, кордони ті могли посуватися наперед, і державна територія таким чином могла перебувати, і таки увесь час перебувала. Натомість на сході, а особливо - на заході факт отої неокресленности був дуже шкідливий, бо давав державним сусідам якусь ніби то правну підставу для їх аспірацій на українські землі. Подруге, внутрішня державна організація, надана Богданом Хмельницьким, хоч відповідно й дуже міцно закорінилася на Україні, але і в ній не все було спляновано, як слід, не все було зведене до гармонійної, органічної єдності. Бо ж творилася та організаційна праця за військових часів і для військових потреб, тобто за умов, що не давали можливості спокійно

й розважливо поставитись до будування усіх частин державного ладу. Так, наприклад, і це була найважливіша, бо дуже небезпечна справа, - Запоріжжя, ота надійна й могутня опора української нації, зосталася в неозначених і неясних відносинах щодо нової української держави. Спричинилась до того сама історія повстання держави Богдана Хмельницького. Богдан почав свій державний чин на Запоріжжя, як обраний гетьман Запорозький. Звідтам він поширив своє владу на Україну, і формально справу можна було розглядати так, що зусиллями Хмельницького повсталала не українська, а запорозька держава, до складу якої вийшла Україна, яка, так мовити, стала поширеним розглядом. Сучасники, люди XVII століття більше-менше так і дивилися на нову державу, бо ж навіть її офіційна назва була - В і й с ь к о Зап о р о ж с ь к е, а голова держави так само офіційно мав титул - Г е т ь м а н В і й с ь к а Зап о р о ж с ь к о г о. Тому то, коли повсталала нова українська держава, для Запоріжжя не було причини м і н я т и. Своє структуру ні свого встановленого ладу. Навпаки, ціла Україна, - отже поширене Запоріжжя, - мала ніби то перейняти його установи та його основи сіспільно-державного життя. І вийшло так. Запоріжжя, діставши з півночі, - у подобі нової української держави, - захист од різного роду військових несподіванок, зберегло й зміцнило історичну традицію своєї лицарської республіки, заснованої на чистих демократичних принципах, які, - треба визнати, - для тодішнього рівня європейського були ще надто передвчасними. З другого боку, ціла не-запорозька Україна, хоч і була перейнята тою самою традицією, - бо це-ж вона її породила й виплекала, - зберегти тої чистоти демократичної форми не могла, бо жила вона на окраї тодішнього світу, не осторонь од усіх, а в певних реальних умовах часу й обставин, серед інших народів, підлягавчи їх впливам, а що найгірше - часто й їх силі. Організаційні форми нової української держави та внутрішня політика її командних людей здавалися запорозцям недовершеними і, вживавчи сучасного нам терміну - реакційними. Звідси й непорозуміння, нелад, конфлікти, іноді - впрост ворожнеча. Доки живий був Богдан Хмельницький, що його запорозці гетьманом ставили, все те не мало більшого значіння. Всеукраїнський авторитет гетьмана покривав собою і той організаційний розділ між Україною та Запорозьким Низом і ті побутові одміни, що були між реєстровими, інакше - городовими козаками й запорозцями, бо всі люди й усі установи стояли у тої самої праці, під проводом того самого вождя. Той факт, що Запоріжжя заховало назовні і з середини своє окрему організацію, був навіть на той час необхідним і потрібним, коли мати на оці цілком особливе становище цього передового українського національного загону в Чорноморських степах. Але після смерті Богдана Хмельницького ця окремість стала переходить всі можливі межі, бо фактично Запоріжжя зробилося державою в державі, що давало привід до тяжких сутичок, які іноді дуже нещасливо відбивалися на долі цілої України. Дисгармонія та неясність так само помітні були і в інших площинах суспільного та політичного життя козачої держави, як наприклад, у взаємовідносинах старшини та рядового козацтва, козаччини та тих частин населення, що з тих чи інших причин не вступили до козацького стану, як духовенство, міщани, певні верстви селянства, тощо. Могутня воля Богдана Хмельницького й тут покривала всі непорозуміння та конфлікти, але його наступники не мали ні тої волі, ні того авторитету, і взагалі організаційні хиби в структурі нової держави послаблявали її внутрішні сили, а зовнішнім ворогам давали претекст і можливість втручатися до внутрішніх справ України.

Не встиг Богдан Хмельницький зміцнити й міжнародне становище української держави своєї, хоч сам він і придбав був у тодішньому світі голоске міжнародне ім'я. Своїми дуже активними, як на той час, зносинами та пересправами, численими й різноманітними союзами він лише накреслив на майбутнє неминучі для тодішньої України головні лінії її закордонної політики. Резюмувати їх можна приблизно в таких коротких словах. Південного сусіду К р и м с ь к о г о х а н а необхідно використовувати, як військову до-

помогову силу, особливо кіннотну; але одночасно треба з ним вести неупинну боротьбу в Чорноморських степах, стримувчи дику агресію Криму тісним союзом з **Турецьким Султаною**, кримським сьвереном. З **Московщиною**, до пори-до часу, мати можливо добру згоду, але не затягуватися надто до її справ і не припускати її ближче до справ українських, пам'ятаючи, що вона, коли не сьогодні, то завтра стане ворогом, з яким доведеться боротися на життя і смерть. На сьогодні ж ворогом, так мовити, першої черги, має бути **Польща**, від якої допиро що одірвалась Україна. Ближчого замирення з Польщею не може бути, з одного боку, тому, що вона не скоро зможе позабути свою довгу надвладу на Україні, а з другого, - тому що український народ, перетерпівши стільки від польської шляхти, зневірений що до Речі Посполітої, не мав би ані крихти доброї волі погодитись на скільки будь тісне і органічне співжиття з польською державою. Для боротьби з Польщею, в деякій мірі і на перший час, можна і треба використати Московщину, а при нагоді - і навпаки. Але основних союзників Україна мала шукати серед сталих противників Польщі та Московщини, серед держав, що далеку від України, таких, що для неї самої не загрозливі. Такими державами були тоді **Прусія** та **Швеція** на півночі, **Семигород** та **Туреччина** на півдні, поминаючи менші, як **Крим**, **Молдавія**, тощо. З них деякі, як Семигород та Швеція, подекуди Прусія, стали таки за часів Богдана українськими союзниками і проти Польщі і проти Московщини.

Як можна здогадуватися, Богдан Хмельницький мріяв забезпечити за Україною становище на сході Європи, аналогічне з тим, яке мали в Західній Європі **Нідерланди**, що якраз на той час вибороли собі незалежність, одбившись од могутньої тоді еспанської держави. У своїх пересправах з чужинцями український гетьман спосилявся на долю **Нідерландів**, бажавчи для Сходу Європи свого роду **Вестфальського договору**, що його недавно перед тим було складено та який на довший час забезпечив політичну рівновагу на заході. Про таку саме рівновагу на сході мавив Богдан Хмельницький. Але політичне становище на Сході Європи не давало найменшої надії на реалізацію такого роду мрій. Там держави думали не про рівновагу, а про поразку чи перемогу. За політичну гегемонію на сході тодішньої Європи неупереривно й тяжко боролися між собою: 1) на півночі - **Московщина**, **Швеція**, **Польща**; 2) на середній лінії - після польсько-литовського об'єднання - **Річ Посполіта** та **Московщина**; і 3) на півдні за степи сперечалися - **Польща**, **Московщина**, **Україна**, **Туреччина**. Проміж цих великих, як на той час, військових держав Україна була відповідно малою, так мовити, лише допомогою силою. На неї всі зазіхали, були добрі з нею, поки була потреба; змагалися приборкати, як та потреба минала. Величезна постать Богдана Хмельницького одною появою своєю обірвала була оті зазіхання, повищила міжнародне значіння України до рівня її державних противників-сусідів, але це була річ часова, зв'язана з особою, що другої такої пізніше могло й не з'явитись. Вірними союзниками України могли бути лише такі держави, що не мали з нею спільних кордонів. Тому то славний гетьман, добре все це розумівчи, клопотався так за союз з активним тоді **Семигородом** (Трансільванія), що загрожував Польщі з півдня, з **Прусією**, що тиснула на неї з північного заходу, та з **Швецією**, що володіла тоді провінціями на південному березі Балтійського моря та була могутньою військовою державою й висіла увесь час північною загрозою над Московщиною та над Річчю Посполітою. Але Семигород, після смерті Богдана Хмельницького, під тяжкими ударами Туреччини став підупадати й політична роль його в скорому часі остаточно змаліла. Союз з Прусією був і зостався політичним епізодом без якихось більших наслідків, а щодо Швеції, то, як про це буде мова пізніше, вона грала певну роль в історії України аж до того часу, коли її значіння міжнародне не захиталося остаточно після довгої, але нещасливої для неї боротьби її вславленого короля **Карла XII** з царем московським **Петром**, що став першим російським імператором.

Держава Богдана Хмельницького територіально складалася з таких земель: на Правобережжі - Киїщина та частина Волині й Поділля, на Лівобережжі - Чернігівщина й Полтавщина, на півдні - Катеринославщина та частина Херсонщини, - тодішній степовий Ніз з запорожським осередком Січчю. Запоріжжя було складовою частиною тої держави, але як це було зазначено вище, переховувало свій окремий цілком автономний політичний лад. В часи після Богдана Хмельницького, як про те буде мова пізніше, вказаний територіальний склад його держави перетерпів великі й нещасливі для неї зміни, бо землі її зменшились простором приблизно на половину.

Нова українська держава організована була, як своєрідна військова республіка. На чолі держави стояв доживотній гетьман, він же й президент, бо його особі надана була вся верховна військова влада і вся влада цивільна в державі, - зокрема й особливо - влада виконавча. Обсяг його влади був ширший за компетенції сусіднього з ним конституційного короля Речі Посполитої. Чужинці, часом і й свої звали його тому іноді князем, але корони він не носив і династії не заклав, хоч не виключено, що в Богдана Хмельницького може й були якісь то мрії що до того. Можна знайти для такої державної формації й аналогії в тодішніх європейських країнах. Постає самого Богдана Хмельницького цілком аналогічна постава його сучасника Олівера Кромвелля, протектора, - фактично-доживотнього президента, що волею революції та свого генія поставлений був на чоло англійської держави. Другою аналогією, не такою що-правда яскравою, міг би служити для нього так само його сучасник Вільгельм Оранський, штатгальтер нідерландський. Найкращою ж аналогією для українського гетьмана взагалі може бути посада дожа у Венеціанській республіці, чи подібні ж посади по деяких інших тодішніх італійських республіках.

Правив державою гетьман через генеральну старшину. Колегія тої старшини - не революційного походження; як знаємо з попереднього, вона існувала й раніше, зачинаючи з кінця XVI та з початків XVII століття, але вона звалась тоді військовою і лише з часів Богдана Хмельницького стала зватися генеральною. Зміна назви викликана була зміною компетенції, бо коли за попередній час ця старшина клопоталася біля чисто військових чи станових козацьких справ, то тепер перед нею встали справи державні. Вживаючи сучасних нам термінів, колегію генеральної старшини можна було б звати радою міністрів. Властивих міністрів було, однак, лише три, а саме: 1) Генеральний писар, що виконував обов'язки міністра закордонних справ, мав під своєю рукою державну канцелярію та тримав догляд над державною печаттю, прикладаючи її сам до важливіших актів; чужинці тому часто звали його не без рації - канцлером. 2) Генеральний суддя, який був міністром юстиції, з тов, однак, відмінно, що до його функцій входили й безпосередні обов'язки верховного судді, здебільшого по справах, що їх мав би розглядати сам гетьман. Тому то обов'язків тих було багато, генеральних суддів звичайно було два, - обидва з рівними правами. 3) Генеральний обозний - тодішній міністр військовий, він же інспектор артилерії, генерал-квартирмейстер і генерал-інженер. По тих часах це була, мабуть, найбільше заклопотана особа з цілої ради міністрів, бо лежали на ньому та на його численній канцелярії найважливіші тоді справи - військові. Решта генеральної старшини, як генеральний осавула, генеральний хорунжий та генеральний бунчужний, окреслених справ не мали, були, кажучи сучасною мовою, міністрами без портфелю, але, по вказівках і з доручення гетьмана, виконували ті чи інші важливіші функції, військові, дипломатичні, тощо. В час же урочистих церемоній, прийомів, процесій, тощо, генеральний хорунжий мав почесний обов'язок тримати військовою корогву, а генеральний бунчужний - бунчук. Встановлена Богданом Хмельницьким колегія

генеральної старшини утрималась на протязі цілого існування українського гетьманства, і до неї пізніше лише додано було посаду Г е н е р а л ь н о - г о П і д с к а р б і я, тобто міністра фінансів.

За генеральною старшиною в порядку ієрархії йшли п о л к о в н и к и. Тодішні п о л к и не були чисто військовою одиницею, - одночасно вони були й одиницями територіяльно-адміністративного розподілу. Тому вони не мали точно окресленого числа вояків, були полки більші й менші, - все залежало від величини полкової території та кількості козацького на ній населення. Сучасні нам військові вважають, що значіння й силу тодішніх полків, у середньому, можна прирівняти до сучасних військових дивізіій. Полковники, з призначення й з наказу гетьмана, крім свого полку, командували більшими чи меншими арміями і, перекладаючи значіння зранги тодішніх полковників на сучасну мову, їх треба назвати генералами різних рангів. Крім військової влади, полковникам належала й цивільна влада над полковим населенням, - тим, чим гетьман був для цілої держави, тим полковник був для свого полку; це був, так мовити, з одного боку, командувачий військовою округою, а з другого - губернатор полкової території. Аналогів для такого з'єднання в одній особі влади військової й цивільної можна знайти в тій самій Англії часів Олівера Кромвеля, яку протектор так само поділяв на військові з назви округи, на чолі яких стояли люди, що мали в своїх руках владу цивільну й військову одночасно. Одміна лише в тому, що в Англії цих людей звали не полковниками, а генералами. Усіх полків за часів Богдана Хмельницького, було шістьнадцять. З них на П р а в о б е р е ж ж і були - Київський, Білоцерківський, Уманський, Чигиринський, Черкаський, Канівський, Корсунський, Кальвицький, Брацлавський полки, а на Л і в о б е р е ж ж і полки: Стародубський, Чернігівський, Ніжинський, Переяславський, Полтавський, Миргородський, Прилуцький. Пізніше число полків було то більше, то менше, в залежності від обставин, од сили та від території. У кожному полку була своя п о л к о в а с т а р ш и н а: полковий писар, полковий суддя, обозний, осавула, що виконували в полку ті самі функції, як і генеральна старшина, лише, явна річ, в меншому, бо в полковому, а не в цілоукраїнському масштабі. Полки поділялися на с о т н і, що їх полки мали більше чи менше, - од десяти до двадцяти, в залежності від населення й території окремого полку. Коли полки можна було прирівняти до г у б е р н і й, то сотні треба визнати їх п о в і т а м и. На чолі сотні стояв с о т н и к та с о т е н н а старшина, що її обов'язки в сотні та на сотенній території були аналогічні з обов'язками полкової старшини в полку. До складу українського війська козацького органічного частини входило й Запоріжжя, але воно завжди було організоване, як окрема армія на чолі з своїм к о ш о в и м о т а м а н о м та з своєю с т а р ш и н о ю, визнаючи лише г е т ь м а н с ь к у в і й с ь к о в у зверхність і заховуючи й у цій площині своє необмежену внутрішню автономію.

Козацький стан охоплював собою значну частину населення і був фактично к о м а н д н и м с т а н о м в новій українській державі. Але поруч з ним стояли ще й інші стани, що утворилися за попередніх часів. Ш л я х т у та її привілеї - скасовано було шаблем козацькою, - як говорилося тоді. І справді, польська шляхта зникла була без сліду на державній території України, - почасти вона була винищена, почасти вивтікала з негостинного для них козацького краю. Часткове прилучення до Богдана Хмельницького шляхти деяких місцевостей на північній Україні було політичним епізодом без більших наслідків для майбутнього. Що ж до української шляхти, то, як відомо, на час Богдана Хмельницького, її взагалі на Україні було дуже мало, а та, що була, стала до козацьких рядів. Відповідно дуже скоро злилася вона з козацькою верствою, головним чином - з старшинською, але її попередня психологія, вихована на принципах права польського, дала свої шкідливі для козацького середовища наслідки, що спричинилися пізніше до заведення на Україні, спочатку фактичного, а потім за допомогою Москви, й юридичного нового кріпацького ладу. Без якихось більших змін залишився на Україні с т а н м і щ а н с ь к и й, значно лише збі-

льшившись числом, бо до міщан вписалося дуже багато селян, що використали для того конъюнктуру повстання нової держави та зв'язане з тим зменшення числа жидівського міського населення. Усі більші міста на Україні, як відомо, жили вже й перед тим на так званому **М а г д е б у р с ь к о м у п р а в і**, яке за ними залишилось і в українській державі. Міщани цих міст мали свою дуже широку місцеву автономію, вибирали вільними голосами свою місцеву судову й виконавчу владу, яка лише стверджувалась гетьманським урядом; до гетьманської скарбниці платили вони лише певні збори, а крім того зобов'язані були тримати в порядку місцеві фортеці та допомогати в обороні їх проти ворога. Відповідно малим державним обов'язкам, малими були й державні права українських тодішніх міщан, бо в справах державних їх голос не мав майже жадного значіння. Менші міста, що Магдебурським правом не користались, жили під полковим чи сотенним присудом, але майже скрізь у них було так само організоване місцеве самоуправляння на кшталт того ж таки права Магдебурського. Кожний полк та кожна сотня мали свої полкові та сотенні міста, і коли ці міста жили на Магдебурському праві, то козаки в них підлягали присуду козацькому, а міщани - міському; де ж права Магдебурського не було, там спільним для всіх був присуд козацький. Панщину над селянським, як і шляхту, було скасовано шаблею козацькою. Селяни, що не вписалися в козаки чи в міщани, жили вільно на власних землях, підлягавши присуду козацькому та сплачуючи певні збори до гетьманської скарбниці. За час війни та заколотів вони кидали плуга та брались за зброю, посилюючи тим козацькі війська, для яких вони були історичним мобілізаційним джерелом. Зміни на гірше, що пізніше зайшли для селянського стану, мали свої глибокі, зовнішні й внутрішні причини, про які буде мова свого часу. Цілковитим окремим життям, далеким од козацького присуду жило тодішнє духове нство. У своїх внутрішніх справах воно користувалося повною автономією, а в справах законів церковних та розпорядків підлягали зверхності Царгородського патріярха. Пізніше, однак, місце цієї царгородської зверхності, майже номінальної, заступила зовсім реальна зверхність патріярха московського, про що буде мова далі. Духовенство на Україні ніколи не було кастовим, одірваним од свого народу. Священники та єпископат український не призначалися згори, а вибиралися світськими людьми, приходом, - часом навіть із світських же осіб, а духовна влада лише стверджувала той вибір та наставляла церковно представлених їй кандидатів. Авторитет білого й чорного духовенства високо стояв тоді на Україні, - всім пам'ятна була ще роля українського духовенства в боротьбі за національні права, всім видно було й поточне його значіння для культурно-просвітньої справи на батьківщині. Тому за духовенством залишено було всі ті права й привілеї, що були ним здобуті за попередніх часів; надано було й де що нового, бо ченці та священники " моляться за військо ", + говорили тоді. Серед тих прав залишено було за монастирями непорушне право володіння належними їм землями, а з тим разом і права на частину праці тих селян, що сиділи на монастирських землях. Оці монастирські привілеї, так само як і вказана вище шляхетська психологія, заграли пізніше свою дуже сумну роль в еволюції соціального пониження селянського стану на Україні.

Згідно з старим звичаєм та з встановленим в новій українській державі правом, всі старшинські посади, сотенні, полкові, генеральні, і навіть сам гетьман мали бути виборними. Сотенна старшина вибиралася сотнею, полкова - полком, генеральна і гетьман - цілим військом козацьким за участь Запоріжжя. Так само всі казаки, од звичайного рядового члена сотні й до гетьмана включно, за спокійних часів, мали мати рівні права, коли йшла справа про вибори чи про наради у військових ділах. Але ця рівність, явна річ, на Україні, дуже скоро стала більше-менше словесною, бо ці закони лицарського братства, що їх увесь час дотримувались на Запоріжжі, не можна було дотримати в чистому вигляді в умовах тодішньої держави. В дійсності, зараз же після смерті Богдана Хмельницького, - гетьманування якого перейшло все за часів неспокійних, в надрах козащини почали формуватись окремі верстви чи своєрідні стани, що по-

рушили попередня козаку єдність, ставши причиною тяжких заколотів, розрухів та межиусобиць, що доходили не раз до одвертих боїв одної частини козацтва проти другої. Од козачого спільного тіла насамперед одірвалася голова його - військова старшина. До комплексу старшини, як до козачої еліти, хоч би й окремої, цілком природно, попадає найбільше освічені та видатні того часу люди на Україні. Серед неї були особи, що, випливаючи з глибоких низів на верхи громадянства, дякуючи своїм персональним здібностям, були представники високої інтелігенції, що мали часом навіть європейські ім'я за собою, траплялися члени колишньої шляхти і навіть чужинці. Усіх тих людей об'єднали й звели до тісної купи старшинські високі права, надані їм, як правило, доживотно. Щасливі війни та велика здобич на них, що, згідно з тодішніми звичаями, у великій мірі припадала на старшинську частку, збагатили їх. Крім того, військова старшина, не діставши грошової платні, мала в своєму розпорядженні великі маєтки, що призначені були на утримання сотень, полків, гетьманської канцелярії та вищих державних урядів, тобто, все-тої самої старшини. А тому, що старшинські посади, як вказано вище, звичайно були доживотні, то старшина поводилася на тих маєтках, як на своїх власних. До того ще, маючи гроші, старшина набувала собі й власні маєтки, скуповуючи їх, у кого могла, то й діставши од гетьмана підтвердження на ті землі, що належали окремим її членам ще за польських часів, до революції Богдана Хмельницького. В той час, як звичайний козак, за спокійних часів, жив більше-менше так, як жили його сусіди, околицьні заможніші господарі-селяни, старшина жила часом, чи змагалася жити, так, як справжня колишня польська шляхта. Це дратувало козачі маси, бо здавалося їм, що старшина веде до того, аби, разом з побуттом, засвоїти собі й усі справжні права у державі на зразок колишньої шляхти польської, з надвлади якої з такими труднощами, з такими жертвами допір вибився український народ.

І в тому, як поведилася військова старшина, був такий підклад для такого припущення. Почати хіба з виборів кожного нового гетьмана. Голову держави мало вибирали ціле військо на окремій, спеціальній раді. Автім, дуже скоро після смерті Богдана Хмельницького, рада ця стала складатися майже виключно з самої старшини, а голосу рядового козацтва не було місця. Тому, коли широкі козачі маси хотіли такий виявити й свою волю, вони мусіли скликати так звану ч о р н у р а д у, тобто раду без участі старшини. Така чорна рада часто немилосердно судила старшину, карала її й на горло, вибирала сама нового гетьмана, тощо. Такого рода факти, явна річ, мали своїм наслідком ще більше роздратовання, ще яскравіші конфлікти між військовою старшиною та військовою ч е р н ю, як звали тоді нестаршинське рядове козацтво. З другого боку, гетьмани дуже скоро стали нехтувати виборами в сотнях та в полках, а самі, своїми наказами призначали сотників, полковників та іншу меншу старшину. Це також дуже не подобалось козакам і дратувало їх, бо порушені були їх козачі права, бо діставали вони вождя, якого не любили, або якому не довіряли. Середні козаки, при конфліктах, у більшості своїй, тягли за військовою старшиною, як за сильнішою стороною; бідніші ж дуже різко виступали проти неї, бо сили тої боялися. До цих останніх, до н е т я г, як їх звали тоді, приставали звичайно люди, що у великій кількості тікали в той час з тих українських земель, які не ввійшли до складу козачої держави. З'явившись, як емігранти, на державну Україну, вони мало чим поліпшували свою долю, бо для них не було вже місця в козацьких реєстрах, не було й вільних земель, де вони могли б оселитися на стало та обзавестися своїм господарством. Косим оком дивилося на військовою старшину й Запоріжжя, де серед степової обстанови козачого життя, як ми знаємо, пильно переходився братерський лицарський лад та демократичні чисті принципи, що діставали на Україні своєчасову деформацію. І тому, що той лад і ті принципи порушували свої, а не чужі, - запорожці, в своїх виступах проти військової старшини, поводитись часом може ще гірше, ніж тоді, коли вони виступали проти ворожої їм та чужої шляхти польської. Увесь отой вказаний нелад у надрах нової ук-

раїнської держави звернув на себе пильну увагу сусідніх держав, що зазіхали на українські території. Особливо пильнувала за тими конфліктами Московщина, що своєю злокорисною, але дуже зручною й гнучкою політикою скоро запевнила собі на Україні великі впливи, вмішувчись до внутрішніх її справ та ставчи то по стороні нетяг і військової черні, то по стороні військової старшини, в залежності від своїх часових вигід та необхідностей.

Не можна сказати, що після Богдана Хмельницького, серед гетьманів, що брали на свої плечі відповідальність за долю української держави, не було видатних людей, добрих політиків і ширих патріотів. Але всі ті серед них, що були найздібнішими вождями чи політиками, зрештою вони й були найнещасливішими, - скажемо, гетьмани Виговський, Дорошенко чи Мазепа, що про них мова буде далі. Зовнішні причини, внутрішня незгода та ворожнеча козачих верств між собою не дали їм, ні їх попередникам і наступникам можливості забезпечити для України те місце серед держав Сходу Європи, на яке вона мала право і своєю, такою високою, як на той час, цивілізацією, поширеною серед народніх мас, і палким, безкрайнім всенароднім захопленням ідеями братерства, рівності та волі, що його по силі можна рівняти хіба що з захопленням англійських мас тими ж гаслами за часів " великого бунту " в половині XVII століття чи пізнішим захопленням французів ідеями великої їх революції. Прокинулись за козачих часів і старі риси українського народу. Та сама, що у наших предків, безмежна любов до рідного краю, до волі й до незалежного існування своєї батьківщини, але разом з тим і той самий великий дух безначалля та незгоди. У предків нашого народу, як це було наведено вище, риси ті були зауважені та списані чужинцями на зорі української історії. Для часів козачої держави маємо про це писане свідчення сучасника, - козака, поета і гетьмана, - Івана Мазепи. В одній із своїх патріотичних поезій старий уже тоді гетьман малює для нас козацькі настрої в такий спосіб:

Всі докож широко прагнуть,
Та не в один гуж всі тягнуть:
Той - направо, той - наліво,
А все - браття, - то-то й диво !

Нема любови, нема згоди,
Од жовтої взявпи Води,
През незгоду всі пропали,
Сами себе зоввали !
Гей, братища, пора знати,
Що не всім нам панувати,
Не всім дано усе знати
Та річами керувати !

На корабель поглядімо !
Много людей налічимо,
Однак, старий сам керує,
Весь корабель управує.
Бжїлка бідна матку має
І оної послухає,
Зжалься, Боже, України,
Що не вкупі має сини !

Один живе із погани,
Кличе: " Суди, отамани !
" Ходім мати рятувати,
" Не даймо їй погибати " !
Другий Ляхам за гріш служить,
По Вкраїні і той тужить:
" Мати моя старенькая,
" Чому ти вельми слабенькая ?

" Різно тебе розшарпали,
 " Аж по Дніпро Туркам дали,
 " Все це - фортель, щоб слабіла
 " І аж в кінець сил не міла.

Третій Москві уж гольдує
 І їй вірно послугує,
 Той на матір нарікає
 І недолю проклинає !

" Ліпше було не родити,
 " Аніж в таких бідах жити !
 " Од всіх сторін ворогують,
 " Вогнем, мечем все руйнують.

" Од всіх нема жичливости,
 " Ні слушної учтивости,
 " Мужиками називають,
 " А підданством дорікають "

Гей, панове генерали,
 Чому ж есте так оспалі ?
 І ви, панство полковники,
 Без жадної політики,
 Візьмітися всі за руки,
 Не допустіть гіркі муки
 Матці своїй більш терпіти !
 Ну, ворогів, ну же бити !
 Самопали набивайте,
 Гострих шабель добувайте,
 А за віру хоч умріте
 І вольностей бороніте !
 Нехай вічна буде слава,
 Що през шаблє маєм права !

Ці внутрішні свари й незгоди, ці різні, - кажучи сучасною мовою, - орієнтації, що їх так влучно накреслив у своїй поезії Мазепа, бували й єсть в надрах кожного народу, - особливо за часів великих революцій та деякий час ще й після них. Український народ пережив би їх, звів би до рівноваги своє державне й своє соціально-громадське життя, як то сталося в усіх тих народів, що їм довелося пережити велику революцію. Бо ж це все, так мовити, неминучі хороби, що їх мусить пережити кожний народ за таких обставин, бо вони - умовини зросту й розвитку народнього. На перешкоді Україні стояли інші, чисто зовнішні причини, і серед тих причин найголовніша була та сама, що була нещастям і стародавньої держави Київської. Мова йде про нещасливе географічне становище тодішньої України: з півдня - степ і татари, з півночі - могутні держави, що чигали на час української несли. Це добре розумів уже той самий Іван Мазепа. В одній із своїх пісень, що стала улюбленою в цілому народі, він прирівнює Україну до матері-чайки й прирікає їй велике горе:

Ой горе тій чайці,
 Чаєчці-небозі,
 що вивела часнята
 При битій дорозі!...

Це горе, зв'язане з битвою дорогою, наповнює собою цілу дальшу історію української козачої держави.

Л е к ц і я ч о т и р н а д ц я т а .

Юрій Хмельницький. Іван Виговський. Гадяцький трактат. Поворот на гетьманство Юрія Хмельницького. Два гетьманата. Тетеря та Сомко. Брховецький та Дорошенко. Пляни Петра Дорошенка та його боротьба за єдину Україну. Польсько-Московське замирення з р. 1667. Многогрішний, Сірко та Ханенко. Руїна. Дорошенко та Самойлович. Заслання Дорошенка. Князівство Юрія Хмельницького. Умови Москви з Польщею та з Кримом з р. 1681. Гетьманування Самойловича. Церковна зверхність Москви. Посилення військової старшини. Кримські походи та заслання Самойловича. Обрання Мазепи.

Ще за життя Богдана Хмельницького, - бо в квітні р. 1657, - старшинська генеральна рада козака, аби втішити старого гетьмана, вволила його волю й обрала йому заступником молодшого сина його Ю р і я. - Хай хоч так слава буде, що гетьманом у нас Хмельницький, - говорили козаки, обираючи шістьнадцятилітнього хлопця, що нічим не нагадував батька ні старшого брата свого небіжчика Тимоша, - ні вдачею, ні розумом, ні навіть силою тіла. Коли б старому гетьманові дав би Бог довшого віку, справа з його сином, як з заступником, може, якось би уладналася, але несподівана смерть Богдана виявила всім наочно недоцільність і нікчемність такого вибору. Зрозумів це, як здається, й сам Ю р і й Х м е л ь н и ц ь к и й, бо вже через місяць після смерті батька, на старшинській таємній раді, - при зачинених воротах, як говорили тоді, - він зрікся гетьманської булави, виїхав до Києва доучуватися в школах, а гетьманські обов'язки старшина поклала на довголітнього співробітника Богдана Хмельницького, - на І в а н а В и г о в с ь к о г о. Трохи пізніше це обрання було стверджено урочистою генеральною козацькою радою в Корсуні, що в ній приймали участь також і представники духовенства - та на яку прибули, - для пересправ та як спостерігачі, - спеціальні послы польський, шведський, австрійський, турецький, од Криму, Семигороду, од Молдавії й Волощини.

Новий гетьман, з роду - овруцький шляхтич, освітов учень Могилянської академії, кар'єрою - врист та адміністратор, пристав до козацтва після Жовтих Вод, викуплений з татарського полону Богданом Хмельницьким і був у нього незмінним генеральним писарем, тобто, канцлером і міністром закордонних справ, виявивши на цьому посту великий дипломатичний хист, організаційні здібності і високий український патріотизм. Політика Богдана Хмельницького була йому близька й своя, бо тож він був головним її виконавцем, а зчасти - й ініціатором. Тому Іван Виговський, ставши гетьманом, до міжнародних взаємовідносин не вніс нічого нового, а лише продовжував те, що було задумане його великим попередником. Так уже вказаний вище з'їзд чужоземних послів на Корсунську раду використав у той спосіб, що поновив союзи взаємини з Кримом і з Туреччиною, а також склав тісніші союзний договір з Швецією. До речі будь сказано, цей договір не дав якихось реальних наслідків, бо міжнародне становище шведів скоро після того змінилось на гірше, й український гетьман не міг використати шведської допомоги. Але цікаво зазначити, - говорячи сучасними нам термінами, - з одного боку соборницький характер цього договору, що до меж тодішньої козацької держави додавав ще всі західні українські території, а з другого - характер імперіалістичний, бо на півночі до складу тої ж держави мали ввійти білоруські землі до річки Березини, а на північному заході українські кордони мали межувати з кордонами Прусії. Для такого роду політичних замірів мало було самої гетьманської булави та персональних здібностей. Потрібний ще був висо-

кий авторитет та глибоке довір'я козачих і широких народніх мас. А цього як раз бракувало Іванові Виговському, що працював до того увесь час в тіні великої постаті Богдана Хмельницького. Виговський не був, як тоді говорили, справдній козак; запорозької школи він не перейшов, од військової маси стояв далеко, кохався не стільки у війні, скільки в кабінетній праці. Степовий Низ, близькі до Запоріжжя полки, а за ними й уся військова чернь, - тодішня ліва демократія, - вважали його, - до певної міри, не без рації, - представником старшинських інтересів, не любили його, зневажали його авторитет вождя, поставились проти нього і тим змарнили всі його далекосяглі плани.

Виговський, притримувчись методів Богдана Хмельницького, не хотів сам і зразу рвати з Москвою. Тому що на Корсунській раді московського делегата не було, новий гетьман вислав до царя депутацію, яка мала сповістити його про доконане обрання та дістати від нього формальну згоду. Москва ж натомість поставила вимогу - скликати нову раду, бо, мовляв, не всі козаки стоять за новим гетьманом. Раду було скликано на початках р. 1658 в Переяславі, де ще раз одногolosно стверджено було обрання Виговського, бо ж він, як казали тоді, - смажив голову свою, Україну з лядської неволі визволяючи. - Царський делегат мусів формально з тим погодитись і списав з Виговським, як з гетьманом, нову згоду, а неформально, зразу ж з Переяславу поїхав до головного противника Виговського, - до полтавського полковника Пушкаря, що перед тим уже зробив був спробу збройного повстання проти нового гетьмана. Пушкарь, добрий козак-запорожець, але людина амбітна й без ширшого політичного розгляду, діставши од царського делегата подарунки та ріжного роду допомогу, виступив знову проти Виговського, зібравши під своєю рукою військо до 40.000 ляд. Виговський змобілізував вірних йому козаків, дістав допомогую орду з Криму й жорстоко погромив повстанців. Полтаву було взято, сам Пушкарь загинув у бою.

Зв'язок Пушкаря з Москвою був виявлений перед всіма, і Виговському нічого не залишалось, як активно готуватися до формального розриву з московським царем. Але відношення державних сил на сході Європи на той час були такі, що Україна сама не могла протриматись, не спираючись на якусь з двох сусідніх держав, - на Польщу чи на Москву. Хто рвав з Москвою, мусів єднатись з Польшею, і навпаки. Обставини часу продиктували Іванові Виговському Польщу. Для нього та для його співробітників серед козачої старшини, що проміж них були такі люди, як вславлений тоді учений, а одночасно й видатний генерал Юрій Немирич, Тетеря та інші, які грали поважну роль в тодішньому козацькому війську, - не було іншого вибору не лише фактично, але й принципово. У союзі з Москвою, військовою державою чисто азійського типу, що тлумила в зародку всяку культуру, а навіть і саму думку про неї, про волю, громадську рівність, тощо, - вони вбачали - і не без солідної підстави - загибель для України. Що ж до Польщі, то, як вказано було вище, держава ця, хоч і яка була феодална та аристократична, всетаки мала в собі всі елементи для розвитку громадської волі й громадського чину, бо була вона парламентарною, була й республіканською, хоч роль президента й грала особа, що звалась королем, та яка вибиралася на дожиття. Для тодішньої континентальної Європи, де саме на той час нарастала і посилювався державний абсолютизм чистого типу, Річ Посполита була одною з найбільше поступових країн. Завдяки Україні до складу такої держави, Виговський та його однодумники сподівалися, що в ній можна буде зберегти й забезпечити на майбутнє українську державність. Тому то новий гетьман, після старанної підготовки, після пильних нарад з старшиною козацькою та з представниками полків, розпочав пересправи з поляками, і восени р. 1658 підписав у місті Гадячі умову про польсько-українську державну унію.

Г а д я ц ь к и й т р а к т а т - документ високої ваги для тої доби, коли він був складений. В одміну од інших польсько-українських договорів, він виходив поза місцеві межі, поза льокальні інтереси двох народів, бо, крім тих інтересів ставив ще перед договорними сторонами перспективи,

що йшла в напрямі перебудови становища цілого сходу Європи. Згідно з цим трактатом Річ Посполита мала стати конфедераційною спілкою трьох рівних собі самостійних держав, а саме: королівства Польського, великого князівства Литовського й великого князівства Руського, - назва, яку діставала в трактаті тодішня Україна. Четвертим членом до тої конфедерації могла вступити Московщина, коли б виявила волю до того. Спільним для всіх трьох держав мав бути король, як і раніше, обраний загальним соймом за участю представників складових частин нової конфедерації. Спільним мав бути також і сенат, до складу якого заводились представники українського православного духовенства. Унія мала бути скасована на цілому просторі Річи Посполитої. Спільною zostавалася й закордонна політика. У цій площині нова держава ставила собі завданням повернення білоруських та українських земель, захоплених Москвою та здобуття північних берегів Чорного моря й організації там вільного мореплавства та торгівлі. Цілком незалежно щодо внутрішнього ладу, Українська держава мала складатися територіально з воєвідств Київського, Чернігівського й Брацлавського. На чолі держави мав стояти гетьман, обраний на дожиття й затверджений королем; гетьману належала військова й уся виконавча влада. Законодатну владу мав виконувати сойм з делегатів од усіх земель, судову-спеціальний судовий трибунал, а фінансову - окрема міністерство скарбу. Гетьман мав право бити свою монету й утримувати козацьке й наймане військо в силі 40.000 людей. Заводив трактат на Україні, у сфері культурній та в громадсько-просвітній, такі новини, що їм можна завидувати ціла тодішня Європа. А саме: Київська Могилянська Академія здобула права університету та поруч неї мав бути поставлений ще один університет, а середніх та інших шкіл мало бути організовано стільки, - скільки їх буде треба, - згідно з тодішнім виразом. Розвиток науки та взагалі цивілізації забезпечувався тим, що мала бути встановлена повна воля усного та друкованого слова, навіть у питаннях релігійного порядку; цензура мала охоронятися від образи лише особою короля.

Гадяцький трактат зостався мертво-народженою дитиною, бо хоч і був він ратифікований сторонами, однак, за різкою зміною політичних обставин, не був заведений до життя. Але він дуже цікавий та цінний, як історична пам'ятка, що в ній точно й повними словами зазначена, так мовити, політична програма-мінімум тодішньої військової старшини та значної частини козаччини, що стояли за тим трактатом і приймали участь в його попередньому обговоренні. Пам'ятка та свідчить нам про високий рівень політичної свідомості тодішнього українського громадянства. Автім Запоріжжя, військова чернь, а за ними й широкі селянські маси не визнали Гадяцького трактату, не прийняли його програму, як свою, а навпаки, - різко поставилися проти нього. Причиною було те, що Гадяцький трактат, широкий накресленими в ньому політичними правами, мав вузьку соціальну базу, для якої ті права здобувалися. Згідно з трактатом, всі права діставалися командній верстві-шляхті, з часті духовенству й міщанам; про селянство ж в умові не говорилося, себто, воно було зречено на той самий п о с л у х перед шляхтою, якого зазнало перед революцією Богдана Хмельницького. Щоправда, своєї шляхти на Україні було, на той час небагато, але кадри її мали бути посилені тим, що король зобов'язувався щороку н о б і л і т у в а т и по сто козаків з кожного полку. Соціальна структура майбутньої української держави, таким чином, мала бути збудована на польський кшталт, з командною роллю нової української шляхти - козаччини. Так перспектива, важлива для козачих верхів, не могла привабити широкі маси народньої. Маса та видала козаччину із своїх власних надр; вона вбачала в них не панів, а своїх дітей і до нової неволі, хоч би й у національній шляхти йти не хотіла. Вона пережила допіра активну добу революційної боротьби, - боротьби за національну державу з рівними для всіх без винятку правами, - й нової держави з польською соціальною структурою прийняти органічно не могла. Психологічно ж особливо важливо було те, що Гадяцький трактат складено було саме з Польшею, а не з якоюсь іншою державою. Надто ще

близьке було недавнє минуле, не вигасла ще ненависть до польського права, ворожнеча до польської держави була ще живим чинником для більшої частини українського населення. Богдан Хмельницький може й переборов би вказаний спротив, якби йому довелося такий плян переводити, але Іванові Виговському справа була не по силі.

Підписання Гадяцького трактату означило собов першу в історії козачої держави українсько-московську війну. Московський цар видав грамоту до Українського народу, оголосив Виговського зрадником і вислав проти нього гарно вивчену, випробовану в боях по-за стотисячну армію, під проводом трьох князів-воєвод. Виговський, з свого боку, оповістив європейські держави про розрив з Москвою, складаючи на неї відповідальність за війну, мобілізував козаків і наймане військо, дістав. допомогув орду від Кримського хана, а також допомогувий корпус польського війська. У червні р. 1659 противники зішлись недалеко міста Конотопу, де в двоиденному бою блискуча московська армія була впрост знищена. Тридцять тисяч москвинів лягло трупами, решта втікла, а з ними й воєвода - князь Т р у б е ц к о й. Москва була налякана до краю. Сам цар вдяг на себе жалобу й став збиратись виїхати кудись далі з Москви, бо дорога до його столиці стояла перед Виговським одкритою й безборонною. Але український гетьман не мав можливости використати свою перемогу над Москвою, - на перешкоді стала йому незгода з Низом та з військовим черню. По змові з Москвою та за її допомогою, кошовий отаман І в а н С і р к о, використавши момент, коли татарське військо було з Виговським на півночі України, погромив Крим і примусив тим хана з його військом, як найшвидче повернутись додому. Сірко, однак, розминувся з татарами, й діставшись на Україну, організував на півдні повстання проти Виговського, з метою повернути на гетьманство Ю р і я Х м е л ь н и ц ь к о г о. Одночасно давні співробітники, а зчасти й родичі Хмельницького, полковники З о л о т а р е н к о, С о м к о та Ц в ц в р а підняли повстання на півночі України, знищивши несподіваним нападом наймане, чи як тоді говорили, з а т я ж н е військо Виговського. У цих останніх заколотах загинув згаданий вище Ю р і й Н е м и р и ч, що був, як припускають, головним автором Гадяцького трактату. Виговському не сила була протистати одночасно внутрішнім і зовнішнім ворогам. Аби якось вийти з цього становища він скликав в осени р. 1659 козачу раду в Г е р м а н і в ц і, але та рада ні до чого не дійшла, бо скінчилася справжньою збройною сутичкою одної частини членів її проти другої. Нова рада, що зібралася трохи згодом у Б і л і й Ц е р к в і, висловилаь проти Виговського й проголосила гетьманом Ю р і я Х м е л ь н и ц ь к о г о. Виговський, що на раді участі не приймав, не бажаючи стати причиною дальшої незгоди, не сперечався й повернув булаву синові Богдана.

Тим часом Москва, дізнавшись про ці події, схаменулась; к н я з ь Т р у б е ц к о й дістав відповідну допомогу й знову з численним військом з'явився на Лівобережній Україні. Він закликав до себе до Переяславу Юрія Хмельницького з його старшиною, й оточивши їх сорокатисячною армією, продиктував молодому гетьманові новий договір з Москвою, в якому вже говорилося про козаків та про гетьмана, як про підданих царських, та згідно з яким московські гарнізони мали бути настало розташовані у Києві, Ніжині, Переяславі, в Умані та у Брацлаві, - і то на рахунок місцевого населення. Сталось це в жовтні р. 1659. Але ця умова протрималась всього лише якийсь рік, бо вже в наступному р. 1660 Москва програла війну з поляками, і Юрій Хмельницький одійшов од Москви й поєднався з Польщею на умові, подібній до Гадяцької, але дуже обмеженій порівняючи з нею, бо Україна діставала не окрему державність, а лише - політичну автономію. Така вже була доля невдалого сина великого Богдана, що з його іменем зв'язані самі лиша українські втрати.

Ця нова умова мала тяжкі наслідки для України, Лівий берег не визнав

ще й тому, що не мав фізичної можливості її визнавати, бо на Лівобережжя врос-
ташоване було велике московське військо. З тої причини Лівобережна Україна
скупчилась біля переяславського полковника Я к и м а С о м к а, що стояв
за московською протекцією. На правому ж березі України ще три роки тримав-
ся Ю р і й Х м е л ь н и ц ь к и й. Але й Правобережжя не дуже то рішуче
стояло за спілку з Польшею, і народні маси й тут чинно й голосно виявляли
своє незадоволення новим становищем. Тому то р. 1663 Юрій Хмельницький, поз-
бавившись в край всякої сили й опори і переконавшись у неможливості для
нього керувати козацькими справами, зрікся гетьманства й постригся в ченці з
іменем Г е д е о н а. Тим, однак, як про те буде згадано нижче, його сумна
життєва путь не була ще закінчена. На місце Юрія Хмельницького обрано було
полковника П а в л а Т е т е р я, що за гетьманування Виговського був ге-
неральним писарем. У той самий час на Лівобережній Україні боролися між со-
бою дві течії серед тамошнього козацтва. На чолі одної з них, що складалася
головним чином з військової старшини, стояв названий вище Я к и м С о м
к о, обраний гетьманом на раді в р. 1662, а на чолі другої, що до неї вхо-
дили запорожці та маси військової черні, був кошовий отаман І в а н Б р у х
о в е ц ь к и й. Обидві групи стояли за московською протекцією, як гово-
рили тоді, але Сомко з старшиною змагалися застерегти за Україною якнайшир-
ші автономні політичні права, носіями яких він вважав особу гетьмана та
генеральну старшину; а Бруховецький з своїми прихильниками готовий був йти
на зустріч московському бажанню права ті обмежити, аби тільки, за допомогою
Москви, старшину приборкати та самому стати гетьманом. Москва, явна річ,
стала по стороні Бруховецького, бо Сомкові й старшині вірити не могла й не
хотіла. Боротьба скінчилася тим, що р. 1664 влітку, запорожці з'явилися на
півночі України, де об'єдналися з військовою черню. Під московською протек-
цією, біля Ніжина, зібралася так звана ч о р н а р а д а. Після довгої
боротьби рада та проголосила гетьманом І в а н а Б р у х о в е ц ь к о -
г о, а С о м к а з його головними противниками заарештувала. Арештова-
них визнано зрадниками, видано Москві й стято їм голови.

Таким чином Україна з того часу розчахнулася на д в а г е т ь м а н а -
н а т и. Тим почалися серед українського народу великі заколоти й криваві
межиусобиці, що підтинали в корінні українську силу, нищили українську ци-
вілізацію й народне матеріяльне багатство, цілі великі простори української
території перетворювали в пустиню. Народ назва цю добу Р у ї н о в, - ця
назва зосталася за нею і в історії.

Уже в кінці р. 1663 почалася польсько-московська війна, в якій козаки,
допомагаючи чужим державам, билися між собою. Правобережний гетьман Т е т е р
я стояв по боці польського короля, а лівобережний Б р у х о в е ц ь -
к и й - по стороні московського царя. Зпочатку полякам повелось. Серед ль-
тої зими вони з боями з'явилися на Лівобережжя й захопили північну Черні-
гівщину. Але саме в той час на Правобережжя, себто, в їх запліт, вибухло
велике повстання. Проти повстанців вислано було одного з найбільших тодіш-
ніх польських генералів - такого Ч а р н е ц ь к о г о. Це був справді ви-
датний воєвода й патріот, але одночасно був він і справжній дикат у своїх
розправах з безборонними людьми. Він руйнував до тла українські міста й се-
ла, вирізував до ноги українське населення, що попадалось йому до рук, бо,
як сам він говорив, - вся Україна воліє вмирати а не піддаватись. Між іншим,
цей генерал, вславився дуже ганебним, навіть і на ті жорстокі часи, - вчин-
ком. Діставшись з військом до Суботина, де було поховано Богдана Хмельниць-
кого, він знеуважив спокій мертвого гетьмана, пограбувавши його церкву, роз-
бивши труну його та його сина Тимоша й порозкидавши їх мертві кості. - Хоч
і як лютував на Україні Чарнецький з своїми військами, повстання не вгва-
ли, а за його смерть, що сталась несподівано, вибухали ще сильніше. На Лівоб-
ережжя для поляків почалися невдачі, і король, що стояв там на чолі спіль-
ного литовсько-польського війська, повернувся додому. Тетеря, зваживши піс-
ля того, що проти злуки з Польшею збройно висловилось не лише Лівобережжя,

але й Правобережна Україна, зрікся булави і тим самим звільнив підвладний йому край од умови з Польщею. У перепетіях цієї польсько-московської війни, од руки ворогів своїх, загинули, серед інших, недавній гетьман І в а н В и г о в с ь к и й і вславлений на Україні полковник І в а н Б о г у н.

На місце Т е т е р і р. 1665 обрано було на гетьмана полковниками, а р. 1666 затверджено козаком радом полковника П е т р а Д о р о ш е н к а. Новий гетьман був добре відомий козачим масам на цілій Україні, як унук славного гетьмана М и х а й л а Д о р о ш е н к а та як полковник ще з часів Богдана Хмельницького. Здатний вождь і щирий патріот, новий гетьман, хоч і мав на початках свого урядування дуже маленькі сили, плекав великі пляни. Метою свого гетьманування ставив він переведення з життя, - за нових тяжких і несприятливих для нього міжнародніх обставин, - того, що було розпочате Богданом Хмельницьким, а саме, - закріплення й створення існування України, як самостійної держави. Могутніми перешкодами тому, як і раніше, були, з одного боку, Польща, з другого - Москва, що обидві вважали себе історично покликаними володіти українськими землями. Ідучи в сліди великого свого попередника, Дорошенко гадав, за допомогою Туреччини та Криму, - з якими в нього були, за родинною традицією, добрі й близькі взаємини, - відбитися силою від Польщі та від Москви, а пізніше - складною системою міжнародніх умов та союзів забезпечити Україні самостійну державність у такий спосіб, щоб вона зоставалася нейтральною проміж трьох великих сусідів - противників, - Польщі, Москви та Туреччини. Такого роду нейтральність, забезпечуючи українську державність, одночасно з тим встановила б на сході Європи міцну політичну рівновагу, що досі повсякчасно порушувалась з усіх сторін. У тих плянах Петра Дорошенка всемірно підтримував його наступник і друг тодішній київський митрополит Й о с и п Н е л љ б и ч - Т у к а л ь с ь к и й, людина високо шанована духовенством і цілим народом українським.

Поки П е т р о Д о р о ш е н к о на Правобережжю організував країну, збирав козачі сили, бився з поляками та вів складні пересправи закордоном, особливо з Кримом та Туреччиною, - на лівому березі відбувалися важливі події. Тамошній гетьман І в а н Б р у х о в е ц ь к и й своєю подвійною політикою, - демагогічно-услесливою щодо військової черні та Запорозжя і зниженою-покірливою щодо Московщини, - зайшов нарешті до глухого кута. На початках свого гетьманування, р. 1665, оточений численною старшиною, він поїхав до Москви, побрався там з дочкою царського боярина князя Д о л г о р у к о г о, сам дістав гідність боярина, а разом з тим і великі маєтки, і погодився на те, щоб цар вислав до всіх важливіших міст України воевод з військовими залогами, щоб всі українські податки й мита збиралися на царську скарбницю, щоб під гетьманським присудом зоставались лише самі козаки, а решта населення стала під присуд московський, щоб з Москви було визначено Київського митрополита і т. п. Повернувшись на Україну, Бруховецький скоро побачив, що він перейшов усяку міру своїм сервілізмом. Зразу ж він одчув велике проти себе обурення з боку духовенства і старшини, що зоставалась вдома, за те, що зламав українські права. А пізніше, коли для виконання нових зобов'язань гетьмана, на Україні з'явилися з військом московські воеводи, коли московські урядовці склали реєстр населення й стали збирати з нього податки на московського царя, то проти Бруховецького, як проти наявного зрадника, встала й маса військової черні і навіть Запоріжжя, що до цього часу старанно підтримувало свого колишнього кошового отамана. Особливо ж ненависним став на Україні підслесливий гетьман, коли Москва, побачивши всенародне проти себе незадоволення і здавши собі справу, що цілої України їй за собою не втримати, склала з Польщею так званий А н д р у с і в с ь к и й договір, згідно з яким Москва та Польща замирялись, - щоправда, тимчасово, - на 13 літ, - на тому, що Україну формально було поділено на дві частини: Правобережну, що мала залишатися за Польщею, і Лівобережну з Києвом та його околицями, що відходили до Москви.

Сталось це на початках р. 1667. А н д р у с і в с ь к и м договором Москва насочно виявила всім, навіть найщирішим прихильникам московської про-

текції, що їй зовсім не ходить, - як то писалося в усіх московсько-українських умовах, в усіх царських відозвах та маніфестах, - про те, щоб визволити український народ з польської неволі та охоронити віру православну. Стало ясно всім, що у Москви одна мета, чисто егоїстична, - закріпити за собою за всяку ціну хоч би частину української території. Цього вже було забагато навіть для Бруховецького. По нараді з старшиною він виголосив розрив з Москвою й почав, наподобивши Дорошенка, пересправи в Царгороді про протекцію турецького султана. Народ лише чекав того знаку. За короткий час Україну було очищено від воєвідських залог та від московських урядовців, що їх було винищено чи вигнано. Воєводи покищо утримувались у Києві, Чернігові та Ніжині, де мали більші сили свої. Наближалась нова епоха великої боротьби, і Дорошенко, аби не було в Україні подвійної влади, вийшов на Лівобережжя з військом, пропонуючи Бруховецькому зрентися булави. Бруховецький вагався, бо сам хотів єдиним гетьманом бути, але коли Дорошенко наблизився до його табору, лівобережні козаки вирішили справу тим, що вбили Бруховецького й проголосили Петра Дорошенка єдиним гетьманом на всю Україну.

Сталося це р. 1668. Перед Дорошенком була нарешті, як здавалося, вільна дорога до справжнього об'єднання цілої України в одній державі, але лівобережна старшина перетяла йому всі можливості до того. З півночі на Україну йшли московські війська, і старшина побоючись московської помсти й в першу чергу на них та на їх мастках, - одступилась од Дорошенка, і скориставшись тимчасовим од'їздом його з табору, проголосила лівобережним гетьманом Дорошенкового заступника Д е м я н а М н о г о г р і ш н о г о. Многогрішний негайно знісся з москвинами й у Глухові склав з ними умову, подібну до попередніх, але ще з більшими обмеженнями української суверенності. Другим ударом для Дорошенка було те, що й на Правобережжя він зустрів проти себе спротив, бо запорожці виставили там своїх кандидатів на гетьманство, - з початку - П е т р а С у х о в і я, а пізніше - М и х а й л а Х а н е н к а.

З вірними йому козаками повернувся Дорошенко до Чигирину, що він обрав його за столицю, наподобивши тим Богдана Хмельницького та Івана Виговського. Застав він заколоти, біду та руїну на Правобережжя. З'явилися там поляки й татари, грабуючи населення, мордуючи його, пљндруючи незмірно багатий до того край. Анархія, ворожнеча та боротьба панували в командних верствах козащини, авторитетні для громадянства леги збройно бились між собою. Народ не розумів деталей справи, не уявляв собі становища, не знав, за ким стояти. Розпачливо бився Дорошенко за свої пляни, оточений з усіх боків ворогами, своїми й державними. Він подолав своїх противників-претендентів на гетьманство, умів протистояти польському натиску, але довести країну до ладу своїми власними силами не міг. Населення бідніло, масами тікало за Дніпро, військо Дорошенка маліло. Тоді він, за порадом з козаками, остаточно зважився на турецьку протекцію над Україною, про яку вже давно вів персправи в Царгороді. Дорошенко гадав, що турецька зверхність буде легшою за зверхність московську чи польську, що турки не зможуть здавити український народ, що українська державність виживе й зміцниться під турецькою протекцією. У цих гадках Дорошенка, як тепер воно видно, була велика історична прозорливість. Славний гетьман мав певну рацію, бо-ж усі країни з нетурецьким населенням, що підлягали в свій час турецькій зверхності, стали згодом незалежними державами. Навіть і ті з них, що їх було обернено на звичайні турецькі провінції, - а Україна ж вступила до турецької протекції на правах васальних приднайських князівств. Але на той час турецька протекція, - зверхність бусурманська над християнським народом, - хоч за нею й стояла така духовна особа, як вказаний вище київський митрополит Нелюбович-Тукальський, - не могла викликати симпатій у широких масах населення. Народ український до турецько-української спілки поставився з недовір'ям, а турки, з'явившись на Україні, виправдали це недовір'я своїм поведінням з церквами, з християнськими святинями, з самим народом. Р. 1672 турецький султан, виконуючи умову з Дорошенком, згідно з якою за його допомогою Україна мусіла бути звільненою від

Сяну до Путивля, прийшов з численним військом на Україну. Кампанія була короткою, і після того, як спільними турецько-українськими силами було взято Кам'янець, поляки, побоввчись турецького походу в Галичині, замирились з турками, відступивши їм Поділля та зрікаючись з козачої Брацлавщини та з Київщини. Дорошенко був дуже розчарований таким наслідком війни, зібрав був козачу раду, аби розважити цю справу, але рада вирішила залишатися з турками, бо, як говорили на ній, - тепер у нас нема куди дітись.

На Лівобережжя за той час сталася зміна гетьмана. Дем'яна Многогрішного не любила військова старшина, поперше, тому, що він був - мужичий син, а не козак; подруге - за його різке поводження з нею. Тому, на початках р. 1672, старшина змовилась проти нього, захопила його, проголосила зрадником та її вивезла до Москви, звідки його, по муках, загнали до Сибіру. Замість нього обрано було Івана Самойловича, що йшов у руку старшині, в усьому виконувачи її волі. Самойлович мріяв стати гетьманом цілої України і тому косо дивився на те, що Дорошенко, упоравшись так-сяк на Правобережжя і ставши від Польщі незалежним, почав пересправляти з московським царем, щодо злуки обох частин України під одним гетьманським региментом, як говорили тоді. З двох можливих єдиних гетьманів, - покірливого і ласкавого Самойловича й сміливого, вольового Дорошенка, - Москва, явна річ, стала на стороні першого. Самойлович, за її допомогою, став готуватись до походу на Дорошенка. Він вичекав часу, коли в того знову захитався ґрунт під ногами, а саме, коли поляки відновили війну з турками й погромили їх у великому бою під Хотином, та коли, використовувачи ці обставини, вказаний вище Ханенко знову виступив проти Дорошенка, як претендент на гетьманство. Три роки зраду, - 1674, 1675 і 1676, - ходив Самойлович на Чигирин з лівобережними козаками та з допомоговим московським військом. Зневірені щодо спілки з турецьким султаном, правобережні козацькі полки один за одним покидали ще недавно такого популярного серед них Дорошенка й без опору переходили на сторону Самойловича. Однак, перші походи Самойловича кінчилися невдачю, бо до Дорошенка прийшло з допомогов турецьке військо. Але р. 1676, коли перед Чигирином знову з'явилися Самойлович та московське військо, Дорошенко, покинутий всіма, крім якихось двох тисяч вірних йому козаків, зрікся булави й здав лівобережному гетьманові свої столиці. Згідно з умовою здачі, славний гетьман мав доживати свій нещасливий вік на Чернігівщині, але умови не було дотримано. Петра Дорошенка вивезено було до села Ярополчого під Москвою, де він не був такий страшний, як на Україні. У цьому селі, даному йому царем на прожиття, далеко від батьківщини, у почесній неволі нещасливий борець за самостійну Україну прожив ще поза двадцять літ; там він і упокоївся р. 1698.

Дорошенко впав, але польсько-московсько-турецька боротьба за Правобережжя не вгавала. В р. р. 1677-1678 турки заволоділи зруйнованою країною, вибивши звідтам українсько-московські війська, що найдовше протрималися в Чигирині. Але Самойлович, покидаючи Правобережжя, вивів з собою на лівий берег і решту українського населення, і лядна ще так недавно Київщина стала пустою. Тоді турки вхопилися за химерний плян. Вони згадали про ченця Гедона Хмельницького, що перебував на той час у царгородському полоні, наказали зняти з нього чернечу гідність та його проголосили його князем Правобережної України. З невеликою турецькою залогою оселився воскресений до нового політичного життя Юрій Хмельницький у Немирові. Але дивні пригоди життя малого сина великого батька остаточно замутили йому розум і зробили його наявно божевільним. Він так нелюдськи став поводити з місцевим українським населенням, що самі турки скоро скинули його, судили й скарали на горло у Кам'янці р. 1681. Так жалюгідно скінчив своє життя Юрій Хмельницький. Упоравшись з українським князем, турки передали його володіння молдавському господареві і до безлюдної країни живою хвилею пішла румунська колонізація. Влада молдавського господаря дуже скоро зникла, але

сліді цієї колонізації заховались і насьогодні на лівому березі Дністра - в напрямі до Київщини.

Довга боротьба виснажила не лише Україну, але й усі три великі держави, що билися між собою за її землі, й вони поволі замирились одна за одною. Поляки ще раз зріклись на користь Туреччини Поділля та північної Київщини, Москва підтвердила Андрусівський договір з Польщею, що пізніше був замінений так званим вічним миром, а р. 1681 московсько-татарські пересправи в Б а х ч и с а р а ї скінчились підписом двадцятилітнього перемир'я, згідно з яким правобережна Україна, - тісніше, територія між Дніпром та Бугом, - мала стати н і ч і є ю, не буде договорними сторонами заселятись й зостанеться н е й т р а л ь н о ю п у с т к о ю. Умова - чисто азійського типу, невідома в історії європейських держав. Але ні Туреччина, ні Польща, не зважали на цю умову, якої вони не підписували. Туреччина, як вказано вище, зробила спробу колонізувати нову пустку в своїх інтересах, але нещасливі для неї війни не дали їй можливості продовжувати цю чинність. Більше успіху мала П о л ь щ а. Потребуючи військової сили, тодішній польський король, вславлений воєвник Я н С о б е с ь к и й, вжив для того старих історичних заходів, а саме, - відтворив на Правобережжя давній український козачий лад. Заведено було полки та полковий присуд; на заклики полковників з'явилася, шукаючи нового щастя в старих рямцях, людність з Волині, з Поділля, з Полісся, навіть з лівого берега Дніпра, і середня та південна Київщина знову стала заселятись. Живими центрами козачих полків ставали старі козачі поселення, відбудовані новими людьми, а зчасти - й тими, хто втік був та повернувся додому. Знову, як і за стародавніх часів, польська держава діставала велику військову допомогу з Київщини, але разом з тим знову, як колись, розпочалася тут та сама боротьба з польським правом та з польською державою, що така характерна для польсько-українських історичних взаємин. Але про це буде вказано трохи пізніше.

Гетьманат зостався лише на Лівобережній Україні. Гетьмана І в а н а С а м о й л о в и ч а було поставлено військовою старшиною за допомогою Москви, і він вірно служив своїм протекторам. За його р е г и м е н т у Москві зрештою пощастило досягти того, чого вона вимагала од українців, зачинаючи з часів Богдана Хмельницького, а саме - одірвати українську церкву од історичної зверхности царгородського патріярха та скорити її послуку патріярха московського. Сталося це р. 1685 через десять літ після смерти вказаного вище митрополита Й о с и п а Н е л ь б о в и ч а - Т у к а л ь с ь к о г о, який остільки рішуче був проти втручання Москви до церковних справ, що навіть покинув Київ і жив увесь час у Дорошенка в Чигирині, де й упокоївся р. 1675. Обраний на його місце к н я з ь Г е д е о н С в я т о п о л к - Ч е т в е р т и н с ь к и й, - одnodумець і свояк гетьмана Самойловича, що дуже спричинився своїми впливами до його вибору, - погодився на московську церковну зверхність, а московський уряд, за допомогою грошей та дипломатичних заходів у Царгороді, здобув у тамошнього патріярха згоду на таке обмеження його прав. Ця зміна зверхности була тяжким ударом для української церкви, а разом з нею й для українського народу. З тої причини, що Царгород був далекий, а патріярх царгородський не зв'язаний був у своїх церковних справах султанською владою і не переводив її наказів, українська церква лише формально підлягала йому, а по суті річей була цілком самостійною, автокефальною. Однині вона попадала до тяжкої фактичної залежності од церкви московської, яка назовні так само була православною, але фактично різко одріжнялась од української, бо була пересякнута чисто зовнішнім сухим формалізмом, позбавлена чинної участі в її справах прихожан, а навіть і нижчого духовенства. Крім того цар московський, в особі свого патріярха, діставав ще одномогутнє знаряддя для боротьби з Україною. Ці нові обставини життя української церкви привели її на протязі якогось століття до повного занепаду раніше такої активної її чинности на користь народу.

На пам'ятку про це підбиття української церкви під зверхність московського патріарха москвинами пізніше на головному хресті Золотоверхого Михайлівського Манастиря поставлено було московського двохголового орла. Зневажачи святу емблему, той орел, **стояв там**, як ознака перемоги московської сили, як острах та вказівка українському народові.

Внутрішня політика гетьмана Самойловича була спрямована виключно на інтереси військової старшини. За часів його гетьманування та за його активної допомоги фактично зреалізовано було те, чого так боялася та проти чого боролася всіма методами, - забувачи іноді навіть і про загально-національні інтереси, - демократична частина тодішньої козаччини, - військова чернь та ціле Запоріжжя. Старшина перетворилася у привілейовану верству, яка перебрала до своїх рук не тільки всі земельні багатства в країні, але й усі права козачі. Не було це, щоправда, оформлено ще законом - оформлення прийшло вже впрост од московської влади значно пізніше, - але фактично військова старшина стала вже тоді новою українською шляхтою, заводила собі підданих, як говорили тоді, корила своїм надвладі і козаче й усе інше населення України. Але хоч і як був заслужений перед старшиною Самойлович - нова шляхта не любила його, бо дбав ретельно старшинський гетьман за старшину, але ще більше дбав за себе. Він згромадив у своїй гетьманській скарбниці величезні багатства, пороздавав усі значніші державні посади своїм родичам та своякам і плекав наміри зробити в своїй родині спадщину гетьманську династію на Україні. Це останнє відомо було, - і не годобалось, - не лише старшині, але й особливо Москві. Вороги Самойловича ждали тому лише слушного часу й зовнішнього претексту, аби скинути його.

На ті часи, для боротьби з Туреччиною, склалася в Європі велика державна коаліція, до якої входила Польща, Австрія, Угорщина, Венеція, Україна та Московщина. Згідно з умовленим пляном Москва та Україна мали вислати свої війська на Крим та звозвати татарське ханство. Неохоче приставав до тої коаліції гетьман Самойлович. Будь що будь, поминаючи його негарні персональні особливості, був то всетаки український патріот, і як більшість тодішнього населення, думав він, що звоювання Криму Московом не буде корисне для України, бо з півдня тоді оточена буде козака держава тою самою Московом. Альтім, . р. 1686 стотисячне московське військо, під проводом князя Голицина, полубєвнина царевни Софії, що була тоді московською регенткою за малолітства синів померлого царя Олексія, вирушило в похід. На півдні до того війська пристала 50-тисячна армія українська з Самойловичем на чолі. Похід не повівся. Вирушили в степи пізно, почалась велика спека, степова трава стала горіти, чи її хтось запалив, коні не мали споживи, люди - постачання. Вернулись назад, і другого року пішли новим походом, так само нещасливим, бо хоч цього разу дійшли й до самого Перекопу, але мусіли ні з чим повертатись назад, не ставши навіть нігде до бою з татарами. Серед козаків пішов непослух. До Голіцина з Москви надходили неприємні для нього вісти. Військова старшина використала становище, щоб скинути нелюбого гетьмана. Вони оголосили Самойловича зрадником, ніби він змовився з татарським ханом, запалив степи і тим став причиною невдачі походів. Голіцин захопився за це обвинувачення, бо тим самим обілювався він сам перед Московом, яка почала була все скидати на нього. Самойловича було арештовано з родиню, майно його конфісковано, самого - вислано до Сибіру, а одному з його синів - стято голову. Під охороною Голіцина біля московського кордону, в Козачій Діброві, скликано було козаку раду, на якій гетьманом було обрано Івана Мазепу. Перед виборами склала військова старшина нову угоду з московським урядом, подібну до попередньої Глухівської, але з великим обмеженням українських прав. Так, замість гетьмана, вже московський цар, згідно з цією умовою, мав затвердити за старшиною всі ті маєтки, що були в її руках; крім того, гетьман позбавлений був права звільняти людей з вищих державних посад без порозуміння з московським урядом, і т. д. Обмежувалася влада гетьмана, але всі ті обмеження йшли не на користь хоч би якої української верстви, а виключно на

Л е к ц і я п ' я т н а д ц я т а .

Гетьман Іван Мазепа. Політичне становище на сході Європи.
Становище на Гетьманщині та на інших українських землях.
Унія.

Біографія І в а н а М а з е п и, цього вславленого українського європейця XVII століття, людини високо-культурної, багато й всебічно обдарованої, не вкладається до вузьких схематичних ліній короткої лекції. Життя його було таке повне й бурхливе, досягнення й поразки такі контрастичні, кінець такий трагічний, що навколо його імени зродилися буйні легенди, які поширилися поза межі його батьківщини й прокотилися по цілому світі. На протязі двох століть з дня його смерті, поруч з і с т о р и ч - н и м М а з е п о в, встав М а з е п а з п о е т и з о в а н и й. Ім'я його, разом з іменами доктора Ф а у с т а, Д о н - Ж у а н а, тощо, стало мандрівним сюжетом світової літератури. Майже кожне європейське письменство має свого Мазепу, змальованого в прозі чи в поезії, й авторами тих творів були неабиякі люди, бо серед них знаходимо таких велетнів мистецтва, як Вольтер, Байрон, Гьґо, щоб не перечислювати інших.

Історичний І в а н М а з е п а народився в самому серці старої України, в малому селі Мазепинцях, що біля Білої Церкви. Точної дати його народження не встановлено, але, як здається, її можна покладати на 20 березня р. 1632. Батько його С т е п а н М а з е п а - К о л е д и н с ь - к и й був середньої руки місцевий шляхтич, яке ствердив своє родове українство тим, що вже за часів повстання Богдана Хмельницького офіційно пристав до козацької сторони. Мати Мазепи, дівочим іменем М о к і є в с ь - к а належала до тої самої соціальної верстви, що й його батько. Ціла родина була православна й дуже побожна, бо ж мати Мазепина та його єдина сестра життя своє скінчили черницями в київських монастирях. Ця своя побожність і ревність до національної віри прищепила мати й своєму синові, майбутньому гетьманові українському. Першу освіту дістав Іван Мазепа в Київській Братській школі, продовжив її в Академії, де перейшов класу риторики, а закінчив у полоцьких єзуїтів, найкращих педагогів того часу, де вчився філософії. До військової й дипломатичної служби вправився Мазепа при дворі тодішнього польського короля Яна-Казимира, бо зараз же після Полоцьку став йому джурою, а свою спеціальну освіту - г а р м а т н у, та знання європейських мов придбав він закордоном, головним чином, у Нідерляндах, куди був висланий на три роки королем у командировку. Повернувшись із-за кордону Мазепа став довіреною особою короля, що вислав його, як свого посла, з спеціальними дипломатичними дорученнями до гетьмана Вигорського, пізніше - до Юрія Хмельницького та до Тетері. Але Мазепі, хоч і які були великі його службові перспективи, в польського короля не служилося. Р. 1663, підчас згаданого вище польського походу на Чернігівщину, він прибув з королем на Київщину і тут несподівано, - як тоді говорили, - подякував його за службу й зостався назавжди на батьківщині. Своєю козацькою кар'єрою зачав Мазепа в правобережного гетьмана Д о р о ш е н к а, який, пізнавши його ближче, зробив його своїм генеральним писарем. У перепетіях внутрішніх міжусобиць за часів р у ї н и Мазепа попав у полон до лівобережного гетьмана С а м о й л о в и ч а, але й тут високо зважили його властивості, бо в дуже скорому часі з полоненого зробився він членом генеральної старшини, ставши пізніше генеральним осавулом.

Як вказано вище, гетьман Іван Мазепа був обраний р. 1687. Початки його гетьманування означені великими внутрішніми труднощами. Загибель старшинського гетьмана Самойловича викликала, - в колах козацької черні та в

селянських масах Лівобережжя - заворушення, що переходили в збройні конфлікти, навіть у повстання. А тому, що Мазепа був обраний гетьманом в умовах дуже подібних до обрання його попередника, бо ж вибрала його властиво саме старшина, бо рядового козацтва на раді було обмаль, - то все те незадоволення й заколоти вістрям своїм спрямовані були не лише на старшину, але й на самого Мазепу. Найбільше небезпечним з того було для нього повстання, зв'язане з іменем молодого гетьманського урядовця П е т р а І в а н е н к а, інакше - П е т р и ч а, що припало на р. р. 1692-1693. Особа Петрика дослідження істориками мало, але з усього видно, що це була не абияка людина. Повстання його було закреслене на широкий масштаб, з обрахунком козацьких традицій та національних настроїв. Акція свою почав Петрик на Запоріжжі, звідки дістався до Криму й склав там з кримським ханом союзний договір. Договором тим дві держави - Україна та Крим - зобов'язались жити між собою в дружній спосіб, допомагати одна одній у боротьбі проти Москви та Польщі. Петрик, як український гетьман, був визнаний ханом не лише на Лівобережжя, але й на Правобережжю та на Слобідську Україну, які мали бути приєднані до Гетьманщини спільною збройною силою. Похід було розпочато під гаслом визволення України " від московського тиранства та від немилостивих панів ". Татарська допомога Петрикові була досить видатною, бо доходила до 30.000 війська, але на Україні заклики його успіху не мали. Запорожці, хоч і сприятливо ставилися до Петрика, але самі з ним офіційно не виступали, а з добровольців пристало до нього всього якихось кільки сотень козацьких нетяг. Мазепа ж, відчуваючи небезпеку, зобілізував проти Петрика до десяти полків, і хоч Петрик, в одному з своїх походів, дістався був з Низу аж до Полтави, але до рішучого бою між ними не дійшло, бо Петрик, передчуваючи неуспіх, пішов з татарами назад до Криму, звідки, як здається, до України вже й не повернувся ніколи.

Як і його попередника, Мазепу можна назвати старшинським гетьманом, але в нього це мало зовсім не той характер, що в Самойловича. Його ставлення до тих чи інших суспільних верств виглядалося не тими чи іншими симпатіями, не персональними інтересами, а впливало з того політичного світогляду, що він його витворив за довгі роки життя в Польщі, закордоном, на батьківщині. Його, так мовити б, соціальну політику, в коротких словах можна схарактеризувати в такий спосіб. Головною командною верствою в державі він вважав шляхту, - на Україні - старшину, поруч з якою мало стояти духовенство. Цим верствам присвятив Мазепа найбільше своєї гетьманської уваги, покладаючи на них провід державний, військовий та інтелектуальний. Старшину він хотів бачити соціально сильною, багатого і високо культурного, а тому й незалежного в своєму політичному чині. Для того скріпив він її становище у державі, клопотався за її мастковий добробут, за її права та за її освіту. Так само всебічно підтримував він і духовенство, яке за тих часів грало в українському житті ту роль, що пізніше припала на долю національної інтелігенції. Іншим суспільним верствам, а саме - козацькій черні, міщанам та селянству, Мазепа надавав підрядну вагу. Але це не означало, що він про них не клопотався, як гетьман. Од маси козацької стояв він осторонь, не припускав її до впливів на державні справи, але, з другого боку, численні його універсали свідчать про те, що він пильно стежив за тим, аби старшина не зловживала своїм командним становищем, не кривдила черні, не примушувала здібніших козаків переходити до селянського стану, не одбирала в них їх землі, що здобули вони її собі " шаблею та кров'ю своєю ". Так само ставився Мазепа й до селянства, боронячи його від старшини, що в її " послушенстві " воно знаходилося. А тих старшин, що не виконували його наказів, зловживали своїм становищем, суворо карав він, одбираючи від них землі й посполітих чи ставлячи їх перед суд. Виступав він в обороні селянства й перед Москвою, яка, з свого боку, змагалась використовувати селянську верству для своїх потреб, особливо за воєнних часів. Дбав гетьман Мазепа й за міщанство, не

вміщуючись до його самоуправи, клопочучись за його промислові й торговельні інтереси і в себе на батьківщині й перед сусідніми державами, як Польща чи Московщина, коли українські купці зустрічали там перешкоди в своїй діяльності.

Дуже трудним, - особливо на перших порах, - було й становище Мазепи щодо Москви. Договір, підписаний ним з московським урядом, звужував його гетьманські права, обмежував його владу над старшиною, не давав йому можливості розвинути закордонні зносини, гальмував його внутрішню державну працю. А до того ще на перші роки його гетьманування припав у Москві палацовий переворот, в наслідок якого з регентства скинуто було царевну Софію, що за її згодою обрано було Мазепу гетьманом, і самостійним царем став її брат, молодий, енергійний і властолюбний Петро I. Треба було багато зручності й дипломатичного хисту, аби з того становища вийти до доброго не лише для себе, але й для України. Але в Мазепи все те знайшлося, і він, совісно виконувчи підписані ним пункти договору, одночасно з тим твердо стояв на своїх гетьманських правах, не поступавчись ні в чому й правами українського народу, коли на це була хоч яка будь можливість. Такою своєю поведінкою Мазепа зміцнив своє становище в середині і назовні, здобув собі на Україні пошану, а в московського царя довіря, яке було особливо потрібне в р. р. 1695-1700, коли Україна мусіла приймати широку участь у розпочатих Петром I великих війнах з Туреччиною. А втім, в європейському серці Мазепи не було симпатій, пошани чи навіть доброї думки щодо азійської Москви та до її реформатора-царя. Як знаємо, коли перед ним блиснула надія визволити Україну з московської надвлади, він, що стояв уже тоді одних ногов в могилі, в останню хвилину пішов за тою надією, - назустріч мертельній небезпеці. Але про це - трохи далі.

Іван Мазепа був ціле життя своє гарячим українським патріотом, вірним і культурним сином церкви православної. Після Самойловича до рук його попала повна багатства гетьманська скарбниця. Частина з того мусів він відіслати московським представникам, але решту, а пізніше вже й свої власні гетьманські прибутки, ужив він на підтримку церкви, школи, науки, української культури взагалі. У Києві Мазепа відновив, перебудував і оздобив Печерську Лавру, де його портрет до кінця XIX століття був окрасою завітарної лаврської стіни, аж поки його не замастили з наказу новітнього київського митрополита з москвинів. Крім Лаври, збудував Мазепа своїм коштом величній Миколаївський собор на Печерському, Братську церкву на Подолі; поставив новий будинок для Могилянської Академії, і т. ін. По значніших містах Лівобережної України стоять і досі збудовані ним церкви та інші будівлі, а в Єрусалимі, в головному храмі Господньому, на службах за великих свят, вживається й нині подарований ним, мистецьки оздоблений срібний антимінс. В усіх галузях віри, науки й мистецтва спричинився Мазепа до розвитку української цивілізації.

На останні роки гетьманування Івана Мазепи політичне становище на сході Європи прибрало нових рис. Під ударами могутніх ворогів, як Австрія, Венеція, тощо, надщербилася сила Туреччини, а з нею й сила васального Криму; змаліло також і значіння Річі Посполитої після того, як од неї одірвалися багаті українські території. Натомість збільшилася і що-часу наростала могутність Московщини, яка стала простувати до гегемонії і надвлади на цілому сході Європи, заступаючи там своє попередництво, - Польщу. Єдиною сильною військовою державою на півночі, що їй належали східні береги Балтійського моря, зоставалася тоді ще лише Швеція, з якою Москва й розпочала рішучу боротьбу. У тій боротьбі, - в якій проти волі своєї мусіла приймати участь і Україна, - Московщина перетворилася в Росію, а московський цар Петро I засвоїв собі титул російського імператора.

Іван Мазепа був свідком початків зросту великодержавної Московщини, - тепер уже Росії, яка на протязі дальшого століття перемогла усіх головних

протичників своїх, схопилась східно-європейської гегемонії й престоюла в силі своїй аж до наших днів, майже не мінючи основних підвалин тої внутрішньої та закордонної політики, що їх заклад цар Петро I. Становище України на ті часи було таке, що вона не могла грати самостійної ролі в подіях, що розгорнулися тоді на Сході Європи та, як буде видно далі, катастрофально відбилася на її національній долі. Територія українська була розподілена між різними державами, і лише невелика частина її земель жила ще більше-менше самостійним політичним і культурним життям. Цією частиною була так звана Гетьманщина, - українське Лівобережжя, - властиво - сучасні Чернігівщина, Полтавщина та місто Київ з невеличкою територією навколо нього. До цього ще треба додати Запоріжжя, що, на основі своїх лицарських звичаїв - законів, жило в сучасній Катеринославщині та в частині Херсонщини. Решта українських земель була поза межами гетьманату. Основи громадського й державного ладу, як знаємо, були, за певними змінами, ті самі, що їх заведено було ще за часів Богдана Хмельницького. Гетьманщина поділена була на полки, що їх на цей час було десять, а саме: Старигородський, Ніжинський та Чернігівський - на Чернігівщині; Київський - з частини на правому, але більше - на лівому березні Дніпра, та Прилуцький, Переяславський, Полтавський, Гадяцький, Лубенський: і Миргородський - на Полтавщині. Полки, як і раніше, поділялися на сотні; кожний полк та сотня мали свою старшину, що її обов'язки і обов'язки генеральної старшини, були ті самі, що й за часів Богдана Хмельницького, з того, однак, радикальною зміною, що тепер, - як то було наведено вище, - виборне право козацької маси стало дуже обмеженим; обмеженою стала й влада гетьмана щодо старшини, як про це вже згадувалось. На часи Мазепи старшина стала справжньою командною верствою на Україні. Хоч це її становище й не було оформлено яким будь законом, але вона, усталивши його фактично, повною мірою використовувала нову свою силу для своїх, часто-густо вузьких і корисних інтересів. На цьому тлі, як знаємо, повстали нещирі, часом і впрост ворожі взаємини між козацькими верхами й козацькою чернью. А ці взаємини, - доповнені експлуататорськими змаганнями старшини, спрямованими на селянство, - в свою чергу спричинились до того, що й Запоріжжя, - цей резервуар національної й військової енергії, - неначебо зафіксувало у себе раз і назавжди несприятливе ставлення до нових порядків на Гетьманщині, а втім - і до гетьманів, навіть до такого патріота, як Мазепа, що здобув собі в запорожців довіря лише наприкінці свого життя, коли виступив проти Москви збройно. Цей внутрішній нелад, ця неусталеність у взаєминах окремих частин суспільства послаблювали українську державну силу, бо розбивали можливу єдність національної волі.

Значні міста на Україні по давньому користалися привілеями Магдебурського права, розвивавчись під охороною незайманого Мазепою самоурядування. Відносний спокій за довге його гетьманування дав міщанам можливість розпочати жваву торгівлю, осередком якої, крім Києва, ставть лівобережні міста, з Стародубом на чолі. Вони ведуть не лише внутрішню, але й закордонну торгівлю, поперше, з Польщею та з Московщиною, але особливо - в середню Європу та з великими торговельними балтійськими портами, як Данціг й Кенігсберг, а через них з Німеччиною, Швецією, Голландією, Англією. Одночасно з тим стали відновлятися й давні торговельні зв'язки з півднем через Крим та через Чорне море. Розпочався й свій власний промисел; повстають ткацькі, гуті, гончарні, селітряні, ліярські та інші заводи. По містах з'явилися чужоземні колонії з жидів, німців, греків, тощо, що були представниками виробництва та торговельними посередниками. Разом з купцями найзавяють промисловці, майстри, будівничі, малярі, тощо. Вивозили хліб, худобу, футра, мед, іншу сировину; довозили - дорогі тканини, вина, колоніальний крам, різні оадоби, картини, гравюри, книги. Взагалі край багатів, і багатіли всі верстви населення, а це викликало нові підприємства, нові пот-

реби, що в тих умовах, могли бути задоволені лише широкими й живими зв'язками з європейським закордоном.

Основов правового ладу по містах, як вказано, було *Магдебурське право*. Воно прижилося на Україні, як своє національне. Поповнене додатками з інших німецьких, головню - південних збірників права, воно поширило свої впливи з міста й на чисто козацьку правосвідомість і довго, - аж до початків XIX століття поділяючи й далі утримувалося на Україні. Другим джерелом тодішнього права на Гетьманщині був загаданий на своєму місці *Литовський Статут*, збірник загальних законів, що дістався Україні в спадщину після Литовської держави, та в якому багато було запозичень з стародавнього права київського. Поруч з цими, визнаними законами, збірниками права на Гетьманщині було чинним і розвивалося чисто національне "звичайне українське" право, що корінням своїм сягало до старих князівських часів. Право це одзначалося широкою лядністю, що відповідала тодішньому рівню освіти та історичному характеру українського народу. Прикладене до живої дійсності, воно зм'ягчувало часом надто простолінійні та суворі постанови германських та литовського кодексів, що їх не завжди можна було застосувати до правового почуття українського. Усі судді, починаючи з судді сільської громади чи малого містечка, до полкового та генерального, мали бути виборними. Суд відбувався прилюдно, підсудному давалася широка можливість оборони. Кари були відповідно легкі та лядні, особливо коли прирівняти їх до практики судових кар у тодішніх європейських державах, - про Московщину нема що й згадувати. Кара на горло, хрча і вижнвалася законом, але, поза військовими та чистю політичними вчинками, суд уникав її призначати, бо це не відповідало правній свідомості народній.

Духовенство на Гетьманщині, як і раніше, жило на основі своїх власних законів та звичаїв. Усе воно, од сільського священника до єпископа й митрополита, було виборне й на тих виборах переважний голос мали світські ляди, *парафіяне* та інституції, а духовним належала лише властиво канонична санкція. Тому українське духовенство тих часів не одривалося від громадянства, а жило спільними з ним національними інтересами. Бо ж часто траплялося, що в тій самій родині один брат був полковник, сотник, звичайний козак чи впрост посполитий, а другий тут же - єпископом, священником, тощо. Так само й монастирі були широко відкриті для лядей усіх верств, і в них часто ченцями були старі запорожці, що вже не мали фізичних сил для козакування. Були й чистю запорожські монастирі, куди вступали на покой старі товариші з Низу, як вславлений монастир Межигорський, що близько Києва, та який стояв під безпосередньою протекцією Січі Запорізької.

Серед білого та чорного духовенства того часу було багато талановитих учених, письменників, богословів, проповідників, як Галатовський, Гізель, Баранович, Теофан Бродилович, Дмитро Ростовський, у світі і Дуптало, один з нечислених святих козацького походження, та інші. Дуже часто ті вчені ляди своєю освіту довершували в європейських університетах, - в Італії, Германії, тощо, чим продовжували стару українську традицію духовного єднання з європейським світом. Просвітні впливи українського духовенства не обмежувалися самою Україною та українцями. До Київської Академії масово їздили вчитися серби, болгари та інші православні слов'яни, а з половини XVII століття українських учених стали таксамо масово закликувати до Москви, де вони необхідні були, між іншим, як професори високої школи, заснованої в Москві на зразок Київської Могилянської Академії. Часто, однак, там вони, замість того, щоб читати відповідні лекції, загинали на далекому засланні, бо здавалися азійським москвинам надто європейцями, а тому - єритиками. З р. 1685, як зазначено вище, українське духовенство стало під церковну зверхність Москви. Це тяжко відбилося на силі та на впливах його, але воно піддалося Москві не зразу і не цілком, і довго ще само впливало на московські церковні порядки та на московську церковну освіту. Культурний рівень

Його був остільки вищий за московський, що ще навіть у XVIII столітті майже цілий єпископат на Московщині належав українцям походженням та освітою.

Як відомо з попереднього, осередком наукового інтелектуального життя та освіти на Україні, за давньої традицією, була Київська М о г и л я н с ь к а А к а д е м і я. В часи заколотів та військових бурь, що настали на нашій батьківщині після смерті Богдана Хмельницького, Академія сильно була підупала. Бракувало коштів на її утримання, припинився приплив нових наукових сил, студенти кидали школу, бо, з патріотичного обов'язку, ставали до перегів козацьких. Стан її був такий критичний, що Москва вже плакала була думку про повне її закриття, але, на щастя, до того не дійшло. За Мазепиних часів, заходами культурного гетьмана Академію було зреформовано, підвищено її науковий рівень. Настановлено нових професорів, забезпечено будинками, коштами на утримання. Академія мов до нового життя зродилася. По її зразку та за її допомогою стали закладати колегії та семінарії по всій Гетьманщині, а навіть і на Слобожанщині, - як у Чернігові, Переяславі, Полтаві, Харкові, тощо. Чинність Академії і тепер зв'язана була тісно з П е ч е р с ь к о ю Л а в р о ю, що мала в себе найкращу друкарню в цілому тодішньому слов'янському православному світі. Там друкували головним чином богослужбні книги під доглядом професорів Академії, і по тих книгах, як про це згадувалося вище, служили по православних церквах цілого слов'янства. Особливо багато розходилося виданих часословів та псалтирів, бо по цих книгах тоді, - а довго ще й потім, - учили читати у церковних школах. Книжки видавалися на гарному папері, що для його виробки малися власні паперові фабрики, оздоблювалися мистецькими гравюрами та везерунками, вкладалися до дорогих шкіряних обкладин. Крім богослужбних книг, друкували також багато й інших, - підручників, наукових розправ, поезій, літературних творів, оригінальних і перекладних.

Українська літературна творчість за тих часів означилась високим рівнем своїм, але особливо розвинулась л і т е р а т у р а і с т о р и ч н а. Історичні твори тодішні часто, - по зв'язку з стародавніми літописами, - звалися також літописами. Але це не були прості перекази про відомі авторові минулі та сучасні для нього події, а була то вже справжня історія, заснована на аналізі та на вивченні своїх і чужоземних пам'яток і підсобних публікацій по відповідних галузях. Найбільше улюбленими з того на той час були, - так звані С і н о п с і с, тобто огляд, чи історія У к р а ї н и, Л і т о п и с ь С а м о в и д ц я, В е л и ч к а, тощо. Читати їх було кому, бо, як про це вже говорилося, цілий народ український був грамотний, бо середня й висока освіта тоді була дуже поширена. Крім Академії й названих вище колегій та семінарій, при кількох монастирях, чоловічих і жіночих, і поза ними, існували, вживавчи сучасних термінів, середні школи, а щодо нижчих народніх шкіл, то вони були в кожному селі. До середніх і високих шкіл вступали вільно й на рівних правах діти усіх тодішніх станів; учителями в них були вихованці Могиллянської Академії, а часом і чужинці. У школах же по селах вчили здебільшого члени місцевого церковного причту, а по-за селами - по хуторах, де шкіл не було, дітей вчили читати й писати так звані дяки - мандрівники. Уся эта сітка шкіл виросла на Україні, так мовити, самочинно, бо ставили їх і піклувалися за них не з державної вимоги, а утворилися вони з ініціативи духовенства, монастирів, братств чи просто громад та окремих осіб. Потреба в книжках була тому дуже велика.

Тодішні наукові та літературні твори не писалися мистом української мовою. Тому що в церквах уживано було церковно-слов'янської мови, що по богослужбних книжках вчили дітей по школах читати, - мова та була для всіх зрозумілою, то й книги складалися й друкувалися на ній з домішкою українських слів та особливо - зворотів. Чистої української мови, - як про це буде згадано свого часу, - стали вживати в літературі століттям пізніше. Але й тоді не завжди користувалися до певної міри в так званих духовних віршах, в кантах та драмах, що писалися для вистав на великі свята чи при якихось

урочистостях. Ці літературні твори досягали іноді високого мистецького рівня, а деякі їх частини, писані чистом українськом мовом, й насьогодня ще не втратили своєї свіжої поетичної краси. Крім писаної літератури, пишній та рясній квіт дала й тогочасна народня поезія. Як колись татарське лихоліття вдарило по народній душі й витворило чарівні думи про татарську неволю, так тепер бурі Хмельницького та дальшої руїни викликали до життя буйну поетичну творчість народню, що виявилася в піснях та в душах козацьких, де оспівані славою вкриті народні герої, де змальована благородна боротьба наших предків за національне й державне визволення. Ці пісні та думи - наша слава і гордість поетична, бо не мають вони собі рівних серед народньої поезії інших європейських націй. І не друк і не записи, а окрема, особлива верства народніх співців - кобзарів та лірників, - од діда, до батька й до сина, співами та усним переказом переховала нам і нащадкам ці безцінні поетичні квіти нашої історичної минулости.

Крім літературного, високо стояв на тодішній Україні й рівень витвір-ного мистецтва. Жвавий торговельний та інтелектуальний обмін з заходом наблизив до України європейське життя, а з ним і європейське мистецтво. У церквах та монастирях з'являються європейського письма ікони й фрески, мистецькі оздоби й річі церковних потреб; в книжках - такі ж гравюри чужих і своїх мистців, вихованих у Європі; в приватних будинках - картини, мебді, килими; на жінках - окраси європейського стилю й походження. Наїздять до України й осідають тут на стало архітектори, ще ставлять на тодішній європейський кшалт церкви, палаци, тощо. І як за київської старовини на візантійських та східніх зразках витворилась своєрідне українське мистецтво, так і тепер європейські зразки викликали до життя своєрідний українських стиль. Стиль цей був дуже подібний до того, що панував тоді в цілій Європі, а саме - до барокко, але на Україні він засвоїв собі так багато чисто національних рис і складників, що в науці його звуть у кривим, чи інакше - козацьким, чи ще інакше - мазапим барокко. Бо ж найкращими зразками того стилю як раз являються збудовані Мазепом церкви, як загадана вище Братська церква, Миколаєвський собор, деякі реставровані частини Київської Печерської Лаври тощо. Цього стилю притримувалися тоді часто на Україні, будувчи й деревляні церкви й більші деревляні будинки. Зазначився він виразно в усіх інших галузях чистого й прикладного мистецтва, дійшов і до речей домашньої та господарської потреби, що виявилось у різного роду везерунках, оздобах та орнаментах на гончарських чи на ткацьких виробках, на килимах, на вишивках, на окрасах саней, ярма, воза, тощо.

Чужинці, що побували за тих часів на нашій батьківщині, високо ставили культурний рівень українського народу, - зважаючи на людяність громадського й особистого життя, на лагідність української вдачі, на достойні взаємини родинні, на самостійне становище жінки української. Особливо вражало їх це, коли вони порівнювали Україну з тодішньою Московщиною. Один з таких чужинців, згаданий вже вище диякон Павло Алепський, що побував в обох країнах, залишив у своїх записах таку їх характеристику: - За весь час нашого перебування у Московщині, наче замок висів у нас на серці, думка наша до краю задавлена була, бо в Московській землі ніхто не може почувати себе вільним та веселим. Кожний з нас, хочби навіть став там власником цілої їхньої країни, не вважав би себе щасливим, а його серце не перестало б нудьгувати. Навпаки, у козацькій землі ми почували себе, як на батьківщині, бо населення цієї країни ласкаве та гостинне і ставилось до нас як до земляків своїх.

Культурне життя Запорозької Січі було складовою частиною життя Гетьманщини, як органічної частини її й було саме Запоріжжя. Так само культурно неодривно була злита з нею й Слобідська Україна,

інакше - С л о б о ж а н щ и н а. Слобжанщини стали знати тоді територію в межах сучасної Харківщини та суміжних з нею частин Курщини й Вороніжчини, що входили до складу тодішньої Московської держави. Вище було зазначено про початок і напрям української колонізації цієї території та про організацію населення, що емігрувало з України на Слобжанщину. Наприкінці Хмельниччини та потім за часів Руїни еміграція та приставала масовий характер. Московський уряд дуже охоче впускав українських емігрантів до цих, порожніх тоді, просторів, що лежали на його державних та етнографічних південних кордонах. Він не перешкодив їм, - принаймні, певний час, - організувати своє громадське життя так, як вони вміли й хотіли, як до того звикли на старій своїй батьківщині. Тому дуже скоро на Слобжанщині утворюються козацькі полки, що їх осередками стали новозасновані міста Харків, Суми, Ахтирка, Ізюм, Острогожськ. Військовий та громадський, міський, духовний та селянський лад було заведено той самий, що й на Гетьманщині. Люди і території поділено було на полки, полки - на сотні, вибиралася полкова та сотенна старшина з тими ж правами й обов'язками, що й на Україні. Не було лише Генеральної Старшини та Гетьмана, бо це вже були ознаки власної державності, і тому Московський уряд їх обов'язки взяв до своїх рук, виконувачи їх через так званий С л о б і д с ь к и й п р и к а з у Москві, - свого роду окреме міністерство. Без успіху піклувався був Самойлович, а за ним і Мазепа, про прилучення Слобжанщини до Гетьманщини, - Москва не випускала з своїх рук багаті новозаселені країни, населення якої було надійною обороною її кордонів з півдня проти татарських нападів. Але й під безпосередньою опікою Московського уряду слобжанська людність, що її воєнні бурі викинули поза насичені межі, освоїлась на новому місці й наначе б то свідомо взяла на себе історичне завдання цілого українського народу й виконала його. Неперебравною, повільною хліборобською колонізацією, вона протяглась далеко на схід і на південь і повернула українському народові ті землі, що були ним втрачені ще за князівських часів під натиском степових орд. Вона продвинула українські етнографічні межі далеко за Дон, докотилася й до Чорного моря, пашлем оборонивши, плугом освятивши ці старо-нові територіяльні українські надбання.

На П р а в о б е р е ж ж і, з півдня - приблизно по лінії Кам'янець-Бар-Немирів деякий час трималися ще турки. Рештки українського населення, на півдні за цією лінією та в Молдавії, жили тихо й непомітно, не беручи жадної участі в тодішніх подіях, наче зберігаючи свої сили для майбутнього. На Київщині, що її Польща числила за собою, як про те вже згадувалось, повстала і входила в силу нова козацьчина. З козацьких діячів її найбільші впливи й найбільший авторитет мав Хвастівський полковник С е м е н П а л і й, розумний, освічений і талановитий владь, що фактично стояв на чолі відновленого життя на Київщині, поводився, як незалежний князь, і прямував до злучення підвладної йому території з Лівобережною Україною. Але культурне життя на Київщині було в дуже занедбаному стані, виявлячись ніби в характерному тоді для цілої України пишному розквіті народньої поетичної творчості. Взагалі, чим далі на захід, тим більше занепадала культурне українство. Як знаємо, козацький рух не міг вирвати з польських рук Волині, Холмщини та Галичини, хоч ці території не раз бачили у себе гостями козацькі полки. Народ хвилювався, приставав до козацтва, мріяв про визволення, але Гіч Посполита та її сили були надто близькі й могутні, державний і національний польський натиск був непереможний, а західне українське населення не в стані було витворити власної організованої сили для боротьби з Польщею, як то зробила Східня Україна в подобі козацтва. Тому, з поділом України на дві частини, з послабленням козацької держави та її сили на Сході - Західні українські землі занепадають оста-

точно. Рештки української шляхти, що не вступила до козачих рядів, були в скорому часі знатоличені й спольщені без остатку, міщани були майже викинуті з обороту міського життя; духовенство принижено, селянство зречено на безвихідну панщину. Люди православної віри обмежені були не лише в політичних, але й зчасти й у персональних правах; саме православ'я придушене, а з рештою пізніше й зовсім скасоване й замінене встановленим згоди уніятством. У Галичині та на Холмщині унію заведено р. 1700. Найбільше там спричинився до цього львівський православний до того владика Й о с и п Ш у м л я н с ь к и й, що потай працював над тою справою більше двадцяти літ. Львівські братчики боролися були деякий час проти того, але утисків витримати не могли й на унію пристали, гадаючи тим виграти в міських справах, бо православних не допускали до міських посад. Надії братчиків завели, бо їх, тепер уже уніятів, так само до тих посад не припустили. Трохи пізніше, а саме р. 1711, заведено було унію й на Волині, де населення, однак, довго ще не визнавало її, і пристало до неї лише тоді, як остаточно зникло православне духовенство, бо не було кому вже й потреб християнських виконувати. Те саме, лише на п'ятьдесят літ раніше, припало й на долю українського Закарпаття, де під жорстоким угорським зверхнім майже не існувало серед населення якого будь культурного життя.

У такому стану знаходився український народ, коли історичні події затагли його у вир великої боротьби, що вибухла на початках XVIII століття між Швецією, з одного боку, а Росією, Данією та Польшею, з другого.-

Л е к ц і я ш і с т н а д ц я т а.

Боротьба Петра I та Карла XII. Правобережжя, Мазепа й Палій. Союз Мазепи з Карлом XII. Іван Скоропадський. Полтавський бій. Смерть Мазепи. Виботи Орлика та нова конституція. Запорозька Січ під татарами. Українська політика. Малоросійська Колегія. Данило Апостол. Поворот Запорозжців. Друга Малоросійська Колегія. Кирило Розумовський. Громадський лад на Гетьманщині.

Велика московсько-шведська боротьба за Балтійське побережжя, а втім і за Московську гегемонію на сході Європи, почалась р. 1700. На чолі обох ворожих собі сторін стояли сильні люди. Московським царем, а згодом, як вказано вище, і першим російським імператором, був П е т р о I, людина залізної волі; залятої енергії, нерозбірних методів та вчинків. Випадково, - для Москви, - вихований під впливом чужинців, він за молодих літ побував у багатьох країнах Європи й на власні очі пересвідчився в тому, як далеко від неї заотстала Московщина, яка глибока культурна пітьма залягла над його батьківщиною. Повернувшись додому, він захопився думкою зреформувати до тла московське життя, перетворити Московщину на європейський кшталт і поставити її на один рівень з тодішніми великими європейськими державами. Використовувачи всю необсяжність своєї влади, він не жалував для того нічого: ні себе, ні своєї родини, ні свого народу, - все віддаючи на поталу своєму захопленню. На Україну він дивився, як на край чужий, що попав йому до рук, та який треба використовувати для своїх потреб, але який можна б продати чи комусь подарувати, коли б з того було та чи інша вигода. До М а з е п и ставився він довірливо, й неначеб то з пошаном, хоч і вважав, що всі гетьмани мають бути зрадниками. Але те довір'я Петра I та його пошана відочого його не зобов'язувала. Бо-ж він, наприклад, одного часу, вважаючи необхідним нахилити до себе англійську владу, хотів

був властиво впрост подарувати їм Україну, зробивши видатного англійського генерала **Д ж о н а М а р л ь б о р о** українським князем. А для Мазепи, як компенсацію, що б той не гнівався, видобув титул князя Священної Римської Імперії й заготовив був уже для нього й відповідного герба, який, що-правда, так і зостарся невикористаний.

З другого боку шведським королем був тоді **К а р л о Х І І**, як і його противник, людина також залізної волі, а до того - високо-освічений як на ті часи монарх, талановитий військовий вождь, видатний політик, інтенції якого поширені були майже на цілу суходольну Європу. Разом з тим, однак, Карло XII, тоді ще дуже молодий, одзначався глибоко романтичними рисами, бо був це якийсь невідповідний часу химерний лицар, що його тягла до себе війна ради самої війни, вабила слава ради слави. В його подобі наначеб то воскрес один із стародавніх скандинавських вікінгів, - з тих, що за середньовіччя кружляли з своїми лицарськими загонами навколо Європи, підбивавчи мечем різні народи, засновувчи нові держави. У Карла XII була чудова, як на тодішні часи, армія, вивчена та вправлена ним самим, але матеріальні сили його держави були обмежені, порівнюючи з силами тої коаліції, що йому протиставив Петро I; були вони відповідно невеликі, навіть коли їх рівняти лише з силами самої тодішньої Московщини. Тому не допомогли йому ні його таланти вождя, ні блискучі перемоги військові, які він діставав над своїми противниками на полях числених боїв. Автім, з долею Карла XII примушений був Мазепа, великий гетьман український, волею історії зв'язати тісно і свої власну долі і долі батьківщини своєї.

Перші роки війни боротьба з шведами точилась далеко від України, - на Балтійських берегах, на півночі Московській, у Польщі. Згідно з трактатами та з духом і практикою договорів з Москвою, Україна не мусіла приймати участь в тій боротьбі, бо зобов'язана була допомагати військово лише тоді, коли війна вибухала біля українських кордонів. Але Петро I вимагав і примусив Мазепу висилати йому на допомогу козацькі полки до Білоруси і Польщі, Литви, Ліфляндії, навіть до Фінляндії. Козаки скрізь брали чинну участь у числених боях, в облогах фортець; бились одважно, досягали певних успіхів, хоч і не передбачали від того жадної користі для своєї батьківщини. З тих далеких походів мало хто живим і здоровим повертався додому. Причиною тому були не стільки бої, а те, що козаки, проти волі Мазепи й проти всіх умов, поступали під команду московських генералів, які своїх людей берегли, а чужих їм козаків уживали для болотяних робіт, для копання каналів, для вирубки лісів, для будування шляхів, тощо, - і все це в холодному й вохкому, незвичному для українських людей підсонні, на лихих, так само не звиклих їм харчах. А в той самий час, як козаки, і без боїв, вигибали на півночі тисячами, московські війська, з наказу Петра I, шьенділи на Україні, творячи страшні насильства над її населенням. Тому то ім'я першого російського імператора стало на Україні особливо ненависним.

Побивши москвинів на півночі, шведи вирушили на Річ Посполиту, що її королем був тоді **А в г у с т Х І І с а к с о н с ь к и й**, і погромивши польські війська, дійшли до Львова. Тоді Польща поділилася на два стани: одні продовжували визнавати королем Августа саксонського, що був союзником Петра I, а другі обрали собі нового короля **С т а н и с л а в а Л е щ и н с ь к о г о**, протегованого Карлом XII, і перейшли на бік шведів. Петро I забажав, щоб Мазепа виступив з козаками на Правобережжя для допомоги полякам. Це був єдиний випадок, за час тої війни, коли царське бажання й гетьманська воля припали одна до одної, хоч причини до того і були в кожного з них інші. Р. 1704 Мазепа з 40.000 козацьким військом вирушив на Правобережжя і в дуже короткий час окупував цілу Київщину та Волинь, бо місцеве населення та новостворені козацькі полки, не вагаючись як один, пристали до славного гетьмана. Р. 1705, використовувачи відхід шведських військ до Саксонії, Мазепа так само швидко й легко окупував і цілу Галичину аж до польських етнографічних меж. Цю часову окупацію, переведену під претектом допомоги польськору королеві, Мазепа змагався перетворити в тривале об'єднання обох

берегів українського Дніпра. Але Петро I, розумівши його інтенції, поставився до того дуже негативно, бо в його наміри, явна річ, входило посилення Москви, а не України. Тому то ця окупація продержалась всього лише до року 1707. На час її припала сумна історія - конфлікту між двома тоді найбільше поважаними людьми на Україні, - Іваном Мазепом та Семеном Палієм, яка їм слави не додала, а батьківщині пошкодила. Деталі тої події мало відомі, але сталася вона наявно на ґрунті честолюбства, підкресленого радикальною протилежністю державно-політичного світогляду двох вказаних мужів. Палій та Мазепа - обидва змагалися до об'єднання цілої України під єдиним гетьманським регіментом; про це Палій ще задовго до окупації пересправав з Мазепом в листах і через довірних людей. Але коли об'єднання начебто стало фактом, виявилась протилежність цих людей. Мазепа був і залишався, так мовити, старшинським ідеологом; Палій стояв за лад традиційної демократії, - отої, що переховувалась в ідеалах у черні козацької, а реально - в Січі Запорізькій, на Низу козацькому. З тої причини вони були органічними противниками собі, співпраці державної між ними не могло бути. Мазепа вийшов з того конфлікту переможцем; - він заарештував Палія і, використовувачи свої московські впливи, виправив його на Сибірське заслання. Але народ не простив цього Мазепі; в численних піснях та переказах запламував він його вчинок, вславивши одночасно ім'я його противника, як національного героя.

Тим часом Москва та Польща поразку за поразкою діставали од Карла XII. Р. 1707 Август XII, втративши не лише Польщу, але й свої Саксонію, замирився з шведами, зрікся польського трону й одступився від союзу з Петром I. За допомогою шведів Станіслав Лещинський опанував цілою Польщею, і дорога на Москву стала одчиною перед Карлом XII та його переможним військом. Гадали, що йдучи туди, він частину своєї армії спрямує на Україну, аби підійти до Москви не лише з півночі та з заходу, але й з півдня. Тому Петро I, серед інших оборонних заходів став будувати велику фортецю в Києві на Печерському. Більшість козацьких сил були на той час по-за Україною на фронтах та в походах; рештку їх, що залишилися дома, вигнано було на київську роботу. Московські насильства над ними, як і взагалі над населенням українським, списані для історії сучасниками в такий спосіб: - Московські пристави козаків палицями по головах били, шпадами вуха обтинали, всяку наругу чинили. - Козаки, покинувши доми свої, жнива й косовиці, зносять тягар і спеку на службі військовій на чужині, а великоросійські люди доми їх грабують, розбирають, палять, жінкам і дочкам їх насильства чинять, коней, худобу і всяке майно забирають, старшину б'ють смертельним боєм. -

Поведінка москвинів на Україні нагадувала найгірші часи минулого магнатського панування на нашій батьківщині; в козацьких масах і в цілому народі наростала грізне почуття стихійного обурення не лише проти царя Петра I, якому не без підстав приписували думку про пляномірне винищення цілого українського народу; але й проти старшини та й самого гетьмана, що не кочуть чи не зміють оборонити рідний край та його мечем здобуті вольності. Вихід із тяжкого становища всім здавався ясним, а саме - , покинути Петра I й Москву та перейти на бік його противника Карла XII. На думку цілої тодішньої української opinii це було неминучим, але було разом з тим і доцільним, бо на ту хвилю не лише на Україні, а й у цілій Європі всі були певні того, що Петро I боротьби з шведами не витримає й буде таки остаточно приборканий Карлом XII. Ініціатива самого чину вийшла од козацької старшини, верствоваві інтереси якої не пригасили її патріотичного чуття. Уже в р. 1706, як подають тогочасні пам'ятники, полковники Г о р л е н к о та А п о с т о л, - пізніший гетьман, - переконували Мазепу в цьому, вживавчи таких гарячих виразів: - Ми всі за душу Хмельницького Бога молимо за те, що він визволив Україну з польського ярма, а твою душу й кості твої діти наші проклинатимуть, якщо ти після себе залишиш козаків у такій неволі. - Слова ці впали на підготований ґрунт, бо старий гетьман вже й раніше перейшов до того самого переконання і навіть уже зробив певні кроки до переговорів з противником Петра I. Привело його до того те саме почуття, що й його полковників, бо ж, переказуючи своєму генеральному секретарю

регі, - пізніше наступникові, - П и л и п о в і О р л и к о в і про розпочату ним справу, він говорив: - Для нас усіх, що есте під моїм урядом, для жінок і дітей ваших, для добра матері нашої, бідної України, для користі всього народу українського, для піднесення його прав і вольностей, - хочу я з допомогою Божою так вчинити, що б ви з жінками вашими і рідний край не загинув.-

Р. 1707 Мазепа нав'язав зносини з королем польським Станиславом Лещинським, а через нього і з самим Карлом XII. Зробив він це у великій тайні, з такою обережністю, що про те знали лише найвірніші йому люди з старшини, як генеральний писар П и л и п О р л и к, генеральний обозний Л о м и к і в с ь к и й, генеральний суддя К о ч у б е й, полковники А п о с т о л, И с к р а, Г о р л е н к о, тощо. Але і серед цих людей знайшлися зрадники, а саме, К о ч у б е й та И с к р а, що незадоволені Мазепов з персональних причин, вислали на нього донос до Петра I. Однак, авторитет старого гетьмана тоді ще стояв у Москві твердо, доносу не йнято було віри й авторам його, з московського наказу, було голови стягто. Після того Мазепа подвоїв обережність і тайну, що до певної міри, як буде видно з дальшого, й спричинилось до неуспіху цілої справи.

Договір між Карлом XII і Мазепов, підписаний р. 1708, мав характер союзної умови між двома державами, - Україною та Швецією. Україна, згідно з ним, ставала на майбутнє по боці Швеців, а Швеція брала на себе обов'язок допомагати українцям встановити свою державу по обох боках Дніпра; обидві ж договірні сторони зобов'язалися не підписувати якого будь сепаратного миру. Не встиг цей договір вступити в силу, як почались рішучі події. Коли в осени того ж таки р. 1708 Карло XII розпочав свій похід з Польщі на схід, Мазепа був певний, що він піде впродовж на Москву, аби там вирішити бойову справу. Натомість шведський король з Орші спрямував свої війська на Україну. Для Мазепи це було тяжкою несподіванкою, бо ж якраз невдовзі перед тим, з царського наказу, якого він ще ослухатись не міг, мусів він, як вказано вище, вислати майже всі козацькі полки поза межі України на fronti, а на Україні розташовані були московські загони, що їх вислав Петро I, мавчи підстави на дуже то довіряти лояльності українського народу. Коли остаточно вияснився напрям шведської офензиви, становище Мазепи стало ще тяжким, бо Петро I вислав на Україну нову велику армію під проводом М е н ь ш и к о в а, який форсованими маршами випередив Карла XII й обійшов його з півдня, а сам Петро I, таксамо з великою армією, ішов ззаду слідом за шведськими військами. Мазепа з малими козацькими силами, бо головні були далеко, опинився між двома противниками : з півдня Меншиков настирливо вимагав од нього, аби він негайно прилучився до нього, а Карло XII лише помалу наближався з півночі. Мазепа, доки міг, одсижувався в Батурині, збираючи сили, але, коли близькість Маньшикова вже стала зовсім небезпечною, він залишив у Батурині для оборони міста десять тисяч козаків під проводом полковника Ч е ч е л я, а сам з кількома тисячами виїшов з своєї столиці, аби потім вже ніколи туди не повернутися, й пристав одверто до шведів.

Як було вже наведено вище, вся справа велась Мазепов в глибокій тайні; широкі маси народні не були до неї підготовані, не розумілися на подіях, вважали, що Мазепа, як увесь час то було, ставиться до Москви лояльно, і вишло так, що про перехід гетьмана до шведів московський цар довідався раніше за український народ. Петро I взявся рішучих і жорстоких мійр. В першу чергу постраждала гетьманська столиця Батурин, яку Петро I наказав Меншикову вщити до тла за всяку ціну. Меншиков обложив її своєю армією, завзято боронив її відважний Чечель, але зрада допомогла москвинам. Батурин було взято, козацька залога і все без винятків населення міста - з жінками й дітьми - були вирізані до ноги; захоплені у полон старшині перед смертю завдано лютих мук, а само місто обернено в повну руїну. Терор зробив своє діло, - можливе народне повстання проти Москви було задушене, - а то ще й легше тому, що не було кому організувати його, бо, як про це сказано було, майже всі козацькі полки були поза межами батьківщини. Петро I використав таке становище. Він оголосив Ма-

зепу зрадником, - але головне - відступником від православної віри, - і примусив місцеве духовенство урочисто проклясти та анатемувати старого гетьмана, що більше за всіх своїх попередників заслужився перед православною церквою. Після того, не гавчи часу, московський цар зібрав у Глухові усю українську старшину, яку знайшов, і наказав їм вибрати гетьманом Стародубського полковника І в а н а С к о р о п а д с ь к о г о, людину літню, безвольну, покірливу. Тих, що на вибори з'явилися, обдаровано було мастками та різного роду милостями; над тими ж, що їх там не було, організовано було в Лебедині немилосердні суди. - Старшину та козаків, як переказують сучасні пам'ятки, вишукували по домах та віддавали на муки, - колосували, четвертували, на палі вбивали, а вже зовсім за іграшку вважали - вішати та голови рубати. - У самому Лебедині в такий спосіб було замучено дев'ятьсот видатних людей козацького роду.

Весною, р. 1709 Карло XII з Мазепою вирушили на південь й стали під Полтавою, де засіло московське військо. Сюди до Мазепи з Низу прийшли запорожці з кошовим отаманом К о с т е м Г о р д і є н к о м, що в рішучий для батьківщини час став під начало старого гетьмана, хоч до того ціле своє життя з ним ворогував. Запорожці дорогою ціною заплатили за свій патріотичний вчинок, бо та сама доля, що Батурина, припала й їх передовій фортеці П е р е в о л о ч н і й, де була їх дніпровська флота, та й самій С і ч і, що на той час стояла над річков Ч о р т о м л и к о м. Використовуючи відсутність запорожців з Січі, Петро I вислав на Низ спеціальну армію, з якою вирядив зрадницького полковника Г а л а г а н а, що сам свого часу був січовиком, знав там кожну стежку й тепер взявся допомогти москвинам. Московське військо обложило Січ, але невелика залога запорожців влучно й відважно боронилася. Тоді москвини вислали до запорожців Галагана, як посередника, вказати, що їм нічого лихого не станеться, коли вони добровільно вийдуть з Січі. Запорожці повірили старому товаришеві, але москвини слова свого недодержали. Захопленим у полон запорожцям завдано страшних мук. Як описує сучасник, - голови луплено, шия рубано, вішано та інші тиранські смерті завдано; мертвих з могили, не лише козаків, а й ченців викопано, голови їм стяго, шкуру луплено. - Січ було спалено, цілий край широко-далеко спалено-дрогано.

Під Полтавою, 27 червня р. 1709 стався великий бій, що вирішив усю боротьбу. У Карла XII війська було вдвоє менше, ніж у Петра I, так само менше було й гармати, але шведська армія була ліпше за московську вправлена. Лихо було в тому, що Карла XII невдовзі перед боєм було поранено випадковим ворожим стрілом, і він не міг ходити ні їздити верхи, а тому провадив боєм з носилок, в яких його носили вояки. Довго билися обидві сторони без надії на перемогу, але в рішучий момент московській гарматній набой вдарив в носилки Карла XII; шведи, гадаючи, що втратили свого улюбленого кожда, захитались, москвини напружили сили, й бій було програно. Карло XII і Мазепа, з великим шведським загonom та з запорожцями врятувалися од полону, добравшись степами до Бендер і ставши там під турецьку охорону; решта шведської армії, з боєм дійшла до Дніпра, була оточена там ворогами, і не мавши засобів для переправи на другий бік - мусіла здатися москвинам. Турки прийняли Карла XII й Мазепу, як гостей. Хоч Петро I й пропанував турецькому візиреві триста тисяч талярів за видачу Мазепи, гетьмана не займали. Але він не довго пережив полтавську катастрофу, бо упокоївся 22 серпня того ж таки р. 1709. Поховано славного гетьмана в Г а л а ц ь к о м у м а н а с т и р і на території сучасної Румунії. З тов могилою сталося те, що й з могилою Богдана Хмельницького, - її було зневажено московською солдатською, що переходила через Галац в час турецько-московської війни в р. р. 1877-1878.

Справа Мазепи, однак, не впала разом з його смертю, бо не була вона персональною. З ним вийшли за кордон запорожці, багато значної старшини й звичайних козаків, які потім навіть присували в числі, втікаючи з України від тяжкої руни Петра I. Залишився в силі й шведсько-український союзний договір, придбано було пізніше й нових союзників в особах турецького султана й

кримського хана. Бендерські вигнанці тому, поховавши старого гетьмана, негайно подумали про його заступника, і вже весною р. 1710 на козацькій раді у Бендерах, згідно з ustalеним звичаєм, вибрали гетьманом Пилипа Орлика, довголітнього генерального писаря Мазепи, що був присвячений ним до найтаємніших справ державних. Вибір той, як на тодішні обставини, був дуже щасливий. Походженням з чеської емігранської родини, що мусіла покинути свою батьківщину після відомого Білогорського погрому чеської держави, Орлик народився на Литві, але ще рідком перейшов на Україну, здобув освіту в Могиллянській академії в Києві й натуралізувався в українських колах, вступивши на службу, спочатку до київського митрополита, пізніше - до гетьмана. Високоосвічений, обдарований літературно, добрий знавець мов, людина з дипломатичним хистом і військовими здібностями, він швидко вішов до перших шергів козацької старшини, ставши у Мазепи генеральним писарем і правор рукою його. Новий гетьман був зразу ж визнаний шведами та турками; з Карлом XII він поновив мазепинський договір, а з турецьким султаном і кримським ханом нав'язав союзні взаємини. Тим заклалися основи міжнародньої політики Орлика, що мала бути прямим продовженням попередньої.

Клопочучись про закордонну політику, подбав новий гетьман і про внутрішнє становище на Україні, бо приймаючи обрання своє, підписав нову конституцію Української держави, що однині, як у тій конституції вказано, - по обох боках Дніпра має бути на вічні часи вільною од чужого панування. - Конституція та списана в подобі договору між козацькою радою та новим гетьманом і має цінну незвичайно важливого історичного документу, бо виявляє вона перед світом ще раз ту високу ідеологічну базу, на якій увесь час стояла політика української боротьби за власну державність у століттях XVII та XVIII. Згідно з тим договором на Україні мав бути встановлений лад, що пізніше був названий парламентарним. Верхня палата встановлювалася в подобі Генеральної Ради, що складалася з генеральної старшини, полковників і виборних від козацьких полків. Нижчою палатою мав бути Соїм, а його членами - полкова й сотенна старшина, депутати, а також представники Запорозької Січі. Генеральна Рада мала бути сталов установою, - з нею гетьман повинен був рахуватись " про всякі публічні справи ", а Соїм збирався тричі на рік, - на Різдво, на Великдень та на Покрову в цілях законодавчих, інформаційних та директивних. Гетьман сам мав вирішувати лише справи поточні, а для справ фінансових утворена була посада генерального підскарб'я, - по сучасному - міністра фінансів. - Гетьманське самодержавство, - як звали в конституції владу гетьмана, - було обмежене правами парламенту, і він остаточно перетворювався в доживотнього президента козацької республіки, якою мала стати Україна. Але, крім політичних рис, конституція мала й риси соціальні, спрямовані на охорону добробуту й персональної волі широких мас народніх. Бож, згідно з договором, мала бути переведена ревізія старшинських прав на їх земельні маєтності, скасовані різного роду податки, монополії, оренди, підводні повинності, військові постой, примусові роботи, - взагалі тягарі, що лягали тоді непереносною вагою на плечі селянства. Селянство мало бути вільним, підлеглим лише державі, перед якою було б обов'язано лише податями, зв'язаними з володінням та користуванням землею. Про становище духовенства та міщанства конституція промовчує, - вони мали залишатись на попередніх своїх правах. Таким чином, як видно з наведеного, на Україні мав бути встановлений новий для тодішньої Європи політичний лад, аналогії до якого за тих часів можна знайти хіба лише в Англії, Голландії, подекуди в Скандинавії та в Польщі. Але соціальні елементи, заведені до української конституції Орлика, вигідно одрізняють її від тих аналогій. Українська політична думка у цій площині йшла справжніми європейськими шляхами, але трохи в авангарді. Цього єдиного факта досить для того, аби зрозуміти всю неминучість української відважної, але розпачливої боротьби проти Москви, що мусіла кінчитись поразкою одної сторони, бо якогось замирення між європейською нашою батьківщиною та азійською Московою органічно не могло бути.

Таку конституцію виробила козацька рада Бендерська, гадаючи, що справу

ще не скінчено. З історичної перспективи видно, що вони помилялись, що для них вона була скінченою. Але та сама перспектива говорить за те, що не помилились вони, боротьбу продовжувчи, бо й своєю конституцією й своєю боротьбою викували нові кільця в залізному ланцугу історичної національної традиції української. Та й в реальності навіть збройна боротьба деякий час ще тяглася. Карло XII, сидючи в Бендерах, увесь час пересправляв з турецьким султаном; в наслідок того Туреччина послужалась шведів і р. 1711 розпочала війну з Московщиною. Пилип Орлик з козацьким військом та з Запорозькими, з допомогою татарського орду та з польським загоном прихильників Станіслава Лещинського виступив походом на Правобережну Україну. Похід на початках був дуже успішний, бо українське населення Правобережжя, не думаючи, приставало до Орлика, а на Лівобережжі вже зачиналися були завірюхи проти Москви. Розбивши вислані проти нього залоги Скоропадського, гетьман дійшов був уже до Білої Церкви, а розвідники його з'явилися були вже під Києвом, але звіттам мусів повертати назад, бо зрадницькі, як завжди, татарські союзники, замість того, аби вловити, стали нелюдськи поводитися з населенням, пльндруючи його осаді, забираючи в полон, й заломили в той спосіб моральну й матеріальну силу Орликового наступу. Тим часом, однак, Петро I, не задовольняючись обороною, необережно взявся до офензиви проти турків. Послухавшись молдавських дорадників своїх, з малими відповідно силами перейшов він через Прут, сподіваючись, що його наступ викличе повстання місцевого молдавського населення, а пізніше-й усіх слов'янських народів на Балканах. Цього не сталося, а натомість він з своїм військом був оточений над Прутом переважними турецькими силами. Українці гадали, що справу їх виграно, але Петро I великими грішми підкупив турецького візира, і той випустив його з військом на вигідних для Москви умовах. Що ж до української справи, то про неї в умові Петра I з візирем було згадано в таких двозначних виразах, що їх можна було толкувати і так, що Москва зрелася України обох боків Дніпра, і так, що того зречення ненавб то й не було. За свій підкуп візир заплатив перед султаном своєю головою, але договір з Петром I був таки ратифікований, бо нові султанські міністри знову були московським Царем засипані золотом. Українську справу, замиряючись, вирішили; теж мовити; на полонину, а саме: Петро I зрікся своїх претензій на Правобережну Україну, залишаючи за собою Лівобережжя та Київ з околицями. А тому, що на Правобережжя мала свої претензії Польща, то московський цар, аби вона дістала після нього територіальну пустку, одходячи за Дніпро, силою вивів з собою на Лівий берег усе правобережне населення.

З замиренням р. 1711 московсько-турецькі війни, які на той час єдино могли дати міжнародній допомозі до рук Орлика, припинились надовго, бо Москва зрелася часом степів і тягар військової боротьби з шведами перекинула на північ, а турки були заклопотані іншими справами. Позбавлені союзників, Орлик та його прихильники, перейшли на становище еміграції, - першої в історії України, коли не рахувати часової київської еміграції XVIII століття, що шукаючи собі охорони од татарів, добилася в значних масах до тодішньої Чехії, а ще більше до Саксонії. Ширші козачі маси з старшиною знайшли вихід, поставивши собі, по змові з Кримським ханом, н о в о г о К о ш а поза межами батьківщини, н а Д н і п р о в и х г и р л а х, недалеко Олешек. Вони перебули там майже чверть століття, бідуючи й нудьгуючи, але не бажаючи повертатись під тяжку руку Петра I. Орлик же з родиною та ближчим оточенням покинув Туреччину. Довго ще потім їздив по цілій Європі, сам, через свого сина та делегатів, пересправляючи з великими європейськими державами, змагаючи протиставити азійській Москві європейську коаліцію, але, хоч і ставилися до нього майже скрізь з симпатією, зусилля його були марні, - обставини для української справи склалися на той час несприятливі. Е м і г р а ц і ї н и й г е т ь м а н, як часом звуть істерики Пилипа Орлика, упокоївся на чужині р. 1739. Старший син його Р и г о р О р л и к, що перебрав був на себе його праць, вмер бездітний генералом французького війська; інші ближчі до Орлика люди, - з тих, що не повернулися додому й не загинули

на сибірському засланні, - розплинулись з часом без сліду в австрійському, чеському, шведському та інших європейських товариствах.

Шведсько-московська боротьба тяглася ще кілька років, але вона йшла на півночі, далеко од України. Доки війна точилась на українській території, чи близько неї, Петро I, всетаки остерігався надто дратувати український народ. За гострих часів боротьби з Мазепов він навіть у своїх маніфестах заперечував про своє повне неутручання до внутрішніх українських справ і проголошував, що до царської скарбниці - а ні єдиного пенязя - з України брати не буде. Але тепер, після перемоги над Мазепов та перенесення військових подій на північ, перед ним відкрилося вільне поле для вчинків. І московський цар використав, як міг та хтів, оту волю вчинків. Од них застогнали не лише окремі леди, винні чи невинні, близькі чи далекі Мазепиній змові, Орликовій та взагалі українській справі, що на них сипалися кари на горло, заслання, конфіскація майна, тощо. Терор Петра I був блянново спрямований на цілий український народ. В наміри московського царя входило не лише придавити українську державну й національну окремість, але спляндругати народня господарку, зруйнувати народній добробут і фізично знівечити, коли не винищити, ціле українське населення. Намірів тих Петро I, явна річ, перевести до кінця не ретиг, але дішов у своїй отій праці великих досягнень. Усв дальшу вітну свов з шведами вів московський цар майже на українське постачання, годувчи свов армію та взагалі цілу Московщину м'ясом українських волів та хлібом з українського поля і підривавчи тим до тла головну базу українського села - скотарство та хліборобство. Торговля з закордоном було заборонено, й український крам можна було вивозити лише до Московщини, де його не потребували, або платили дуже мало. Населення всіх станів убожіло, бо мусіло воно щороку постачати для московської армії перевозні засоби, тобто знову ж таки тих самих волів, і лише з части коней - в непосильних для нього кількостях. А само воно - десятки тисячів людей, - козаків і селян, - гиганялось на північ на каналські роботи, бо тоді якраз, з волі Петра I, ставилась чужими руками московська система річних каналів, що сполучувть верхній Дніпро, Волгу та північні річки з Балтійським морем. Українськими кістками означені всі ті канали, загачені ними й болота, що на них стоїть заснована Петром I нова столиця колишньої імператорської Росії Петербург, по-сучасному - Ленінград, загигелля тисячів українців оплачений невиконаний і досі проєкт канала між Волгою й Доном, що мав зачинатися біля міста Царицина, нині - Сталінграда. З цих робіт повертались додому лише хворі та каліки, більшість висланих загигала. Негувчи всі попередні умови з Україною - навіть ті, що було списано від його імени, - Петро I роздавав з власної волі українські землі близьким йому людям, закладавчи основи нової великої чужої земельної власности на Україні, що в одміну від колишньої, стала не польською, а московською, й готувчи тим добрий ґрунт для формального заведення кріпацтва в його московській подобі. Через своїх урядовців, - знов таки зсупереч своїм власним недавнім маніфестам, - втручався систематично московський царь до всіх внутрішніх українських справ; на гетьмана, старшину та на козацькі права не зважаючи, порушав він цілий політичний лад і зрештов став робити те, чого на протязі століть не в силі були запевнити за собою поляки, а саме, - почав настановляти козацьку старшину з своїх московських людей. Поруч з усім наведеним йшли також різного роду культурні та інші утиски, що походили од Петра I, - як заборона українцям, народженим поза Гетьманщиною, вчитися в українських школах, що спричинилося до примусового виходу з одної Могиллянської Академії майже тисячі студентів; як заборона друкувати книжки тодішнього українського мовою, як заборона під карою смерти яких будь взаємин чи зносин з запорожцями чи з українцями, що перебували в інших українських землях, і т. інш. Кожний крок окремих людей і всіх станів України був регульований якоюсь заборонаю. А для того, аби ті заборони таки реально виконувались, на Україну були вислані для догляду спеціальні московські урядовці, що до їх послуг розташована була по українських містах і селах велика ж московська армія. Систему цю переводив

Петро I ціле своє життя, заповів її й своїм наступникам.

Р. 1722 вмер старий гетьман І в а н С к о р о п а д с ь к и й.

На той час Петро I, тепер уже імператор російський, був визнаним гегемоном цілого Сходу Європи. Після довчасної смерті Карла XII, що загинув од за- гадкового стрілу в час облоги одної з норвезьких малих фортець, Швеція пе- рестала грати своє колишнє ролю на Балтійському морі; впливи її були об- межені на саму Скандинавію. Польща, переживши нещасливі великі війни та так само великі внутрішні заколоти, знесилилась, втратила своє становище могутньої держави й стояла під абсолютними впливами Москви; Туреччина мала тяжкі клопоти й неуспіхи на інших кордонах своїх. Україна, знесилена віко- вим боротьбов з сусідами, розшматована між кількома державами, знищена з середини, не мала що протиставити московській надвладі, і з тої доби вся дальша українська історія, за дрібними часовими винятками аж до наших днів, стає мартириємом українських жертв і втрат, складається з послі- довного пригноблення української державної окремоти та обмеження націо- нальних прав. Почалося з того, що Петро I не дозволив вибрати нового геть- мана, бо, як він мотивував своє незаконну заборону, - з часів першого геть- мана Богдана Хмельницького аж до Скоропадського всі гетьмани виявили се- бе зрадниками. - Владу гетьмана, ламавши всі умови, передав він новоутво- реній так званій М а л о р о с і й с ь к і й К о л е г і ї, що складала- ся з трьох москвинів і трьох українців, але з головою москвинюм, на яку посаду був призначений м о с к о в с ь к и й б р и г а д и р В е л ь я- м и н о в, який властиво і став правити гетьманшиною. Уже й за часів Ско- ропадського його гетьманування в значній мірі було фікцією, бо ж в україн- ській столиці Глухові стало перебував при гетьмані московський резидент с т о л ь н и к И з м а й л о в, а під його началом два московських пол- ки. Але стольник той, будь що будь, тримав якусь фасаду; що ж до вказаного бригадира, то він зразу ж став працювати, нічим не прикривавчись, і довів справи до того, що самовільно встановлював на Україні все нові та нові оподаткування, а зібрані гроші всі пересилав до московської скарбниці, куди йшло так само й усе збіжжя, фактично ревізоване в населення. Старшина спробувала була спротивитись новим порядкам. До Петербургу вислано було спеціальну депутацію з поважніших людей, на чолі з чернівівським полков- ником П а в л о м П о л у б о т к о м, що був на той час Головою Війсь- кової Генеральної Канцелярії та на якого на Україні дивилися як на майбут- нього гетьмана. Депутації в Петербурзі не повелось; її було заарештовано й посадовлено до Петропавлівської в'язниці, де славний Полуботко й заги- нув мучеником р. 1724. Щоб широкі козачі маси не могли підтримати свої старшини, на Україні було заарештовано й виражено до Петербургу усіх при- хильників Полуботка серед старшини, а козаче військо вислано в нещасливий поход на далеку Персію, що її зоввати надумав Петро I. Знесиленими, ка- ліками, поховавши тисячі своїх товаришів серед піскуватих степів, поверну- лись козак з того безглузкого походу. Заарештована старшина була щасли- вішою, - з в'язниці її звільнила несподівана смерть російського імператора.

Петро I умер р. 1725 за два роки після того вмерла й його жінка Катерина; що їй дістався був російський трон, та імператором став малоліт- ній внук Петра I - Петро II. Старшина використала ці російські зміни, й добилася можливості повернути гетьманський уряд. Р. 1727 Малоросійську Колегію було скасовано й гетьманом було обрано старого й поважного мир- городського полковника Д а н и л а А п о с т о л а, видатного козацько- го діяча й щирого патріота, що свого часу був близьким співробітником Ма- зепи та, дякуючи щасливим обставинам, встиг зберігти себе від пересліду- вання московської влади. У Петербурзі було підтверджено попередні умови між Москвою та Україною, але одночасно заведено до них багато нових обмежень гетьманської влади. До гетьманської столиці прислано було сталого представ- ника московської влади, аби він догляда за гетьманом; до вищого суду та до вищих відавочних установ призначено було, крім українців, і членів москвинів, генеральну старшину мав на майбутнє затверджувати не гетьман, а сам імператор

москвинам дозволено було набувати на Україні землі, і т.ін. Але навіть і ті обмеження здалися населенню зорев волі після літ свавільного московського гнобительства на Україні. Такий український настрій вплинув і на далеких запорожців. За допомогою гетьмана та за його посередництвом, запорожці договорилися з Москвою про поворот на батьківщину. Р. 1733 повернулись вони знову до своїх стародавніх земель, що дістали тепер назву В і л ь н о с т і В і й с ь к а Запорозького. Визначи зверхність російського імператора, Запорозька Січ, згідно з окремою умовою з Росією, з р. 1734, заховала й надалі повну автономію та свій традиційний братерсько-лицарський демократичний лад.

Р. 1734 упокоївся семидесятип'ятилітній гетьман Д а н и л о А п о с т о л, що його гетьманування було, так мовити, часовою передишкою між двох приступів гнобительства. Тодішня російська імператриця Г а н н а використала його смерть, аби ще раз заборонити гетьманські вибори та поновити стару М а л о р о с і й с ь к у К о л е г і ю; цього разу під офіційною назвою: Правління гетьманського уряду та під головуванням т а й н о г о р а д н и к а к н я з я Ш а х о в с ь к о г о, що його заступив пізніше князь В а р я т и н с ь к и й. Разом з Колегією повернулися на Україну й порядки, заведені на ній Петром I. У непереривну війну що вела на той час Росія з Туреччиною та з Кримом, використано було понад всяку силу козацькі війська, вичерпаний був до краю народний добробут. Усі верстви українського народу впали до московської немилости й відчули на собі немилосердну руку московських урядовців, що настановлені були на всіх відповідальних посадах і творили нечувані здирства й згнування над цілою гетьманщиною. Для характеристики тодішнього становища на Україні досить навести цитату з офіційного доповіді одного з російських міністрів, що на ту добу переїздив через Гетьманщину. Вона така: - Аж до самого свого в'їзду на Україну я навіть не уявляв собі, як сильно вона спустошена та яка маса народу загинула. А от і тепер таку силу людей вигнано на службу, що не залишилось хліборобів, які потрібні щоб засіяти хоча б стільки хліба, аби прогодувати самий край. Багато ланів не засіяно, бо немає кому працювати, та й немає чим, бо волів, якими тут орять, усіх забрано і заморено в час походу, а що лишилося, тепер забирають.- Населення Гетьманщини зuboжило до центу і з голоду та від утисків стало втікати з лівого берегу на правий, - до меж польської держави.

Терор припинився й обставини покращали лише через кілька літ, коли р.1741 стала в Росії царювати нова імператриця Л и з а в е т а, дочка Петра I. Сталося це несподівано й спричинився до того історичний випадок. Фаворитом, а пізніше й чоловіком Лизавети був українських козак О л е к с а Р о з у м, що став потім писатися Р о з у м о в с ь к и м, - людина проста й малоосвічена, але розважлива й закохана до своєї батьківщини. Під його впливом Лизавета поставилась до України сприятливо, полюбила батьківщину свого чоловіка й приобіцяла повернути гетьманщині її занедбані права. Р. 1747 була не оголошена грамота про вибори нового гетьмана, але самий вибір було одкладено до того часу, поки намічений Лизаветою кандидат, молодший брат Олеси Розумовського К и р и л о не скінчить своєї освіти, що він здобував її в закордонних університетах. Зрештов року 1750 в Глухові на раді обрано було двадцятидвохлітнього К и р и л а Р о з у м о в с ь к о г о. Вибори були стверджено, а одночасно з тим відновлено старий лад на гетьманщині, скинуто московських урядовців, наставлено українських, а що найважливіше, - до гетьманського регіменту передано було Запорозьку Січ, яка до того часу, з волі Москви, стояла під безпосередньою управою російського уряду.

К и р и л о Р о з у м о в с ь к и й виявив себе освіченою й дуже порядною людиною. Він любив свою батьківщину й бажав щирого добра рідному краю. Але новий гетьман був надто молодий, а до того ще й дуже зросійщений, бо з п'ятнадцяти літ свого віку стало жив поза межами України, тому, що він був, так мовити, членом імператорської фамілії, він počував себе у Глухові свого роду удільним князем; відповідно поведився з оточенням і мріяв зробити

своє гетьманську гідність спадщиною в родині Розумовських. А втім, в розкішному гетьманському палаці, що він збудував собі в Глухові, перебував він лише зрідка, а більше жив у Петербурзі, доручавчи урядування військовій старшині. Старшина, можна сказати, досить совісно виправдала даке довіря. За час гетьманування Розумовського зроблені були значні поліпшення у вищому урядуванні, в царині влади військової, виконавчої, судової, фінансової, рахункової, тобто в справах державного контролю. І все те робилося добре, в аспекті й методами так званого просвітнього абсолютизму, доктрини й практики, що почали на ті часи панувати в передових європейських країнах.

В цілому за гетьманування Розумовського ствердів і закріпився остаточно громадський лад, що накреслися ще за часів Богдана Хмельницького, з тими, однак, згаданими вже одмінами, що йшли на користь військовій старшині, як окремої вищої верстви в козаччині. Назверх здавалося, що на Гетьманщині, як і раніше, існувало лише чотири стани: козаки, духовенство, міщани та селяни, але реально, як про це говорилося вище, з козаччини остаточно виділилась старшинська верства, що грала роль фактичного українського шляхетства, хоч, згідно з законом, і тепер ще козаки всі були рівні один одному. В руках військовій старшині була вся соціальна й політична сила країни, вона була освіченою верствою на Гетьманщині. Поводилась ця нова українська шляхта, як і всяка інша на світі, а втім, до пори до часу здержливіше й розмисливіше за іншу шляхту, бо не могла вона сперти своїх прав на формальному законі. Тихов рисою військовій старшині було те, що вона, як то буває скрізь, змагалася використати своє становище і свою силу для того, аби підмінити інтереси нації інтересами своєї власної верстви, посиливши в той спосіб свою вагу й своє значіння. Добров її рисою було те, що вона була перейнята європейськими ідеями та національною традицією; вона клопоталася й берегла, як могла та вміла, українські політичні права, українську культуру й освіту. Вона протегувала школи та шпиталі, піклувалася за мистецтво, будувала церкви, збирала бібліотеки, складала родинні й інші музеї часом великої історичної цінності. За часів Розумовського старшина, між іншим, змагалася перетворити уже трохи архаїчну Київську Могилянську Академію в справжній університет на закордонній тодішній кшталт з богословським факультетом, а разом з тим заснувати на Гетьманщині ще й другий університет. Це останнє почастило їй зробити вже далеко пізніше і то не на Гетьманщині, а в Харкові. На той час, однак, російський уряд поставився рішуче проти такого проєкту, і старшина, не маючи, де вчити дітей, висилала їх закордон до європейських університетів. Але тому, що не вся старшина мала до того відповідні матеріальні можливості, биряжались часто старшинські діти до новозаснованого в Москві університету російського та до інших російських шкіл, що й гело їх до зросійщення, - процес, що якраз властиво й почався з тої доби. Середня старшина наподоблявала вищу, зможне козацтво тяглося за ними, а широкі козачі маси на той час втратили уже яку будь вагу, тяжко постраждавши за гнобительський період царя Петра I та за цариці Ганни; від заможнішого селянства одрізнялися вони хібащо тільки тим, що підлягали козацькому присуду, а не тому чи іншому послушенству. При становищі селянства говорилося вище. Послушенство тому, на чийй землі вони жили, вже нагадувало панщину, хоч закону про неї було видано Москвою лише пізніше. Міщани, як і раніше, користувались самоурядуванням чи то під охороною придбаного ними Магдебурського права, чи під доглядом полка або сотні козачої. Духовенство з р. 1685 підлягало зверхності, зпочатку московського патріарха, пізніше - російського синоду, який ще міцніше та тісніше за патріарха накладав на нього свою руку, але, в головних рисах, українська церква тому, що вона була культурнішою за московську, ще зберігала свій внутрішній стародавній лад, збудований на принципі виборного духовенства.

Гетьманував Кирил Розумовський чотирнадцять літ, до початків царювання російської імператриці Катерини II.

Л е к ц і я с і м н а д ц я т а .

Зречення Кирила Розумовського. Політика Катерини II щодо України. Скасування козацького ладу на Слобожанщині. Катерининська комісія. Зруйнування Запоріжжя. Доля запорізьких нащадків. Колонізація запорізької території. Кубанське козацьке військо. Скасування козацького ладу на Гетьманщині. Правобережжя України. Гайдамаччина. Коліївщина. Залізняк та Гонта. Занепад Польщі.-

Кирило Розумовський був останній гетьман української козацької держави. Гетьманства свого зрікся він р. 1764 і зробив це не з доброї волі. На той час російської імператрицею, примхою долі, стала принцеса одного з найдрібніших німецьких князівств, - а саме Цербстського, - що царувала з іменем Катерина II, та яка від москвинів дістала назву великої, бо збільшила й організувала вона російську силу та засвоїла собі історичну традицію московської державности до такої міри, наче народилася вона не в рідному для неї Штеттіні, а десь в околицях самої Москви. Що-ж до України, то вже з перших років свого досить довгого царювання (1763-1796) ця німецька принцеса поставила собі метою продовжувати політику Петра I й послідовно, не спинючись перед чим-будь, переводила її ціле життя своє. Була, однак, між політикою Петра I і Катерини II й одміна, диктована часом та обставинами їх царювання. Счі Петра I приковані були до Балтійського моря, а українська територія, як державний набуток, його цікавила менше. Він пильнував нашу батьківщину, бо лише в такий спосіб умів використовувати її, але одночасно, як знаємо, готовий був продати її, на щось обміняти чи впрост подарувати комусь, - по потребі. На час Катерини II територіальні справи російської держави прибрали інший характер. Москва вже мала на півночі в своїх руках те, до чого змагалася за Петра I, а тому її експансію звернуто було на південь - до Чорного моря, та на захід - на територію змалілої вже тоді Речі Посполитої. Для цих напрямів московського поширення українська Гетьманщина та Слобожанщина були природною вихідною точкою, - так мовити, дверьми, одчиненими на південь та на захід. Україна для Катерини II, в її планах, мала стати і стала матеріальною базою державної експансії і при тому мусіла бути базою московською, - Боже борони, українською. Тому Катерина II так само, як і Петро I, пильнувала, але не край, а народ, аби знищити не лише державні його особливості, але й національні, а в тім стані й соціальні, - одне слово, обмосковити його до тла. Російська імператриця сама залишила нам цілком недзвозначне документальне свідoctво щодо своєї політики в цьому напрямі. - Україна, Ліфляндія та Фінляндія, - читаємо в її секретній інструкції до російського генерального прокурора, - суть провінції, що урядуться на закладі затверджених привілеїв, і порушити ті принципи, касуючи їх усі зразу, було б дуже непристойним; але й звати їх (ті провінції) чужоземними й поводитись з ними, виходячи з васади вказаних привілеїв, було б більше, ніж помилкою, а можна з певністю сказати, - було б безглуздом. Ці провінції повинно найлегшими способами привести до того, щоб вони зрусіли й перестали дивитися, як вовки в лісі. Приступ до того буде легкий, коли розумні люди будуть обрані в тих провінціях; коли ж на Україні гетьмана не буде, то треба дбати, щоб і саме ім'я гетьмана щезло, а зовсім не про те, щоб якусь особу знову на гетьманство було настановлено. - Так писала Катерина II про українського гетьмана; про народ в іншій інструкції, - на цей раз уже ново-призначеному на Україну генерал-губернаторові, - вона спеціально рекомендувала - "Дбати викорчувати серед українців фалшивий погляд на себе, як на народ, цілком одмінний од москвинів". - Цей Катерининський на-

каз стає непорушною заповіддю цілої пізнішої української політики всіх російських урядів імператорського періоду аж до великої революції.

Руйнування українського державного ладу цариця почала з гетьманської гідності. Зразу, однак, вона не могла приступити до того самого тому, що гетьманом був Кирило Розумовський, людина впливова в російських шляхетських колах, брат чоловіка недавньої цариці Лисавети. До того ж, як відомо, Катерина II дістала російську корону, переступивши через труп свого чоловіка, - напів-божевільного П е т р а III, що походив з німецького князівського роду Г о т а р п і в, які свого часу були поріднилися з російськими Р о м а н о в и м и. Кирило Розумовський, хоч і не приймав безпосередньої участі в загибелі Петра III, але Катерині II в її палацовому перевороті допомагав, а тому його не годилося так таки впрост, без жадного приводу, гетьманства позбавити. Привід той цариця, трохи освоївшись на троні, знайшла. Він був такий. Українська старшина, дізнавшись про династичні мрії свого гетьмана, почала була між собою та між козаками збирати підписи під проханням до імператриці про те, щоб гетьманську гідність на Україні встановити на вічні часи спадщиною в родині Розумовських. Чутки про це дійшли до Петербургу й немило вразили, як саму царицю, так і її урядове оточення. Спираючись на цю, так мовити, російську опінію, Катерина II ультимативно й не без поважної загрози запропонувала Кирилові Розумовському, що перебував на той час у Петербурзі, аби він гетьманства зрікся. Розумовський мусів зречення підписати і був нагороджений за те грішми та великими маєтками на Україні, де він головним чином і перебував потім як приватна людина. Сам він прожив ще сорок літ, уникаючи яких-будь політичних справ, особливо українських, а нащадки його виїхали за кордон, оселились у Відні, де ввійшли до кола австрійської аристократії й остаточно германізувались.

Зречення Кирила Розумовського було початком кінця національної української державности. Замість гетьмана, для урядовання краєм, потрете заведено було М а л о р о с і й с ь к у К о л е г і ю, що на цей раз вже складалася з чотирьох українців і чотирьох москвинів, які, за спільною згодою, мали вирішувати усі місцеві справи. Але так стояло лише на папері, - реально всі оті восьмеро лбдей не мали за собою жадної сили. Цілу владу над Гетьманщиною перейняв до своїх рук призначений Катериною II голова Малоросійської Колегії "малоросійський генерал-губернатор" г е н е р а л Р у м я н ц е в, отой самий, що йому була дана царицею вище згадана інструкція про "викорінення серед українців фалшивого погляду на себе, як на народ", та якому мало лежати на серці й переведення на Україні таких реформ, щоб по-за ними "щезло й саме ім'я гетьмана".

Москва, однак, не зразу стала нищити козацький лад на Гетьманщині. Російська влада тим часом задовольнилась підготовними справами, а основне діло зачала з української периферії на сході, с к а с у в а в ш и р.1765 к о з а ц ь к и й л а д н а С л о б о ж а н щ и н і, що, як вказано було вище до складу української держави офіційно не входила, а була одною з московських провінцій, яка жила на автономному праві. Це скасування було свого роду диверсією, спрямованою на Гетьманщину, де плановано було пізніше зробити те саме. Бо-ж Слобожанщина багатіла й розвивалася, її українське населення збільшувалось, досягнувши на р. 1765, не рахуючи міст, понад 600.000 душ, і ця країна легко могла б стати для основних козацьких земель не аби-яким людським озброєним резервом, коли б на Україні вибухли анти-московські завірюхи. Спеціальним царським маніфестом козацькі полки, - їх було числом п'ять, - було розпущено, а на їх місце організовано полки гусарські, козаків обернено в так званіх " в і й с ь к о в и х о б и в а т е л і в ", тобто в стан вільного селянства, з якого набирались "охотники" до згаданих гусарських полків. Посполітих, тобто селян, що підлягали ріжного роду послушенству, переведено було до кріпацького стану з жорстоким московським змістом цього слова. Слобожанщина стала звичайною московською провінцією з назвою С л о б і д с ь к о - У к р а ї н с ь к о ї г у б е р н і ї. На самій же Гетьманщині в той час ген. Румянцев ще уникав рішучих заходів, а натомість знайомився з новими для нього обставинами та переводив так звану Г е н е р а л ь н у Р е з і д е н ц і ю з ~~Росії~~

наслідок статичну земельного володіння та взаємин між станами населення в країні. Праця та, заокреслена дуже широко, тяглася на протязі цілих трьох літ (1765-1767) і дала величезний матеріал для вивчення тодішньої Гетьманщини, її населення, особливостей, економічної сили, форми господарства, тощо. На жаль, цей матеріал майже сто літ зоставався таємницею канцелярійних архівів, та ще й досі не зібраний як слід докупи, не розібраний і не вивчений історично. Але Румянцев, явна річ, використав його, як хотів, переводячи свої пізнішу уніфікаційну політику на Україні. А щоб населення тог ревізією не хвилювалося та йшло йому на зустріч, пустив " м а л о р о с і й с ь к и й г е н е р а л - г у б е р н а т о р " між народом чутку, що все те робиться тільки для того, аби мати підставу приборкати старшину, припинити сваволі і направити кривди, що їх нова українська шляхта робила широким народнім масам.

На С л о б о ж а н щ и н і проти скасування козацького ладу протестував народ відповідно малими місцевими бунтами, що їх москвини ліквідували легко; Г е т ь м а н щ и н а - ж зробила спробу боротися проти Румяннівського режиму в законний спосіб. На р. 1767 скликано було в Петербурзі так звану К а т е р и н и н с ь к у К о м і с і ю, що складалася з вибраних представників вільних станів цілої тодішньої Російської імперії, в тому числі й України, на яку вже тоді Москва засвоїла погляд, як на органічну частину єдиної й неподільної держави. Комісія та, на думку автора її, Катерини II, мала виявити всі потреби й домагання імперського населення й у спільній праці з урядом винайти шляхи для їх задоволення. Це таким чином, мала б бути установа, подібна до сучасного парламенту, до заведення якого, за перших років свого царювання, мала неначе певний нахил Катерина II, бо за тодішньою європейською модою російська імператриця стояла під впливом нових для того часу ідей політичного та державного порядку, що поширювалися до цілого світу гловним чином французькими енциклопедистами. До речі згадати, ці ідеї мали багато своїх прихильників також і на Україні в козацьких колах. а серед них був і останній гетьман Кирило Розумовський. На Україні тому захопилися виборами депутатів до К о м і с і ї, скликали наради, складали для обраних н а к а з и, серед яких були й такі, що вимагали негайного повернення давнього козацького ладу. Румянцеву такі накази дуже несподобались і він хотів був зразу припинити все в найгостріший спосіб. Так, одинадцять ніжинських депутатів, що дістали такого наказу, він поставив перед військовий суд, який і засудив був оскаржених до кари на горло за державну зраду. У Петербурзі, щоправда, зрозуміли, що генерал-губернатор перестарався надміру, й Катерина II засуджених помилувала. Але довіряя їй до Румянцева від того не ослабло, а ще зміцнилося.

У Петербурзі козацькі депутати до Комісії, свідомо чи ні, але повторили були стару українську парламентарську тактику, що практикована була їх предками у польському сеймі, й спробували використати її для відтворення старого ладу на батьківщині. Вони погодилися. з естляндськими та ліфляндськими депутатами, що були в аналогічному з українцями становищі, й виголосили в Комісії спільну заяву про необхідність зберігати привілеї їх країн, відтворити в них колишній лад і в майбутньому не порушувати й не міняти його. Заява та дуже таки не сподобалась Катерині II та її владі. Призначений нею маршалок Комісії, тобто її голова, мавчи відповідні вказівки згори, в рішучий спосіб одкинув саму можливість вести з цього приводу дискусій в засіданнях Комісії. Своє негативне до заяви ставлення він мотивував тим, що, як він висловився, Комісія не має права займатися нічим, крім того, для чого її скликано. - А скликано її було, як про це вказано в маніфесті про неї, якраз для такого роду заяв, що її виголосила коаліція національних депутатів. Автім, жадна тактика українська в Комісії не могла дати якихось наслідків, хоч би вже й тому, що саму Комісію дуже скоро після того було розпущено з тої причини, що виявилися надто великі розходження між тим, над чим клопоталися імператриця, і тим, чого хотіли домагатися від неї вільні стани цілої Російської імперії. Довго ще потім Катерина II вважала себе, так мовити, лібералкою, і листувалася з французькими філософами, захоплювалася на папері їх вільнолюбними думками, але до московського жит-

тя їх не тільки не переводила, а навпаки по цілій державі суворо переслідувала саму гадку про можливість якого будь такого переведення. А про Україну нема вже що й говорити.

Цвяхом у серці Катерини II, перешкодою для її української політики й небезпекою для неподільності її держави була Запорізька Січ в її дотриманим лицарським, виборним, наскрізь демократичним ладом. Коли б Запоріжжя було й тепер тільки тим, чим воно було колись в історії, тобто своєрідно організованою в подібні лицарського братства передовою вартою на кордонах української землі, російська цариця мабуть таки ставилася б до нього більше-менше толерантно, хочби вже й тому, що в своїй експансії на південь потребувала допомогових військових сил. Але внутрішнє життя запорізьке не стояло на місці, а, зберігаючи старовинні рямці, еволюціонувало з духом часу й обставин. За останні тридцять перед Катериною II літ (1734-1764) військова праця Запорізької Січі стала лише одною з частин його чинного життя, що все більше та більше прибирало організований, часто державний характер. За цей час Запоріжжя, не переставши бути традиційним лицарським орденом, фактично перетворилося в демократичну республіку, базою якої стало, з одного боку, широко розвинене хліборобське та скотарське господарство, а з другого, - принципи громадської волі цілого населення. Запорізькі землі, як вище було вказано, звалися тоді Вільностю Війською Запорізькою і склалися з цілої сучасної Катеринославщини, з трьох суміжних повітів Херсонщини та з певних невеликих одрізків Харківщини й Таврії. Ця територія поділена була на вісім, згаданих вище, паланок, тобто, військових, адміністративних та судових округ, що підлягали загальній Січовій управі. Населення складалося з двох станів. До першого належали товаріші - січовики, що перебували або в самій Січі, ставши там залогом, або по паланках, в так званих зимівниках, де вони клопоталися біля свого господарства. Другим станом було вільне селянство, що жило на січових землях, платячи за те невеликий податок до Запорізької скарбниці. Число цього селянства збільшувалося з року на рік, бо й тепер, як то було й за давніших часів, ішли на Нив усі ті, кому тяжко було жити під панським послушенством чи то в межах польської держави, чи на Слобожанщині, чи на самій Гетьманщині. Такого селянства на останні роки існування Запорізької Січі офіційно числилося біля 200 тисяч душ, а в дійсності було мабуть і більше. Майже всі вони вміли володіти шаблем й рушницею і в час військової небезпеки ставали до збройних шеревів сталих січовиків, збільшуючи тим їх силу, бо самих товарішів числилося тоді всього лише 20 тисяч мужа. Хто брався зброї в час війни, тим самим ставав січовиком, а це наближало обидва стани між собою й злитовувало до одної громадської цілості, вирівнювало й випрямляло соціальні відмінності серед них. Під натиском січової шаблі та селянського плуга степові межі татарського кочовництва відходили далі й далі на південь, маліла сила Кримського ханства. Це було в інтересах Російської імперії, та не в її інтересах було те, що в степах низових, як і колись, зміцнявся й набирав сили організований державний осередок, де знаходили притулок, волю й оборону всі українські люди, які не хотіли коритися московському режиму, такому жорсткому й такому азійському, коли прирівняти його до республікансько-демократичного ладу на Запоріжжі. Річ Посполита, що колись була в аналогічному щодо Запоріжжя становищі, не вміла з тим дати собі ради, бо не мала сили для того. Російська імперія, сильніша за неї, раду дала: вона, як прийшла на те нагода, задавила фінічно той осередок, поки він не встиг ще набрати непереможної для неї сили.

Катерина II чекала лише слушного часу, аби раз назавжди покінчити з запорізькою небезпекою. За перших років свого царювання вела вона війни з Туреччиною та з Кримом, і запорозьці потрібні їй були, як велика морська та суходольна допомогова військова сила, що звикла й пристосована була саме до такого роду війни. Але р. 1774 цариця щасливе для себе закінчила п'ятилітню війну з Турками, придбала від них значні території. Тут

бережжя й одірвала од султана Крим, зробила його ніби то незалежним, а в дійсності поставивши його під свою всебічну протекцію, яка за деякий час скінчилася тим, що хана було скинуто, а Крим приєднаний до Росії, як її провінція. Численні російські війська мали повертати додому через українську територію, й Катерина II використала цей поворотний похід для знищення Запорізької Січі. Весною р. 1775 вона несподівано для запорожців спрямувала армію в 66.000 мужа, на чолі з генералом **Текелієм**, на саму Січ, а другу в 20.000 - на запорізькі паланки. На початках червня Текелій обложив Січ, виставив перед нею всю свою гармату й послав запорожцям сказати, що Січ мусить припинити своє існування. Запорожці мали йому скоритись без спротиву, покинути Коша і спокійно розійтися по своїх селах, коли не хотіли, щоб їх до того було примушено московською силою. Розбились товариші на дві частини. Одні воліли битися на смерть; другі, що на їх чолі стояли - славний многолітній кошовий старий **Петро Кальницький** і запорізький архімандрит **Володимир Сокальський**, бачили, що москалів їм не перемогти, й переконали в тому запорожців. Частина січовиків тому виконала наказ Текелія, інші, однак, встигли вибратись на човнах до Дніпра, - а Дніпром до Чорного моря на турецьку територію.

Знаку не залишив московський генерал од **порожньої** Січі, а імператриця 3-го серпня 1775 спеціальним маніфестом оголосила про знищення **Запорізької Січі**, виправдуючи себе перед людським оком тим, що ніби то запорожці були органічними ворогами якого-будь упорядкованого державного ладу. До самих запорожців цариця поставилася жорстоко й безсудно. Січовиків було зачислено до стану вільного селянства, старшину деградовано, майно її та військо усе конфісковано. Останнього кошового **Петра Кальницького**, дуже стару людину, бо було вже йому тоді 84 роки, заслано було до Соловецького монастиря, що на острові - на північному **Білому морі**, де він, замкнений в келії, позбавлений права бачитись і говорити з ким-будь із людей, всетаки вижив аж до року 1803, коли вмер, маючи за собою 112 літ. Там і поховано останнього пана Кошового отамана славного війська Запорізького. Січовий писар **Глоба** та кошовий суддя **Головатий** були заслані до **Тобольська** на Сибіру, а інших, хто не втік з січовиками, було розкидано по таких глухих кутках півночі, що довго про їх долю ніхто й не знав нічого на Україні.

Усі землі **Вітська Запорізького**, як порожні, так і заселені, було сконфісковано й взято до московської державної скарбниці; пізніше Катерина II роздарувала їх, головним чином, своїм численним, минулим і сучасним, фаворитам, а потім і звичайній шляхті, московській чи змосковленій, з умовою, щоб нові власники земель на протязі певного часу заселили їх селянами-кріпаками. Повторилась таким чином історія колонізація українських степів за польських часів з усіма негативними рисами її. До неї додано було ще колонізація ріжного роду чужонаціональних елементів, які мали зсісти й множитися в степах на рахунок українського населення під організованою охороною московської влади за її матеріальною та іншою допомогою. Почалося це ще за часів імператриці **Лисавети**, коли на запорізьких землях, не запитавши січовиків, оселено було масами **сербів**, що виемігрували з тодішньої Австрії, де вони, живучи на кордонах з Туреччиною та охороняючи їх своїми силами, знаходились більше-менше в становищі, подібному до українського населення на степових кордонах з Кримом. З австрійською владою мали вони ликі взаємини, а тому охоче емігрували на схід до широких степів, де московська влада оселяла їх на вигідних для них умовах, набираючи з них потім рекрутів для своїх гусарських полків. Центром сербської колонізації були - **Лисаветград**, що його округа дістала назву **Новосербії**, та **Бахмут**, що його округу звали **Славяносербською**.

Після знищення Січі до степів, що були вже тепер безпечні, бо татарська сила була приборкана, широкою водою полилася й інша чужонаціональна колонізація, організована московською владою та ново-утвореними місцевими ділками.

цигани, греки, вірмени, тощо, але найбільше було німців, що пляново розселювані були в Катеринославщині, Херсонщині та в Таврії, першу їх партію, в р. 1789, поселено було, навіть, як емблему, на острові Хортіці, в історичному запорізькому осередку та в його околицях. Робилося все оте з незакритим наміром позбавити край українського характеру, але час і стихійна сила української експансії на південь звели ті наміри на нівець. Велика більшість тих чужоземних колоністів поволі підлягала впливам українського оточення, - яке, хоч і як з тим боролася Москва, всетаки в країні переважало. На протязі двох-трьох поколінь вони самохіть, без якого будь примусу скорились перед вищою за їхню українську народною культурою й зукраїнізувалися без останку, заховавши на пам'ятку про старовину хіба що іноді свіі чужонаціональні родинні прізвища. Тої українізації уникли лише німці, греки та болгари, хоч і на них сильно відбилися впливи української культури, бо багато з них всетаки асимілювалося й увійшло до складу українського населення, якому ця домішка чужої крові ні в якому сенсі не пошкодила.

Після того як **Кримське ханство** було приєднане до Російської держави (р. 1783), татарська територія та степовий український Низ були спелучені в одну російську провінцію, що дістала урядову назву **Новоросії** та на чолі якої було поставлено генерал-губернатором, з правами майже необмеженими, одного з найулюбленіших фаворитів Катерини

ІІ князя Потьомкіна. За короткий час свого панування над краєм, **Потьомкін** виявив не аби-яку енергію, розвинувши кипучу чинність, спрямовану на те, аби викорчувати козацький характер степового Низу й цілого Чорноморського побережжя. Він заклав великі торговельні й військові порти в Миколаєві та в Севастополі, збудував місто Катеринослав і зробив його центром російського урядування цілого півдня сучасної України та колишнього Кримського Ханства. Січові елементи в степах він своїми заходами розпорошив і приборкав, але перебороти українську стихію була йому несила. А в тім і козацькі елементи розпорошилися та не вимерли. Як вказано вище, частина запорожців, числом у 5.000 люда встигли вимкнутися з обложеної **Текелі** Січі, дісталися Дніпром та суходолом до турецької території та з дозволу султана заклали собі **Січ на гирлах Дунаю**. Туди до них приїхало багато з тих січовиків, що зоставалися деякий час на батьківщині, й сила їх зростала з кожним роком, бо всі відважні люди українські тігали до них од московської та польської влади, що між ними була тоді поділена Українська земля. Р. 1785 частина запорожців з Нової Січі, незадоволена турками, на запрошення австрійського уряду, перейшла до **Банату** й заклала там свій **Кіш** на території між **Тисою** та **Дунаєм**. Прожили вони там аж до р. 1812, після чого повернулись назад до Дунаю й вигнавши збройною силою з **Добруджі** оселених там турками донських козацьких емігрантів, так званих **некрасовців**, осіли в ній разом з своїми товаришами, що Туреччини не покидали. Усі разом повернулись вони на батьківщину вже пізніше, а саме р. 1828, використавши для того чергову російсько-турецьку війну. З них було утворене малочисельне, так зване **Озівське військо**, з отаманом **Йосипом Гладким** на чолі,, оселено воно було на Озівському побережжі між **Бердянськом** та **Маріуполем**. Там воно проіснувало аж до р. 1865, коли було злите з військом **Кубанським**.

Більшість запорожців, однак, батьківщини не покинули. Жили на Низу, записавшись до селян, чи до міщан, або навіть вступивши до так званих **карабінерських волк**, що були спеціально для того утворені московською владою та які проте були дуже не популярні на Україні. **Автім** така-сяка козацька сила потрібна була й московській владі, яка мала неперестанні війни з Туреччиною, що точилися завжди навколо південних українських кордонів.

Непокоїла Москву також і зростаюча сила Дунайської Січі, а тому вона скоро після знищення Запоріжжя стала дбати про частинне відновлення січової організації в степах. Уже р. 1784, під проводом колишнього січового старшини **Сидора Білого**, було зформоване так зване **Бухарестське**

К о з а ц ь к е В і й с ь к е, що оселилося на призначених йому землях між Дністром та Бугом біля сучасної Одеси. Нове військо брало дуже жваву участь у московсько-турецькій війні, що почалася р.1791. Вони, під проводом Анто́на Голова́то́го, взяли тоді міцну турецьку фортецю Березань, за що від московської влади дістали в нагороду нову назву, а саме, - В і й с ь к о в і р н и х ч о р н о м о р с ь к и х к о з а к і в, - а князь Потьомкин, під вищою командою якого вони воювали, названий був офіційно " великим гетьманом " їхнього і всього іншого козацького війська. Може, за тим високим титулом були якісь більші інтенції цієї дуже честолюбної людини, але вони за його смерть того ж таки р. 1791 не були ніяк виявлені.

Смерть Потьомкина знепокоїла нових січовиків, бо втратили вони впливового заступника перед московською владою, й козаки почали шукати нового й сталого місця для свого оселення. Знайшли вони його собі на далекій південно-східній периферії сучасної української території. Їх депутація, на чолі з Голова́ти́м, здобула собі в Петербурзі право оселитися на Таманському півострові між Озівським та Чорним морем, - територія, яка ще недавно перед тим була одвоєвана від турків та лежала майже ладом, бо населення її виемігрувало до Туреччини. Р. 1792 двома колонами, човнами й на конях, перейшли Ч о р н о м о р с ь к і к о з а к и з Б у г а на К у б а н ь, заклали там свій осередок, - місто К а т е р и н о д а р, - розбилися, як подобало запорожцям, на куріні, поставили зимовики й зачали розселяватися на тій території, де колись було старовинне українське у д і л ь н е к н я з і в с т в о Т м у т а р а к а н с ь к е. Кубанська територія стала пізніше місцем, куди зібрались згодом майже всі розпорошені нащадки колишніх запорожців та інші козацькі формації. Суди були переведені невеличкі частини так званого Буджацького чи Усть-Дунайського Козацького Війська, що склалося там в час чергової московсько-турецької війни в р.р. 1806-1807. На Кубань, як вказано вище, перейшли козаки О з і в с ь к о г о В і й с ь к а; туди ж таки були спрямовані козацькі полки, що їх було зформовано на Гетьманщині - р. 1813 з приводу війни з Наполеоном і р. 1832 - з приводу польсько-російської війни в рр. 1830-1831. Ці полки були виряжені на Кубань примусово, бо Москва боялася залишити їх на Україні, аби не було для населення козацької спокуси. На Кубані, до речі, виряжала Москва не лише чоловіків, бо р. 1832 вони зробили примусовий, так званий дівочий табір на Лівобережній Україні й перевезла набраних кілька тисяч дівчат на Таманський півострів, де вони, волею й неволею, мусіли взяти шлюб з козаками. Спосіб варварський, що міг прийти до голови й бути виконаний лише москвинами, але ті примусові подружжя не дали лихих наслідків, бо шлюбні сторони були українськими й поставилися до родинного життя чесно й з повагою. Р. 1864 Ч о р н о м о р с ь к і к о з а к и були з'єднані з так званими л і н і й н и м и к о з а к а м и, москвинами з походження, й утворили разом з ними одно К у б а н с ь к е К о з а ц ь к е В і й с ь к о, в якому українці складали переважну більшість, бо число їх цілий час збільшувалося, - з початку колишніми запорожцями, що прибували туди з цілої України, а пізніше рідного роду вільними й невільними переселенцями, що йшли на Кубань, головним чином, з українського Лівобережжя. У такій подобі перебуло кубанське військо до великої революції. Під московською фєрулою нащадки запорожців, явна річ, заховати свій стародавній лад, своє автономне урядування не могли, але де-що з того всетаки восталося в їх звичаях та в правній свідомості аж до нашого часу, коли відновили були вони в рр. 1917-1918 своє давнє мріє про незалежність, вступивши тим чинно до широкого українського національно-державного фронту з його основним центром у Києві. Виконали вони й покладене на них долею історичне національне українське завдання, бо своєю колонізацією північного Кавказу привернули стародавні етнографічні кордони на південно-східньому секторі української території. Історія неначеб то добре знала, що вона робила, прямучи розпорошених по світах запорозьких нащадків на сучасну територію Кубані.

Після зруйнування Запорізької Січі касування стародавнього українського ладу, державних та соціальних форм життя на Гетьманщині пішло прискореним темпом, бо не стало вже останнього на Україні національного осередку, де б міг бути організований збройний виступ проти Московщини. Р. 1781" Малоросійська Колегія, яка будь-що-будь, а всетаки формально зазначала собою одмінний од московського характер урядовання на нашій батьківщині, була скасована, а на її місце заведено звичайну губерніальну управу, цілком таку саму, яка була за тодішніх часів і в інших частинах Російської імперії. Встановлено було три губернії, - інакше намісництва, - а саме, - Київську, Чернігівську та Новгород-Сіверську, які всі разом склали так зване "Малоросійське генерал-губернаторство". Старі українські судові та адміністративні установи були анульовані, а на їх місце поставлено загально-російські суди та адміністрації. Кожну з губерній поділено було на відповідну кількість повітів на загально-російський кшталт. За два роки після того, бо р. 1783, указом Катерини II українські селяни на Гетьманщині, що жили під тим чи іншим послухом, були закріплені назавжди за тою землею, на якій вони жили, і за тими власниками, що їм та земля належала. Мотивовано назверх це було причинами фіскального порядку, але в дійсності це звелось до затверджені законом кріпацької неволі для українського селянства, в якій воно й перебувало аж до р. 1861, - до загального анґльвання кріпацтва у цілій Російській імперії. Одночасно з указом про кріпацтво заведено було для всіх українських станів, крім шляхти та духовенства, досить великі, як на той час, податні оклади, що протрималися в силі майже до кінця XIX століття.

Того ж таки р. 1783 скасований був на Гетьманщині козацький полковий та сотенний військовий лад. Козацькі десять полків перетворені були в згадані вище карабінерські полки звичайного російського війська, в яких з особливою силою практикувались незвичайні для козаків кари на тілі, бо в них, з наказу генерал-губернатора Румянцева, вже за дрібну дисциплінарну провину "били нещадно нагаями та киями". Цілий козацький стан прирівнено було до стану вільного селянства, хоч назва "козак" офіційно й залишена була за козаками назавжди. З них рекрутувались й надалі вказані карабінерські полки з розрахунку трьох новобранців на кожні 500 душ козацтва. Старшину козацьку було розпущено й запропоновано їй вступити до тих самих карабінерських полків, але на умовах, на яких служили звичайні російські старшини. З української старшини мало хто скористався цією не дуже то вабливою пропозицією. Автім, касувачи козацький лад на Гетьманщині, Катерина II поставила свою карту якраз на ту саму козацьку старшину, граючи на її станових інтересах. Аби її остаточно одірвати від козацької маси й спертись на ній, як на соціальній базі, російська імператриця задала військовій старшині козацькій права російської шляхти, яка ставила цей стан на перше місце в державі, давала йому внутрішнє самоуправування, звільняла його од усяких персональних податків та обов'язків, передавала йому широкі судові й адміністративні права над кріпаками і робила його тим опором свого трону. Як вказує пізніша історія, російська цариця не помилилася в своїх обрахунках. Нова українська шляхта, хоч в ній ніколи незавмирили остаточно державні українські інтенції, в масі своїй пішла вказаним їй Катериною II шляхом, злилась ідеологічно з загально-російським шляхтом і втрачена була для свого народу - бо русифікувалася.

Ламаючи на Гетьманщині соціальну структуру, не минула Катерина II й українського духовенства, радикально змінивши його соціальне становище. Р. 1786 спеціальними наказами була переведена так звана секularyзація українських монастирів. Багато з них було скасовано, а в інших, що zostалися, були одібрані до державної скарбниці всі їх земельні маєтки. Десятки тисяч селян, що жили на монастирських землях, передано було, як державних кріпаків, під догляд спеціальної установи, а ченцям та єпископату на утримання призначена була невеличка платня, як звичайним урядовцям. На прибутки з своїх майже виключно державних маєтків

відомо, наші монастирі утримували багато шкіл, друкарень, шпиталів та різних добродійних установ, які з того часу занепали, а пізніше вже й не відродились. Особливо тяжко відбилася секуляризація на Києво-Печерській Лаврі з її славнозвісною друкарнею та з видавництвом книжок і на Київській Могиллянській Академії та її філіях, що були тепер позбавлені своєї фінансової бази. Що ж до самого духовенства, як чорного так і білого, то воно, збідніле і принижене, поволі втрачає з того часу своє колишнє значіння культурного національного чинника, схиляє все нижче й нижче свою голову перед московською сваволею, стає бюрократичним і занепадає остаточно, коли в кінці XVIII століття почалося, що лежало в основі його організації, зміщено було призначенням з гори всього, як вищого, так і нижчого священства.

Таким чином на протязі 22 літ Катерина II зробила з Гетьманщиною те, що вона накреслила була своїм виконавцям у згаданих вище інструкціях. Ім'я гетьмана зникло, всі зовнішні ознаки української державности щезли, ціла українська соціальна структура, що надавала нашій батьківщині виразний європейський характер, була перетворена правно на загально-російський, не-європейський кшталт. Про різницю українського народу од москвинів наверх говорили ще лише **Л и т о в с ь к и й С т а т у т т а М а г д е б у р с ь к е п р а в о**, що втримались на Гетьманщині як чинне право, та на скасування яких прийшла черга значно пізніше, бо лише в першій половині XIX століття були й вони анульовані. Але стерши всі зовнішні одміни українства від Москви, не зміла й не спроможена була російська імператриця знищити внутрішні особливості української нації, що їх вона допрацювала на протязі століття. На верхах українства zostалися численні, високого порядку інтелектуальні сили, виховані Могиллянською Академією, її колеґіями та закордонними університетами, на низах - культурні народні маси, вільнолюбні, свідомі своєї персональної гідности. Минув тому недовгий час і ці особливості стали для пізнішого українства непорушною базою для його національного відродження, а в наш час - і для визвольної державної боротьби.

Ліквідація української державности на Гетьманщині не зробила більшого вражіння в тодішній Європі, що була напередодні великої французької революції й великих подій, що за тою революцією сталися. Спроби частини української старшини, що всетаки шріяла про збройну боротьбу з Москвою, вислати делегацій до європейських країн, аби заручитися там допомогою на той випадок, - як говорить в одній пам'ятці, - коли Україна скине з себе російське ярмо, - не дали яких-будь наслідків. Делегація, щоправда, їздила-пересправляла, де слід, але нічого реального не досягла. Європі було не до Гетьманщини. На довгий час тому українську державну ідею було притоптано, і ширше політичне життя на Україні завмерло. більш як на століття.

Як це було вказано вище, **П р а в о б е р ш ж н а У к р а ї н а** після р у ї н и залишилася за Польщев, хоч на нього увесь час претендувала й Московщина. Остаточно тих претензій зрікся Петро I після згаданих вище подій в рр. 1711-1712, перевівши силою населення на лівий берег та передавши полякам головну фортецю тодішньої Київщини - Білу Церкву. Поляки почали заново колонізувати майже безлюдну територію Київщини та Поділля, прикладаючи до того метод - аналогічних до тих, якими користалися вони, у подібні магнатської колонізації, - двісті літ перед тим на території степового Ніау. Нашадки колишньої польської шляхти, що ще перед Богданом Хмельницьким володіли в цих краях землями, на підставі розшуканих по архівах старих документів про поземельні права їх родів, захопили до своїх рук колосальні земельні простори й стали їх заселяти виходцями з Галичини, з Волині, з Полісся, а навіть і з Гетьманщини, даючи їм на довгий час різноманітні пільги та звільнення від податків. Народ, захочений пільгами, посунув у великій кількості, і за короткий відпозідню час країна немов воскресла до нового життя. На родючій землі розвинулася велика хліборобська господарка, старі міста придбали чисельне нове населення, серед якого було багато польських та жидівських купців, промисловців, майстрів, звичайних ремісників; а явилися з ними також польські пани та підпанки, католицьке

духовенство, ченці, уніяти, єзуїти. Разом з цим міським населенням та з великими землевласниками воскресли й старі порядки Речі Посполитої, стало чинити в країні й старе польське право, якого органічно не міг прийняти український народ. Як знаємо, польська держава історично ставилась на самій шляхті, яка лише з частин ділилась своїми правами з католицьким духовенством та з міщанами. Селянин не існував для польського права, він був лише рабом, кріпаком, мав підлягати безконтрольному присуду свого пана. Український народ, що вже тоді на Правобережжі й складався майже з самої селянської верстви, але для нього якраз Правобережжя було одвічною батьківщиною, з таким правним становищем замиритись не міг. Уся українська історія, так мовити, на гвалт, кричала проти такого погляду на селянство. Старе київське право, щоправда, знало рабів, як окрему, випадкову, нечисельну верству населення, що складалося головню з чужинців, але воно не знало раба-селянина, раба лише тому, що він працював над землею. Ближче ж право українське, що складалося за козацьких часів у народній свідомості, пересякнуте було духом вільної волі селянина, власника тої землі, що він її зрошував потом своєї праці, боронив кров'ю свого тіла. Сдомовитись од цього свого права, що з-за нього точилася столітня боротьба з Польщею, український народ не міг і не хотів. Тому то, як тільки скінчилися полегшення та пильги, що давалися шляхтою новим поселенцям Правобережжя, сталося те, що вже було там одного разу, коли поляки поперше з'явилися на Україні, а саме, - збройна боротьба між народом та шляхтою. Провід у цій боротьбі випав на долю так званим гайдамакам.

Г а й д а м а к а, як і козак, слово східнього походження й означало воно в т і к а ч а, м а н д р і в н и к а, н е т я г у. Гайдамаччина як історичне явище, де в чому подібна до козаччини, але вона так і не прибрала якихось організаційних форм. Польські історичні пам'ятки вважають гайдамаків просто розбійниками, а українські пісні вславляють їх, як народних героїв. В дійсності це були люди, що їх польська влада та й вони самі себе, з різних причин, поставили по-за законом; вони жили виключно боротьбою з існуючим правним і соціальним порядком, але боротьба та в цілому спрямована була на нищення багатих і сильних світу цього, на охорону бідних і малих. Тим і пояснюється така діаметрально протилежна оцінка гайдамаччини в польській та українській національній традиції. Як колись козаччина знайшла собі притулок на степовому Низу, так і тепер гайдамаки з Правобережжя йшли до степових просторів Запоріжжя, чи до Молдавії, перебували певний час поза межами державної території Польщі і звідти, склавши більші чи менші загони, повертались назад боротися з панами та з польськими порядками. У походах своїх, завжди несподіваних, вони нищили все, що мало на собі прикмету польськості: руйнували магнатську господарку по селах, грабували міста та містечка, вирізували дідичів та жидівських купців, орендирів, католицьких ксьондзів та ченців, тощо. Польська місцева влада не мала сили боротися з гайдамачиною, бо сама вона була дуже лихо на той час організована, а державного польського війська на Правобережжі стояло обмаль. Оборона краю та престижу державного падала на великих землевласників, які заводили в себе так званих д в і р с ь к и х к о з а к і в, набраних з місцевого українського населення. Але ці козаки, тісно зв'язані з українством, були дуже ненадійною силою, бо в часи розрухів часто й самі приступали до повстанців.

Перший великий гайдамацький рух припадає на рік 1734. Приводом до нього було те, що в Польщі вмер король, російський союзник. Шляхта лаштувалась до виборів, а російський уряд, що вже з тих часів поводився в Речі Посполитій майже як у себе вдома, для підтримки свого кандидата вислав до Польщі свої війська, які переходили Правобережжям у супроводі гетьманських козацьких полків. Правобережні українці зрозуміли появу тих полків, як заклик до повстання проти поляків. Повстання скрізь, як з наказу, й почалося. На Київщині взялися до зброї селяни, з'явилися гайдамацькі загони, з Поділля на чолі руху став полковник В е р л а н, що був перед тим сотником двірських козаків у к н я з я Л ж б о м и р с ь к о г о на Брацлавщині. Повстання поширилося, крім того, на Волинь та на Галичину, де докотилося до самого Львова. Поляки не мали сили протистати йому. Але за

цей час росіяни встигли вигнати з Польщі нелюбого їм кандидата в королі, посадили на трон свого, й російську армію було вислано проти гайдамаків, які не спроможні були з нею боронитися. Повстання було задавлене, але з того часу гайдамацькі розрухи стали майже нормальним явищем на Правобережжі. Більші з них припадають на рр. 1735, 1736, 1741 та особливо на р. 1750, коли повстання охопило більшу частину Поділля та майже цілу Київщину. Останній великий гетьманський рух, що прибрав був уже риси колишніх повстань козацьких, та який в народній пам'яті залишився з назвою К о л і і в щ и н и, датується р. 1768. Причини його були ті самі, що й раніше, з додатком хіба що ще того, що за останніх років католицьке та уніятське духовенство, підтримане місцевими магнатами, стало силою, муками в жорсткий спосіб примушувати правобережних українців приставати на унію. Привід до повстання р. 1768 був майже той самий, що й р. 1734. На Поділлі польська шляхта організувала так звану Б а р с ь к у К о н ф е р е н ц і ю, тобто збройний магнатський союз, що повстав проти тодішнього польського короля, союзника й прислужника Катерини II, одного з її колишніх чисельних фаворитів. На його підтримку вислала цариця на Поділля московське військо, яке й розігнало конфедератів. Знову, як і р. 1734, народ, не присвячений до міждержавних інтриг, зрозумів появу цього війська, як заклик до повстання. Повстання зразу-ж знайшло собі й вождів. Головним з них був запорожець М а к с и м З а л і з н я к, що склав свій загон в запорізьких степах, а другим - І в а н Г о н т а, сотник двірських козаків графа Потоцького, який пристав до повстання з своїми козаками. Повстання, як вогонь, поширилось на Київщину та на Волинь. Гайдамаки нещадно розправлялись з поляками та з жидами, захопленими по містах та містечках. Особливо стала відома розправа з ними в Г у м а н і, хоч вона мало чим одмінна була від інших. Повстання тривало не довго, й долю його знову таки вирішили московські війська, які спочатку ставилися до нього ненавистно, але потім дістали наказ покінчити з ним, бо самим полякам була не сила того зробити. Москвини для того вжили лукавство. Вдавши з себе приятеля, п о л к о в н и к д о н с ь к и х к о з а к і в Г у р ь е в, висланий проти гайдамаків запросив до себе на гостину З а л і з н я к а, Г о н т у та менших ватажків, а коли вони прибули, заарештував їх. Позбавлені вождів, гайдамаки не витримали нападу московських військ і розпорошилися. Г о н т у було видано полякам, які його й замучили лютю смертю; З а л і з н я к а, що як запорожець, підлягав московському присуду, заслано до С и б і р у, де він і загинув. За допомогою москвинів поляки знову ввійшли до сили й використали свою спроможність для того, аби сотки людей скарати на горло, а тисячам виколоти очі, одтяти руку, чи ногу й випустити їх каліками на волю на страх українському населенню. Острах вони до певної міри тим навели, але такий самий острах марою висів і над місцевими поляками бо менші гайдамацькі рухи не вгавали й пізніше, аж до кінця польської зверхності над Правобережжям. Кінця тої зверхності зоставалося не довго чекати, бо Річ Посполита доживала вже тоді свої останні дні, як незалежна держава. Три її могутні сусіди, - Р о с і я, П р у с і я та А в с т р і я, - лише чекали слушного часу, аби задавити її на смерть. Той час настав і рр. 1775, 1793 і 1795, трьома заходами вони знищили польську державу, поділивши між собою її провінції. На довгий час Р і ч П о с п о л и т а перестала існувати, а українські території її перейшли в меншій частині до Австрії, в більшій - до Московщини. Під тими державами дожили українські землі аж до часів великої війни та великих державних катастроф на сході Європи та в середині її.-

Л е к ц і я в і с і м н а д ц я т а .

Політичне та правне становище українства на Великій Україні й на українських землях під Австрією наприкінці XVIII та на початках XIX століття. Політичні та літературні рухи на Лівобережжі. Сково-рода. Харківський Університет. Роля середніх верств суспільства. Початки національного відродження. Іван Котляревський. Українство на Правобережжі. Колонізація степів. Розрухи й бунти. Кармалки, Олійничук, Шевченко.

З кінцем XVIII століття, як це видно з попереднього, козацька державна ідея була неначебто назавжди розтоптана заходами московської, - тоді вже петербурзької влади. Щоправда, за часів імператора П а в л а I почалося було нібито відновлення колишнього ладу на Гетьманщині. Повернено було український судовий розпорядок, козачий розподіл території, тощо; вспалахнули були надії і на те, що дозволено буде обрати й гетьмана. Але ті надії завели. Новий напрям української політики російського уряду був тимчасовий і недовгий, бо спричинився до того чистий випадок, а саме той, що П а в л о I, син Катерини II, люто ненавидів свою матір. Ненавидів за те, що через неї, як вказано вище, загинув його батько Петро III, а також і тому, що вона захопила російський трон, який, як він раціонально вважав, належав йому, синові попереднього імператора. Тому то він в усіх площинах державного життя намагався відтворити той лад, який був до царювання його матері. Відтворив він дещо й на Гетьманщині. Але Павло I сидів на російському троні всього лише шість літ; р. 1801, з відома його сина й наслідника О л е к с а н д р а I, що дістав од москвинів назву Б л а г о с л о в е н н о г о, його було вбито палацовими змовниками, після чого українська політика московського уряду знову повернулася до катерининських метод. Якась політична надія блиснула була також двічі ще й пізніше, а саме за згаданих вище р. р. 1813 та 1832, коли російський уряд, мавчи потребу в допомогівій збройній силі, - в першому році проти французів, а в другому - проти поляків, - складав добровільні козацькі полки на Гетьманщині, потішаючи українство надіями на поліпшення його долі та на повернення старого ладу. Але московські потреби минули, й зформовані в обох випадках козацькі полки, як згадано вище, було вислано на Кубань, де й оселено. На той же час припадає й скасування останніх ознак правної особливості України. Р. 1833 анульовано було Л и т о в с ь к и й С т а т у т, що довгий час був чинним законом на Україні, а трохи пізніше так само анульовано й М а г д е б у р с ь к е п р а в о. На їх місце стали загальні норми тодішнього російського права. Щоправда, од Л и т о в с ь к о г о С т а т у т у на Лівобережжі zostалися чинними кілька норм спадщинного права, що заведені були, як місцевий виняток до загального З в о д у З а к о н і в Російській імперії, але од М а г д е б у р с ь к о г о п р а в а не залишено було ані одної норми.

Над Гетьманщиною, Слобожанщиною та над колишніми Н и з о в и м и степами, тепер - п і в д е н н о ю У к р а ї н о ю, темною хмарою зависло з того часу м о с к о в с ь к е п р а в о, - ота недоладна мішанина європейського поліційного ладу з початками старої азійської деспотії, що її утворив російський реформатор П е т р о I, та яка стверджена всіма наступниками, дожила майна незайманою до 60-х років минулого століття. В одному лише структурі московського права була довершеною; це - в організації поневолення. Цілий державний лад збудовано було на засадах рабства. Єдиною вільною людиною в державі, - і до того ще й необмеженою в сваволі своїй, - був цар; увесь же народ, з найвищих його верств і до найнижчих був його рабом. Перед царем усі були рівні. Бо всі були його рабами, але між собою - ні, бо шляхта була рабом лише в царя та в його слуг, але, скажімо, селяне, були ще до того й рабами царських рабів, були кріпаками своїх панів. Вони не вважалися навіть людьми, бо то були живітні речі, х р е щ е н а в л а

с н і с т ь, - як їх звали самі москвини, - що її можна було купити й продати, подарувати, вимінити на собаку, тощо. Міського населення було небагато й воно було рабом того воєводи, що його до міста призначав цар, а тому й не грало жадної ролі в державі. На стороні такого ладу непорушно стояв " Б о г о м д а н и й " цар, з своєю шляхтою та з великим військом; стояла суворо численна адміністрація, що її компетенціям тяжко було розізнати од компетенції судової, стояло за той лад вище та нижче, дуже мало освічене московське духовенство, охороняючи його хрестом та молитвами; стояв зрештою й цілий нещасливий московський народ, що в той лад вірив, бо на протязі історії своєї не зазнав він ніколи нічого за той лад ліпшого.

Те саме московське право зависло й над п р а в о б е р е ж н о ю У к р а ї н о ю, що, після занепаду Речі Посполитої, перейшла до зверхности Російської імперії. На польську шляхту, що володіла тут землями, були автоматично поширені права шляхти російської, а тим і польська п а н щ и н а обернулася в московське к р і п а ц т в о, бо московська влада санкціонувала права та претензії місцевої шляхти на землі та на селянський послух, розумівчи все те на свій московський лад. До того ще московські люди, не освідомивши собі чинного польського права, незвичайно поширили тутешнє шляхетське землеволодіння та кількість селянства, що була під правдивою панщиною. Б о ж т і к о р о л і в с ь к і, взагалі державні з е м л і, що в Р е - ч і П о с п о л і т і й давались у користування, замість грошової платні, усім державним урядовцям, - од воєводи і старости і до найнижчих посад, - Москва визнала власність тих осіб, що випадково на той час були на тих посадах, а селян, що сиділи на тих землях у тимчасовому послушенстві, затвердила за ними, як вічних кріпаків. Московське право на Правобережній Україні, таким чином, лягло на готовий, невизнаний народом і ненависний для нього підклад з польського права, і ця мішанина темних сторін обох чужих прав стала для місцевого населення чистим пеклом. На охорону цієї мішанини, а тим самим і по стороні польської шляхти і проти українського селянства, московська влада поставила тут цілу силу свого державного апарату, і народ, що в той чи інший спосіб століттями боровся з шляхетською надвладдою і вмів переборювати її, тепер стояв безрадний перед нею, бо московський цар виявився тут, як найщиріший союзник польської шляхти.

Трохи нібито ліпше виглядала справа в тих українських землях, що ввійшли до складу Австро-Угорської держави, тобто, в Г а л и ч н і, Б у - к о в и н і та на З а к а р п а т т і. Австрійська імператриця М а р і я - Т е р е з а, а особливо її син Й о с и п ІІ, сучасник і навіть союзник Катерини ІІ, переводячи певні поліпшення в урядуванні своєї держави, не мигнули й українських земель, - властиво українського селянства на тих землях. Б о ж владу пана над селянином було дуже обмежено, встановлені точні обов'язки та права обох сторін, звільнено селянина від безконтрольного до того часу панського присуду. Зроблено дещо було й для української освіти. Закладено було для українців у В і д н і спеціальну д у х о в н у с е - м і н а р і ю, пізніше - таку саму у Л ь в о в і; у М у к а ч е в і поставлено було д і ц е й, а у Л ь в о в і таку саме школу заведено було при університеті, в якому лекції на деяких катедрах мали викладатися тодішньою українською книжною мовою. На Б у к о в и н і, що дісталася до Австрії від Туреччини, церковні школи було замінено світськими, а з величезних монастирських та єпархіяльних земельних маєтностей складено було так званий р е л і г і й н и й ф о н д, засоби з якого йшли на місцеві просвітні потреби. Фонд той проіснував аж до наших днів, хоч пізніше з нього користалися більше румуни, ніж українці. Але вказані заходи австрійського уряду мало що дали українському населенню тих земель. Поперше, після смерті Й о с и п а ІІ, що так-сяк всеж піклувався про селянство підвладних йому народів, повернено було в Австрії попередню політику, сприятливу до шляхти, а селянам шкідливу. Подруге, - і це було найважливіше, - державними кордонами Галичина, Закарпаття й Буковина були, як ножем, одрізані від старих центрів українства й на довгий час позбавлені яких будь взаємин. До того ж церковна унія накинута спочатку силою, влучними заходами уряду та духовенства в усіх тих землях, крім малої Буковини, де православ'я залишено було непорушеним, стала потім своєю, так мовити, національною вірою, що так само спричинилося до

духовного відокремлення цих земель од українських центрів. А самі ці землі, без великої, як тепер кажуть, України, не мали в собі досить власної сили, аби створити якийсь ширший народній чи національний рух.

Таке, в загальних рисах, було становище українства наприкінці XVIII та на початках XIX століття. Командні його верстви або були винищені впрост фізично, як то сталося на Правобережжі, або зрадили своїй нації та стали в ряди сусідів-панів, москвинів та поляків, як то сталося на всіх українських землях. З високим духовенством сталося те саме, а нижче, там, де воно не відбилосся од народу, було приборкане чужими владами до останньої міри. Міщани також зчасти денационалізувалися, а зчасти ледве животіли; Козацькі маси на Гетьманщині назверх заховали своє історичне станове ім'я, але, прирівнені до стану вільного селянства, вони втратили не лише свою організацію, але й яку будь політичну силу й громадське значіння. В інших же українських землях зникло навіть саме ім'я козака, а колишні маси козацькі примусово були поставлені до кріпацької неволі й тим їхня доля зрівнялася з злочасною долею українського селянина. Знищено було скрізь усі сліди політичної, а до певної міри, й національної окремоти; зникло було навіть і саме ім'я - У к р а ї н а, й замінено - особливо в Росії - назвами провінцій та губерній, а для цілих областей книжними назвищами, як Малоросія, Новоросія, Південно-Західний Краї, тощо. Для стороннього ока могло здаватися, що нема вже такої сили, яка могла б відродити Україну до нового життя. Сила та, однак, як ми знаємо, знайшлася й прихована вона була в надрах розшматованого й розпорошеного українського народу.

Усі верстви українського народу, кожна в свій спосіб, спричинилися до справи національного відродження, до витворення нової національної культури, політичних ідеалів та соціального світогляду. Як знаємо з попереднього, н о в а у к р а ї н с ь к а ш л я х т а найбільше за всі інші верстви одірвалася від народнього пня, бо стала в ряди московського "дворянства" й денационалізувалася. Але й вона довго ще не забувала про політичні та національні інтереси України й активно виступала на їх оборону, коли на те була нагода чи можливість. У згаданій вище Катеринській Комісії шляхта стояла на чолі українських депутатів, що разом з іншими чужеродними депутатами, пробувала боронити права автономії Гетьманщини. І, як гадають, один із тих гарячих оборонців, лубенський депутат Г р и г о р П о л е т и к а, дав і наукові, як на той час, основи українського патріотизму, написавши славнозвісну історію українського народу, яку він назвав "І с т о р і я Р у с о в", вживачи це слово з стародавнім його змістом. На цій історії, пересякнутій гарячою любов'ю до батьківщини й у численних списках, - бо видати друком її було тоді неможливо, - поширеній по цілій Україні, вчилися українознавству й виховувалися в патріотичному напрямі покоління людей. Одночасно з П о л е т и к о ю та з його сином В а с и л е м, що продовжував батьківське діло, над історією України працював цілий ряд учених та громадських діячів, що вийшли з тої самої нової української шляхти, як М а р к о в и ч, Т у м а н с ь к и й, Р и г е л ь м а н, Ш а ф о н с ь к и й, Б а н т и ш - К а м е н с ь к и й, М а р т о с, тощо. Але не лише до історичної праці прикладали своїх рук українська шляхта, - недавня козацька старшина. Вона не цуралася й активної політичної праці, складала поміж себе нелегальні гурти й товариства й робила на свою руку відповідальні політичні заходи. Так наприклад, як про це вже вказано вище, р. 1791, коли, як здавалося, наближалася війна між П р у с і є ю та Р о с і є ю, один із таких гуртів вислав закордон двох своїх членів, братів К а п н и с т і в, розвідатись, чи не можна було б, використовувачи ту війну, за європейською допомогою відтворити українську державну незалежність. Справа була дуже таємною, відомостей про неї багато не залишилося. Знаємо лише, що один з братів, а саме В а с и л ь К а п н и с т, той самий, який свого часу з приводу заведення на Україні кріпацтва, написав сумну, обурену " О д у н а р а б с т в о", мав у тій справі побачення з тодішнім пруським міністром Г е р б е р г о м й дістав од нього якісь завірення. З війни тої зійшло й справа зникла. Довго ще пестила колишня козацька старшина дорогі їй мрії про відтворення гетьманської держави. Одживали вони

р. р. 1813 та 1832, в час згаданих вище формувань козачих полків на Гетьманщині, жеврили вони в потаємних гуртках і за найшемніших часів царя Миколи I (1825-1855), бо ще на прикінці 50-х років минулого століття, запідозрюючи лівобережну українську шляхту в державному сепаратизмі, розшукувала московська влада серед її членів гаданого кандидата на посаду гетьмана.

Крім історичних та політичних змагань, виявила нова українська шляхта високе розуміння потреб часу й на полі культурно-науковому, спричинившись до засновання в Харкові першого на Україні університету на європейський зразок. Про університети на Україні давно вже мріяла козацька старшина, ще за гетьманської держави і навіть пізніше, бо за часів Румянцева, але в Москві завжди дивилися на ту справу косим оком, й пощастило її здійснити вже тоді, коли од козацького ладу на Україні й сліду не стало. Матеріально цей перший університет поставила українська шляхта, але духовним батьком його був не шляхтич, а козак, Григор Сковорода, вславлений український філософ XVIII століття. Народився він р. 1722 в звичайній козацькій родині - вчився в Київській Могилянській Академії, подорожував і довго жив у Західній Європі, де сприяв багатьма видатними тодішніми ученими та філософами. Коли він повернувся додому, перед ним одкрита була широка педагогічна чи духовна кар'єра, але Сковорода спочатку, щоправда, став був учителем, потім зрікся своєї посади й присвятив ціле своє життя літературній чинності та проповіді своїх філософських ідей і робив це, переїзджачи з місця на місце по цілій Гетьманщині та по Слобожанщині. Так він і вмер р. 1794, подорожувачи. Мандруючи батьківщиною, філософ робив довгі перерви, переживачи найчастіше у звичайних козаків чи селян, переказувачи дорослим свої думки про Бога, про світ, про людські й громадські обов'язки, та виучувачи дітей першим початкам грамоти чи освіти, в залежності од віку. Не цурався Сковорода й козацької старшини, - пізніше шляхти, але лише тої частини її, що відзначалася освітою й патріотизмом, людськими поглядами своїми та добрим ставленням до селянства. Сини цієї частини шляхти, учні вславленого філософа, захоплені ідеями свого учителя, й добилися року 1805 засновання Харківського університету. Хоч мовою навчання в ньому, згідно з тодішніми умовами, й стала московська мова, але цей університет довгий час був на Україні єдиним науковим вогнищем, що біля нього гуртувалось освічене українство тої доби.

Автім не заходи багатшої шляхти, - хоч вони й мали певне значіння в історії українського народу, - врятували наш народ од національної загибелі. Шляхта ця, - що складалася головним чином з нащадків колишньої козацької старшини вищих рангів - на цей час була вже одрізана од широких народніх мас не лише своїм привілейованим становищем, але й тим найважливішим, що зльтовує всі верстви народні в єдину цілість, - мовою, Бож тоді - в громадських справах, в літературній творчості, навіть у родинному житті своєму - вживала вже вона не рідної, а накинutoї їй так званої російської, а властиво - московської мови, чужої українському народові. Тому то щодалі, то все більше й більше рвалися зв'язки тої шляхти з українством, і не вона стала на чолі нашого відродження. Перший провід українському відродженню дали люди, що вийшли з інших, середніх верств, з колишнього малого старшинства, з шерегового козацтва, з рештов - з закріпаченого вже тоді селянства. Бо для зв'язку з народом, для пробудження його до нового життя, потрібно було взятись до того наймогутнішого національного знаряддя, що впливає на пригноблені народні маси, як вода сцілюща на слабу людину, - до рідної мови. А вказані люди мали це знаряддя в своїх руках і в душах своїх.

Перші яскраві вияви українського національного відродження припадають на кінець XVIII століття. На той час у Європі, як відомо, запанував новий філософський, громадський та літературний напрям, що перекинувся й до України, бо знайшов тут для себе підготований історичний ґрунт. Під натиском визвольних ідей, кинутих у світ англійськими та французькими філософами, під ударами великої французької революції, що переходила під гаслом братства, рівності та волі всіх громадян, незалежно від їх походження; під

впливами сантементальної й романтичної вільнолюбної літератури, представленої великими європейськими письменниками, - впали застарілі феодальні уявлення про той державний лад, про ту станову структуру суспільства, де справді вільними людьми могли бути лише монархи й лише зчасти - привілейовані верстви, - шляхта та вище духовенство, - а решта народніх мас мали бути всього тільки матеріалом для урядовання, елементами для послуги та для використання. Усталилися думки про Богом дане, природне право кожної людини, - а тим і кожного народу, - на волю, честь і добробут; виросло нове розуміння про суверенітет народу, що протистав колишньому суверенітету монарха; встала тому скрізь боротьба за право народу самому для себе означати свої закони, свій побут, своє культурне, політичне й національне життя. Могутні хвилі демократизації прокотилися по цілій Європі й спричинилися вони до відродження поневолених народів. Знаряддям до того скрізь, як уже вказано, послужила національна мова. Бо ж до широких народніх мас стала звертатися не лише політика й соціальні реформатори, а взагалі всі вчені й письменники. Для того ж, щоб можна було до тих мас стати ближче й говорити з ними безпосередньо, щоб маси їх розуміли, стали вони у творах своїх вживати справжньої, живої, народньої мови, - тої, що не говорив народ. Для народів державних це не мало більшого значіння, бо їх літературна мова була вже утворена на основі мови народньої. Але для народів недержавних, поневолених, що входили до складу чужонаціональних, чисто ворожих їм держав, це стало початком нового їх життя. Бо ж коли мова державного народу, крім чисто творчих функцій своїх, була в той самий час на послугах його монарха, шляхти, усіх застарілих установ, усіх феодавльних станів, - мовою недержавних, поневолених народів можна було звертатись лише до самих поневолених; вона служила тільки їм, боронила лише пригноблених та покривджених, а тому зразок стала мовою права, волі, демократизму й соціальної справедливости, стала гаслом боротьби і символом відродження нації.

Зоря українського національного відродження зійшла на Л і в о б е р е ж ж і й ще було цілком природним для того часу явищем. Лівобережний сектор української території був останнім носієм національної державности, такої ще недавньої. Тому тут стара українська традиція вільнолюбства, народоправства та національної окремоти була свіжішою, ніж в якій будь іншій українській землі. Грунт був тут глибоко розораний цивілізаційною працею, школами, книжковою продукцією, зносинами з закордоням. Крім того, ще й соціальна структура на Лівобережжі, як на той час, була вигіднішою, ніж в інших частинах української території. Кріпацтво було тут відповідно новим ділом, встановленим і легалізованим не своєю, а чужою владою. Тому нова українська шляхта, вчорашня, можна сказати, обрана військова старшина, не була ще наскрізь пересякнута свідомістю своїх нових прав над вчорашніми ж вільними людьми, що були синами чи внуками товаришів їхніх батьків у походах та в боях за Україну. Тому нелюдське зловживання кріпацькими правами, таке поширене тоді в Московщині чи на Правобережній Україні, де ті права попали до чужих національно лядей, - було тут явищем, порівняючи рідким і в очах громадського оточення - ганебним. А до того ще й охоту, - коли вона в його з'являлась, - до такого зловживання притримував до певної міри самий той факт, що тут же поруч з селянами-кріпаками, хата з хатою, жила численна верства спорідненого з ними заможнішого вільного селянства, - тобто козаки, які не так то вже сприятливо ставились до нової шляхти та до її привілеїв і зовсім уже нерадо дивилися на зловживання тими привілеями. Крім того, на Лівобережжі за тих часів дуже мало було так званих латифундій, тобто безмежно великої земельної власности. Шляхетське землеволодіння там було в більшості своїй середнім, а тому що родини були багаті на дітей, то землі щодали, то більше та більше ділилися, і для колишньої Гетьманщини дуже скоро стали характерними так звані с о р о к а п а н і в к и, тобто, зовсім дрібні поміщицькі господарства, що мало чим, а іноді й нічим не одріжнялися від сусідніх козацьких, часом навіть і від звичайних селянських господарств, - принаймні щодо заможности їх хазяїв. Село було в руках козацтва та цієї верстви. Коли ж до них додати ще міщан малих міст, бо великих на Гетьманщині не було, та приєднати нижче духовенство, що, хоч і стало вже призначеним згори, а не

обраним, але яке вмiло утримувати приходи в родинi своїй, як свою спадщину, iнодi на протязi кількох поколінь, - то виявиться, що сила середніх верств, близьких між собою, близьких i до поневоленого селянства, була дуже великою на Лівобережній Україні. Стара культурна й політична українська традиція, спогади про недавню власну державу, про славу козацьку боротьбу за волю, були міцно закорінені в цих середніх верствах, - тому то на їх долю й випада велика честь видати з себе перших національних письменників, перших борців за національне відродження.

На протязі ХУІІІ століття замерла стара книжна мова, якою писали до того на Україні. Як це вже було наведено вище, ця літературна мова розвинулася на підкладі мови церковно-слов'янської з неминучою, щоправда, значною домішкою чисто українських слів та зворотів і з додатками, часто дуже недоладними, з мов польської, латинської, грецької, - таких поширених тоді серед освіченого українства. Народні маси, що вчилися грамоті на богослужбених книгах, - головню, на Часослові та на Псалтирі, - розуміли ту мішанину, вимовляючи церковно-слов'янські слова на український лад; мову ту вони чули і в церквах, на одправах, ставились до неї з пошаною, а тому до часу й задовольнялися нею. Допомогала існуванню тої мови, як книжної, ще й та обставина, що українська література того часу зародилася й розвинулася на ґрунті боротьби з католиками, - пізніше й з уніятами, - за православну віру. Цей свій характер зохувала вона й далі, бо письменниками були найчастіше духовні особи, а зміст творів був або чисто релігійний, або спрямований на релігійне виховання читачів. На ХУІІІ століття в умовах українського життя наступили зміни. Православна віра, сама в собі, принаймні, на Лівобережжі, оборони вже не потребувала, релігійна боротьба припинилася, церковні інтереси підупали, а їх місце заступати стали інтереси світські, громадські. Ці нові інтереси вимагали нової форми вислову, і це спричинилося до того, що стару книжну мову нові автори - творці почали вже тоді наближати до мови народної. Для українських письменників таке наближення було ділом природним і легким, бо, як відомо, поруч з розвитком мови книжної, одночасно переходив і розвиток нашої мови народної, який саме за козацьких часів дав незрівняної краси зразки словесної літератури в подібі пісень, дум, кантатів, переказів, казок, тощо. І коли б не було сторонніх обставин, цей процес переходу літератури з книжної мови на живу мову народну стався б сам собою поступово й послідовно, як то й було в деякого з інших народів Європи якраз приблизно за тих часів. Бо й на Україні вже у багатьох авторів народна мова була живим джерелом між сухих стеблин старокнижних виразів і слів. Але до цього процесу вишлася московська влада. Уже р. 1720 московським царем Петром I виданий був наказ, що ним заборонялося друкувати на Україні що-будь, крім богослужбених книг, а ці останні книги мусіли мати такий мовний вигляд, щоб не було в них жадної одмінки од книжок, друкораних десь у Московщині. Цей наказ, підтверджений і пізнішими царями, убив український друк, а разом з ним і українське письменство на старій книжній мові, поставивши на його місце письменство московське, книжна мова якого була на той час так само будована на церковно-слов'янському підкладі, так само була мішаниною, дуже недоладною, але не з українською, а з московською мовою. Широкі українські маси тої московської літературної мови за свою не визнали, і творчі літературні змагання українські звертаються до правдивого джерела національної думки, чуття, науки й поезії, - до живої мови народної. Не маючи можливості друкувати, на Україні застосували старий спосіб поширення творів письменства, а саме переписування. Поезії й оповідання, драматичні та комедійні твори, найчастіше без імені авторів, йшли од людини до людини, переписувалися й передавалися з рук до рук, обходячи цілу Україну. Твори ті, складені чистою народною мовою, підготували всі елементи нової літературної мови й означили собою той напрям, що його прибрало й розвинуло новітнє українське національне письменство.

Батьком і основоположником цього новітнього українського письменства став І в а н К о т л я р е в с ь к и й, походження з полтавської духовної родини, автор вславленої Енеїди, що з'явилася друком у світ р. 1798. Блискучий поетичний дар Котляревського був посилений його високою всебічною освітою,

поглиблений вільнолюбними, лядяними ідеями європейської філософії. Гарячий український патріот, він у своїх творах кликав людей до спогадів про славне минуле, до скарги й суму над тяжким сучасним, до віри в ясну майбутність, до боротьби за неї. Він перший в часі, - бо згаданий вище **Капніст**, писав своє "Оду про рабство" московською мовою, - серед українських поетів суворими словами засудив кріпацтво, - владу людини над людиною, він, доля українського селянства, - цієї бази національного українства, - тісно зв'язав з долею українського письменства, бо головним завданням його вважав боротьбу за права і волю кожної людини. "Енеїда" Котляревського викликала незвичайне захоплення в тодішнього українства, - неначе живим водою оприскали його. Давній інтерес до народньої творчості, до національного життя, що ніколи не завмірав серед української інтелігенції, вибухнув на цей раз серед неї яскравим полум'ям. Цертелів, Максимович, Лукашевич, Метлинський, Срездєвський та інші випускають у світ збірники народньої поетичної творчості, що переховалася на Україні в подобі дум, пісень, переказів, казок, приповісток, тощо. Одночасно з тим виростає фаланга письменників, що для своїх творів, йдучи в сліди Котляревському, користуються новою літературною українською мовою, що нещодавно стала мовою народня. Талановитий поет **Гулак-Артемовський** друкує свої поезії та мистецькі переклади з європейських авторів, розпочинає своє блискуче чинність романист **Квітка**, драматург **Гоголь** - батько та багато інших. Молодий **Харківський** університет, як вказано вище, стає осередком наукової літературної та громадської чинності; там же, у Харкові, закладаються й перші періодичні видання, присвячені українським справам, як "Український Вістник", "Український Журнал" та інші органи преси. Поруч з літературним рухом, вставать нові й поширюються давні рухи політичного порядку. Україна вкривається таємними гуртами та організованими товариствами, що серед них особливо одзначається товариство "З'єднаних Слов'ян", яке повстало з масонської ложі, тої самої назви та яке ставило собі метю утворення вільної республіканської федерації в усіх слов'янських національних державах. До складу цього товариства, як члени його, входили українці, москвини та поляки; друге товариство, вже чисто українське, завданням своїм мало здобуття втраченої української державної незалежності. Входили українці й до складу загально-російського таємного товариства, що в історії дістало назву "Декабристів" та яке спрямоване було на боротьбу з царським абсолютизмом. Поширені були також на Україні й масонські ложі, що, як і скрізь у Європі, так і на нашій батьківщині, прямували на той час до загальної волі, до загального людського добра. В усіх тих гуртах, товариствах та в ложах приймали участь українці всіх верств, до звичайних козаків включно, - в них неначе вправлялися перші кадри людей, що їх український народ вислав на боротьбу за визволення батьківщини.

Інше та гірше було становище українства на правому березі Дніпра. Як вище було вказано, українське населення **Правоберезжя**, що складалося тут, головним чином, з закріпаченого селянства, було видано московськими руками на поталу місцевій і чужонаціональній, бо польській шляхті, до складу якої, щоправда, з часом додано було й трохи шляхти московської. Це сталося в цілком природний спосіб. Абсолютизм російського імператора міг спиратися і спирався виключно на шляхті, передаючи їй частину своєї безмежної влади над підданими, бо всь її зужити сам не міг. Згідно з відомим виразом **Миколи І**, російський імператор не потребував творити дуже численної адміністрації, бо мав під своєю рукою, в подобі своєї різно-національної поміщицької шляхти, 100.000 готових, вірних, слухняних поліцеймейстерів, - навіть неоплачених, бо їх інтереси кут у кут припадали з інтересами царської влади. Тими поліцеймейстерами - на Гетьманщині та на Слобожанщині були свої-ж таки українські люди, а на Правобережній Україні - поляки, й лише зчасти москвини, що дістали тут конфісковані владом та роздаровані нещодавно землі. І коли лівоберезні поліцеймейстери, - саме тому, що вони всеж були українці, - не завжди виконували, як слід, свої обов'язки щодо царської влади,

то правобережні їх товариші, - хоч це нібито й не дуже то личило полякам, - робили це не лише за страх, а й за совість, ставши тим, - всупереч цілій своїй національній історії, - твердою опорою російського імператора на українській території. Але ця тверда опора, під крилом та за дозволом московської влади, творила ще й своє, вже чисте національне діло, а саме польщила Правобережжя, взявшись до цієї справи з такого краю, з якого до неї ніколи не підходила стародавня Річ Посполита. Крім того, що майже все урядовання на Правобережній Україні фактично переводилося польськими руками, до своїх впливів поляки дістали ще й місцеву шкільну освіту, бо під тим претекстом, що Правобережжя належало колись до польської держави, воно було, за часів О л е к с а н д р а I, передано до компетенції ближчої польської шкільної округи, а саме - В і л ь н с ь к о ї, з поляком-куратором на чолі. Місцеві польські патріоти використали цей факт у широкому масштабі й з великою енергією. На В о л и н і, у К р е м е н ь ц і засновано було л і ц е й, організований на кшталт університету; по цілому Правобережжі поставлені були численні середні й нижчі школи, що в них провадили навчання звичайні світські учителі та католицькі ченці, спеціально до того підготовані. Школи, як на той час, були зразкові, навчання ж у них велось польською мовою. Ціла справа організована була дуже доцільно й з педагогічного боку гарно, й наслідки того ж зразу яскраво виявилися в місцевому житті. Польська культура, а з нею й польські впливи на Правобережній Україні посилювались до такої міри, що в дуже скорому часі всі правобережні міста українські, а з ними й Київ, прибрали майже цілковито польський характер. І не лише міста, - спольщені були майже всі верстви місцевого населення, крім хіба селянства; польська мова стала родиною навіть у православних священників, чого ніколи не було на Україні, польщились навіть урядовці, надіслані сюди з Московщини, та їх родини, що з ними приїхали. Накреслювався, щоправда, й протилежний, так мовити, поворотний процес. Стара українська культура та славна минулість козацтва приваблювала до себе польську правобережну інтелігенцію, особливо ту частину її, що пам'ятала ще про своє українське походження, у польській літературі утворилася навіть так звана у к р а ї н с ь к а ш к о л а, представники якої талановиті поети, як М а л ь ч е в с ь к и й, З а л е с ь к и й, П а д у р а, тощо, оспівували мальовничу природу українську, героїчні вчинки козацькі, таке інше; складали іноді гарні поезії українські, говорили між собою українською мовою. Але цей процес, в цілому взятий, мав поверховий характер, був своєрідною панською примхою, чи, вживаючи модерного терміну, певним снобізмом, бо по суті нічого українського в собі він не мав. Тих поетів цікавила славна минувшина українського народу, але страшна його сучасність їх не обходила; всі вони оспівували колишнього вільного козака українського, але його поневоленого нащадка, кріпака-селянина, коли й не топтали ногами, як їх польські сусіди-брати, то й голосу в його оборону ніхто з них ніколи не подавав. Пізніше, в 60-х роках минулого століття, процес той серед польської інтелігенції повторився й дав дуже гарні наслідки, але, як вказано буде далі, повстав він тоді вже на іншому підкладі, а саме, на любові та на глибокому співчутті не тільки до минувшини, але й до сучасності, не лише до колишньої слави, але й до сучасної біди українського народу.

На Правобережній Україні не було вже на той час яких-будь командних суспільних верств, що їх можна було б звати українськими; на стороні нації там зоставалося лише поневолене, закріпачене селянство. Співчували його долі та де в чому й допомагали йому хіба що тільки близькі до нього нечисленні суспільні верстви, як нижче сільське православне духовенство, зв'язане з ними релігійними інтересами, чи дрібні міщани малих міст, що тоді були, властиво кажучи, тими самими селянами, бо головна їх праця з'являлася була на хліборобському господарстві. До них можна ще додати хіба що так звану дрібну шляхту, специфічну для Правобережжя, дуже мішану суспільну сільську верству, що побутом своїм та правним становищем нагадувала сучасну й лівобережну козацьчину, та яка складалася з вільних і старовинних, але збіднілих родин, іноді навіть князівських, з колишньої української, а також і

польської зруйнованої, деклясованої шляхти, з останків давньої козацької старшини, що своєчасно встигла перейти на Лівий Берег; з поповичів, що з тих чи інших причин не прийняли священства, з вихрестів, з колись полонених татарів і взагалі, з усякого роду вільних, але малозаможних людей. Але селянство Правобережжя, покинуте своїми й забуте цілим світом, позицій своїх не здавало й шляхетській надвладі над собою остаточно не скорилося і тепер, хоч за шляхтов й стояв цілий могутній апарат російської імперії. Воно усвідомило свої інтереси, які на той час були тотожні з інтересами нації української, й стало до боротьби, хоч і була вона для нього неначебото зовсім непосильною.

Першим і найголовнішим засобом тої селянської боротьби, - засобом, що був продиктований віковичними українськими спогадами, - було в и с е л е н н я з т е р и т о р і ї, де панувала шляхетська надвлада, туди, де жилося вільніше, - на історичні місця української колонізації, - до Ч о р н о м о р с ь к и х с т е п і в. Люди кидали рідні оселі й розтікалися на три сторони: на захід, на схід і на південь. Йшли до М о л д а в і ї, що за Дністром, з її необмеженими земельними просторами; тяглися до з е м е л ь Д о н с ь к и х к о з а к і в і далі - до рідних К у б а н с ь к и х; доходили до С т е п о в о г о К р и м у, спинялися на північних берегах Ч о р н о г о м о р я, де, щоправда, так само офіційно заведено було вже кріпацтво, але де не мало ще тої сили, що на старих місцях, де до того ж незавжди необхідно було й записуватись на пана. Селяни щороку вирушали на нові місця сотнями й тисячами, йшли потай од панів та поліції, переховувчись од погоці та переслідування в селах - по темниках, в полі - по хлібових ямах, в невидких хуторах дрібної шляхти чи на попівських ругах; в містечках - по міщанських дворах, часто - у жидів. Судові акти того часу яскраво малюють велику трагедію цього народнього переселення; з них видно, що не лише окремі одиниці, але й цілі села раптом одходили в степи, не залишаючи сліду за собою, переборюючи всі перешкоди, що ставили їм по дорозі держава, пани та поліція. На нових місцях правобережні втікачі зустрічалися з українськими ж селянами, що йшли туди з лівого берегу, бо там, хоч і не було так прикро, як на Правобережжі, а всетаки жилося не радісно. І цей потік переселення, - хоч і був він, згідно з тодішнім законом, втечов хрещеної якотини од свого власника-пана, - був такий могутній, що, за неповних сто літ існування кріпацтва на Україні, українське селянство своєю силою довершило розпочату ще козачиною поворотну колонізацію в степах, опанувавши й підпорядкувавши собі й нації цілу сучасну етнографічну українську територію, - в тих її межах на півдні та на сході, що їх було зазначено на горі нашої історії, ще за часів першого розселення українських племен. І не тільки плугом і працем хліборобською своєю остаточно закріпили воно за нацією вказану територію, що простором своїм далеко більше за стару Україну, але як проте було згадано вище, без якого будь примусу чи насильства, лише впливами своєю старої культури, українізувало майже всі чужонаціональні елементи, що їх, з волі московського уряду, розселено було на Чорноморських степових просторах.

Та частина правобережного селянства, що не могла чи нехотіла кидати рідні місця, боролася за своє право в інший спосіб, найчастіше в той, що його можна було схарактеризувати модерним терміном, як метод безпосереднього чину, як метод терору знизу. Боролася словом і ділом. Щороку по селах горіли панські скирти, лягали попілом панські будинки. Місцеві суди були загалені слідством з приводу вбивства панів, орендарів, економів, тощо. Сотки й тисячі несподійного льду сиділо по в'язницях, висилано було до Сибіру, здавано до війська, що на ті часи було рівне майже доживотньому заслання, бо ж у московському війську салдати мусіли служити повних двадцять п'ять літ. На якесь ширше збройне повстання населення сили не мало, але менші бунти та заколоти цілий час не вгавали на Правобережжі, перекидачись з місця на місце. З'являлися й ватажки, що ставали на чолі невеликих загонів і, використовувачи співчуття селянства та близьких до нього верств, грабували шляхетські маєтки, жорстоко мстилися на панах за свої та за чужі кривди, одбивали силою людей, зданих у рекрути, наводили страх на панство

та на поліцію й своє бунтарське життя звичайно кінчали сумно, бо в каторзі, на Сибірі чи під шпіцрутенами. Одним із видатніших таких ватажків був вславлений народними піснями, як оборонець правди та волі, Юстин Кармалюк, подільський селянин, що його чинність припала на 20-ті роки минулого століття. На його честь склав гарну поезію й один із представників згаданої вище української школи в польській літературі. Ім'я Кармалюка довго переходувалося в народній пам'яті. Найбільшої, однак, сили селянські розрухи досягли пізніше, за кілька літ до скасування кріпацтва, а саме р. 1855, коли майже п о л о в и н а ц і л о ї К и ї в щ и н и, бо вісім її повітів, серед яких визначались повіти Таращанський, Сквирський та Васильківський, вспалахнули, в час так званої С е в а с т о п о л ь с к о ї к а м п а н і ї, справжнім повстанням, на приборкання якого московській владі довелося вислати значні військові маси, бо місцевим гарнізонам повстанці протиставили були свою збройну силу. Тисячами жертв заплатила Київщина, ця прабатьківщина цілого козацького руху, за ту останню в часі спробу селянства збройно боротися за свою долю.

Але не самих К а р м а л ю к і в висилало з надр своїх правобережне українське селянство на боротьбу за свої права. З його шеревів виходили й л и ц а р і с л о в а і д у м к и, що вставали на оборону занедбаної долі кріпака-селянина. Найвидатнішим з таких оборонців був О л і й н и ч у к, що про нього й досі мало що знає українська інтелігенція, але народня пісня вже тоді переказала людям про те, як "на ногах Олійника кайдани бряжчали". Народився Олійничук на початках XIX століття на Поділлі в кріпацькій родині. Батько його, заможніший селянин, хотів зробити з свого сина освічену людину й віддав його до польської середньої школи, а тому, що кріпацьким дітям заборонено було вчитися по гімназіях, записав його туди під чужим ім'ям. Коли молодий хлопець блискуче закінчив своє вчення, його пан, дізнавшись про все, затребував його до себе, як свою власність. Матурант Олійничук утік і прибравши нове ім'я, вступив до одного з Поліських монастирів, де й пережив кілька літ. У монастирі він роздумався над своєю власною і над народньою долею, покинув монастирський захист і, як колись Скворода на Лівобережжі, став подорожувати Правобережною Україною, переживавши по хуторах у селян та в дрібній шляхти. Олійничук проповідував людям свої думки, написав книгу про становище українського селянства під шляхетською надвладдою на Правобережжі, подавав до московського уряду записки та меморіяли про необхідність скасувати кріпацтво. Зневірившись у можливості що-будь зробити в межах Російської імперії, стомлений борець, як це можна здогадуватись з його висловів на слідстві, лагодився виїхати за кордон, аби там, на засоби своїх українських прихильників, видавати друкований орган, присвячений боротьбі за народню волю. Але замість закордону попав Олійничук до рук царської поліції. На початках 1840-х років його було заарештовано в С л о б і д ц і, що біля Києва, і з того часу втрачаються які-будь по ньому сліди. Ніхто нігде не міг нічого за нього довідатись, і тільки, майже за сімдесят літ після того, вже після першої Російської революції, з документів політичного департаменту російського міністерства внутрішніх справ стала відома дальша сумна доля Олійничука. З Києва його було одвезено до Петербургу, звідтам, без суду й без слідства, переслано до Ш л і с е л ь б у р г у й замкнено у тамшній фортеці в окремій камері. І зроблено це було в такий спосіб, що імени його не знали навіть тюремщики його, бо був він означений цифрою: в я з е н ь ч и с л о т а к е т о. Там, десь у середині 1850-х років і загинув безвісною мученицькою смертю цей самотній позабутий нащадками борець за українське національне відродження.

З наведеного короткого огляду національних рухів на В е л и к і й У к р а ї н і видно, що вже за перших десятиліть XIX століття на Г е т ь м а н щ и н і та на С л о б о ж а н щ и н і український народ, головним чином, силами своїх середніх верств, заклав тверді підвалини літературного та політичного відродження нації, в основу якого лягли визвольні змагання, народолюбство та глибока пошана до людських прав. У той самий час на П р а в о б е р е ж н і й У к р а ї н і, селянство, що було там майже єдиним

ну боротьбу за визволення соціально, за ідеал соціальної справедливості. Грунт народній було зорано тов боротьбою, думки засіяні, всі верстви українського суспільства були підготоввані, - кожна в свій спосіб, - до того, щоб прикласти свою руку до національного відродження. Потрібний був лише вождь, що зібрав би до купи розкидані національні змагання, перев'язав би їх, як снопа перевеслом, своїми думками, своєю синтезою, надав би їм єдність, вказав би всім єдину для них національну путь. Появи такого вождя не довелося довго чекати. Він з'явився уже в 1840-х роках і став на чолі нації. Як і Олійничука, вислало його з своїх надр закріпачене правобережне селянство й ім'я йому було - Т а р а с Ш е в ч е н к о .

Л е к ц і я д е в ' я т н а д ц я т а .

Польсько-московська війна з р. 1830. Кирило-Методієвське братство. Костомарів та Шевченко. Західні українські землі того часу. Польське повстання з р. 1863. Негація українства в Російській імперії та українська національна праця з рр. 1860-х. Антонович, Драгоманів та Кониський. Політика російської влади за царя Олександра III. Український театр. Народовці, радикали та москвофіли в Галичині. Культурники та політики на Великій Україні. Західні землі до р. 1914. Перша російська революція. Зріст українського руху. Реакція в Росії. Переслідування українства. ТУД.

Р. 1830 вибухло в П о л ь щ і перше п о в с т а н н я проти російської влади, що перетворилося в справжню п о л ь с ь к о - р о с і й с ь к у в і й н у, яка з польського боку велася під гаслами відтворення історичної Речі Посполитої в її колишніх межах. Правобережна польська шляхта, захоплена національним патріотизмом, ціла пристала до повстання й намагалася притягти до того й українське селянство, обіцяючи йому, в революційних маніфестах своїх, волю від панщини та поліпшення його економічного становища. З свого боку, й московський уряд звернувся до того ж селянства за допомогою, видавши свої заклики українською мовою. Але селяни не повірили обіцянкам тої і другої сторони й zostалися нейтральними у боротьбі однаково йому немилим панів між собою. Автім, приборкавши правобережне повстання й закінчивши у властивій Польщі війну повною перемогою, царська влада мусіла щось зробити для селянства. Звільнити його од польських поміщиків вона не зважилась, бо тим би була порушена основна база московського режиму, - кріпацтво, - і вона обмежилась лише тим, що склала на Правобережжі так звані і н в е н т а р і, так мовити кодекс взаємовідносин пана й кріпака, в якому обов'язки селянина перед його паном зменшені, а права цього останнього дещо звужені. Поруч з тим російський уряд взявся й інших заходів, у других площинах життя, аби послабити чи взагалі знищити польські впливи на Правобережній Україні, а на їх місце поставити впливи московські. В усіх, хто так чи інакше був причетний до повстання, конфісковано було земельні маєтності й передано їх до державної скарбниці чи подаровано різного роду московським людям. Поляків поскидано з урядових посад, уніятів, - часом насильством, - повернено було на православ'я, позакривано майже всі польські школи, а серед них і Кременецький лицей. На місце цього останнього р. 1834 з а с н о в а н о б у л о в К и е в і у н і в е р с и т е т, другий в часі на Україні, з московською викладовою мовою, завданням якого мало бути поширення московських впливів на нашій батьківщині. Та хоч і був цей університет ведений чужими руками і на чужій мові, став, однак, він, як раніше й університет Харківський, осередком українських рухів спочатку на Правобережній, а потім і на цілій Україні.

Як про те було згадано вище, були це найтемніші часи цілої Російської імперії означені іменем і м п е р а т о р а М и к о л и I, впертого

й обмеженого деспота, державними методами в якого були шпірутени, смерть та Сибір, а ідеалом - автоматична слухняність населення й жертва як на цвинтарі тиша в державі. Але до Західньої Європи якраз тоді наближалася так звана в е с н а н а р о д і в, тобто широкі народні політичні р у х и р. 1848, що переходили скрізь у революцію й у наслідках своїх дали обмеження традиційної абсолютної монархічної влади, поліпшення громадського ладу та встановлення гарантованої конституціями волі по багатьох державах. Кінчилося довге проміжжя в томи народньої, що настала в Європі після великої французької революції та наполеоновських війн; народи знову готувалися до боротьби за свої права, старі ідеї визвольної філософії про волю, рівність та братерство набирали нової сили і нового змісту, просочившись до широких мас нарпейського населення.. Просочилися вони й до Українства й процвіли тут пишним своєрідним цвітом. На початках рр. 1840-х у Києві закладено було славнозвісне К и р и л о - М е т о д і є в с ь к е Б р а т с т в о, - таємне політичне товариство, що мало метою своєрідне політичне визволення України, як окремої самостійної держави та утворення конфедеративного союзу всіх слов'янських національних держав, з центром у Києві, на республіканських і демократичних основах. Центральну групу братства складали молоді професори та студенти Київського університету, інші, досить численні, братчики належали головним чином до середніх верств суспільства й розкидані були по цілій Україні. Речником братства був професор М и к о л а К о с т о м а р о в, пророком його - Т а р а с Ш е в ч е н к о. Костомаров дав Братству політично-філософські підстави, написавши "Книгу битія українського народу", пересякнуту високими релігійними настроями, гарячим патріотизмом, ревним національним чуттям і глибоким демократизмом. Він зв'язав сучасний йому політичний рух з історією України, вказавши, що вже давно, ще за часів козаччини, у наших предків утворились новітні для Європи великі демократичні гасла волі, рівності й братерства й почали були реалізуватися в національному житті; що вже козаччина змагалася до того, аби всі люди були рівні один одному, бо вже тоді на Україні не хотіли мати царя, як того хотіли на Московщині, ні пана, як того хотіли в Польщі. Але Московщина та Польща стали на перешкоді Україні, - вони притоптали українську волю, поділили між собою українські землі.

" І пропала, - пише Костомаров, - Україна, - але це так воно тільки здається. Не пропала вона, бо не хотіла знати ні царя, ні пана, а хоч і був цар над нею, але чужий; були пани, але чужі, а хоч би й з української крові були ті виродки, однак, вони не поганяють своїми поділими вустами української мови й не звуть себе українцями. А правдивий українець, чи буде він простого роду, чи панського, не повинен любити ні царя, ні пана, а повинен любити одного Бога... Україна встане з своєї могили й кликне знову до братів слов'ян. І почувть її поклик, встане слов'янщина, і не зостанеться в ній ні царя, ні князя, ні графа, ні герцога, ні сїятельства, ні превосходительства, ні пана, ні боярина, ні мужика, ні холопа ні на Московщині, ні в Польщі, ні на Україні, ні в Чехії, ні у Хорутан, ні в Сербів, ні у Болгарів. І Україна буде незалежною республікою в слов'янському союзі."

Тим самим думкам присвятив і Ш е в ч е н к о своє геніяльну поетичну творчість. Найбільший український поет був одночасно й найбільший політик своєї й пізнішої доби на Україні, був найбільший ідеолог української нації. Син кріпака, внук гайдамаки, нащадок славних козаків і разом з тим інтелектуал, що стояв на висоті тогочасної освіти й тодішніх вільнолюбних соціальних і філософських ідей, людина довершеної творчої сили й довершеної моральної враси, - Шевченко був чудесним Божим даром, що рідко припадає на долю того чи іншого народу. Український народ зразу-ж визнав його своїм вождем, його ім'я стало національним прапором, його творчість поетична - національним евангелієм, а він сам - патроном батьківщини своєї. Український народ діждався свого Мойсея, що вивів його з п'ятьми національного занепаду і вказав йому славному путь відродження.

Недовго стаяло К и р и л о - М е т о д і є в с ь к е Б р а т с т в о. Зимов р. 1846 про нього довідалася влада Миколи I, а веснов р. 1847

головних братчиків було заарештовано. Тяжкі кари посипалися на всіх братчиків, але найтяжчі з них припали на долю Шевченка, його було здано в салдати й заслано на край тодішнього світу, - до Закарпатських степів, - без терміну примусової служби, без права вислуги, з забороною що-будь писати й малювати, бо геніяльний поет одночасно був і вславлений маляр. Братчики, що zostалися на волі, затихли, заховувчись з чинністю своєю, а на український рух московська влада наклала повну заборону, - палили українські книжки, видані раніше, нових не дозволяли зовсім; усе українське в очах уряду стало підозрілим, і вже самі слова: Україна, Гетьманщина, навіть оте книжне Малоросія, - здавалися їй небезпечними. Питьма та мертва тиша запанувала над Україною й тяглося так аж до кінця життя й царювання лютого ворога ~~вс~~ ~~як~~ ~~ої~~ ~~вільної~~ ~~думки~~, якого будь національного руху, - згаданого вже вище російського імператора Миколи I. Але Кирило-Методієвське Братство, хоч і яке коротке було його чинство існування, дало свої наслідки, збільшені ще й участю в ньому геніяльного поета національного. Поезії Шевченка поширилися по цілій Україні, дійшли до всіх українських верств, братські ідеї запали до людської свідомості і стали дорогоцінним скарбом національним, ідеологічним джерелом, що з нього повними руками черпало українство творчі ідеї увесь час, - аж до ~~дня~~ ~~вс~~ ~~як~~ ~~ої~~ ~~вільної~~ ~~думки~~ й великої катастрофи, що впала на наше покоління на сході Європи. Автім джерело те далеко не вичерпане ще й досі, бо кирило-методієвські ідеї живуть разом з часом і поколіннями, з ними творять, з ними й перетворюються.

У ~~р~~ ~~х~~ ~~і~~ ~~д~~ ~~н~~ ~~і~~ ~~х~~ ~~у~~ ~~к~~ ~~р~~ ~~а~~ ~~ї~~ ~~н~~ ~~с~~ ~~ь~~ ~~к~~ ~~и~~ ~~х~~ ~~з~~ ~~е~~ ~~м~~ ~~л~~ ~~я~~ ~~х~~, майже одночасно з Великою Україною, таксамо накреслилися початки національного відродження, прибравши одмінних шрохи форм, бо одмінні були там умови громадського й політичного життя. Стара книжна мова, що на Великій Україні завмерла навіки вже наприкінці XVIII століття, довго ще жила й панувала в Г а л и ч и н і, Б у к о в и н і та за К а р п а т а м и. Спричинилася до того, головним чином, та обставина, що першими працівниками на полі культурного й національного відродження були майже виключно представники духовенства чи їх діти, тобто люди, що навикли до тієї мови, бо століттями вживали її на письмі. Так, наприклад, вже в 20-х роках минулого століття в П е р е м и ш л і, біля місцевого єпископа І в а н а С н і г у р с ь к о г о, утворилося було поважне товариство, складене з українських священників, яке ставило собі метою дбати за народню освіту. Члени його виробили й подали до австрійського уряду меморандум в обороні народньої мови, але та мова, якої вживали вони у своїх виданнях, народньою не буда, а була все тасама калічена стара книжна, неприродно наближена до мови церковно-слов'янської чи то впрост до тогочасної московської. Питання про вживання справжньої народньої мови в книзі, в школі, в суді і т. ін. було поставленої в Галичині трохи пізніше, а саме в 1830-х роках гуртком молодих громадян, на чолі з М а р к і я н о м Ш а ш к е в и ч е м, які були вже ознайомлені з тодішньою національною літературою на Великій Україні. Р. 1837 Шашкевич видав збірник пісень та поезій, писаних живою народньою мовою, назвавши його " Р у с а л к а Д н і с т р о в а ". Аби уникнути місцевої цензури, видав він його в Будапешті, але цензура, як тільки став він продаватись у Львові, негайно конфіскувала його. Автім збірник цей для західніх українських земель став тим, чим була "Енеїда" Котляревського для великої України. Він збудив там українську національну свідомість, поклавши першу базу для її дальшого розвитку в майбутньому. Але членам гуртка та їх прихильникам не повелося зразу в тодішній Галичині. Їм припало на долю боротись за свої ідеї не лише з реакційним урядом австрійським та з його суворою цензурою, але й з власним національним оточенням, - з галицьким громадянством, що як вказано, складалося тоді майже виключно з уніятського духовенства та з його родин. Цією боротьбою означений і розділ галицького громадянства на дві частини, що дечому відчувається ще й зараз, хоч причини його пішли вже в непам'ять. Одна частина складається з українських патріотів, що плекали народню мову, змагались завести її не лише до літератури, але до школи, до суду й до всіх виявів громадського й політичного життя. Усі свої надії ця частина галицького громадянства покладала на український народ, бо вірила в його майбутній розвиток, в його еволюцію, в його

відродження, в перетворення його в модерну націю. Друга частина громадянства на сили українського народу не покладалася, а вірувала у так звану російську легенду, що така поширена була свого часу серед західніх слов'ян та на Балканах, та яка зводилась до того, що ми всі, мовляв, слабкі й безсилі проти чужої надвлади, а от прийде з півночі слов'янський білий могутній цар, звільнить нас з австрійської чи якоїсь іншої неволі, дасть нам права й довершений добробут, Дарма, що той білий цар на Московщині топтав під ноги і слов'янську і всяку іншу людську волю, легенда ця трималася твердо, а в своїх певних деформаціях дожила й до наших днів. Тому то ця друга частина галицького громадянства, що пізніше дістала назву москвофілів, українськомовов нехтувала, а дбала про те, щоб свою літературну мову зробити якнайближчою до московської. А тому, що цієї останньої не було де їм вивчитись, то писали вони огидливою мішаниною кількох слов'янських мов, що її пізніше стали звати в самій Галичині макаронщиною чи яєичієм. На той час москвофіли були безмірно сильніші за українців. Вони дуже активно, використовувачи всі свої впливи в австрійському уряді й серед галицького громадянства, виступили проти гуртка Шашкевича, а найбільше - проти подавленої тоді "трійки" того гуртка, до якої крім Шашкевича, належали ще Іван Вагилевич та Яків Головацький. Твори їх заборонялися цензурою, самі автори переслідувані були персонально, не маючи можливості здобути посади чи якоїсь праці. Москвофіли добилися того, що гурток Шашкевича зник і розпорошився. Сам Шашкевич, а за ним і Вагилевич скоро вмерли, Яків Головацький надовго притих, менші - таксамо припшкли.

Незабаром, однак, хвилі "весни народів" докотилися й до Австрії з Угорщини. Р. 1848 зачалася революція у Відні, а в Угорщині вибухло збройне повстання проти Габсбургів та за угорську самостійність. Схвилювалися й у Галичині, спочатку поляки, а за ними й українці, що, використовувачи нові настрої, поставили свої національні вимоги захитаному австрійському урядові. У Львові було скликано Раду, що в революційний спосіб ваяла на себе представництво за українську Галичину, закладено було газету "Зоря Галицька", що стала органом Ради, засновано на місцях Ради Окружні. Головна Рада та скликаний нею Собор руських учених висловили національну єдність українського народу по обох сторонах Збруча, що був уже тоді кордоном між Австрією та Росією; одмежувалися національно від поляків та від москвинів, домагалися, аби в школах Галичини викладовою мовою стала українська, щоб засновано було для українців нижчі, середні школи та університет, щоб Галичину було поділено на її українську та польську частини, і т. ін. Австрійський уряд, до якого галицькі українці увесь час ставилися в суто, може аж надто лояльний спосіб, - поскільки точилася революція, - все те приобіцявав, навіть видав був деякі відповідні закони. Але коли австрійську революцію було задавлено, а угорське повстання приборкане за допомогою "жандарма Європи", як звали тоді російського імператора Миколу I, то всі ті обіцянки та й закони стали мертвою буквою. Єдиним реальним, - правда, дуже важливим, - придбанням галицького українства було остаточне скасування панщини, яке малося ще в намірах Марії-Терези та Йосипа II, бо тої панщини чи навіть останків її було вже зовсім неможливо утримувати надалі в нових європейських обставинах. З культурних же придбань залишилося хіба лише те, що в Львівському університеті було засновано катедру української мови та літератури, на яку призначено члена вказаної вище "трійки" Якова Головацького. Знову, як і перед р. 1848, в Галичині приборали силу москвофіли, а українці притихли й усунулися. Настало десятиліття тяжкої австрійської реакції, яка в Галичині йшла в супроводі москвофільського панування в усіх місцевих установах, в усіх громадських і політичних справах. Депресія була така велика, що на москвофільський бік перекинувся й останній член "трійки", новопризначений професор Яків Головацький.

Цілком аналогічно, лише з меншим розмахом, пережила "весну народів"

й українство в Б у к о в и н і. В З а к а р п а т с ь к і й же Україні повстав був дуже жвавий рух за часів окупації цього краю московськими військами в р. 1848. На чолі руху став місцевий громадянин А д о л ь ф Д у б р я н с ь к и й, призначений тимчасово закарпатським губернатором. Але рух той закладено було на хисткому ґрунті, бо сам Добрянський та його співробітники в усьому наслідували галицьких москвофілів, дбавчи не про посилення народньої мови, не про національне відродження, а про механічне перенесення за Карпати московських звичаїв та думок і московської літературної мови, що її народ не знав і за свої приймати не хотів. Тому, разом з одходом з краю московського окупаційного війська, впало губернаторство Добрянського, а з ним і штучно побудований рух серед українського населення за Карпатами.

Уся дальша н о в і т н я і с т о р і я національного відродження на Великій Україні й у західних українських землях може бути характеризувана чергуванням національних втрат і придбань, що послідовно й невинно йшли одні за одними. Втрати були великі, придбання менші, але ті втрати не могли перервати встановленої лінії придбань, що росли і множились в кількості і в якості своїй і стали непереможною базою у боротьбі за всебічне національне визволення. До речі вказати буде, що це чергування втрат і придбань цілком аналогічне тому чергуванню поразок і перемог, що їх зазнала українська козаччина XVII століття в своїй боротьбі за краю доль батьківщини. Діміна лише в тому, що в XIX столітті місце козаччини заступила інтелігенція та що її зброя були не шаблі, рушниці й гармати, а слово, перо й ідеологічні тези. Наслідки, однак були ті самі, бо й козака й інтелігенська боротьба поступово дійшли до найвищого ступеня національних досягнень, до злиття з народом, до встановлення власної самостійної держави.

Перше посилення українського національного руху сталося після того, як згадуваний вище російський імператор М и к о л а I, що не міг витримати ганьби своїх поразок у війні з коаліцією західних європейських держав, яка точилася, головним чином, у Криму, скінчив р. 1855 своє царювання саможубством, а його місце заступив його син О л е к с а н д е р II. Новий цар, вихований дещо по-європейському, зрозумів, що Росія, як держава, не матиме в майбутньому жадної сили, коли буде й надалі дотримуватися рабських інституцій, азійських, судових та адміністраційних порядків, а тому й зважився на скасування традиційного для Московщини кріпацтва, та взагалі на значні реформи в структурі державного апарату своєї імперії. Про поліпшення національної долі пригноблених Московськ урядів, він, явна річ, при тому не думав, але українці встигли використати в своїх цілях коротку добу більшої волі громадської чинности, що тяглася на протязі кількох років нового царювання. Головним о с е р е д к о м у к р а ї н с ь к о ї п р а ц і став, згідно з обставинами того часу, П е т е р б у р г, бо, поперше, в ньому, як то завжди буває по столицях, громадська робота була вільніша, ніж де інде; а подруге, тому, що якраз там зібралися, повернувшись з заслання, видатніші члени К и р и л о-М е т о д і є в с ь к е г о Б р а т с т в а, на чолі з Ш е в ч е н к о м, що доживав останні роки свого земного існування з К о с т о м а р о в и м, що став професором Петербурського університету, з К у л і ш е м, вславленим літератором, з Б і л о з е р с ь к и м, тощо. Братчики заклали: спеціальне книжкове видавництво й стали випускати в світ український журнал " О с н о в у ", присвячений красному письменству, культурним, політичним та національним справам. Петербурська ініціатива колихнула української інтелігенції. По багатьох містах України, як у Києві, Харкові, Полтаві, Чернігові, Катеринодарі, тощо, закладалися громади, що брали на себе видавництво книжок, періодичних органів, підручників, популярних листівок і т.ін. Члени тих громад, які мали педагогічний досвід почали ставити народні школи для дітей, а для дорослих т.зв. школи надільні, де вся науку викладали українською мовою. Інші громадили біля себе міщан та селян, виховувчи їх у певному політичному напрямі, як це робилося на київських передмістях, на Білоцерковщині та в інш. місцевостях. Захоплення національне та народольбне було таке велике, що на Лівобережжі стихійно поверталась до українства зросійщена шляхта, а на Правобережній Україні воно викликало

згаданий вище повторний поворотний процес серед польської чи спольщеної шляхти, що з давнього давна жила серед українського населення і вважала Україну своєю батьківщиною. Цей процес дав цього разу не абиякі придбання для українства, бо він привернув до нього славного громадянина, історика європейського імени В о л о д и м и р а А н т о н о в и ч а, видатного славіста К о с т я М и х а л ь ч у к а, економіста Т а д е у ш а Р и л ь с ь к о г о, етнографа Б о р и с а П о з н а н с ь к о г о та інших. Сила цього процесу не впала остаточно й до наших днів, повертаючи час од часу до українства нащадків тих українських родин, що, здавалося, були вже спольщені назавжди. Українське письменство сильно збагатіло за цей час кількісно й якісно. Поминаючи Ш е в ч е н к а, К о с т о м а р о в а, К у л і ш а, М а р к а В о в ч к а, що почали свою працю ще за попередніх часів, досить згадати жінка Г л і б о в а, К о н и с ь к о г о, Р у д а н с ь к о г о, С в і д н и ц ь к о г о, С т о р о ж е н к а і багато інших, які могли б стати окрасою кожної європейської літератури.

Але не довгий був той період певної волі чину для українства. Зріст українського руху та посилення української національної ідеї викликав на Московщині старі сумніви, недовіря і запідозріння, як серед громадянства московського, так особливо серед імперського уряду. І сталося так, що той самий цар, який, будь-що-будь, реформував свою державу на європейський штиб, що звільнив, - хоч і не до самого кінця, - імперське селянство од кріпацтва, що організував публічний суд з присяжними судцями, що поставив середню й вищу школу на європейський зразок, що дав провінціям певне самоврядування, що скасував над пресою попередню цензуру, - що дістав за все те від москвинів ім'я ц а р я - у в і л ь н и т е л я, - той самий цар приклав жорстоку руку свою до ганебного переслідування устного й друкованого слова українського, до нечуваного терору на адресу якого-будь виявлення української національної ідеї. Приводом до того було польське повстання проти московської влади, що вибухло р. 1863 в самій Польщі, а з частини й на Правобережній Україні. Українці не тільки ніяк не підтримали того повстання, а навпаки, - поставилися до нього у ворожий спосіб, - і то всі, як селяни, так і інтелігенція. Тому, що повстання зачалось скоро після скасування панщини, - правобережні селяни гадали, що поляки звели боротьбу за відтворення своїх колишніх панських прав над селом, і на звернені до них польські прокламації, писані українською мовою, в яких говорилось про волю, рівність і братерство, - одповіли масовою продукцією самодільних списків по сільських кунях. А члени української київської громади, не знаючи, як обернеться справа, стали закладати на Кожом'яках, на Преорці та на Демієвці козаці куріні, аби збройно виступити проти поляків на випадок їх перемоги. Але московська влада, яка в час повстання так само зверталася до українців з маніфестами, писаними українською мовою, на вороже ставлення українства до польського повстання одповідала так, як то личило її стародавній традиції, а саме, - її сумніви, недовіря та запідозріння щодо українців значно посилились. Мотиви були такі: надто, мовляв, активно поставились українці проти своїх попередніх панів, - чи не виступлять вони ще активніше проти нас, сучасних? Приборкавши повстання, московська влада влялася спочатку за р о з п о л я ч е н н я, як говорили тоді, правобережної України. Заборонено було всяку польську пресу, зачинено всі польські школи, всі католицькі монастирі, конфісковано земельні маєтки в усіх, хто був запідозрваний хочби лише в ідеологічній прихильності до повстання, а на решту неконфіскованої землі, що належала полякам, хочби й цілком лояльним, накладено значну довголітню контрибуцію, чи як тоді її звали, п о л ь с ь к и й п о д а т о к на землю. Знесиливши в такий спосіб правобережну шляхту та сплєндувавши насажену нею, чужу для населення, культуру, царська влада на порожньому місці почала послідовно ставити свою московську культуру й свою московську шляхту, які були мабуть таки ще дальші та чужіші українству, ніж попередні польські. Що ж до самого українства, то воно мало бути засудженим на загибель, бо, як справедливо гадали москвини, вільний розвиток українського руху міг би привести до повстання й українського, а з ним Москві було б несконечно тяжче боротися, ніж то було з польським

Тому то культурний терор з поляків перенесений був і на українців, але в подібі далеко тяжчій. Було заборонено - друкувати якраз тоді підготований до друку український переклад свангелія, говорити по церквах проповіді українською мовою, виучувати не в дітей і дорослих по школах, а самі школи позакривано; припинено було друк українських підручників а також нових законів, переклад яких на українську мову невдовзі перед тим було замовлено українським письменникам самов ж владов; заборонено надалі друкувати які будь популярні книжки для народу, писані українською мовою, та вживати української мови на яких будь публічних виступах. І нарешті, як висновок з усіх тих заборон, в устами тодішнього московського міністра внутрішніх справ, в якості директиви для всіх московських урядовців та цілого московського громадянства, було проголошено, що української мови ніколи не було, не має зараз і бути ніколи не може. Як природній додаток до тих московських антикультурних заходів, багатьох з видатних українських громадян, без суду й слідства, було заарештовано й на довгі роки заслано до різноманітних північних місцевостей Московщини.

Але заборони та утиски, засновані не на точному законі, а на розпорядженнях та на директивах, як вказані вище, не могли довго встояти в повній силі своїй, бо порушувались, як тими, хто мав ті директиви переводити, так і особливо тими, на кого вони були спрямовані. Тому то за якихось десять літ український рух - вимкнувся з тих заборон і став розквітати, на цей раз з головним своїм осередком там, де йому й повинно було бути, де він потім зостався й надалі, а саме, - в старославному Києві над Дніпром. На поле національної праці виступило молоде покоління, виховане на ідеях Кирило-Методієвського Братства. По українських містах закладено було таємні політичні товариства, що їх звали громадами, старими й молодими. Члени громад вели чинну пропаганду серед міської інтелігенції, дбали особливо про впливи на студенську молодь серед дрібного й середнього міщанства, серед селян поза містами, до яких вони приходили з українською книжкою та з ідеями соціальної справедливості. Одночасно з пропагандою вони методично й з захопленням працювали в цих галузях наукового й культурного життя українського. Провід над цілим політичним і національним рухом українським якимсь сам собою дістався до рук Київської старої громади, що на її чолі стояли київські професори Володимир Антонович та Михайло Драгоманів і письменник Олександр Кониський. Ці троє людей властивостями своїми надали забарвлення цілому українству, означивши світоглядом своїм дальшу еволюцію українського громадянства та розподіл його - спочатку по ідеологічних групах: і пізніше - по політичних партіях. Високо талановиті, - кожний на свій кшталт, - великі патріоти й щирі демократи, всі вони пили з одного національного джерела, - з обсягу ідей, заповіджених українству Кирило-Методієвським Братством, - але кожний з них був одночасно й яскраво окресленою індивідуальністю. Центральне місце серед них належало Антоновичові. Вихований на ідеях французької визвольної філософії, історик і філософ сам, він зважав усі йому події, всі національні й політичні справи з висоти цілого розвитку народу, нехтуючи подробицями дня, сумними, радісними, нещасливими чи привабливими. З ясним розумом, з широким розглядом, з високою європейською освітою він з'єднав у своїй душі розсудливу, дисципліновану мудрість хлібороба-селянина, що оре літом, сіє восени, а жнив чекає аж на той рік. Поруч з ним Драгоманів, історик, та економіст, був дитиною великого міста. Близький до новітніх наукових і суспільних течій, він вихований був під впливами французького та англійського соціалізму, що їх ідеї прикладав у своєрідній подібі до українського життя. Палкий та експансивний, блискучий політичний письменник і журналіст, найбільшій ваги надавав він політичній праці серед народніх мас. З свого боку, літаратор Кониський, головно, практик та організатор, найбільше за все важив національну свідомість та безпосереднє національне чуття, незалежно від того, якої форми прибрало їх виявлення. Антонович був мозком, Драгоманів - нервами, а Кониський - руками Старої Київської Громади, і всі разом,

як хліб та вода, були необхідні тодішньому українству. Навколо київської та інших громад купчилися усі видатніші культурні сили тодішньої Великої України і письменники, - Панас Мирний, Іван Нечуй-Левицький, Олена Пчілка, Михайло Старицький, тощо; наукові діячі - Хведір Вовк, Павло Житецький, Олександр Кістяківський, Кость Михальчук, Олександр Русов, Павло Чубинський, пізніше - Володимир Науменко, Володимир Тумасів, Андрій Юркевич та інші; батько новітнього українського театру Марко Кропивницький з талановитим артисткою Заньковецькою та з трьома братами Тобілевичами; славний композитор та музикант Микола Лисенко, учений елініст, поет та композитор Ніщинський; громадські діячі Ілля Краг, Ліндфорси, Беренштами, Шликевич; меценати - Семиренко, Чикаленко, і багато інших з різних суспільних верств і з різнорізними громадськими функціями, - до урядовців і духовенства включно, але тільки не з великої та більшої шляхти, яка на цей час, хоч і була українського роду, перестала майже зовсім цікавитися національним відродженням своєї батьківщини.

Імперська влада недовірливим оком дивилася на розмах українського руху, і хоч ішов він тоді, головним чиним, в літературних та культурно-просвітних берегах, а всетаки москвини, як то вказано в офіційних тодішніх документах, запідозрювали українців у тому, що вони мріють про "вільну Україну в подобі республіки з гетьманом на чолі", та своєю культурною працею підготовувуть, може й для далекого майбутнього, "відокремлення України від Росії". Як вказала пізніше історія, вони таки мали рацію. Тому, зваживши вказану небезпеку українського руху, імператор Олександр II, перебуваючи на "теплих водах" в Емсі, в травні р. 1876 видав найганебніший закон, який тільки відомий в історії Європи. Законом тим заборонено було що-будь друкувати українською мовою, виняток можна було робити лише для оригінальних поезій та оповідань, але й щодо цих творів циркуляри давали директиви цензорам перепускати лише ті з них, що визначалися відсутністю таланту, а добрі та гарні - забороняти. Заборонено було всі театральні виставки, концерти, публічні лекції, заборонено було довозити які-будь українські книжки з-за кордону, - навіть євангеліє та біблію. Але найганебнішою рисою закону Олександра II було те, що сама імперська влада постидалася той закон прилюдно оголосити друком, а видала нишком, у глибокій таємниці і прикладала його до життя, не мотивуючи нічим своїх заборон, що як град, стали падати з усіх боків на українську справу. Лише з великими труднощами, кілька літ пізніше, українцям пощастило здобути офіційний текст цього закону й видрукувати його в європейських часописах. А до того європейці впрост не вірили, що такий закон міг справді бути виданий.

Метою закону з р. 1876 було задавити український рух, сплундрувати саму основу його. Але час для того був уже перепущений, - годі вже було цензурними заборонами та адміністративними утисками знищити органічне народне діло, припинити живий, творчий поступ його наперед. Життя знайшло свій путь по-за законом і виявлялося назовень. Назверх могло здаватися, що український рух справді таки притамовано. Перестали виходити книжки українські, розпочаті друком - розкидані та спалені; замовкли лектори та співці на естрадах, артисти - в театрах, не чути стало публічно української мови, але національна праця з тим більшою силою стала переводитися в захистах, невидких поліційному оку, - як казали тоді, - під землею. Провід українським рухом, як і був, зостався в руках Київської Старої Громади, поповненої новими, молодими силами. Дехто з близьких до неї чинних діячів, як Подолінський, Вовк, Зібер, тощо, мусіли з Росії емігрувати, й Громада, зважаючи цей факт, вислала за кордон одного з чільних своїх членів, а саме, Драгоманова, аби він працював там в європейській пресі та серед європейських політиків на користь української справи. Осередок закордонної політичної пропаганди поставлено було на початках у Львові, потім - у Відні, а пізніше перенесено його було на стало до Женеви, де організовано українську друкарню й засновано спеціальне політичне видавництво. Виявлення наукової та літературної праці, заборонене в Києві, перейшло до заснованого з ініціативи та на пожертви з Великої України Львівського Товариства імени Шевченка, до

галицьких журналів, газет та видавництв, звідки книжки й періодичні видання в контрабандний спосіб перепачковувалися до Києва та до інших українських міст. З другого боку, на самій Великій Україні Г р о м а д о в розвинута була енергійна агітація серед студенської й близької до студентів молоді різних суспільних верств, засновувалися численні літературні, культурні та політичні нелегальні гуртки, що в них працю перекладали чи то самі члени С т а р о ї Г р о м а д и, чи довірені її представники. Через ці гуртки, що існували в Києві та по інших українських містах увесь час без перерви, але з мінливим складом своїх членів, перейшло безліч молодих людей, діставши в них національне виховання, і багато з них пізніше визначились, як чинні й видатні діячі в усіх царинах українського життя..

Р. 1881 російськими революціонерами вбитий був цар О л е к с а н д е р II і на батьківському троні сів його син О д е к с а н д е р III, що до царської посади був непідготований, бо народився, як другий син свого батька і став наслідником за несподіваною смертю свого старшого брата. Тринадцять літ його царювання були епохою найтяжчої реакції, що залягла над цілою імперією. За його влади було скасовано чи скалічено більшість тих поліпшень в урядуванні та в державному ладу, що їх був завів його батько. Єдине, чого не насмілювався зробити цей цар, це було повернення кріпацтва, але й у тій площині він усталив певний порядок, а саме, - не повертаючи панської влади над селянами, він поставив над ними спеціальних урядовців, що звалися е м с ь к и м и н а ч а л ь н и к а м и, які вибиралися виключно зпроміж місцевої шляхти і самог шляхтов, та які мали майже необмежену над селянами судову й адміністраційну владу. Заведені були ті урядовці й на цілій Україні, за винятком щоправда, Правобережної України, де боялися це зробити, бо не було там ще досталь московської, чи, як на Лівобережжі, змосковщеної шляхти. Що ж до українства, то влада нового імператора, заховувчи в силі всі попередні явні й таємні закони, якими обмежені були до центу українські національні права, стала планово переводити широко закреслену політику, спрямовану на знесення цілого українського народу, на культурне й економічне виснаження його. З школи, з церкви, з війська утворено було могутні знаряддя обмосковлення. Не лише міські, але й селянські діти мусіли виучувати в школі московської мови, навчалися там нібито читати й писати неві, діставали в тому посвідчення, а за кілька літ ставали знову повними анальфабетами, бо українська книжка траплялася лише зрідка, а накинута їм московської вони добре не розуміли. Тому українські губернії на той час давали найбільший відсоток анальфабетизму по цілій імперії Російській. Молодих українських новобранців, всіх без винятку, висилано було на військову службу до далеких московських, сибірських чи польських провінцій імперії, щоб легше їх там було москвити, а на Україні розташовані були полки: складом своїм чисто московські, чи з так званих інородніх племен, - татарських, кавказьких, тощо. На єпископські катедри по цілій Україні було настановлено москвинів, які, в свою чергу, настановляли своїх земляків по міських і навіть по сільських приходах, і ці зайдидбайливо москвили службу Божу, старанно винищуючи серед прихожан і в церквах усі стародавні українські звичаї, аж до співів і народніх свят включно. Манастирі так само остаточно передано було до рук московських ченців, і такі славні стародавні українські святині, як лаври Київо-Печерська та Почаївська, стали гніздами проти-української ганебної пропаганди, усної й друкованої. Державні кошториси, розподіл імперських прибутків і видатків встановлювалися у такий спосіб, щоб можна було збирати з України якнайбільше, а витратити на неї якнайменше. І щорік, сотні мільйонів золотих карбованців, здобутих на Україні в подібні державних податків, акцизу, тощо, йшли не на потреби українського населення, а на інші частини імперії, - властиво на потреби її центра, тобто, Московщини. Залізниці ставилися в імперії, головним чином, в південно-північному напрямі, - з таким обрахунком, що вивіз всякого краму йшов до північних, а не до українських портів. З алізничні тарифи за перевозку були обчислені в такий спосіб, щоб, скажім, з Полтави дешевше було щось вивозити до Москви, ніж до Києва, а з Херсонщини вигідніше було везти не до Одеси,

а до Риги чи до Петербургу і т. ін. Ф а б р и к и й з а в о д и на Україні дозволялось ставити лише такі, які б не конкурували з московськими. Тому, наприклад, майже все вовну, на яку Україна була така багата, треба було вивозити на Московщину і звідтам уже доставляли її-ж у подобі сукна. М и т н а п о л і т и к а ставилася в той спосіб, що українським цукром в Англії вигодували свиней, а український селянин до того цукру не міг доступитися, бо дома на нього було накладено великий акциз, що повертався продуцентові, коли він цукор той вивозив за кордон. П і д з е м н і с к а р б и на Україні, тобто, вугілля, залізні та інші руди, різноманітні дорогі глини, тощо, - все те передано було до рук чужо-національних осіб чи підприємств і навіть праця по їх здобуванням велася майже виключно зайшлими, головним чином, московськими робітниками. З е м е л ь н и й ф о н д, що окладений був на Правобережній Україні з конфіскованих польських маєтків, як згадано вище, вжито було на поширення великої земельної власності московської шляхти. На користь тої самої шляхти ревну працювали по цілій Україні філії імперського так званого Ш л я х е т н о г о Б а н к у, що був закладений з спеціальною метою всебічно підтримувати шляхетське, - властиво московське землеволодіння. Автім сільське населення стояло вже тоді перед господарською кризою, викликаною аграрним перенаселенням на Україні. Не мавчи можливості набути якоїсь землі на батьківщині, селяни тому щороку десятками тисячів одходили з України, шукаючи щастя, праці та нової землі в Сибіру, в середній і далекій Азії, аж до Тихого Океану включно, у північній та південній Америці. Щастя вони там знаходили небагато, але назад до батьківщини їм повороту не було.

Вказана політика, поширившись і наростаючи в силі, стояла як неперушна стіна аж доти, доки твердо стояла Російська імперія, вона була суворим і нерадісним тлом, на якому переходив, од шабля до шабля, увесь дальший розвиток українства. Українцям доводилося боротися за найпримітивніші національні права. Дечого всетаки пощастило й досягти ще за царювання Олександра III. Р. 1882 заснований був ними журнал, - явна річ, тепер уже московською мовою, - з назвою "Київська Старовина", що скупив біля себе значний гурт українських наукових працівників; закладено було напівлещальні літературні гуртки, що в них велася енергійна праця по складанню широкого словника української мови; по інших гуртках працювали над перекладами творів світової літератури на українську мову та над виданням їх; не в Києві, явна річ, де такого роду видання були не можливі, - а за кордоном, у Галичині; де по інших гуртках йшла праця над самоосвітою, над громадською й політичною вихованню, і т. ін. Найбільшого, однак успіху досягнуто було в справі театральній. Заборонений на українських територіях, театр, перенесений був до великих імперських центрів, де по тих часах, з різних причин, перебувало багато українців. Захоплення, яке там викликали театральні вистави не лише серед української публіки, але й у московської, вплинуло так, що влада примушена була дозволити спектаклі українського театру й в межах України. Театральний репертуар збагатився творами К р о п и в н и ц ь к о г о, С т а р и ц ь к о г о, К а р п е н к а - К а р о г о та інших драматургів; зформувалися численні нові трупи, з'явилися блискучі сценічні артисти. Український театр розвинувся, одив і став єдиним у Європі своєрідним, чисто народнім театром з багатим репертуаром драматичних творів, з талановитими артистами-виконавцями, що їх імена згадано вище. Але суто політичну працю за тих часів доводилося закопувати на Великій Україні під землю все глибше та глибше, виявляючи її, здебільшого анонімно, з кордоном, головним чином, у межах Галичини.

За цей час у західних українських землях сталися великі зміни. На початках рр. 1860-х у Г а л и ч и н і припадає о ж и в л е н н я н а ц і о н а л ь н о г о п о ч у т т я, прибитого, як знаємо, раніше, з одного боку загальною політичною реакцією, що панувала в цілій Австрії, з другого, - зусиллями своїх таких москвофілів, що до їх рук дістався цілий провід українського місцевого життя. Сталося те оживлення тому, що, поперше, в Австрії було встановлено конституційний лад, а подруге тому, що до-

летіли до галичан звістки про національні досягнення на Великій Україні, були завезені звіттам книжки, журнали, поезії. Особливе враження зробили твори Шевченка. - Як блискавка серед темної ночі, освітили вони молодим галичанам те, що для них досі було темне й незрозуміле, - в таких більше-менше словах згадували пізніше в своїх споминах галицькі діячі про своє перше враження од читання Шевченківських поезій. Почав ширитися в край новий національний рух, що прибрав назву. м а р о д о в е ц ь к о г о, та який зразу ж гостро спрямований був проти москвофільства. Народовці розпочали енергійну агітацію за заведення української мови до школи, до суду, до адміністраційних установ, домагались того у Львові - в місцевому сеймі, у Відні - в імперській владі. А від самого українського громадянства вимагали, аби члени його скрізь, в усіх публічних виступах своїх, вживали української мови, а не обмежували її лише на вжиток в родинному колі. Бо-ж тодішні галичани, - всі за винятком хіба що цілком полонізованих родин, вживали в себе дома українську мову. Навіть ті найяскравіші москвофіли, що торочили публічно про своє національну єдність з москвинами, - навіть і вони вживали проміж себе рідної мови, бо про московську жадного уявлення не мали. Молодь, що стала в ряди народовців, закладала видавництва та журнали, доставчи літературну та матеріальну допомогу з Великої України. Старші люди галицького громадянства, що не хтіли писати м у ж и ч о в, як говорили, м о в о в, продовжували працювати в своєму напрямкові, видаючи свої книжки та журнали, писані згаданим вище м а к а р о н н и м я з и ч і е м. Московський уряд звернув увагу на це роздвоєння галицького громадянства й використовував його для знесилення й розкладу українського руху. Не маючи змоги виступати в офіційний спосіб, бо ж справа точилася на території чужої держави, він неофіційно, через треті особи, став по боці галицького москвофільства, допомагаючи його видавництвам та установам великими грошовими субсидіями. Ці субсидії пізніше були стверджені й царем Олександром II одночасно з законом з р. 1876, що про нього згадано вище. З другого боку, й галицькі поляки, що до їх рук, після австрійської державної реформи з р. 1866, досталося ціле урядовання Галичини, використовували це роздвоєння і в своїх суперечках з українцями часто ставали по боці москвофілів, не боячись їх, бо добре розуміли, що цей напрям немає якогось міцного коріння в масах народних, а тому й не може бути для них надто небезпечним. І москвофіли і народовці, борючись між собою, ретельно працювали для посилення своїх напрямів та для поширення своїх впливів у масах. Кожна група мала свої літературні органи й свої просвітні установи. Москвофіли - своє "С л о в о", народовці - "П р а в д у", москвофільськими були - Галицько-Руська Матиця, Товариство ім. Качківського, народовськими П р о с в і т а, Т о в а р и с т в о ім. Шевченка і т. ін. Перевага довший час була по боці москвофілів. Особливо були вони посилювались в час нещасливої для Австрії австро-пруської війни з р. 1866, коли ходили в край вперті чутки про те, що Галичину буде приєднано до Росії. Але в скорому часі народовцям надійшла цінна допомога з Великої України, - за кордоном з'явилась вказана вище українська еміграція на чолі з Драгомановим.

Закордонна праця Д р а г о м а н о в а мала велике значіння для цілого українства. Він провадив жваві й неперервні зносини з Великою Україною і з Галичиною і своєю особою та характером чинности своєї спричинився до живого злітвання політичного життя розірваних частин українського народу. Далеко від батьківщини, у вільній Ж е н е в і творив він нові політичні розуміння й нові своєрідні політичні форми; наслідки тої творчости передавались на розвагу до політичних гуртків та громад на Великій Україні, а потім насаджувалися в конституційній Галичині, як нові рослини на досвідченому політичному полі. І ця метода не завела ні творця, ні його наслідувачів, а давала гарні й корисні здобутки. У Галичині Драгоманів стає по боці н а р о д о в ц і в у їх завзятій боротьбі з м о с к в о ф і л а м и. Цих останніх йому легко було збивати з позицій їх же власною зброєю, тобто, аргументами, запозиченими з московської політики та з російської літератури, які йому були неконечно ліпше відомі, ніж москвофілам. Пізніше Драгоманів удався до організації в Галичині р а д и к а л ь н о ї партії, яку заклав

на базі гармонійного сполучення новітніх надбань політичної думки в Європі з українською політичною традицією. Партія ця стала поруч з народовцями, поділяючи з ними впливи на галицьке українське громадянство, а в дальшій своїй еволюції злилася з ними, утворивши єдину національ-демократичну партію й залишивши по собі слід у подібні пізніших радикалів, близьких до певних соціалістичних течій. Головними наслідувачами Драгоманова в Галичині були - славний письменник, учений і політик Іван Франко та відомий громадський діяч Михайло Павлик. З того часу в Галичині політична чинність українства не обмежується, як то було раніше, вузькими берегами інтелігентських верств, а послідовно й поступово охоплює все ширші народні маси, як по містах, так особливо - на селі.

Одночасно й на Великій Україні тісно стало поширеному рухові в громадах та в гуртках, хоч і досить численних вже на ту пору. Під впливом Драгоманова зачинається перегруповання й розподіл громадянства на два головних напрями, що були аналогічні з політичним розподілом галицького українства на народовців і радикалів. З одного боку, виділяються групи й окремі люди, що дістали назву культурників, бо найбільшої ваги надавали вони реальним, хоч би й невеликим надбанням українства в культурній площині, справедливо вважаючи, що лише на добре культивованому полі може вирости й устояти незломний національний рух. Ідейний провід над культурниками дістався до рук згаданого вище невтомного працівника на культурному полі Олександра Кониського. З другого боку, означились і наблизились до себе політично настроєні угруповання, що їх звали драгоманівцями та які потім існували в подібні демократичних та радикальних гуртків, пізніше - партій. На чолі цих угруповань став близький співробітник Драгоманова - Микола Ковалевський. Перші угруповання через Кониського, стояли в тісному зв'язку з галицькими народовцями; другі, через Драгоманова й безпосередньо - з галицькими радикалами. Старший вже тоді Антонович, головуючи на великому зібранні в Києві, на якому стався остаточно цей розподіл, вітав і благословив його, але сам не ввійшов ні до одної з його частин, а зостався по-над течіями. Вказаний розподіл не був зменшенням сили чи розбиттям українського національного руху, а навпаки, стався в наслідок його зросту й необхідности краще організувати спільну всім роботу, розподіливши людей згідно з їх нахилами, переконаннями та характером властивої їм праці. Бо ж власне сталося лише те, що активніші елементи одійшли до суто політичної чинности, а інші залишилися біля улюбленого ними культурного діла, не міняючи своїх набутих практичних навиків праці. Не завдав єдності й силі національного руху й той факт, що в скорому часі, а саме, р. 1899, найактивніші й молодші елементи, в свою чергу, виділилися з обох згаданих угруповань і заклали відому Українську Револьвційну партію, яка за нових часів, перша на Великій Україні, вийшла на політичну арену з наслідком державної самостійности України. Партія ця існувала недовго, бо в скорому часі вона перетворилася на Партію Соціально-Демократичну, в програмі якої місце самостійности було заступлено автономією. В перших роках цього століття було засновано ще Народну Українську Партію, що стояла на ґрунті самостійности. На чолі Револьвційної Партії стояв молодий тоді Дмитро Антонович, а провід Української Народної Партії давав харківський адвокат Микола Михновський. До речі буде вказати, що й у Галичині якраз на той час повстала до життя самостійницька ідея, виразником якої став соціаль-демократ Юліян Бачинський, написавши характерну для тої доби книжку з назвою Україна і грідиента. Раз народившись, гасло державної самостійности України з часом все зміцнювалось і посилювалось, бо стало складовою частиною залізного інвентарю української політичної ідеології. Наростання українського національного руху і повсякчасне його розширення і зміцнення

нової п'єдоби об'єднання національних сил і нової методи керування ними, які б відповідали новітній еволюції громадського й політичного життя, та які б виходили не з механічної єдності, а з живої, - складової. І такі форми було знайдено. В конституційній Австрії то були д е п у т а т с ь к і у к р а ї н с ь к і к л о б и, у Відні - в парламенті, у Львові - в соймі, на Великій Україні організувалася с п і л к а г р о м а д, яка через свої органи стежила за національною та політичною працею в цілому й координувала чинність ріжноманітних українських угруповань.

Разом з зростом політичного руху посилювався на Великій Україні й рух видавничий, а з ним особливо й красне письменство. Як раніше театр, так тепер видавництва популярних книжок встигли зробити пролом у цензурних заборонах. У Петербурзі, Києві, Чернігові, тощо, засновано було спеціальні видавництва, що випускали книжки для народу, - часом у десятках тисячах примірників. Красне ж письменство знайшло нових молодих творців в особах Володимира Самійленка, Лесі Українки, Людмили Старицької, Михайла Коцюбинського, Володимира Леонтовича, Бориса Грінченка, Миколи Вороного пізніше - Володимира Винниченка, Олеса, Григоренка, Чупринки і багатьох інших. У Галичині сили українства так само зміцнили й посилились, бо національний рух відкрито сягав од інтелігенції до найширших мас народніх. Р. 1893 Товариство імєни Шевченка було реформовано й, додавши до своєї попередньої назви епітет Н а у к о в е, стало справді таким, бо організувало свою чинність на кшталт європейських наукових академій. Обравши, чотири роки пізніше, - своїм головою молодого тоді професора Львівського університету М и х а й л а Г р у ш е в с ь к о г о, одного з учнів Володимира Антоновича, воно розвинуло незвичайно енергійну наукову й літературну чинність, яка, в очах своїх і чужих, поставила його в рівень з титулярними академіями. Було уже за перших десять років свого існування воно випустило друком біля 300 томів наукових праць в усіх площинах знання. Органом Т о в а р и с т в а були його З а п и с к и, а другим - Има у к о в о - Л і т е р а т у р н и й В і с т н и к, до в них брали участь усі кращі наукові й літературні сили з цілої України. За участь Т о в а р и с т в а засновано було у Львові й У к р а ї н с ь к у В и д а в н и ч у С п і л к у, що випускала в світ численні оригінальні й перекладні поезії, романи, повісті, тощо. За літературними з'являлися й спеціальні наукові п е р і о д и ч н і в и д а н н я, - тижневики, місячники, щоденні провади: Головним політичним, так мовити, цілоукраїнським щоденником у Галичині була газета "д і л о", а серед народніх видань визначався часопис, заснований П р о с в і т о в, яка на той час мала вже десятки філій і нараховувала десятки тисяч членів. Розцвіло в Галичині й красне письменство, давши українській літературі, крім згаданого вище І в а н а Ф р а н к а, таких авторів, як Ольга Кобилянська, Наталія Кобринська, Осип Маковий, Василь Стефаник, Лесь Мартович. Поруч з просвітними організаціями, серед народніх мас Галичини росли й поширилися органічно зв'язані з національним рухом, р і ж к о м а н і т н і е к о н о м і ч н і о р г а н і з а ц і ї: кредитові, промислові та сільсько-господарські товариства, що об'єднували розпорошені до того дрібні міщанські та сільські підприємства, надаючи їм сталість та економічну силу. Почала провадитись у досить значних розмірах і п а р ц е л я ц і я з е м л і, що знаходилася в руках, головним чином, польської шляхти та жидівського купецтва. Посилилося тому й значіння галицького українства в складі цілої Австрійської держави. Після того як завдано було в ній з а г а л ь н е в и б о р ч е п р а в о, українські галицькі партії на виборах до Віденського парламенту зразу ж дістали в ньому 30 д е п у т а т с ь к и х м а н д а т і в, майже зовсім викинувши з політичного обороту москвофільську течію. Таксамо значно посилились вони й у Львівському соймі, що дало їм можливість збільшити свої впливи на місцеве життя в усіх його площинах. Успіхам політичним відповідали й успіхи щодо придбання нових і посилення старих культурних установ. У Львівському університеті було вже сім професорських катедр та чотири доцентури з української викладовою мовою; державних гімназій галицькі українці мали ш і с т ь, а приватніх середніх

шкіл - п'ятнадцять, число ж народних шкіл у цілому краю доходило до трьох тисяч. А р. 1914 на порядку дня стояло вже заснування у Львові повного самостійного університету з українською викладкою мовою.

Буковина, відокремлена в особну од Галичини провінцію, в менших розмірах та з запізненням, але переходила ті самі шаблі культурного, національного й політичного розвитку, що й Галичина і в тісному з нею контакті, який особливо посилювався; коли на Буковинському терені, почав свою працю професор Стапан Смаль-Стоцький. Таксамо вона мала широку сітку народних шкіл, гімназій й українські катедри в Чернівцях у університеті, таксамо з р. 1907 збільшило своє представництво у Віденському парламенті й у місцевому Буковинському сеймі, і т. п. Одміна полягає лише в тому, що у Буковині українству доводилося змагатися не проти поляків, а головне проти румунів, які тут були командною верствою. Щодо української території за Карпатами, то вона під угорцями майже не зажила радощів національного відродження. Командною верствою були тут самі угорці. Українська інтелігенція зводилася до кількох одиниць та й ті жили, головним чином, у Будапешті, а їх діти рідною мовою вже не говорили. Духом же не ствало, вище й нижче, так само денациалізоване було до щенту, а маючи голодували, емігрували й винародовлювалися.

Р. 1904 сталася нещаслива для Російської імперії війна з Японією, внаслідок якої вибухла перша російська революція. Ще до війни українство виростило в таку поважну силу, що з нею примушені були рахуватись і влада і московське громадянство. На користь українців, що боролись за національні права, все частіше стали підіймати свій голос міста та земства на Україні, українські інтереси підтримувані були подекуди й частиною загально-російської преси. Під тиском громадської опінії, імперська влада вже за часів японської війни вступила на шлях певних полегчень, а саме, - знято було заборону з українського перекладу Святого писання, дозволено ряд нових видань, знялася мова й про цілковите скасування ганебного закону з р. 1876. Революція р. 1905, не питаючи нікого, скасувала його. Широкими хвилями покотився національний рух по цілій Україні, як тільки настала можливість виявлення його назовні. Попередня пидземна праця дала свої наслідки. негайно організовані були легально головні українські партії, демократичні й соціалістичні, що існують ще й за наших днів. Скрізь засновано було в містах і по селах Прогресивні товариства та установи. На чолі руху, як і треба було сподіватись, став Київ. До нього з ініціативи проф. Грушевського, перенесений був зі Львова Літературно-Науковий Вістник, засновано було й аналогічне Львівському - Наукове Товариство. Серед української преси найбільша сила й авторитет припали на долю київського щоденника "Рада" (першої на українській мові), що його видавцем був Євген Чикаленко, а головними редакторами - Борис Грінченко та Сергій Єфремов, та яка утрималася аж до року 1914. У першій та другій Державній Думі російській українські депутати складали поважну силу, бо їх класи числили у першій думі - 40 мандатів, а в другій - 47. Українські депутатські класи були самостійними парламентарськими фракціями, але, з тактичних моментів, наподобляють практику давніх польських сеймів та пізнішої Катерининської комісії, входили до ширшого парламентарського об'єднання автономістів-федералістів, які представляли в думах немосковські провінції Російської імперії. Класи мали власний український орган "Рідна Справа", а для поширення його думок по-за Україною закладено було спеціальний політичний тижневик російською мовою "Український Вістник". В Петербурзі почав виходити місячник "Вільна Україна" українською мовою. Офіційними гаслами тодішнього українства стало переведення політичної автономії України в складі федерованої Росії, а поточні вимоги зводилися до українізації народньої школи, частини середньої та заснування українських катедр в університетах на території України. У площині літературній, використовувачи нові політичні обставини, українці

на той час довершили великого діла, бо встигли видати в Петербурзі п е р - ш е п о в н е в и д а н н я "К о б з а р я", в якому були видруковані без жадних перепусків усі заборонені до того поезії Шевченка. Це був акт не лише літературного, але й політичного великого значіння, бо лише в цього часу всі ідеали великого поета стали близькі й наочно відомі широким народнім масам на Великій Україні.

Револуційні настрої панували в Росії недовго. Р. 1907 царським указом розпущено було другу державну думу, змінено в реакційний спосіб виборний закон, що й до того не був надто вже демократичний, а що ж до українців, то вжито було методичних адміністраційних заходів, аби до державної думи не дістався ані один свідомий українець. Україна зразу ж позбавилась парламентарного представництва, український рух став переживати утиліски нечувані в парламентарній країні, - яком нібито зоставалася Росія. Більшість періодичної преси було заборонено, партії переслідувано, видані книжки конфісковано, - в тому числі, хоч і пізно, бо встигло воно майже цілком розійтися, й згадане вище видання "Кобзаря"; видатніших українців карано судом і безсудно, а цілий український народ зачислено до так званих і н о р о д ц і в, зобто, до громадян другої категорії, порівнявчи з єдиною державною нацією московською. Але український національний рух пізно вже було в такий спосіб переборювати, бо за ним уже тепер стояли значні маси освідومленого народу. На сторожі його була незломна інтелігенція, ряд земств та міських муніципалітетів, літературні, професійні та кооперативні організації, - взагалі - цілий національний апарат народу в час відродження його. І навіть за цю добу там, де обставини це дозволяли, а адміністрація мусіла дещо поступатися, національний рух ширився все глибше до народніх мас. Таких прикладів можна б навести багато, але найліпшим з серед них буде з б і р к а п о ж е р т в н а п а м'я т н и к Ш е в ч е н - к о в і у Києві, яка стала фактично національною демонстрацією, бо в короткий час, - до слова сказати, - копійками було тоді на Україні зібрано сотні тисяч золотих карбованців. Автім, пристосовувчись до нових обставин, українцям довелося модифікувати подекуди методи своєї національної праці. Тому то українське політичне життя було жорстоко переслідуване і партіям було впрост неможливо легально працювати. Великого значення в культурному і політичному житті та в боротьбі за національні права Українського народу взагалі набрала напів легальна організація з назов Т о в а р и с т в о У к р а ї н с ь к и х П о с т у п о в ц і в, скорочено - "ТУП". До складу ТУП входили громадські діячі різних політичних напрямків, але всіх їх об'єднувало у спільній роботі прагнення до того самого ідеалу, до національного визволення Українського Народу.

Р. 1914 вибухла велика війна.

Л е к ц і я д в а д ц я т а .

Українство за часів великої війни. Занепад Російської Імперії. Центральна Рада. Проголошення Української Народньої Республіки. Німці на Україні. Гетьман Павло Скоропадський. Реставрація. Повстання. Директорія. Трудовий Конгрес. Злука з Галичиною. Боротьба з Московським навалом. Окупація України. Доля Західних земель.

Велика війна на Сході Європи в значній мірі велася на території України, її коштами, можливостями та її людськими силами, хоч, явна річ, ніхто про це в українського народу й не питався. Майже половина колосального російсько-австро-германського фронту припадала на українські землі, українським хлібом та худобов годувано російські мільйонові армії, з українського заліза, за допомогою ж українського вугілля, вироблялася нечислима військова зброя; українське населення дало з свого складу понад три мільйони людей для ворожих собі армій. Перемагаючи трагічне почуття, - бо ж по обох сторонах того фронту, в шерехах російських та австрійських військ, стояли українські частини, - українці лояльно, щодо своїх держав, виконували свій обов'язок. На самих початках війни сподівалися, що ті жертви й той трагізм, - та нещаслива доля, - будуть викуплені в майбутньому добром цінов. Бо ж усі, без винятку, держави, що вступили до війни, урочисто були приобіцяли - боронити прав усіх поневолених народів; приобіцяла це, вустами своїх вождів, навіть і Російська імперія. Але ж ті урочисті обіцянки, - майже всі, так обіцянками й залишилися, а щодо українства, то для нього ціла справа обернулася якнайгіршою своєю стороною. Давши свої обіцянки, російська влада застерегла собі право не прикладати їх до своїх підданих, бо, мовляв, у Російській імперії жадних поневолених народів не було, а існували вони нібито лише поза кордонами тої імперії. виправдувавши себе в такий спосіб, московські люди використали війну, військовий стан та саму військову силу не на те, щоб попустити реакційній віжці своїй, не на те, щоб хоч на око поважати національні права українські, а на те, щоб ціле українство спробувати знищити до тла, щоб вирвати з корінням цілий український рух з рідного ґрунту. Вони методично взялися до цієї справи, - і то не лише на Великій Україні, але й у Галичині, бо була ця країна, в більшій частині своїй, довгий час окупована московськими арміями.

На галицькій території українство було пландровано так, як це вміли завжди, - вміють і тепер, - робити тільки москвини. Усе, що мало хоч би лише саму українську назву, було ними погромлене до крав. Школи, наукові й просвітні установи, навіть кооперативи й усі економічні організації позакривано; бібліотеки понищено, книжки в них рвано, палено чи викидано в болото; закрито було всі видавництва, вся преса; друк по друкарнях розкидано, готові книжки конфісковано. Про якубудь вияви політичного чи громадського життя не можна було й думати. Сягнули москвини й на уніятську віру, що давно вже стала галицьким українцям національною. Голову уніятської церкви, м и т р о п о л и т а А н д р і я Ш е п т и ц ь к о г о заарештовано й заслано до одного з далеких московських монастирів, до якого з давніх часів засилано було в'язнів з московських ченців; разом із митрополітом вивезено було з Галичини до Сибіру майже всіх тих священників, що на православля переходити не хотіли, - а не хотіли всі, крім кількох осіб москвофільського толку. На чолі тих переслідувань за віру стояв московський єпископ Євлогій, що одночасно, аби дійти своєї мети, настановляв по галицьких єпархіях московське духовенство, що мало назавжди заступити місце українського. Народ, що наподібляючи своїх священників, не хотів приставати на православля, мордовано на всі способи тут же на місці, а крім того, тисячі людей з різноманітних громадських верств вислано було з Галичини до московських в'язниць, а то ще й далі - до сибірських. - Прійшли москвини увільняти нас, - писав тоді один із видатних галицьких діячів, що за-

гинув пізніше на засланні, - й увільнили од волі, майна та людської гідності. - Тим, - що zostавалися таки в Галичині, заборонено було навіть між собою говорити українською мовою; кожний українець наперед був виголошений шпіоном, ворогом і зрадником Російської імперії, а тим і засуджений на відповідні карі. Але не лише москвини переслідували галичан, переслідувала їх і австрійська влада, взявши до того претекстом російські симпатії москвофілів. Тому тисячі галицького люду загинуло й од австрійської руки, а другі тисячі вислано з краю на голод та біду до далеких західних провінцій.

Гірко жилося українству і в межах Російської імперії. Усі органи друку, всі українські організації, що якимось то вижили попередньо після революційну реакцію, було закрито, сотні видатніших людей заарештовано, а з прифронтової смуги вислано було до далекої Московщини біля двох мільйонів населення. Так за великої війни, по обох сторонах фронту, нехтуючи голосні обіцянки свої, ставилися до поневоленого українства. Австрійська влада робила своє діло нишком, мовчки, наче стидавчись катової праці. Що ж до москвинів, то вони, вустами свого тодішнього міністра закордонних справ, перед усім світом проголосили, що роблять це не випадково, а свідомо, бо ж, як вказав той міністр, - не скоро подруге з'явиться така принагідна можливість вирвати з корінням український рух в межах Росії та роздвинути осине українське гніздо в Галичині. -

У Галичині, що зазнала вже була певних гарантій конституційного державного життя, а тому й одвикла від такого, чисто фізичного, нищення, український рух цілковито заммер і виявлявся лише поза межами її, а то - у військовій чинності с т р і л е ц ь к и х п о л к і в, що їх добровільно склали галицькі українці для боротьби з Москвою, та в культурній і політичній праці серед полонених з Великої України, що їх розташовано було в австрійських та германських таборах. На Великій же Україні пристосувались до гірких обставин часу, як могли та як уміли. Закордонно закладена була українськими емігрантами дуже активна група з назвою С о в з В и з в о л е н н я У к р а ї н и, а в Росії, - у Москві, де було українцям трохи нібито вільніше, засновано журнал " У к р а ї н с ь к е Ж и т т я ", який друкують за редакцією С и м о н а П е т л я р и, московською мовою, аби хоч у той спосіб, хоч звідтам, було чути голос українства. Особливо чинну активність виявила за таких смутних часів і агадана вище організація ТУЦ. Аби затримати впорядковану єдність і нерозпоршувати своїх чинних людей, ТУЦ припасував своє праце до війни та до військових потреб. У прифронтовій смузі, з його ініціативи, засновано було школи, ідальні та амбуляторні захисти для місцевого українського населення; в запіллі закладені були шпитали для українських ранених, де ведено просвітну та політичну вихову; організовано спеціальне товариство для пеклування над галицькими в'язнями і засланцями та над волинськими примусовими виселенцями; висилано численних агентів до Московщини, до Сибіру та до середньої Азії, де вони мали вишукати українців, що гинули в забутих Богом і людьми далеких країнах; вели зрештов й безпосередньо пропаганду у військових частинах серед українців.

На провесні р. 1917 катастрофічно впала Російська імперія. Азійська державна будова, що її структура не була обрахована на безмежний економічний та психологічний тягар європейської війни, не витримала тої ваги й завалилася, - пішла порохом і димом. Царя М и к о л у ІІ було скинуто, заарештовано, заслано до Сибіру, а пізніше - в К а т е р и н е н б у р з і було й забито нишком, у склепі, разом з цілою родиною його, московськими руками, без якого будь суду, без якої будь хоч би формальної причини до того. Місце царської влади заступив т и м ч а с о в и й р о с і ї с ь к и й у р я д, членами якого були, зчасти, соціалісти, зчасти, - представники московських буржуазних партій. Першим його головою був поміркований демократ князь Б в г е н Л ь в о в, пізніше на чолі його стояв с о ц і я л і с т - р е в о л ь ц і о н е р О л е к с а н д р К е р е н с ь к и й. Мінливий щодо свого складу, уряд той в імперії не мав авторитету ні сили, і вже на восьмому місяці свого існування був повалений п о в с т а -

н н я м б о л ь ш е в и к і в, які переманили на свій бік зледачілу сал-
датеску, що стояла залогом у Петербурзі й не хотіла йти на бойовий фронт.
Цим повстанням, тобто жовтневим р. 1917, можна датувати не лише ф а к т и -
ч н и й р о з к л а д Росії, який зазначився вже раніше, але й ф о р -
м а л ь н и й її р о з п а д, бо ж в скорому часі після того всі так
звані о к р а ї н и, тобто імперські провінції, заселені не-москвинами, и,
проголосили себе незалежними самостійними державами, а поміж них п е р -
ш а - У к р а ї н а.

Нодії, що перейшли з того часу на нашій батьківщині, зразу ж прибра-
ли історичний характер, але канон історичний для них ще не встановлений.
Не настав ще для того час. Усе те ще надто близьке до нас; живі ще люди,
факти не всі ще зібрані, не всі аналізовані; явища не кваліфіковані, причин-
ний зв'язок між ними не завжди означений, - зрештов й історичний цикл, роз-
початий тими подіями, ще не довершений. З тої причини й історичний переказ
про них може бути лише сумарний і схематичний, бо інакше виклад неминуче
був би зведений з площини властивої історії. до історії твореної, тобто до
політики. Вкажемо тому лише головні точки та важливіші вияви, що їх перей-
шов за цей час державно-політичний рух на Великій Україні. Стадії його бу-
ли такі:

Як тільки впала в Петербурзі імператорська влада й повстала можли-
вість широкого національного чину, згадане вище Т о в а р и с т в о У к р а ї н с ь к и х П о с т у п о в ц і в, що за часів війни керувало чин-
ністю національних організацій, одкрито взяло до своїх рук українську спра-
ву, завело в береги розкидане політичне життя й спрямувало його на певний
національний шлях. З його ініціативи організовано було первісну Ц е н т -
р а л ь н у Р а д у, членами якої стали представники всіх українських
партій та угруповань, що на той час існували на Великій Україні. Саме ж
Т о в а р и с т в о У к р а ї н с ь к и х П о с т у п о в ц і в при-
пинило свою чинність; члени його розійшлися до різних старих і ново-утво-
рених політичних партій українських, згідно з давніми своїми переконаннями.
Керівна роля в національному житті дісталася до рук новоутвореної Централь-
ної Ради. Г а с л а, що з ними стала до праці Центральна Рада, зразу ж
завели український рух в традиційні українські береги, бо були вони, в ос-
нові своїй ті самі, які зазначені вже К и р и л о - М е т о д і є в с ь -
к и м Б р а т с т в о м, а саме: автономна демократична українська рес-
публіка у федеративному зв'язку з демократичною республікою Російською. Од-
мінними, однак, були - додані до цих гасел новітні соціальні та економічні
постуляти, що відповідали новим обставинам часу, місця й класовій структурі
української нації. В е с н о в р. 1917, згідно з проектом, що був скла-
дений Українським Національним Конгресом, Центральну Раду було реформовано
й установлено на базі представництва українських губерній та міст, до яко-
го додано представництво партій і професійних організацій. Трохи пізніше
до складу Центральної Ради вступили представники українських військових
селянських та робітничих з'їздів, а в л и п н і того ж р. 1917, коли,
після довгих і тяжких пересправ, Тимчасовий Уряд Російський визнав офіційно
українську автономію, увійшли до неї також і представники національних
меншин. З того часу Центральна Рада прибрала характер демократичного рес-
публіканського парламенту, що репрезентував Україну без розділу її громадян
віров, національності, тощо. Офіційно уряд Російський визнав українську ав-
тономію лише в межах п'яти губерній старої України, але фактично: в Центра-
льній Раді були представники цілої Великої України. Усіх членів Ради було
понад 800 льда, а на час перерви між сесіями, для вирішення поточних справ
залишалось 80 депутатів, що звалися М а л о в Р а д о в та були з тов
метою обрані на загальних зборах Центральної Ради. Головою Центральною Ра-
ди, а тим і головою автономної держави української, бо окремої посади прези-
дента не було встановлено, - увесь час був професор М и х а й л о Г р у -
ш е в с ь к и й, а на чолі ж першого Г е н е р а л ь н о г о С е к р е -
т а р і я т у, тобто українського міністерства, став п и с ь м е н н и к
В о л о д и м р В и н н и ч е н к о.

Восени того ж р. 1917, після того, як більшовиками в Петербурзі був повалений Тимчасовий Російський Уряд та наочно виявлено було їх змагання вчинити те саме й з урядом українським, Центральна Рада, універсалом 20 листопаду, проголосила Україну Народньою Республікою й видала закон про вибори до Українських Установчих Зборів, які мали стабілізувати український державний лад та встановити те чи інше ставлення України до Російської республіки. Одночасно з тим, не зрікаючись остаточно, з мотивів часової доцільності, - од принципу федерації, Центральна Рада, продовжувала робити всі можливі заходи, щоб утворити федераційний зв'язок з народами колишньої Росії та скласти разом з ними федераційний імперський уряд, який міг би протистати Урядові Народних Комісарів, тобто більшевицькій владі. Заходи ті не дали жадних наслідків, а то тому, що від головного члена проєктованої майбутньої федерації, - од Московщини, - не можна було дістати якої будь відповіді на численні заклики та пропозиції, писані й усні. Москвини воліли загинати під більшовиками, але про федерацію й слухати не хотіли. Зваживши ситуацію, більшевицька влада Народних Комісарів виголосила Україні війну, й московські червоні війська в грудні р. 1917 наблизились до Києва, ця обставина прискорила внутрішню державну еволюцію Центральної Ради. Мотиви доцільності опали самі собою, бо можливий федераційний співробітник став наявним ворогом, проти якого треба було виступати з зброєю в руках. Годі було далі вагатись. Установчі Збори, які мали вирішувати остаточно державну долю України, щоправда, були вже обрані, але скликати їх до Києва, що був тоді під ворожою загрозою, не було жадної можливості. Тому Центральна Рада в той самий день, коли Установчі Збори мали розпочати свою чинність, а саме, 22 січня р. 1918, виконувчи яскраво й многократно виявлену волю народу, своїм славнозвісним 4-м Універсалом проголосила Україну - самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського Народу.

З того часу зачалася боротьба державної України проти Московського, на цей раз уже Совітського - імперіялізму, - боротьба, яка модифікована в часі, не припинилася остаточно і по цей день. Скоро після проголошення української державної незалежності совітські війська обложили Київ, жорстоко збомбардували й захопили столицю України, перемігши героїчну оборону малочислених українських загонів, що билися під проводом Симона Петлюри. Центральна Рада разом з українським урядом встигла, однак, під охороною збройної сили, виїхати на Волинь до Житомира, звідки й зачали пересправи щодо замирення з Центральними Державами, з якими вже пересправляли Московські Світи, змагаючись, аби за ними було визнане й представництво за Україну. Але досягти цього Світам не пощастило, бо їх домагання були опротестовані легальним представництвом формально самостійної вже тоді Української Народньої Республіки. 9-го лютого р. 1918 Українська делегація в Бересті підписала мирові договори з Германією, Австро-Угорщиною, Туреччиною та Болгарією, доставши від них офіційне визнання України, як самостійної держави. Приблизно за місяць там же у Бересті аналогічний договір підписали з наваненими державами й Московські Світи, взявши на себе зобов'язання вивести свої війська з України, замиритися з нею й визнати її державне існування. Виконувати це зобов'язання вони, однак, не поспішалися, тому Український Уряд звернувся до Центральних Держав за військовою допомогою, аби звільнити Україну від більшевицької навали, що тяжко півндрувала цілу територію, грабуючи населення й винищуючи все, що було українським. Ту допомогу Центральні Держави охоче дали, бо, потребуючи хліба та іншого споживного постачання, за всяку ціну хотіли дістатися до України, - не дурно ж бо Берестейському миру з Україною німці зразу дали назву Вротфрієд - хлібовий мир. За тією допомогою, - на півночі германською, а на півдні - австрійською, - українську територію було очищено від Совітських червоних військ, але вона дуже дорого обійшлася Україні, бо zdeформовано було нормальний перебіг її державно-національної еволюції.

Австро-германські допомогіві війська, розташовані на Україні, вигнав-

ши большевиків, фактично стали на їх місце, бо перетворились в окупаційні. На півдні - з австрійцями - українцям було подекуди легше, бо серед австрійських військ були й галицькі стрілецькі полки, а крім того австрійці трохи зналися на національних рухах і будь-що-будь, до певної міри, так мовити, оглядалися на них. Інакше було на півночі, головне в Києві, де стали поруч і проти себе германське військово командування й Центральна Рада з українським урядом. То були два політичні світи, чужі, протилежні й ворожі собі, - аристократичний монархізм - революційна демократія. Доброго співжиття й широкого порозуміння між ними бути не могло; майже зразу ж між ними вчинився нелад і почалися конфлікти фактичного й принципового порядку, і стало ясно всім, що якась сторона має уступитися, якась - перемогти. Перемогли німці, спираючись на військову силу свою. 28го квітня р. 1918 вони силою припинили засідання Центральної Ради, заарештували декого з українських міністрів, а другого дня 29-го квітня, скликаний з германської ініціативи та за германською охороною Зїзд землевласників та заможніших хліборобів зробив формальний державний переворот, проголосивши гетьманом Української Держави українця походженням, але цілком зросійщеного генерала Павла Скоропадського, нащадка брата того Скоропадського, що став гетьманом з волі Петра I після того, як переможений Мазепа одійшов за межі України.

Сім в половині місяців простояла Українська Держава гетьмана Павла Скоропадського і була вона, як це виявилось за той час, наскрізь реставраційною. Базу свого авторитету новітній гетьман заклав на широких масах народніх, а на інтересах тих соціальних верств, що були командними на Україні до революції, та проти яких та революція вістряла своїм і звернулася, бо були ті верстви майже виключно іно-національні чи помосковлені. Відповідно тому й гетьманська влада, в більшості членів своїх, складалась з представників більших - промислу, торгівлі та землеволодіння, з додатком репрезентантів російської чи поросійсько му успособленої місцевої інтелігенції. Влада та змагалась перевести реставрацію в усіх площинах народнього життя на Україні, зачинаючи з політичної та соціальної й кінчаючи національною та державною. Закони, видані Центральною Радою, було анульовано, а земельну справу, таку важливу й делікатну на Україні, було силою повернено до становища, в якому вона була до революції. Військові формуції, що повстали були за часів Центральної Ради, розпорощено, а натомість для Києва, як його залогу, організовано було так звану Сердцьку дивізію, що до неї набрано було виключно синів заможного селянства, та яка, до речі вказати, в критичний для гетьмана час його збройної боротьби з українцями, покинула його, бо послухалася голосу крови й перейшла до українців. Для ширшої армії, що її так і не було зформовано, набрано було лише старшинські кадри, до складу яких ввійшли російські старшини до революційного часу. Українську мову було зневажено, бо фактично державною мовою стала російська; можливості ширшого національного розвитку було підірвано, й українству пощастило в цій площині зберегти й поставити лише Академію Наук, університети, кілька гімназій та народне шкільництво. Преса підупала, видавництва, що так буйно були розцвіли за часів Центральної Ради, зменшили темп свого розвитку; національні організації працювали з перебоями, а політичні партії примушені були значну частину свого чину перенести з публічної площини до стану прихованості. Все оце до пори до часу робилося нібито під егідою формального існування самостійної української держави, що її принцип був такий дорогий цілому українству. Але наприкінці правдиві інтенції гетьмана Павла Скоропадського виявились до кінця, бо зважився він, за допомогою свого російського оточення на одкриту реставрацію і в цій площині, виголосивши в листопаді р. 1918 федерацію з Росією й необхідність, беручи за вихідну точку Україну, відтворити єдину Російську імперію. На цій спробі зірвалося й зникло гетьманування Павла Скоропадського, а сам він примушений був потайки вирушити з України до сприятливої ще тоді для нього Германії.

Перейшов цей занепад новітнього гетьманату в такий спосіб. Українська політична опінія вороже й недовірно поставилася до гетьманського перевороту й зразу ж стала готуватися до боротьби з новою владою. Вже наприкінці травня р. 1918 демократичними партіями утворений був Національно-Державний Союз, що одкрито став на сторожі української державности, висилаючи меморіяли до німців, до самого гетьманата організуючи українське громадянство. Не гаяли часу й партії соціалістичні, ведучи активну пропаганду серед робітництва, а головне серед селянства; яке особливо було скривжене земельною реставрацією гетьманської влади й палало ненавистю до неї. Літом ці дві сторони політичної чинности наблизились одна до одної; і майже всі партії погодилися між собою й заклали спільну організацію, що дістала назву "Український Національний Союз", заступивши місце попереднього Державно-Національного Союзу. Члени нового Союзу здавали собі звіт, що мусять вони мати за собою збройну силу-бобов боротьби гетьманська влада не уступить, - тому зразу ж зачали вони робити й підготовчу працю для того. Але одночасно вважали вони, що треба вчинити й спробу погодження з гетьманом, на умовах, що зречеться він реставраційних плянів, виголосить поворот до демократично-парляментарного ладу, сам буде лише гетьманувати, як голова держави, а урядування перейде до відповідальних рук коаліційного кабінету міністрів, складеного з представників українських партій. Це був би найкращий вихід з трудного становища, бо готовану збройну силу треба було зберегти свіжою й незайманов на випадок неминучої боротьби з московськими більшовиками, які лише чекали слушного часу, аби ордою кинулися на Україну.

До певного погодження з гетьманом дійшло в жовтні р. 1918. Він змінив попередню владу, закликав до нового кабінету міністрів чотирьох українців, вказаних йому Національним Союзом, додав од себе ще двох, а крім того видав грамоту, в якій склав обіцянку перевести справедливу земельну реформу, скликати демократичний український парламент, - Союзом, - і працювати над усталенням самостійної й незалежної української держави. Погодження те, надто компромісове для обох сторін, встояло недовго. Під впливом російського сточення та військових подій на Заході Європи, де на той час наявно й остаточно перемагали держави Антанти, сприятливі до втворення єдиної Російської імперії, гетьман повернувся на свою попередню реставраційну путь, а Український Національний Союз, освідомлений про те, приспішував своє підготовання збройного повстання. Розрив стався на тому, що гетьманська влада 14 листопада р. 1918 заборонила скликаний Союзом Український Національний Конгрес, після чого міністри-українці подали до демісії, а гетьман того ж таки дня склав новий чисто російський кабінет, якому й доручив переведення до життя принципів вище вказаного свого маніфесту про федерацію з Росією та відтворення єдиної Російської імперії. Маніфест цей, чи інакше грамота, - датований 14 листопада р. 1918, а другого дня ранком, тобто 15 листопада, кияни читали наліплені скрізь на стінах в ідоzzi Директорії, нової української верховної влади, утвореної Українським Національним Союзом, що мала метов своєю керувати збройним повстанням проти федераційного гетьманства.

Директорія складалася з п'яти осіб; на чолі її стояв Володимир Винниченко, а ціла військава справа припала до рук Симона Петлюри, що його перед тим було посаджено до в'язниці та заходами українських міністрів звільнено звідтам за кілька днів до початку повстання. Відозви Директорії мали великий успіх на цілій Україні. На протязі першого ж тижня всі важливіші міста зреклись гетьмана й стали по стороні Директорії. Довшу боротьбу довелося вести лише за Київ, що його обороняли зібрані там тисячі російських кадрових старшин, а головне - німецький гарнізон, розташований у столиці українській. Боротьба, однак, не затяглася. На заході в листопаді р. 1918 війну було закінчено перемогою Антанти, в Германії проголошено було республіку, і німцям природньо захотілося додому. Загони їх, що стояли поза Києвом, оддавали військам Директорії свою зброю аби лише їх було перепущено до батьківщини, а київський німецький гарнізон

до Германії. Покинутий своїми союзниками Павло Скоропадський 14 грудня р. 1918 підписав і оголосив своє зречення з гетьманства, передавши тим владу Директорії, а сам разом з німцями од'їхав з Києва. Того ж таки 14 грудня р. 1918 війська Директорії без бою вступили до Києва.

Тяжкі частини настали для Української держави. Уже в той час, як війська Директорії входили до Києва, з північного сходу кордони України переступили московські большевицькі армії з метою задушити українську самостійність, а на півдні в Одесі, Миколаєві та в Херсоні з'явилися привезені морем греко-французькі десанти, що їх вислала Антанта на допомогу російським, так званим, білим генералам, які змагалися відтворити єдину й неподільну Росію в колишній подобі її. За таких умов годі було переводити широкі внутрішні реформи, стабілізувати новий державний лад. Директорія обмежила свою внутрішню діяльність лише на політичне й соціальне розчищення національного ґрунту, проголосивши відтворення Української Народньої Республіки й скасувавши всі закони, видані за часів гетьманату; з другого боку, аби легалізувати владу свою, скликала вона новий революційний парламент, що дістав назву Трудового Конгресу. Конгрес зібрався 29 січня р. 1919 у Києві, що знову тоді стояв уже під військовою загрозою з боку большевиків. Працював він з тої причини недовго, але встиг впорядкувати необхідні для переходового часу справи. Поперше, Конгрес ствердив усі акти, вчинені Директорією за час повстання й після нього, зміцнив і закріпив її становище, бо визнав її верховною владою Української Народньої Республіки. По-друге, Конгрес прийняв ряд резолюцій, що ними встановлено було державні принципи відродженої Української Народньої Республіки, визначені в лініях новітнього європейського парламентарного демократизму. Розходячись, Конгрес склав на руки Директорії всі свої законодавні й виконавчі права, поклавши на неї разом з тим і високий обов'язок продовжувати боротьбу за існування самостійної і незалежної України. Крім того, Конгрес, як про це було згадано нижче, перевів злуку Великої України з Галичиною.

Під час Конгресу й перед ним, крім внутрішніх справ, Директорія заклала й базу для зносин з європейським заходом. Майже до всіх європейських держав, а зчасти - й за океан, вислала вона посольства й спеціальні місії, які, визнані, де ж угер чи де факто, встановили взаємини з офіційними закордонними чинниками, з громадськими й політичними організаціями й пізніше стали на довгий час центрами української пропаганди та всебічного ознайомлення Європи з українською справою. Однак, і сама Директорія не довго могла зоставатися в Києві. Наприкінці серпня року 1919 вона була примушена під натиском большевицького війська з усім своїм урядовим апаратом виїхати до Вінниці. Там на початку лютого р. 1919 реконструований був український уряд, а одночасно настали й зміни в складі самої Директорії, бо Володимир Винниченко, голова її, пішов до демісії, а його місце заступлене було Симоном Петлєром, що був одночасно й головним отаманом української республіканської армії. Ці дві посади, - голови держави й головного вождя армії заставав Симон Петлєр аж до трагічного кінця свого славного життя, що так завчасно прийшов до нього в Парижі 25 травня р. 1926.

Після виїзду Директорії й уряду з Києва, на протязі двох років у невимовно тяжких умовах, бо ізольована од світа й майже позбавлена поставання, українська республіканська армія вела непереривну й жорстоку боротьбу з большевицькою навалою, з одного боку, з білими генералами, з другого, - та з поляками - з третьоро. Колись буде написана правдива історія цієї боротьби і вкрис вона українство невимірною славою, бо неконечно багато в ній було виявлено героїзму, національної жертвености й напуженого інтегрального патріотизму. Козецька боротьба XVII століття знайшла собі аналогів в XX столітті. Двічі одходила на захід з Києва, й двічі знову поверталася до нього з боєм українська республіканська армія з головним своїм отаманом Симоном Петлєром на чолі. Але кожному героїзму єсть фізичний край. Не врятували українського становища пізніше замирення з поляками та союз з ними. Знеслились українські війська і під натиском большевицьких армій, покинутий союзниками своїми, примушений був Симон Петлєр разом з урядом

українським покинути українську територію, а республіканську армію вивести зчасти до Польщі, зчасти - до Румунії, і лише незначна частина її залишилась на Україні, - у ворожому заплілі. Ще майже два роки після того не вгавала боротьба на самій Україні, що до неї стало селянство, організуючи повстання проти чужої окупаційної влади. Та знесилилася й вона, і московська навала приборкала тимчасово Україну. З того часу зачинається еміграційна доба української державної боротьби, яка так виразно нагадує добу Орлика та його еміграційного гетьманування. Але це вже справедлива творена історія, всім нам відома, бо переживаємо її ми всі ще й досі.

Окуповавши Україну, большевики на перший час назверх залишили її незалежною, перетворивши її з Української Народньої Республіки в Радянську Соціалістичну Українську Республіку, яка на око мала свою окрему верховну владу, свої міністерства, своє закордонне представництво, а з Російською Совітською Соціалістичною Республікою жила нібито на добровільних союзних умовах. Р. 1923 ця зовнішня декорація було знято, а союз перетворено в тісне федераційне об'єднання, й з України офіційно зроблено складову частину ССРСР, тобто Союзу Совітських Соціалістичних Республік, як звать тепер большевики колишню Російську імперію. Столицю Совітської України, для ліпшого догляду та аби наблизити її до московських меж, перенесено було до Харкова, де вона й перебувала аж до р. 1935, коли її знову поставлено в Києві.

Після розпаду Австро-Угорської імперії, що стався наприкінці р. 1918 в наслідок програної Центральними Державами війни, Галичина проголосила себе незалежною Західньо-Українською Народньою Республікою, з Національною Радою та її Генеральним Секретаріатом на чолі. В січні р. 1919 Національна Рада прийняла закон про злуку Галичини з Великою Україною в одну державу, і Трудовий Конгрес, скликаний тоді у Києві, ця злуку урочисто ствердив. Більше року Галичина й Велика Україна жили й боролись проти спільних ворогів, як одна й неподільна держава, але пізніше дороги їх розійшлись. Галичину, згідно з рішенням Верховної Ради амбасадорів великих держав а р. 1923 передано було офіційно до рук Польщі. Польщі ж - трохи раніше - припала й частина Волині, Холмщини й Підляшшя згідно з Ризьким договором з р. 1921, що складений був між Польщею та ССРСР, що заступав уже тоді на пересправах і Україну. Кубань та східні українські землі большевики залишили безпосередньо під своєю рукою, Бессарабією та Буковиною заволоділа Румунія, а Закарпатська Україна, за згодою місцевих комітетів, приєднана була до Чехословаччини, як автономна її одиниця, під назвою - Підкарпатська Русь.

КІНЦЕВІ УВАГИ.

Спостереження над історією європейських народів та над їх національними рухами дає можливість встановити один непорушний історичний закон. А саме такий: Національна еволюція скрізь і завжди кінцевою метою своєю має утворення національної держави і завжди досягає свої мети. Зовнішні обставини можуть перетяти шляхи до того досягнення, але це з народом може статися лише доти, доки він не вийшов ще з стадії первісного етнографічного розвитку, доки не має ще він національної історії своєї, політичних ідеалів, розвинутого красною письменства та власної інтелігенції, - інакше сказати, - доки він ще не стає нацією в модерному сенсі того слова. Відсутність якогось із вказаних чинників зменшує національну силу народу, його національний спротив; присутність їх робить національний рух непереможним. Найтяжчі заборони, запекле гнобительство й кари, до кари на горло, - бо історія знає й такі кари за виявлену приналежність до тої чи іншої нації, - можуть до певної міри загальмувати розвиток національного руху, пригнати, нівечити, калічити його, але знищити його не в силі доти, доки

носій його, народ, фізично існує. Доки той носій живий, нація смерті не знає; вона, як той мітичний Фенікс, відроджується з попелу свого, завжди найде слухний час і нагоду, аби встати до нового життя.

В століттях XIX і XX українська нація повторила свою історію з століття XVI та XVII. Тоді цілий тягар боротьби за націю, як знаємо, винесла на собі Козаччина. Нищено було її морально й фізично, нелюдських кар і гнобительства зазнавала вона, але боротьби не кидала, і чим далі, то з більшою та більшою силою ставала вона до неї, а коли довершився час, і вона злилася, в еволюції своїй, з цілим народом, стала непереможною. За новітніх часів нації живуть в інших умовах, а тому боротьба за націю припала на долю іншої суспільної верстви, а саме - інтелігенції. Як і козаччина, зв'язала свою долю українська інтелігенція з долею нації. Терпіла вона найтяжчі поразки, але сила її від того не зменшувалась, а цілий час зростала, щереги її множились, аж поки, на наших очах, поруч з нею не став, як і колись з козаччиною, - цілий народ. Тепер її перемогти вже годі, бо творена нація - непереможна.

Нам, свідкам великої політичної катастрофи на Сході Європи, а в тому й на нашій батьківщині, свідкам найбільшого народнього горя українського, послала історія й найбільшу втіху, - побачити на власні очі, відчувти власним серцем, як український народ воскрес до нового життя, стає єдиним національним організмом, непереможним і навіки незмінним. Історія, перевірена сучасністю, наочно завірила нас, що нація такої старої культури, як наша, не загибає ні при яких обставинах, бо коріння її лежать у неприступній для людських ударів глибині віковичного часу. Українська нація сміливо може дивитись в очі майбутности, яка б гірка не була її сучасність, бо на її стороні стоїть її минуле. Бо це ж вона вже за неолітичних часів переступила на високий щабель хліборобської культури, бо за середньовіччя поставила вона велику Київську Державу, бо одночасно з англійською великою революцією виголосила світові гасла братерства, рівності та волі, бо, попереджавчи європейську "Весну Народів", вислала на боротьбу за демократію Кирило-Методієвське Братство, бо цеж вона дала людям Тараса Шевченка. Українська Нація заробила собі почесне місце в родині європейських народів і матиме його. -

	Стор.
ВСТУПНЕ СЛОВО.	1
<u>Лекція 1.</u> Територія та людність. Загальні риси та історична характеристика	3
<u>Лекція 2.</u> Доісторичні часи. Кам'яна, бронзова та залізна доба. Фінікіяни та карійці. Грецькі осади. Степові держави. Скити, сармати, готи, гуни, хозари.	7
<u>Лекція 3.</u> Слов'яни в складі європейських народів. Група східних слов'ян та слов'янське розселення. Українські племена, їх культура та побут. Роля Києва.	13
<u>Лекція 4.</u> Походження Київської держави. Перші князі - від Кия до Олега. Ігорь, Ольга, Святослав.	18
<u>Лекція 5.</u> Володимир Великий. Державний лад. Заведення християнства. Часи Ярослава Мудрого.	27
<u>Лекція 6.</u> Доба уділів. Князівання Ізяслава, Всеволода, Святослава, Володимира Мономаха та Мстислава.	35
<u>Лекція 7.</u> Боротьба за Київ та її розмах. Київський князь Святослав. Київські погроми р. 1169 та р. 1205. Татари. Занепад Києва. Доля земель та князівств Київської держави.	41
<u>Лекція 8.</u> Литва, Польща та Московщина. Розподіл українських земель та їх доля. Українці в межах Польщі та Литви. Початок культурного відродження. Татарське лихоліття. Козаччина.	48
<u>Лекція 9.</u> Льблінська Унія. Польське право та українське населення. Хліборобська господарка й магнати на Україні. Колонізація степів. Реєстровані козаки та Запорозька Січ. Повстання Криштофа Косинського. Григорій Лобода та Северин Наливайко. Солоницький погром. Самійло Кішка.	55
<u>Лекція 10.</u> Релігійний рух на Україні. Ходкевич, князь Слуцький, князі Острозькі. Незгода з єпископами. Унія. Боротьба за православ'я. Національне об'єднання. Гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний.	64
<u>Лекція 11.</u> Напруження польсько-української боротьби. Гетьман Жмайло. Курувівська умова. Гетьман Михайло Дорошенко. Тарас Федорович і умова під Переяславом. Визнання української православної ієрархії. Київський митрополит Петро Могила. Війни короля Владислава. Іван Сулима. Павлюк та Кумейки. Яків Острянин і козацький погром. Золотий спокій. Слобідська Україна.	73
<u>Лекція 12.</u> Богдан Хмельницький. Початок революції, Кодак, Жовті Води, Корсунь, Ярема Вишневецький. Пилява, Львів. Король Ян-Казімір. Хмельницький у Києві. Збараж, Зборів. Зборівський трактат. Нова війна. Берестечко. Білоцерковський трактат. Тиміш Хмельницький. Батіг, Сучава, Жванець. Жванецька умова. Переяславський договір. Війна з Польшею, незгода з Москвою. Коаліційна війна. Смерть Богдана Хмельницького.	81
<u>Лекція 13.</u> Склад української козачої держави. Політичний заповіт Богдана Хмельницького. Становище на Сході Європи. Державний лад на Україні. Запоріжжя. Військова старшина та військова чернь. Характеристика козачих настроїв.	93

<u>Лекція 14.</u>	Юрій Хмельницький. Іван Виговський. Гадяцький трактат. Поворот на гетьманство Юрія Хмельницького. Два гетьманата. Тетеря та Сомко. Бржховецький та Дорошенко. Плани Петра Дорошенка та його боротьба за єдину Україну. Польсько-Московське замирення з р. 1667. Многогрішний, Сірко та Ханенко. Руїна. Дорошенко та Самойлович. Заслання Дорошенка. Князівство Юрія Хмельницького. Умови Москви з Польщею та з Кримом з р. 1681. Гетьманування Самойловича. Церковна зверхність Москви. Посилення військової старшини. Кримські походи та заслання Самойловича. Обрання Мазепи.	102
<u>Лекція 15.</u>	Гетьман Іван Мазепа. Політичне становище на Сході Європи. Становище на Гетьманщині та на інших українських землях. Унія.	112
<u>Лекція 16.</u>	Боротьба Петра I та Карла XII. Правобережжя, Мазепа й Палій. Союз Мазепи з Карлом XII. Іван Скоропадський. Полтавський бій. Смерть Мазепи. Вибори Орлика та нова конституція. Запорозька Січ під татарами. Українська політика. Малоросійська колегія. Данило Апостол. Поворот Запорозьців. Друга Малоросійська Колегія. Кирило Розумовський. Громадський лад на Гетьманщині.	120
<u>Лекція 17.</u>	Зречення Кирила Розумовського. Політика Катерини II щодо України. Скасування козацького ладу на Слобожанщині. Катерининська комісія. Зруйнування Запоріжжя. Доля запорізьких нащадків. Колонізація запорізької території. Кубанське козацьке військо. Скасування козацького ладу на Гетьманщині. Правобережна Україна. Гайдамаччина. Коліївщина. Залізник та Гонта. Занепад Польщі.	131
<u>Лекція 18.</u>	Політичне та правне становище українства на Великій Україні й на українських землях під Австрією наприкінці XVIII та на початках XIX століття. Політичні та літературні рухи на Лівобережжі. Сковорода. Харківський Університет. Роля середніх верств суспільства. Початки національного відродження. Іван Котляревський. Українство на Правобережжі. Колонізація степів. Розрухи й бунти. Кармалук, Олійничук, Шевченко.	142
<u>Лекція 19.</u>	Польсько-московська війна з р. 1830. Кирило-Методієвське братство. Костомарів та Шевченко. Західні українські землі того часу. Польське повстання з р. 1863. Негація українства в Російській імперії та українська національна праця з р.р. 1860-х. Антонович, Драгоманів та Коניський. Політика російської влади за царя Олександра III. Український театр. Народовці, радикали та москвофіли в Галичині. Культурники та політики на Великій Україні. Західні землі до р. 1914. Перша російська революція. Зріст українського руху. Реакція в Росії. Переслідування українства. ТУП.	152
<u>Лекція 20.</u>	Українство за часів великої війни. Занепад Російської Імперії. Центральна Рада. Проголошення Української Народньої Республіки. Німці на Україні. Гетьман Павло Скоропадський. Реставрація. Повстання. Директорія. Трудовий Конгрес. Злука з Галичиною. Боротьба з Московським навалом. Окупація України. Доля Західних земель.	167
КІНЦЕВІ УВАГИ.		174

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
при Українській Господарській Академії в Подєбрадах.

К о н т р о л ь н і з а п и т и
до курсу "ІСТОРІЯ УКРАЇНИ" проф. М. Славінського.

До "Вступного Слова":

1. Яка історія наших назв історичної та сучасної ?
2. Чи міняли якісь інші народи свою назву?
3. Чому москвини заводять початки нашої історії до своєї історії ?

До 1-ої лекції:

1. Дайте означення української території та її характеристику.
2. За яку територію боровся в історії український народ ?
3. Які лихі наслідки мала боротьба українців за степи ?
4. Які добрі наслідки тої боротьби ?
5. Чим була Україна для Європи ?

До 2-ої лекції:

1. Чому треба окремо вивчати історію нашого народу й окремо історію його території ?
2. З яких часів відоме нам життя на Україні та які доби перебувало тут людське життя ?
3. Де знаходяться наша прабатьківщина та які землі придбали ми колонізацією ?
4. Які чужоземні колонії були на Чорноморському побережжі ?
5. Які народи переходили українськими степами та які держави тут були засновані ?
6. Коли завершилось перше заселення степів українськими племенами ?

Курс 81.

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
при Українській Господарській Академії в Подєбрадах.

К о н т р о л ь н і з а п и т и

до курсу "ІСТОРІЯ УКРАЇНИ" проф. М. Славінського.

До 3-ої лекції:

1. Яке місце українців між європейськими народами ?
2. Яке між народами слов'янськими ?
3. Коли та як сталося слов'янське розселення ?
4. Які знає літопис українські племена ?
5. Яка їх територія ?
6. Яке значення в історії мала торгівля для України ?
7. Яка була роля Києва ?

До 4-ої лекції:

1. Як утворилася Київська держава ?
2. Хто був першим відомим київським князем ?
3. Які князі відомі в час од Кия до Олега ?
4. Чим вславився Олег Віщий ?
5. Як правив Ігор ?
6. Чим визначається княгиня Ольга ?
7. Яка була політика Святослава ?

КУРС І УКРАЇНОЗНАВСТВА.
при Українській Господарській Академії в Почтебразах.

К о н т р о л ь н і в а п и т и
до курсу "ІСТОРІЯ УКРАЇНИ" проф. М. Славинського.

До 5-ої лекції:

- I. Хто і в який спосіб став Київським князем по смерті Святослава?
2. Який державний лад був до Володимира ?
3. Який за часів Володимира був встановлений лад ?
4. Які були причини заведення християнства ?
5. Чому для того звернувся Володимир до Візантії ?
6. Чим були бенкетування Володимира ?
7. Хто став наступником Володимира ?
8. Які були церковні заходи Ярослава ?
9. Які були його освітні заходи ?
10. Чим виявив себе Ярослав, як законодавець ?
- II. Яке було становище Ярослава в Європі ?

До 6-ої лекції:

- I. З чого складалася система уділів ?
2. Які наслідки мала доба уділів ?
3. Чим означився Володимир Мономах ?
4. Які видатніші князі були в Києві до Мономаха та після нього ?

До 7-ої лекції:

- I. Чим характеризується боротьба за Київ в епоху після Істислава?
2. Чим був для Києва Андрій Боголюбський ?
3. Як і коли сталася татарська катастрофа ?
4. Що сталося з окремими землями Київської держави ?
5. Що сталося з самим Києвом ?
6. Перечисліть князів Галицьких, починаючи з Ярослава та кополів - з Данила.

Пит. 4.

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
при Українській Господарській Академії в Подєбрадах.

К о н т р о л ь н і з а п и т и
до курсу "ІСТОРІЯ УКРАЇНИ" проф. М. Славінського.

До 8-ої лекції:

1. Які держави розмогутніли на сході Європи після занепаду Києва ?
2. Яка була доля українських земель ?
3. Коли почалося культурне відродження України ?
4. Яка була роля Кримського Ханства в XV і XVI століттях ?
5. Як повстала козащина ?

До 9-ої лекції:

1. Коли сталася Люблинська Унія ?
2. Який правний лад мала Річ Посполита ?
3. Яке значення мало польське право для українського населення ?
4. В який спосіб колонізувалися степи на Україні ?
5. Що таке козацький реєстр ?
6. Як організована була Запорозька Січ ?
7. Який перебіг мало повстання Косіїнського ?
8. Чим означились Лобода та Наливайко ?
9. Чого досяг Самійло Кішка ?

До 10-ї лекції:

1. Чи був протестантизм на Україні ?
2. Чи магнати підтримували просвітній рух на Україні ?
3. Як розвинулись українські братства ?
4. Про що вони піклувались ?
5. Як і коли було заведено унію ?
6. Коли та як сталося національне об'єднання на Україні ?
7. Яку політику провадив гетьман Сагайдачний ?

ПОПРАВКА:

В лекції восьмій стор.53, рядок 29 згори видруковано: с ю з е -
р е н о в і, а мусить бути: с о л з н и к о в і.

КОНТРОЛЬНІ ЗАПИТАННЯ

до курсу Історії України – професора М. Славінського.

До лекції 11-ої.

1. Який характер мала українсько-польська боротьба в період між Сагайдачним і Амеліницьким ?
2. Які гетьмани та які умови відомі з того часу ?
3. Чим одзначився митрополит Петро Могила ?
4. Яке значіння мав самск Кодак ?
5. Як перейшла остання боротьба перед Амеліницькою ?
6. Як почалася колонізація Слобідської України?

До лекції 12-ої.

1. Який привід був до порстання Богдана Амеліницького ?
2. Які були причини його успіху ?
3. Які стадії перейшла Амеліницина ?
4. Як вплинуло на Амеліницького перебування в Києві ?
5. Зборівський трактат.
6. Білоцерківський трактат.
7. Молдавські плани Богдана Амеліницького.
8. Переяславський договір.
9. Причини невгоди з Москвою.
10. Яку коаліцію склав Амеліницький в останні роки свого життя ?

До лекції 13-ої.

1. Склад української держави за часів Богдана Амеліницького ?
 2. що заповів Богдан Амеліницький своїм наступникам ?
 3. державний лад козачої держави.
 4. Конфлікти козачих верств.
 5. Характеристика козачих настроїв.
-

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

при Українській Господарській Академії в Подєбрадах.

К о н т р о л ь н і з а п и т и

до курсу "ІСТОРІЯ УКРАЇНИ" проф. М. Славінського.

До 15-ої лекції:

1. Дайте характеристику гетьмана Івана Мазепи.
2. Політична ситуація на Сході Європи.
3. Яке становище було тоді на Гетьманщині та на інших українських землях ?

До 16-ої лекції:

1. Характеристика Петра I та Карла XII та їх роля в українській історії.
2. Конфлікт Мазепи з Палієм.
3. Причини переходу Мазепи до Карла XII.
4. Значіння Полтавського бою.
5. Характеристика конституції Орлика.
6. Що сталось з прихильниками Мазепи ?
7. Московська політика щодо України за часів Петра I та імп.Ганни.
8. Зміна за часів імп. Лизавети.
9. Чим означився Кирило Розумовський ?

До 17-ої лекції:

1. Як і коли зрікся останній гетьман Кирило Розумовський ?
2. Якою була українська політика російської цариці Катерини II ?
3. Коли скасовано козаччину на Слобожанщині ?
4. Коли сталось зруйнування Запорізької Січі ?
5. Яка була доля запорожців ?
6. Ким колонізовано було запорізькі степи ?
7. Коли було скасовано козаччину на Гетьманщині ?
8. Яка була доля українського духовенства ?
9. Що таке Гайдамаччина ?
10. Коли та як сталась Коліївщина ?